

Liahona

Yleiskonferenssi- puheet

**Uusia seitsenkymmeniä
ja uusi Nuorten Naisten
ylin johtokunta kutsuttu**

**Kahdesta uudesta
tempelistä ilmoitettu**

© JOSEPH BRICKEY, KOPIINTI KIELLETTY

Joseph Brickeyn teos *Siloa* etsimässä

Silolan allas Jerusalemissa saa vetensä kaupunginmuurien ulkopuolella olevasta lähteestä. Koska Silolan vedet ovat ainoa raikkaan veden lähde alueella, ne ovat olleet kauan vertauskuva Jumalan varjeluksesta ja tukea antavasta voimasta. Kuten kohdassa Jes. 8:6–8 on kirjoitettu, Jesaja profetoi, että Israelin valtakunta hylkäisi Herran kahden kuninkaan vuoksi. Näin tapahtuikin. Toisin kuin Jesajan aikaan eläneet, tämä nainen kuitenkin etsii Silolan raikkaita vesiä – tavoitellen näin vertauskuvasittain Jumalan jatkuvaa rakkautta ja varjelusta.

LAUANTAIN AAMUKOKOUS

- 4 Tervetuloa konferenssiin
Presidentti Thomas S. Monson
- 6 Nämä asiat minä tiedän
Presidentti Boyd K. Packer
- 9 Varma perustus
Piispa Dean M. Davies
- 12 Me olemme taivaallisen Isän tyttäriä
Elaine S. Dalton
- 15 Vapahtaja haluaa antaa anteeksi
Vanhin Craig A. Cardon
- 18 "Tämä on minun työni
ja kirkkauteni"
Vanhin M. Russell Ballard
- 22 "Tulkaa minun luokseni"
Presidentti Henry B. Eyring

LAUANTAIN ILTAPÄIVÄKOKOUS

- 26 Kirkon virkailijoiden hyväksyminen
Presidentti Dieter F. Uchtdorf
- 28 Kirkon tilintarkastusosaston
raportti 2012
Robert W. Cantwell
- 28 Tilastoraportti 2012
Brook P. Hales
- 29 Jotta meillä olisi kotona rauha
Vanhin Richard G. Scott
- 32 Henkilökohtainen rauha –
palkinto vanhurskaudesta
Vanhin Quentin L. Cook
- 36 Herran tie ja tapa
Vanhin Stanley G. Ellis
- 39 Evankeliumi koko maailmalle
Vanhin John B. Dickson
- 41 Me uskomme, että tulee
olla siveellinen
Vanhin David A. Bednar
- 45 Nouskaa aallon matkaan
Vanhin Russell M. Nelson

PAPPEUSKOKOUS

- 48 Seisokaa lujina pyhissä paikoissa
Vanhin Robert D. Hales
- 52 Pappouden voima pojassa
Vanhin Tad R. Callister
- 55 Pyhä velvollisuutenne palvella
David L. Beck
- 58 Neljä nimitystä
Presidentti Dieter F. Uchtdorf
- 62 Me olemme yhtä
Presidentti Henry B. Eyring
- 66 Te pojat Jumalan
Presidentti Thomas S. Monson

SUNNUNTAIN AAMUKOKOUS

- 70 Jumalan valon antama toivo
Presidentti Dieter F. Uchtdorf
- 77 Se on ihme
Vanhin Neil L. Andersen
- 81 Sanat, joita puhumme
Rosemary M. Wixom
- 83 Avioliitto: katso ja opi
Vanhin L. Whitney Clayton
- 86 Lainkuuliaisuus on vapautta
Vanhin L. Tom Perry
- 89 Kuuliaisuus tuo siunauksia
Presidentti Thomas S. Monson

SUNNUNTAIN ILTAPÄIVÄKOKOUS

- 93 "Minä uskon"
Vanhin Jeffrey R. Holland
- 96 Kristuksen seuraajia
Vanhin Dallin H. Oaks
- 99 Isä ja Poika
Vanhin Christoffel Golden jr.
- 102 Koti – elämän koulu
Vanhin Enrique R. Falabella
- 104 Herran hyväksymä
Vanhin Erich W. Kopischke
- 107 Kauniita aamuja
Vanhin Bruce D. Porter
- 109 Lunastus
Vanhin D. Todd Christofferson
- 113 Kunnes taasen kohdataan
Presidentti Thomas S. Monson

YLEINEN NUORTEN NAISTEN KOKOUS

- 115 Teidän pyhät paikkanne
Ann M. Dibb
- 118 Kun pelastatte tytön,
pelastatte sukupolvia
Mary N. Cook
- 121 Älkää horjuko!
Elaine S. Dalton
- 125 Teidän ihmeellinen matkanne kotiin
Presidentti Dieter F. Uchtdorf
- 72 Myöhempien Aikojen Pyhien
Jeesuksen Kristuksen Kirkon
johtavat auktoriteetit
- 130 He puhuivat meille: Kuinka voimme
omaksua konferenssin opetukset
elämäämme
- 132 Konferenssikertomusten hakemisto
- 133 Opetuksia aikaamme varten
- 133 Apujärjestöjen ylimmät johtokunnat
- 134 Kirkon uutisia

Yhteenveto 183. vuosikonferenssista

LAUANTAIN AAMUKOKOUS

6. HUHTIKUUTA 2013

Kokouksen johtava virkailija: presidentti Thomas S. Monson. Kokouksen johtaja: presidentti Dieter F. Uchtdorf. Alkurukous: vanhin Randall K. Bennett. Loppurukous: Jean A. Stevens. Musiikki: tabernaakkelikuoro, johtajina Mack Wilberg ja Ryan Murphy, urkureina Richard Elliott ja Andrew Unsworth. Laulut: "On Vapahtaja Israelin", *MAP-lauluja*, 5; "Nyt kunniaa vain laulakaa", *MAP-lauluja*, 38; "Kansat, te kuulkaa!", *MAP-lauluja*, 172, sovitus Wilberg; "Herran työhön käyn", *MAP-lauluja*, 160; "Usko", *Lasten laulukirja*, s. 50–51, sovitus Elliott, julkaisematon; "Mä tiedän, että elää Hän", *MAP-lauluja*, 81, sovitus Wilberg, julkaisematon.

LAUANTAIN ILTAPÄIVÄKOKOUS

6. HUHTIKUUTA 2013

Kokouksen johtava virkailija: presidentti Thomas S. Monson. Kokouksen johtaja: presidentti Henry B. Eyring. Alkurukous: Russell T. Osguthorpe. Loppurukous: vanhin J. Devn Cornish. Musiikki: Brigham Youngin yliopiston yhdistetty kuoro, johtajina Ronald Staheli ja Rosalind Hall, urkurina Bonnie Goodliffe. Laulut: "Jeesus, Sun nimes kaunoisin", *MAP-lauluja*, 85, sovitus Wilberg, julkaisija Jackman; "Aamuvanhain huoneessasi", *MAP-lauluja*, 84, sovitus Johnson, julkaisija Johnson; "On Herra Kuningas!", *MAP-lauluja*, 29; "Suo enemmän mulle", *MAP-lauluja*, 76, sovitus Staheli, julkaisija Jackman.

LAUANTAI-ILLAN PAPPEUSKOKOUS

6. HUHTIKUUTA 2013

Kokouksen johtava virkailija: presidentti Thomas S. Monson. Kokouksen johtaja: presidentti Dieter F. Uchtdorf. Alkurukous: vanhin Ronald A. Rasband. Loppurukous: Larry M. Gibson. Musiikki: pappeudenhaltijoiden kuoro Utahin Salt Lake Cityn nuorten naimattomien aikuisten vaarnoista, johtajana Justin Bills, urkurina Clay Christiansen. Laulut: "Arise, O God, and Shine", *Hymns*, 265, sovitus Wilberg, julkaisija Oxford; "Sua kohti Herrani", *MAP-lauluja*, 1974, 146, sovitus Bills, julkaisematon; "Nuoret Israelin", *MAP-lauluja*, 170;

"Teit, Israelin vanhimmat", *MAP-lauluja*, 196, sovitus Bills, julkaisematon.

SUNNUNTAIN AAMUKOKOUS

7. HUHTIKUUTA 2013

Kokouksen johtava virkailija: presidentti Thomas S. Monson. Kokouksen johtaja: presidentti Henry B. Eyring. Alkurukous: vanhin Steven E. Snow. Loppurukous: vanhin O. Vincent Haleck. Musiikki: tabernaakkelikuoro, johtajana Mack Wilberg, urkureina Andrew Unsworth ja Clay Christiansen. Laulut: "Nyt lähte työhön uskossa", *MAP-lauluja*, 171; "Let Zion in Her Beauty Rise", *Hymns*, 41, sovitus Kasen, julkaisija Jackman; "Minua käy sä seuraamaan", *MAP-lauluja*, 67, sovitus Wilberg, julkaisematon; "Johda meitä, Jehovamme", *MAP-lauluja*, 42; "Rakkaus", *Lasten laulukirja*, s. 76–77, sovitus Cardon, julkaisematon; "Pelvotta käykää", *MAP-lauluja*, 17, sovitus Wilberg, julkaisematon.

SUNNUNTAIN ILTAPÄIVÄKOKOUS

7. HUHTIKUUTA 2013

Kokouksen johtava virkailija: presidentti Thomas S. Monson. Kokouksen johtaja: presidentti Dieter F. Uchtdorf. Alkurukous: Carole M. Stephens. Loppurukous: vanhin Larry Y. Wilson. Musiikki: tabernaakkelikuoro, johtajina Mack Wilberg ja Ryan Murphy, urkureina Linda Margetts ja Bonnie Goodliffe. Laulut: "Herran lapset saapukaa", *MAP-lauluja*, 27, sovitus Murphy, julkaisematon; "Kerrothan taas Jeesuksesta", *Lasten laulukirja*, s. 36, sovitus Murphy, julkaisematon; "Me riemuiten ootamme", *MAP-lauluja*, 3; "Rauhallasi, Herra, meitä", *MAP-lauluja*, 1974, 138, sovitus Wilberg, julkaisematon.

LAUANTAI-ILLAN YLEINEN NUORTEN NAISTEN KOKOUS 30. MAALISKUUTA 2013

Kokouksen johtava virkailija: presidentti Thomas S. Monson. Kokouksen johtaja: Elaine S. Dalton. Alkurukous: Ella Edgley. Loppurukous: Emily Maxwell. Musiikki: Nuorten Naisten kuoro Highlandin vaarnoista Utahista, johtajana Merrilee Webb, urkurina Linda Margetts. Laulut: "Laella kukkulan", *MAP-lauluja*, 4, "Arise"-diskantti; "Temppelin pyhyydessä", sovitus DeFord,

julkaisija DeFord; "Suo enemmän mulle", *MAP-lauluja*, 76, sovitus Goates, julkaisematon; "Kalliomme, Vapahtaja", *MAP-lauluja*, 145, sovitus Kasen, julkaisija Jackman; "Let Zion in Her Beauty Rise", *Hymns*, 41, sovitus Webb, julkaisematon.

KONFERENSSIPUHEET SAATAVILLA

Yleiskonferenssipuheet, jotka on tulkattu monille kielille, ovat internetissä osoitteessa conference.lds.org. Valitse sen jälkeen kieli. Äänitallenteita saa myös jakelukeskuksesta yleensä kahden kuukauden kuluessa konferenssista.

KOTIOPETUS- JA KOTIKÄYNTIOPETUSSANOMAT

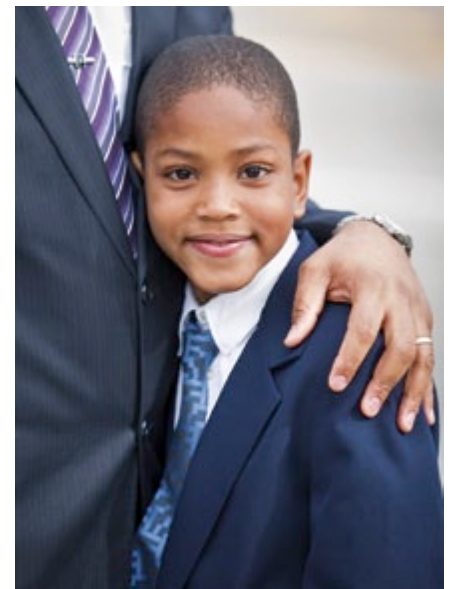
Valitkaa kotiopetus- ja kotikäyntiopetussanomaksi jokin sellainen puhe, joka parhaiten vastaa niiden tarpeita, joiden luona käytte.

KANNESSA

Edessä: valokuva Leslie Nilsson.
Takana: valokuva Leslie Nilsson.

KONFERENSSIN VALOKUVAT

Yleiskonferenssinäkymiä Salt Lake Cityssä kuvasivat Cody Bell, Randy Collier, Weston Colton, Scott Davis, Craig Dimond, Lloyd Eldredge, Sarah Jensen, Collin King, Ashlee Larsen ja Leslie Nilsson; Arizonassa Yhdysvalloissa Mindy Sue Evans; Australiassa Colin Ligertwood; Brasiliassa Brasiliassa Tomé Siqueira; Chilessä Oscar Schmittner; Ecuadorissa Jimmy Padilla Pin; El Salvadorissa Josué Peña; Etelä-Afrikassa Jeremy Rakotomamonjy; Kaliforniassa Yhdysvalloissa Rhonda Harris; New Yorkissa Yhdysvalloissa Mark Weinberg; Skotlannissa Sylvia Mary Brow; Sobralissa Brasiliassa Francisco Flávio Dias Carneiro ja Tanskassa Ann-Mari Lindberg.

**TOUKOKUU 2013, 65. VUOSIKERTA, NUMERO 5
LIAHONA 10785 130**

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon kansainvälinen julkaisu

Ensimmäinen presidenttikunta: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

Kahdentoista apostolin koorumi: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Vastaava päätoimittaja: Craig A. Cardon

Neuvojat: Shayne M. Bowen, Bradley D. Foster, Christoffel Golden jr., Anthony D. Perkins

Toiminnanjohtaja: David T. Warner

Perhe- ja jäsentuen johtaja: Vincent A. Vaughn

Kirkon lehtien johtaja: Allan R. Loyborg

Liiketoiminnan johtaja: Garff Cannon

Päätoimittaja: R. Val Johnson

Apulaispäätoimittajat: Ryan Carr, LaRene Porter Gaunt

Julkaisuassistentti: Melissa Zenteno

Toimittajat: Susan Barrett, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Mindy Raye Friedman, Lori Fuller, Garrett H. Garff, Jennifer Grace Jones, Michael R. Morris, Richard M. Romney, Paul VanDenBerge

Vastaava taiteellinen johtaja: J. Scott Knudsen

Taiteellinen johtaja: Tadd R. Peterson

Ulkoasu: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, C. Kimball Bott, Thomas Child, Nate Gines, Kerry Lynn C. Herrin, Colleen Hinckley, Susan Lofgren, Eric P. Johnsen, Scott M. Mooy, Brad Teare

Aineettoman omaisuuden koordinaattori: Collette Nebeker Aune

Tuotantopäällikkö: Jane Ann Peters

Tuotanto: Connie Bowthorpe Bridge, Julie Burdett, Bryan W. Gygi, Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty

Painatuksen valmistelu: Jeff L. Martin

Painatusjohtaja: Craig K. Sedgwick

Levikkijohtaja: Evan Larsen

Yhdysvaltain ja Kanadan ulkopuolisia tilauksia ja hintoja koskeissa asioissa käykää sivustolla store.lds.org tai ottakaa yhteyttä kirkon paikalliseen jakelukeskukseen tai johonkuhun seurakunnan johtohenkilöön.

Toimittakaa käsikirjoitukset ja tiedustelut verkossa osoitteessa liahona.lds.org; sähköpostitse osoitteeseen liahona@ldschurch.org tai postitse osoitteeseen *Liahona*, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA.

Liahona (tämä Mormonin kirjassa esiintyvä sana tarkoittaa "kompassia" tai "suunnannäyttäjää") ilmestyy seuraavilla kielillä: albania, armenia, bislama, bulgaria, cebuano, englanti, espanja, fidiži, hollanti, indonesia, islanti, italia, japani, khmer, kiina (sekä tavallisin että yksinkertaistettu kirjoitusmerkein), kiribati, korea, kreikka, kroatia, latvia, liettua, malagasi, marshall, mongoli, norja, portugali, puola, ranska, romanian, ruotsi, saksa, samoa, sloveeni, suomi, swahili, tagalog, tahiti, tanska, thai, tonga, tšekki, ukraina, unkarit, urdu, venäjä, vietnam ja viro. (Ilmestymiskerrat vaihtelevat kielittäin.)

© 2013 Intellectual Reserve, Inc. Kaikki oikeudet pidätetään. Printed in the United States of America.

Liahonan tekstiä ja kuva-aineistoa saa kopioida satunnaiseen epäkaupalliseen käyttöön kirkossa tai kotona. Kuva-aineistoa ei kuitenkaan saa kopioida, mikäli se kielletään kuvituksen lähdemerkinnässä. Tekijänoikeutta koskevat kysymykset tulee lähettää osoitteeseen: Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA, tai sähköpostiosoitteeseen cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

May 2013 Vol. 65 No. 5. LIAHONA (USPS 311-480) Finnish (ISSN 1080-9554) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (American Express, Discover, MasterCard, Visa) may be taken by phone or at store.lds.org. (Canada Post Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5). NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

PUHUJAHAKEMISTO

Andersen, Neil L., 77
Ballard, M. Russell, 18
Beck, David L., 55
Bednar, David A., 41
Callister, Tad R., 52
Cardon, Craig A., 15
Christofferson, D. Todd, 109
Clayton, L. Whitney, 83
Cook, Mary N., 118
Cook, Quentin L., 32
Dalton, Elaine S., 12, 121
Davies, Dean M., 9
Dibb, Ann M., 115
Dickson, John B., 39
Ellis, Stanley G., 36
Eyring, Henry B., 22, 62
Falabella, Enrique R., 102
Golden, Christoffel jr., 99
Hales, Robert D., 48
Holland, Jeffrey R., 93
Kopischke, Erich W., 104
Monson, Thomas S., 4, 66, 89, 113
Nelson, Russell M., 45
Oaks, Dallin H., 96
Packer, Boyd K., 6
Perry, L. Tom, 86
Porter, Bruce D., 107
Scott, Richard G., 29
Uchtdorf, Dieter F., 26, 58, 70, 125
Wixom, Rosemary M., 81

AIHEHAKEMISTO

Aktivointi, 55
Anteeksianto, 15
Avoliitto, 83, 102
Ilmoitus, 52
Isä Jumala, 36, 99
Jeesus Kristus, 22, 29, 48, 70, 89, 96, 99, 107, 109
Johtaminen, 52
Jumalallinen luonne, 12, 18, 58
Kiitollisuus, 113
Kirkon kasvu, 39
Kommunikointi, 81
Koti, 29, 102
Kunnioitus, 83
Kuolema, 118
Kuolevaisuus, 125
Kuolevaisuutta edeltävä olemassaolo, 125
Kuuliaisuus, 48, 86, 89
Kuunteleminen, 81
Käskyt, 86, 89
Lapset, 81, 102
Liitot, 104
Luottamus, 52
Lähetystyö, 4, 39, 45, 62, 66, 77
Moraali, 6, 41, 121
Mormonin kirja, 45
Nuoret Naiset, 12
Nöyryys, 83, 104
Opetuslapseus, 58
Palautus, 45

Palveleminen, 22, 55, 58, 109
Pappeus, 18, 52, 55, 62
Paraneminen, 58, 70
Parannus, 15, 41, 83, 109
Pelastussuunnitelma, 41, 125
Perhe, 6, 18, 29, 55, 83, 102, 118
Profeetat, 36
Pyhien kirjoitusten tutkiminen, 9
Pyhyys, 115
Pyhä Henki, 6, 115
Pyhät kirjoitukset, 66, 102
Rakkaus, 66, 83, 125
Rauha, 29, 32
Rukous, 9, 113
Sakramentti, 9
Sovitus, 12, 109, 121
Sukututkimus, 118
Tahdonvapaus, 86
Tasovaatimukset, 48
Temppelit, 4, 32, 121
Todistus, 18, 66, 93
Toivo, 70, 107
Totuus, 89
Uhri, 104
Usko, 83, 93
Uskollisuus, 83
Valmistautuminen, 66
Vastoinkäymiset, 12, 70, 107, 118
Ykseys, 62

Presidentti Thomas S. Monson

Tervetuloa konferenssiin

Kehotan teitä olemaan tarkkaavaisia ja vastaanottavaisia niille puheille, joita kuulemme. Rukoilen, että tekisimme niin.

Rakkaat veljeni ja sisareni, kuinka iloinen olenkaan voidessani toivottaa teidät tervetulleiksi 183:nteen kirkon vuosikonferenssiin.

Niiden kuuden kuukauden aikana, jotka ovat menneet viime kokoontumisestamme, minulla on ollut tilaisuus matkustaa hieman ja tavata joitakuita teistä omalla alueellanne. Lokakuun yleiskonferenssin jälkeen matkustin Saksaan, missä minulla oli etuoikeus tavata jäseniämme monissa eri paikoissa tuossa maassa sekä joissakin osissa Itävaltaa.

Lokakuun lopulla vihin Calgaryn temppelin Albertassa Kanadassa vanhin M. Russell Ballardin ja sisar Ballardin, vanhin Craig C. Christensenin ja sisar Christensenin sekä vanhin William R. Walkerin ja sisar Walkerin avustuksella. Marraskuussa vihin uudelleen Boisen temppelin Idahossa Yhdysvalloissa. Kanssani matkustivat ja vihkimiseen osallistuivat myös vanhin David A. Bednar ja sisar Bednar, vanhin Craig C. Christensen ja sisar Christensen sekä vanhin William R. Walker ja sisar Walker.

Kulttuurijuhlat, jotka järjestettiin näiden molempien temppelien vihkimisen yhteydessä, olivat suurenmoisia. En osallistunut henkilökohtaisesti

Calgaryn kulttuurijuhlaan, koska samana päivänä oli sisar Monsonin 85. syntymäpäivä ja minusta tuntui, että minun pitäisi olla hänen kanssaan. Meillä oli kuitenkin etuoikeus katsella tuota juhlaa omassa olohuoneessamme valvontatelevision välityksellä, ja sitten minä lensin Calgaryyn seuraavana aamuna vihkimistä varten. Boisessa yli 9 000 temppelipiirin nuorta otti osaa kulttuurijuhlaan. Nuoria oli mukana niin paljon, ettei perheenjäsenille ollut tilaa sillä areenalla, jolla he esiintyivät.

Juuri viime kuussa presidentti Dieter F. Uchtdorf, seuranaan sisar Uchtdorf, vanhin Jeffrey R. Holland ja sisar Holland sekä vanhin Gregory A. Schwitzer ja sisar Schwitzer, matkusti Tegucigalpaan Hondurasiin vihkiäkseen äskettäin valmistuneen temppelimme siellä. Vihkimistä edeltävänä iltana oli upea nuorten juhla.

On muita temppeleitä, joista on ilmoitettu ja jotka ovat alustavan prosessin eri vaiheissa tai jotka ovat rakenteilla.

Tänä aamuna minulla on ilo ilmoittaa kahdesta uudesta temppelistä, jotka tulevana kuukausina ja vuosina rakennetaan seuraaviin paikkoihin: Cedar City Utahissa Yhdysvalloissa

ja Rio de Janeiro Brasiliassa. Veljet ja sisaret, temppelien rakentaminen jatkuu entiseen tahtiin.

Kuten tiedätte, ilmoitin lokakuun yleiskonferenssissa muutoksista siihen, minkä ikäisinä nuoret miehet ja nuoret naiset voivat palvella kokoaikaisina lähetyssaarnaajina, niin että nuoret miehet voivat palvella nyt 18-vuotiaina ja nuoret naiset 19-vuotiaina.

Se, kuinka nuoremme ovat suhtautuneet tähän, on ollut ihmeellistä ja innostavaa. Huhtikuun 4. päivästä lähtien – kaksi päivää sitten – meillä on palvelemissa 65 634 kokoaikaista lähetyssaarnaajaa, yli 20 000 muuta on saanut lähetystyökutsunsa, mutta ei ole vielä saapunut lähetyssaarnaajien koulutuskeskukseen, ja yli 60 000 muuta on haastatteluprosessissa piispojensa ja vaarnanjohtajiensa kanssa.

Meidän on täytynyt muodostaa 58 uutta lähetysskenttää vastataksemme lähetyssaarnaajien lisääntyneeseen määrään.

Auttaaksemme pitämään huolta tästä lähetyssaarnaajajoukosta, ja koska monet lähetyssaarnaajistamme tulevat vaatimattomista oloista, me pyydämme teitä mahdollisuuksienne mukaan lahjoittamaan avokätisesti kirkon yleiseen lähetyssaarnaajarahastoon.

Nyt, veljet ja sisaret, me tulemme kuulemaan innoitettuja puheita tänään ja huomenna. Ne, jotka tulevat puhumaan meille, ovat pyytäneet rukoillen tietoa siitä, mitä Herra haluaisi meidän kuulevan tänä aikana.

Kehotan teitä olemaan tarkkaavaisia ja vastaanottavaisia niille puheille, joita kuulemme. Rukoilen, että tekisimme niin. Herran Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

Presidentti Boyd K. Packer
kahdentoista apostolin koorumin presidentti

Nämä asiat minä tiedän

Kaiken sen perusteella, mitä olen lukenut ja opettanut ja oppinut, yksi kallisarvoisimmista ja pyhimmistä totuuksista, mitä minulla on tarjota, on erityinen todistukseni Jeesuksesta Kristuksesta.

Vuonna 1992, palveltuani yhdeksän vuotta kahdentoista apulaisena ja 22 vuotta kahdentoista koorumin jäsenenä, täytin 68 vuotta. Tunsin innoitusta aloittaa jotakin, minkä nimitin ”Keskeneräiseksi sepitelmäksi”. Sen ensimmäinen osa kuuluu näin:

Kerran yöllä juolahti mieleeni ajatus hyvin syvälinen. Olin niin väsynyt, että nukkumaan edes jaksanut käydä en.

Oli päivä taas ollut kiireinen, mietin, mikä mua odottaa. Tuli ajatus: nuorena ollut en kuuttakymmentäkahdeksaa!

En kävellyt silloin ontuen, eivät särkeneet hartiani, ja parilla lukukerralla opin ulkoa lukemani.

Siihen aikaan mä pitkää päivää tein lähes henkeä vetämättä, moni asia, joita mä silloin tein, jää nyt multa tekemättä.

Jos saisin ne vuodet takaisin, jos nuoruuteen palata vois, en palaisi, sillä joutuisin liian paljon antamaan pois.

En tarraudu ihanaan nuoruuteen, olen osaani tyytynyt. Jos palaisin, menettäisin sen, minkä ymmärrän minä nyt.

Kymmenen vuotta myöhemmin päätin lisätä tähän runoon muutamia säkeitä:

On kulunut vuosia kymmenen. Kivut pois ovat osittain. Voin kävellä ontumatta taas, kun metallilonkan sain.

Tukee laatta myöskin niskaani, se laite on ihmeellinen! Se pyyhkäisi polioni pois, olen nyt jäykkäkäniskainen.

Iän merkit näkyvissä jo on, sille mitään mahda en. Ainut asia, mikä voimistuu, on unohtaminen.

Kysyt: ”Muistatko minua?” Totta kai. Näytät siltä kuin aikoinaan. Mutta ethän suutu, jos sattuisin sinun nimesi unohtamaan.

Olen oppinut paljon, myös sellaista, mitä tietää en tahtoisikaan, mutta ikä on tuonut myös totuuksia, jotka hengen saa kasvamaan.

Siunauksista kaikista, jotka sain, paras asia elämäni, on seura ja lohdutus, jonka suolle mulle rakas vaimoni.

Kaikki lapsemme naimisissa jo on, ja perheensä perustaneet. Heidän lapsensa, lastensa lapset myös kovin pian ovat kasvaneet.

En ole mieltäni muuttanut suhteen nuoruuteen palaamisen. Meidät tarkoitettu on vanhenemaan, niin tietää saa totuuden.

Kysyt ehkä, mikä on tulevaisuus, mitä mulle se tuo tullessaan. Kun oon kahdeksankymmentäkahdeksan, voit kysyä uudestaan!

Ja viime vuonna lisäsin vielä nämä säkeet:

Olen kahdeksankymmentäkahdeksan. Kiiti vuodet niin nopeaan. Kävelin ja onnuin ja kepinkin sain, ja nyt pääsen ajelemaan.

Otan vähän väliä nokoset, voima pappouden katoa ei. Sain hengen aarteita tilalle sen, mitä fyysistä aika pois vei.

Olen miljoona mailia matkustanut ja miljoonan toisenkin, ja satelliittien avulla matkaa teen yhä vieläkin.

Nyt tunnen varmasti Herrani ja Häntä myös rakastan, ennen eläneiden kanssa todistan, pyhää sanaansa julistan.

Tiedän, että on mahdoton käsittää kärsimyksiä Getsemanen, tiedän, että Hän teki sen puolestamme, Hän on ystävä ihmisen.

*Tiedän, että Hän saapuu takaisin
voimassaan ja kunniassaan,
ja tiedän: lopussa matkani
Hänet jälleen nähdä mä saan.*

*Eteeni haavaisten jalkainsa polvistun,
Henki valaisee sydämeni.
Lausun kuiskaten, äänin vapisevin:
"Tunnen Herrani, Jumalani."¹*

Ja minä tosiaan tunnen!

Kotimme takaikkunoista näkyy pieni kukkatarha ja metsä, jonka laidalla virtaa pieni puro. Yksi talon seinistä reunustaa kukkatarhaa ja on tiheän muratin peitossa. Monet vuodet tämä muratti on ollut peippojen pesäpaikkana. Muratissa olevat pesät ovat turvassa ketuilta, pesukarhuilta ja kissoilta, joita on liikkeellä.

Kerran muratissa kävi kova mekkala. Kuului hätäännyksen epätoivoisia huutoja, kun 8–10 peippoa ympäröivistä metsistä yhtyi tähän hätähuutoon. Näin pian levottomuuden aiheuttajan. Käärme oli liukunut osittain alas muratista ja roikkui ikkunan edessä juuri riittävän pitkällä, että sain vedettyä sen ulos. Käärmeen keskiosassa oli kaksi pullistumaa – selvä todiste siitä, että se oli vienyt pesästä kaksi linnunpoikasta. Niiden 50 vuoden aikana, jotka olimme asuneet talossamme, emme olleet koskaan nähneet mitään sen kaltaista. Se oli ainutkertainen kokemus – tai niin me luulimme.

Muutama päivä myöhemmin oli jälleen mekkala, tällä kertaa muratissa, joka peitti koiratarhamme. Kuulimme samat hätähuudot, lähistön peippojen kokoontumisen. Tiesimme, mikä saalistaja oli kyseessä. Tyttärenpoikamme kiipesi koiratarhan katolle ja veti muratista käärmeen, joka piteli yhä tiukasti pesästä pyydystämäänsä ja tappamaansa emolintua.

Kysyin itseltäni: "Mitä oikein on

meneillä? Onko Eedenin puutarhaan tunkeuduttu jälleen?"

Mieleeni tulivat profeettojen lausumat varoitukset. Me emme ole aina turvassa vastustajan vaikutukselta edes omassa kodissamme. Meidän pitää suojella pienokaisiamme.

Me elämme hyvin vaarallisessa maailmassa, joka uhkaa sitä, mikä on kaikkein hengellisintä. Perhettä, perusorganisaatiota ajassa ja iankaikisuudessa, vastaan hyökkäävät niin näkyvät kuin näkymättömätkin voimat. Paholainen on liikkeellä. Hänen tavoitteensa on saada aikaan vahinkoa. Jos hän voi heikentää ja tuhota perheen, hän on onnistunut siinä.

Myöhempien aikojen pyhät ymmärtävät perheen ylivertaisen tärkeyden ja pyrkivät elämään siten, ettei vastustaja pääse luikahtamaan kotiimme. Me saamme suojaa ja turvaa itsellemme ja lapsillemme kunnioittamalla liittoja, jotka olemme tehneet, ja elämällä niiden aivan tavallisten kuuliaisuuden tekojen mukaan, joita Kristuksen seuraajilta edellytetään.

Jesaja on sanonut: "Vanhurskauten hedelmänä on oleva rauha. Siitä

kasvaa levollinen luottamus, turvallisuus, joka kestää iäti."²

Tuo rauha on luvattu myös ilmoituksissa, joissa Herra julistaa: "Jos te olette valmiita, te ette pelkää."³

Pappeuden täydellinen voima on annettu suojelemaan kotia ja sen asukkaita. Isällä on valtuus ja vastuu opettaa lapsiaan ja siunata heitä tarjoamalla heille evankeliumin toimitukset ja kaikki muu tarpeellinen pappeuden suoja. Hänen tulee osoittaa rakkautta ja uskollisuutta ja kunnioittaa äitiä, jotta lapset voivat nähdä tuon rakkauden.

Olen tullut tietämään, että usko on todellista voimaa eikä vain sitä, että sanoo uskovansa. On harvoja asioita, jotka ovat voimallisempia kuin vanhurskaan äidin uskolliset rukoukset.

Opettakaa itsellenne ja opettakaa perheellenne Pyhän Hengen lahjaa ja Jeesuksen Kristuksen sovitusta koskevia asioita. Suurinta iankaikkista työtä te teette oman kotinne seinien sisäpuolella.

Me tiedämme, että olemme taivaallisten vanhempien henkilapsia ja olemme täällä maan päällä saadaksemme oman kuolevaisen ruumiin ja tullaksemme koetelluiksi. Meillä, joilla

on kuolevainen ruumis, on valta-asema niihin henkiin nähden, joilla ei sitä ole.⁴ Me olemme vapaita valitsemaan, mitä tahdomme, ja poimimaan ja valitsemaan tekemme, mutta me emme ole vapaita valitsemaan seurauksia. Ne tulevat sellaisina kuin tulevat.

Tahdonvapaus määritellään pyhissä kirjoituksissa moraaliseksi tahdonvapaudeksi, mikä tarkoittaa, että me voimme valita hyvän ja pahan välillä. Vastustaja pyrkii houkuttelemaan meitä käyttämään moraalista tahdonvapauttamme väärin.

Pyhissä kirjoituksissa meille opetetaan, että ”jokainen voi toimia tulevaisuutta koskevassa opissa ja periaatteessa moraalisen tahdonvapauden mukaan, jonka minä olen antanut hänelle, niin että jokainen voi olla vastuussa omista synneistään tuomiopäivänä”⁵.

Alma opetti meille, että ”Herra ei voi suvaita syntiä vähäisimmäskään määrin”⁶. Ymmärtääksemme sen meidän täytyy erottaa synti synnintekijästä.

Kun esimerkiksi Vapahtajan eteen tuotiin aviorikoksesta tuomittu nainen, joka oli selkeästi syyllinen, Hän ratkaisi tilanteen viidellä sanalla: ”Mene,

äläkä enää tee syntiä.”⁷ Se on Hänen palvelutyönsä hengen mukaista.

Suvaitsevaisuus on hyve, mutta kuten kaikki hyveet, sekin muuttuu liioiteltuna paheeksi. Meidän pitää varoa ”suvaitsevaisuusansaa”, niin ettei se nielaise meitä. Maan lait ovat heikentyneet siinä määrin, että moraalitytomista teoista on tullut hyväksyttäviä sen silmissä, mutta se ei vähennä niitä vakavia hengellisiä seurauksia, jotka seuraavat Jumalan antaman siveyden lain rikkomista.

Kaikki ovat saaneet syntyessään Kristuksen valon, ohjaavan vaikutuksen, jonka ansiosta jokainen voi erottaa oikean väärästä. Se, mitä me tuolla valolla teemme ja kuinka me reagoimme noihin kehotuksiin elää vanhurskaasti, on osa kuolevaisuuden koetusta.

”Sillä katso, Kristuksen Henki on annettu jokaiselle ihmiselle, jotta hän voi erottaa hyvän pahasta; ja nyt, minä osoitan teille, kuinka on arvosteltava; sillä kaikki, mikä kutsuu tekemään hyvää ja saa uskomaan Kristukseen, on lähetetty Kristuksen voiman ja lahjan kautta; sen vuoksi te voitte tietää täysin varmasti, että se on Jumalasta.”⁸

Meidän jokaisen täytyy pysyä kykenevänä reagoimaan Pyhän Hengen innoitukseen ja kehotuksiin. Herra pystyy vuodattamaan puhdasta älyä mieleemme innoittaakseen, ohjatakseen, opettaakseen ja varoittaakseen meitä. Jokainen Jumalan poika ja tytär voi välittömästi tietää sen, mitä hänen pitää tietää. Oppikaa ottamaan vastaan innoitusta ja ilmoitusta ja toimimaan niiden mukaan.

Kaiken sen perusteella, mitä olen lukenut ja opettanut ja oppinut, yksi kallisarvoisimmista ja pyhimmistä totuuksista, mitä minulla on tarjota, on erityinen todistukseni Jeesuksesta Kristuksesta. Hän elää. Minä tiedän, että Hän elää. Minä olen Hänen todistajansa. Ja Hänestä minä voin todistaa. Hän on meidän Vapahtajamme, meidän Lunastajamme. Tästä olen varma. Tästä lausun todistukseni Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. ”Unfinished Composition”, 2012.
2. Jes. 32:17.
3. OL 38:30.
4. Ks. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, 2007, s. 219.
5. OL 101:78.
6. Alma 45:16.
7. Joh. 8:11.
8. Moroni 7:16.

Piispa Dean M. Davies
toinen neuvonantaja johtavassa piispakunnassa

Varma perustus

Ottakaamme vastaan Vapahtajan kutsu tulla Hänen luokseen. Rakentakaamme elämämme turvalliselle ja varmalle perustukselle.

Ajaessani töistä kotiin 17. loka-kuuta 1989 lähestyin liikennevaloja Market Streetin ja Beale Streetin risteyksessä San Franciscossa Kaliforniassa. Juuri silloin tunsin auton tärisevän ja ajattelin: ”Autosta on varmaankin puhjennut rengas.” Auton tärinä jatkui, ja samassa huomasin linja-auton, joka oli aivan lähellä minua, ja ajattelin: ”Tuo linja-auto törmäsi minuun juuri!” Sitten auto tärisi yhä enemmän, ja ajattelin: ”Auton kaikki renkaat ovat varmaankin puhjenneet!” Mutta syynä eivät olleet puhjenneet renkaat eikä linja-auto – se oli voimakas maanjäristys! Pysähtyessäni punaisiin valoihin Market Streetin ajorata aaltoili kevyesti kuin meren aallot. Edessäni oleva korkea toimistorakennus huojui puolelta toiselle, ja eräästä vanhasta rakennuksesta alkoi putoilla tiiliskiviä vasemmalle puolelteni samalla kun maa järisi edelleen.

Loma Prietan maanjäristys iski San Franciscon lahden alueelle tuona päivänä klo 17.04 jättäen jopa 12 000 ihmistä kodittomiksi.

Maanjäristys aiheutti vakavia vaurioita San Franciscon lahden alueella, erityisesti San Franciscon ja Oaklandin epävakaa maaperällä. San Franciscossa venesataman alue oli ”rakennettu maankaato paikalle, joka

koostui hiekan, mudan, kivimurskan – ja muun aineksen sekoituksesta, jossa pohjaveden osuus oli suuri. Osa täyttömaasta oli kivimurskaa, jota oli kaadettu San Franciscon lahteen vuoden 1906 San Franciscon maanjäristyksen jälkeen.”¹

Noin vuonna 1915 tälle maankaato paikalle pystytettiin kerrostaloja. Vuoden 1989 maanjäristyksessä veden kyllästävä muta, hiekka ja kivimurska, joita ei ollut vahvistettu, muuttuivat veteläksi massaksi, mikä aiheutti

rakennusten sortumisen. Näitä rakennuksia ei ollut rakennettu varmalle perustukselle.

Loma Prietan maanjäristys vaikutti monien elämään, omani mukaan luettuna. Tuon päivän tapahtumien pohtiminen vahvistaa mielessäni ja sydämessäni sen, että kestääksemme menestyksekkäästi elämän myrskyt, maanjäristykset ja onnettomuudet meidän täytyy rakentaa varmalle perustukselle.

Nefiläinen profeetta Helaman ilmaisi erehtymättömällä selkeydellä, kuinka tärkeää meidän on rakentaa elämämme varmalle perustukselle, Jeesuksen Kristuksen perustukselle: ”Ja nyt, poikani, muistakaa, muistakaa, että teidän on rakennettava perustukseen meidän Lunastajamme kalliolle, hänen, joka on Kristus, Jumalan Poika, niin että kun Perkele lähettää väkevät tuulensa, niin, nuolensa pyörrettäessä, niin, kun kaikki hänen rakeensa ja hänen väkevä myrskyensä pieksevät teitä, sillä ei ole valtaa teihin vetäköseen teidät alas kurjuuden ja loputtoman onnettomuuden kuiluun, sen kalliion tähden, jolle teidät on rakennettu, joka on varma perustus, perustus, jolle rakentaessaan ihmiset eivät voi sortua” (Hel. 5:12).

Nykyajan temppeleitä rakennettaessa huolehditaan tarkasti suunnittelusta, rakennustyöstä ja rakennusmateriaalien käytöstä. Temppeleiden maaperä ja geologinen rakenne tutkitaan perusteellisesti. Alueen tuulesta, sateesta ja säänmuutoksista tehtyjä tutkimuksia tarkastellaan, jotta valmis temppeli voi kestää paitsi alueelle tyypillisiä myrskyjä ja ilmanalaa, se on suunniteltu ja sijoitettu kestäväksi myös odottamattomia maanjäristyksiä, hirmumyrskyjä, tulvia ja muita luonnonkatastrofeja, joita voi sattua. Monissa temppeleissä betoni- tai teräsraudoitusta porataan syvästi

maan sisään temppelein perustuksen ankkuroimiseksi.

Meidän aikamme suunnittelijoiden ja rakentajien tavoin rakastava ja hyvä taivaallinen Isämme ja Hänen Poikansa ovat valmistaneet suunnitelman, välineitä ja muita apukeinoja käytettäviksemme, niin että me voimme rakentaa ja vahvistaa oman elämämme varmaksi ja järkkymättömäksi. Tuo suunnitelma on pelastussuunnitelma, suuri onnensuunnitelma. Suunnitelma esittää meille selkeän kuvan ja ymmärryksen alusta ja lopusta sekä välttämättömistä askelista, mukaan lukien toimitukset, jotka ovat tarpeen jokaiselle Isän lapsista, jotta he voivat palata Isän luokse ja asua Hänen kanssaan ikuisesti.

Usko, parannus, kaste, Pyhän Hengen lahja ja pysyminen vahvana loppuun asti ovat osa elämän ”piirustuksia”. Ne auttavat meitä luomaan sopivia rakennuselementtejä, jotka ankkuroivat elämämme Kristuksen sovituksen. Nämä muokkaavat ja tukevat ihmisen elämän kantavia rakenteita. Aivan kuten temppelein suunnitelmissa on tarkat ohjeet, jotka määräävät yksityiskohtaisesti, kuinka välttämättömät osat tulee järjestää ja yhdistää, samoin rukoileminen, pyhien kirjoitusten lukeminen, sakramentin nauttiminen ja välttämättömien pappeuden toimitusten saaminen tulevat niiksi tarkoiksi ohjeiksi, jotka auttavat yhdistämään ja sitomaan yhteen elämän rakenteen.

Näiden ohjeiden soveltamisessa keskeistä on tasapaino. Esimerkiksi kun betonia tehdään, hiekkaa, soraa, sementtiä ja vettä käytetään tarkka määrä, jotta saadaan aikaan paras mahdollinen lujuus. Minkä tahansa ainesosan väärä määrä tai sen poisjättäminen tekisi betonista heikkoa, eikä se pystyisi täyttämään tärkeää tehtäväänsä.

Samalla tavoin, jos me emme huolehdi elämässämme sopivasta tasapainosta pitämällä päivittäin

henkilökohtaiset rukoukset ja kestitsemällä itseämme pyhillä kirjoituksilla, vahvistamalla viikoittain nauttiesamme sakramentin ja osallistumalla usein pappeuden toimituksiin, kuten temppeleitoimitukset, meidänkin hengellinen rakennelujuutemme on vaarassa heikentyä.

Kirjeessä efesolaisille Paavali sanoo näin, ja voimme soveltaa sitä luontemme ja sielumme tasapainoisen ja eheän kehityksen tarpeeseen: ”Hän liittää koko rakennuksen yhteen niin että se kasvaa Herran pyhäksi temppeleiksi” (Ef. 2:21).

Rukous on yksi uskomme ja luontemme perustuksen olennaisimmista ja tärkeimmistä rakennuselementeistä. Rukouksessa me kykenemme osoittamaan kiittollisuutemme, rakkautemme ja kiintymyksemme Jumalalle. Rukouksessa me voimme alistaa tahtomme Hänen tahtoonsa ja puolestaan saada voiman sovittaa elämämme Hänen opetustensa mukaiseksi. Rukous on se tie, jota me voimme kulkea etsiessämme elämäämme Hänen vaikutustaan, vieläpä ilmoitusta.

Alma opetti: ”Kysy Herralta neuvoa kaikissa tekemisissäsi, niin hän ohjaa sinua hyväksesi; niin, kun laskeudut levolle illalla, laskeudu levolle Herran

huomaan, jotta hän valvoisi sinua sinun nukkuessasi; ja kun nouset aamulla, olkoon sydämesi täynnä kiitosta Jumalalle; ja jos teet tämän, sinut ylennetään viimeisenä päivänä” (Alma 37:37).

Ajatustemme, tunteidemme ja halujemme kertomisesta Jumalalle vilpittömässä ja hartaassa rukouksessa pitäisi tulla meille jokaiselle yhtä tärkeää ja luonnollista kuin hengittäminen ja syöminen.

Pyhien kirjoitusten tutkiminen päivittäin voimistaa myös uskoamme ja luonnettamme. Aivan kuten me tarvitsemme ruokaa ravitaksemme fyysistä ruumistamme, niin henkemme ja sielumme täydentyvät ja vahvistuvat, kun niitä kestitään Kristuksen sanoilla, joita on profeettojen kirjoituksissa. Nefi opetti: ”Kestitkää itseänne Kristuksen sanoilla, sillä katso, Kristuksen sanat kertovat teille kaiken, mitä teidän tulee tehdä” (2. Nefi 32:3).

Vaikka pyhien kirjoitusten lukeminen on hyvä asia, pelkkä lukeminen ei riitä Vapahtajan opetusten täyden laajuuden ja syvyyden ymmärtämiseen. Pyhissä kirjoituksissa opettujen Kristuksen sanojen tutkiminen, pohtiminen ja soveltaminen omaan elämään tuo viisautta ja tietoa yli kuolevaisen ymmärryksemme. Tämä vahvistaa sitoutumistamme ja täyttää hengelliset varastot, jotta voimme tehdä parhaamme joka tilanteessa.

Yksi tärkeimmistä askelista, mitä voimme ottaa vahvistaaksemme elämäämme ja pysyäksemme lujasti kiinnittyneinä Vapahtajan perustukseen, on nauttia sakramentti kelvollisesti joka viikko. Sakramenttitoimitus tarjoaa jokaiselle kirkon jäsenelle mahdollisuuden pohtia omaa elämänsä etukäteen, harkita tekemisiä tai tekemättä jättämisistä, joista pitää ehkä tehdä parannus, ja sitten nauttia leipää ja vettä pyhinä vertauskuvina Jeesuksen Kristuksen ruumiin

ja veren muistoksi, todistukseksi Hänen sovituksestaan. Jos nautimme sakramentin vilpittömästi ja nöyrästi, me uudistamme iankaikkisia liittoja, meidät puhdistetaan ja pyhitetään ja me saamme lupauksen siitä, että Hänen Henkensä on meidän kanssamme aina. Henki toimii eräänlaisena laastina, yhdistävänä lenkkinä, joka paitsi pyhittää myös tuo muistiimme kaiken sekä todistaa yhä uudelleen Jeesuksesta Kristuksesta. Sakramentin nauttiminen kelvollisena vahvistaa henkilökohtaista suhdettamme peruskallioon, Jeesukseen Kristukseen.

Palvelutyönsä aikana Vapahtaja opetti rakkautta osoittaen ja selkeästi niitä oppeja, periaatteita ja välttämättömiä tekoja, jotka suojelisivat meidän elämäämme ja vahvistaisivat luonnettamme. Vuorisaarnan lopuksi Hän sanoi:

”Sen tähden minä vertaan jokaista, joka kuulee nämä minun sanani ja

tekee niiden mukaan, järkevään mieheen, joka rakensi talonsa kalliolle – ja alkoi sataa ja tulvat tulivat ja tuulet puhalsivat ja pieksivät sitä taloa; eikä se sortunut, sillä se oli rakennettu kalliolle.

Ja jokaista, joka kuulee nämä minun sanani mutta ei tee niiden mukaan, on verrattava tyhmään mieheen, joka rakensi talonsa hiekalle – ja alkoi sataa ja tulvat tulivat ja tuulet puhalsivat ja pieksivät sitä taloa; ja se sortui, ja sen sortuminen oli suuri.” (3. Nefi 14:24–27; ks. myös Matt. 7:24–27.)

Veljet ja sisaret, kukaan meistä ei tietoisesti rakentaisi kotiaan, työpaikkaansa tai pyhiä jumalanpalveluspaikkoja hiekalle tai kivimurskalle tai ilman asianmukaista suunnitelmaa ja materiaaleja. Ottakaamme vastaan Vapahtajan kutsu tulla Hänen luokseen. Rakentakaamme elämämme turvalliselle ja varmalle perustukselle.

Todistan nöyrästi, että ankkuroimalla elämämme Jeesukseen Kristukseen ja Hänen sovituksensa sekä seuraamalla tarkoin Hänen suunnitelmaansa meidän onneksemme – mukaan lukien päivittäinen rukous, päivittäinen pyhien kirjoitusten tutkiminen ja viikoittainen sakramentin nauttiminen – meitä vahvistetaan, me koemme todellista henkilökohtaista kasvua ja pysyvän kääntymyksen, me olemme paremmin valmistautuneita kestämään menestyksekkäästi elämän myrskyt ja onnettomuudet, me koemme luvattua iloa ja onnea ja me voimme luottaa siihen, että elämämme on rakennettu varmalle perustukselle – perustukselle, joka ei koskaan sorru. Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Aamen. ■

VIITE

1. Ks. ”1989 Loma Prieta Earthquake”, wikipedia.org/wiki/1989_Loma_Prieta_earthquake.

Elaine S. Dalton

äskettäin vapautettu Nuorten Naisten ylijohtaja

Me olemme taivaallisen Isän tyttäriä

Me Jumalan tyttäret olemme kaikki olosuhteiltamme ja kokemuksiltamme ainutlaatuisia ja erilaisia. Ja silti meidän työmme on tärkeää – koska me olemme tärkeitä.

Joka viikko nuoret naiset kaikkialla maailmassa lausuvat ääneen Nuorten Naisten johtoaiheen. Joka kerta kun kuulen nämä sanat millä tahansa kielellä: ”Me olemme taivaallisen Isän tyttäriä. Hän rakastaa meitä, ja me rakastamme Häntä”¹, Henki vahvistaa sielulleni, että ne ovat totta. Se ei ole pelkkä vakuutus omasta identiteetistämme – siitä, keitä me olemme – vaan se on myös sen tunnustamista, kenen me olemme. Me olemme korotetun olennon tyttäriä!

Olen tavannut jokaisessa maassa ja jokaisessa maanosassa luottavaisia, hyvin ajatuksensa ilmaisevia nuoria naisia. He ovat täynnä valoa, he ovat ahkeran työn ja koettelemusten jalostamia, ja heillä on puhdas ja yksinkertainen usko. He ovat hyveellisiä. He ovat liittonsa pitäviä, ja he ovat ”Jumalan todistajina kaikkina aikoina ja kaikessa ja kaikkialla”². He tietävät, keitä he ovat ja että heillä on merkittävä osa Jumalan valtakunnan rakentamisessa.

Kun olin yliopistossa, kuuluin BYU International Folk Dancers -tanssiryhmään. Eräänä kesänä ryhmällämme oli ainutlaatuinen etuoikeus kiertää

Euroopan lähetyskentillä. Se oli vaikea kesä minulle, koska muutama kuukausi aiemmin isäni oli yllättäen kuollut. Kun olimme Skotlannissa, tunsin olevani erityisen yksin ja masennuin. Me tanssimme sinä iltana eräässä seurakuntakeskuksessa, ja sitten esityksemme jälkeen menimme naapurissa sijaitsevaan lähetyskotiin. Kävellessäni sinne

näin hyvinhoidetussa puutarhassa portin viereen sijoitetun kivilaatan. Luin siinä olevat sanat: ”Kuka lienetkin, tee työsi parhaimmin.” Sillä hetkellä nuo sanat painuivat syväälle sydämeeni ja tunsin, että taivaan voimat ojentautuivat puoleeni ja antoivat minulle viestin. Tiesin, että rakastava taivaallinen Isä tunsu minut. Tunsin, etten ollut yksin. Seisoin siinä puutarhassa kyynelsilmin. ”Kuka lienetkin, tee työsi parhaimmin.” Tuo yksinkertainen lausuma vahvisti näkemystäni siitä, että taivaallinen Isä tuntee minut ja että Hänellä on suunnitelma elämäni varten. Tuntemani henki auttoi minua ymmärtämään, että työlläni on väliä.

Sain myöhemmin kuulla, että tämä sananparsi oli aikoinaan kannustanut profeetta David O. McKayta hänen palvellessaan nuorena lähetysaarnajana Skotlannissa. Hän oli nähnyt sanat kivilaatassa eräässä rakennuksessa kokiessaan masentavia aikoja elämässään ja lähetystyössään, ja sanat kohottivat häntä. Vuosia myöhemmin, kun rakennus purettiin, hän onnistui

Sydney, Australia

hankkimaan kyseisen kivilaatan ja laitatti sen lähetyksodin puutarhaan.³

Me Jumalan tyttäret olemme kaikki olosuhteiltamme ja kokemuksiltamme ainutlaatuisia ja erilaisia. Ja silti meidän työmme on tärkeää – koska *me* olemme tärkeitä. Meidän päivittäiset ponnistelumme muiden ravitsemiseksi, opettamiseksi ja hoivaamiseksi voivat joskus tuntua arkipäiväisiltä, vähäpätöisiltä, vaikeilta ja alentavilta. Jos me kuitenkin muistamme nuo Nuorten Naisten johtoaiheen ensimmäiset rivit – ”Me olemme taivaallisen Isän tyttäriä. Hän rakastaa meitä” – se vaikuttaa suuresti ihmissuhteisiimme ja suhtautumiseemme.

Suurenmoinen 92-vuotias äitini kuoli äskettäin. Hän jätti tämän kuolevaisuuden samalla tavoin kuin hän oli elänytkin – rauhallisesti. Hänen elämänsä ei ollut ihan sitä, mitä hän oli suunnitellut. Hänen aviomiehensä, minun isäni, kuoli äidin ollessa 45-vuotias. Hän jäi yksin kolmen lapsen kanssa – minun ja kahden veljeni. Hän eli leskenä 47 vuotta. Hän elätti perhettämme opettamalla koulussa päivisin ja antamalla pianotunteja iltaisin. Hän huolehti ikääntyvästä isästään, isoisästäni, joka asui naapuritalossa. Hän piti huolen siitä, että jokainen meistä lapsista sai yliopistokoulutuksen. Itse asiassa hän halusi ehdottomasti sitä, jotta meistä tulisi toimivia yhteiskunnan jäseniä. Eikä hän koskaan valittanut. Hän piti liittonsa, ja niin tehdessään hän kutsui taivaan voimia siunaamaan kotiamme ja suomaan ihmeitä. Hän luotti rukouksen, pappeuden ja liittoihin kuuluvien lupauksen voimaan. Hän oli uskollinen Herran palvelemisessa. Hänen vankkumaton omistautumisensa vahvisti meitä, hänen lapsiaan. Hän toisti usein tämän pyhien kirjoitusten kohdan: ”Minä, Herra, olen sidottu, kun te teette, mitä minä sanon; mutta

kun te ette tee, mitä minä sanon, teillä ei ole mitään lupaus.”⁴ Se oli hänen tunnuslauseensa, ja hän tiesi sen olevan totta. Hän ymmärsi, mitä liittojen pitäminen tarkoitti. Hän ei koskaan saanut tunnustusta maailmalta. Hän ei halunnutkaan sitä. Hän ymmärsi, kuka hän oli ja kenen hän oli – Jumalan tytär. Tosiaan, äidistä voi sanoa, että hän teki työnsä parhaimmin.

Presidentti Gordon B. Hinckley on kerran sanonut naisista ja äideistä:

”Emme saa milloinkaan menettää näkemystä naisten voimasta. – Juuri äidit vaikuttavat välittömimmin lastensa elämään. – Juuri äidit hoitavat heitä ja kasvattavat heitä Herran teillä. Heidän vaikutuksensa on kaikkein tärkeintä. –

He luovat elämää. He hoitavat lapsia. He opettavat nuoria naisia. He ovat korvaamattomia kumppaneita. He ovat työtovereitamme Jumalan valtakunnan rakentamisessa. Kuinka suuri heidän tehtävänsä onkaan, kuinka suurenmoisia ovatkaan heidän työnsä tulokset.”⁵

Kuinka siis äiti ja isä juurruttavat tyttärensä sen ylevöittävä ja iankaikisen totuuden, että hän on Jumalan tytär? Kuinka me voimme auttaa häntä tulemaan pois maailmasta ja astumaan Jumalan valtakuntaan?

Moraalisesti turruttavassa maailmassa nuoret naiset tarvitsevat naisia ja miehiä, jotka ovat ”Jumalan todistajina kaikkina aikoina ja kaikessa ja kaikkialla”. Koskaan aikaisemmin se ei ole ollut tärkeämpää kuin nyt. Nuoret

naiset tarvitsevat äitejä ja tukihenkilöitä, jotka toimivat esimerkkinä hyveellisestä naiseudesta. Äidit, teidän suhteenne tyttäreenne on äärimmäisen tärkeä, ja niin on esimerkkinnekin. Se, kuinka te rakastatte ja kunnioitatte tyttäreenne isää, tämän pappeutta ja jumalallista tehtävää, heijastuu ja mahdollisesti korostuu tyttäreenne asenteissa ja käyttäytymisessä.

Mikä on se työ, joka meidän kaikkien täytyy tehdä ”parhaimmin”? Perhejulistuksessa sanotaan selkeästi:

”Jumalallisen suunnitelman mukaan isän on määrä johtaa perhettään rakkaudessa ja vanhurskaudessa, ja hän on velvollinen suojelemaan perhettään ja huolehtimaan sen toimeentulosta. Äiti on ensisijaisesti vastuussa lastensa hoivaamisesta. Näissä pyhissä tehtävissä isillä ja äideillä on velvollisuus auttaa toisiaan tasavertaisina kumppaneina. –

Me varoitamme siitä, että ne, jotka rikkovat siveyden liittoja, jotka kohtelevat pahasti puolisoaan tai jälkeläisiään tai jotka jättävät perhevelvollisuudet täyttämättä, seisovat eräänä päivänä tilivelvollisina Jumalan edessä.”⁶

Oman aikansa turmeltuneessa yhteiskunnassa Mormon vaikeroyi sitä, että naisilta oli riistetty se, mikä on kaikkea muuta kalliimpaa ja arvokkaampaa – heidän siveytensä ja hyveellisyytensä.⁷

Toistan jälleen kutsun palata hyveellisyyteen. Hyveellisyys on

Jumalan tyttärien vahvuus ja voima. Minkälainen maailma olisikaan, jos hyveellisyys – korkeisiin moraalisiin tasovaatimuksiin perustuva ajattelu- ja käyttäytymismalli, johon sisältyy siveellisyys⁸ – palautettaisiin takaisin yhteiskuntaamme kaikkein kallisarvoisimpana arvona? Jos moraalittomuus, pornografia ja väkivalta vähenisivät, olisiko maailmassa vähemmän särkyneitä avioliittoja, särkyneitä elämiä ja särkyneitä sydämiä? Kävisikö niin, että media ennemminkin ylevöittäisi ja auttaisi Jumalan kallisarvoisia tyttäriä kuin esineellistäisi ja halventaisi heitä? Millä tavalla naisiin suhtauduttaisiin ja kuinka heitä kohdeltaisiin, jos koko ihmiskunta todella ymmärtäisi, kuinka tärkeitä ovatkaan seuraavat sanat: ”Me olemme taivaallisen Isän tyttäriä”?

Useita vuosia sitten, kun tätä konferenssikeskusta rakennettiin ja se oli valmistumassa, astuin tämän pyhän rakennuksen parvitasolle kypärä päässä ja suojalasit silmillä valmiina

imuroimaan kokolatiamaton, jonka asentamisessa aviomieheni oli apuna. Tässä, missä nyt on puhujakoroke, oli pikkutraktori raivaamassa rakennusjätettä, ja rakennus oli sakeana pölystä. Kun pöly laskeutui alas, se laskeutui uudelle matolle. Minun työnäni oli imuroiminen. Niinpä imuroin imuroimistani. Kolmen päivän jälkeen pikku imurini lakkasi toimimasta!

Iltapäivällä päivää ennen kuin tässä kauniissa rakennuksessa pidettäisiin ensimmäinen yleiskonferenssi, aviomieheni soitti minulle. Hän oli juuri asentamassa viimeistä matonpalaa – tämän historiallisen puhujakorokkeen alle.

Hän kysyi: ”Minkä pyhien kirjoitusten kohdan kirjoittaisin tämän matonpalan kääntöpuolelle?”

Minä vastasin: ”Moosia 18:9: '[Olkaa] Jumalan todistajina kaikkina aikoina ja kaikessa ja kaikkialla.’”

Juuri sitä minä näen äärimmäisen haastavassa maailmassa tämän kirkon

nuorten naisten ja naisten tekevän. He ovat hyvää aikaansaavana voimana. He ovat hyveellisiä ja esimerkillisiä, älykkäitä ja työteliäitä. He pystyvät vaikuttamaan, koska he *ovat* erilaisia. He tekevät työnsä parhaimmin.

Vuosia sitten, kun imuroin tätä mattoa – yrittäen tehdä oman pienen työni parhaimmin – en tajunnut, että jonakin päivänä seisoin itse sillä matolla, joka on tämän puhujakorokkeen alla.

Tänään Jumalan tyttärenä seison edessäanne ja todistan, että Jumala elää. Jeesus on Kristus. Hän on meidän Lunastajamme. Juuri Hänen äärettömän sovitushrinsa ansiosta palaan jonakin päivänä elämään Hänen luokseen – koeteltuna, puhtaana ja sinetöitynä iankaikkiseen perheeseen. Ylistän Häntä iäti saamastani etuoikeudesta olla nainen, vaimo ja äiti. Todistan, että meitä johtaa Jumalan profeetta, presidentti Thomas S. Monson, ja olen kiitollinen vanhurskaista miehistä, joiden pappeuden voima siunaa elämäni. Ja tulen aina olemaan kiitollinen siitä väkevyydestä, jota saan Vapahtajan äärettömän sovituksen kaiken mahdolliseksi tekevästä voimasta, kun ponnistelen edelleen tehdäkseni oman työni parhaimmin. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. *Nuorten Naisten edistymisen*, kirjanen, 2009, s. 3.
2. Moosia 18:9.
3. Ks. Matthew O. Richardson, ”What E'er Thou Art, Act Well Thy Part”: John Allan's Albany Crescent Stone”, *Journal of Mormon History*, osa 33 (syksy 2007), s. 31–61; Francis M. Gibbons, *David O. McKay: Apostle to the World, Prophet of God*, 1986, s. 45.
4. OL 82:10.
5. Ks. ”Voimakas ja järkkymätön tuki”, *Maailmanlaajuinen johtajien koulutuskokous*, 10. tammikuuta 2004, s. 21.
6. ”Perhe – julistus maailmalle”, *Liahona*, marraskuu 2010, s. 129.
7. Ks. Moroni 9:9.
8. Ks. *Nuorten Naisten edistymisen*, s. 70.

Vanhin Craig A. Cardon
seitsemänkymmenen koorumista

Vapahtaja haluaa antaa anteeksi

Herra rakastaa meitä ja haluaa meidän ymmärtävän Hänen auliutensa antaa anteeksi.

Kun Vapahtaja palveli kuolevaisuudessa, monet seurasivat Häntä. Heidän joukossaan oli myös lainopettajia ja fariseuksia ”kaikista Galilean kylistä, – – Juudeasta ja Jerusalemissa”¹. Eräs vuoteenoma, halvaantunut mies, joka toivoi, että hänet parannettaisiin, tuotiin isoon tilaisuuteen, mutta koska häntä ei saatu Vapahtajan lähelle, hänen ystävänsä nostivat hänet sen talon katolle, jossa Jeesus oli, ja laskivat hänet alas. Nähdessään tämän uskon osoituksen Vapahtaja julisti suurta tarkoitusta varten, jota Hänen kuulijansa eivät vielä tieneet: ”Ystäväni, sinun syntisi on annettu anteeksi.”²

Tämä on varmasti yllättänyt tuon miehen – ja vaikka pyhät kirjoitukset eivät mainitse mitään hänen reaktiostaan, hän on saattanut ihmetellä, ymmärsikö Vapahtaja todella, miksi hän oli tullut.

Vapahtaja tiesi, että monet ihmiset seurasivat Häntä Hänen voimallisten ihmeittensä vuoksi. Hän oli jo muuttanut veden viiniksi³, karkottanut saastaisia henkiä⁴, parantanut kuninkaan virkamiehen pojan⁵, erään spitaalisen⁶, Pietarin anopin⁷ ja monia muita⁸.

Mutta tämän halvaantuneen miehen

avulla Herra päätti antaa sekä opetuslapsille että arvostelijoille todisteen ainutlaatuisesta roolistaan maailman Vapahtajana. Kuullessaan Vapahtajan sanat lainopettajat ja fariseukset olivat alkaneet järkeillä keskenään. He puhuivat tietämättömyyttään jumalanpilkasta päätellessään, että vain Jumala voi antaa synnit anteeksi. Tietäen heidän ajatuksensa Vapahtaja puhui heille sanoen:

”Mitä te oikein ajattelette?

Kumpi on helpompaa, sanoa: ’Sinun syntisi on annettu anteeksi’, vai sanoa: ’Nouse ja kävele?’⁹

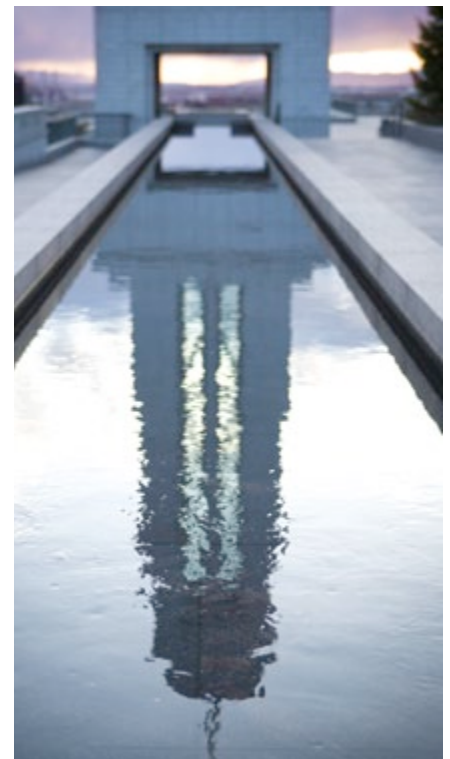
Odottamatta heiltä vastausta Vapahtaja jatkoi: ”Mutta jotta tietäisitte, että Ihmisen Pojalla on valta antaa *maan päällä* syntejä anteeksi – hän puhui nyt halvaantuneelle – ’minä sanon sinulle: nouse, ota vuoteesi ja mene kotiisi.’¹⁰ Ja niin mies teki!

Tämän ihmeellisen fyysisen parantumisen kautta Vapahtaja vahvisti meille kaikille tämän äärettömästi voimallisemmän hengellisen totuuden: Ihmisen Poika antaa synnit anteeksi!

Vaikka kaikki uskovat hyväksyvät auliisti tämän totuuden, kaikki eivät tunnusta yhtä helposti tätä olennaista sisartotuutta: Vapahtaja antaa anteeksi

synnit ”maan päällä” eikä vain viimeisellä tuomiolla. Hän ei vapauta meitä *synneissämme*.¹¹ Hän ei suvaitse paluuta menneisiin synteihimme.¹² Mutta kun me teemme parannuksen ja olemme kuuliaisia Hänen evankeliumilleen, Hän antaa meille anteeksi.¹³

Tässä anteeksiannossa näemme, kuinka sovituksen kaiken mahdolliseksi tekevää *ja* lunastavaa voimaa sovelletaan sopusointuisesti ja armollisesti. Jos me osoitamme uskoa Herraan Jeesukseen Kristukseen, Hänen sovituksensa kaiken mahdolliseksi tekevää voima *vahvistaa* meitä tarpeen tullen¹⁴, ja Hänen lunastava voimansa *pyhittää* meidät, kun me riisumme päältäimme luonnollisen ihmisen¹⁵. Tämä tuo toivoa kaikille, erityisesti niille, joista tuntuu, ettei toistuva inhimillinen heikkous ole jotakin, missä Vapahtaja olisi halukas auttamaan ja pelastamaan.

Antaakseen Vapahtajalle tilaisuuden valaista ymmärrystämme¹⁶ Pietari tiedusteli kerran, kuinka monta kertaa hänen tulisi antaa anteeksi lähimmäiselleen, ja kysyi sitten: ”Peräti seitsemän kertaako?” Olisihan se toki enemmän kuin tarpeeksi. Mutta Vapahtajan vastaus tarjosi täydellisen näkymän *Hänen* armolliseen sydämeensä: ”*Ei* seitsemän, vaan seitsemänkymmentäseitsemän kertaa.”¹⁷

Herra rakastaa meitä ja haluaa meidän ymmärtävän *Hänen* auliutensa antaa anteeksi. Opissa ja liitoissa Herra sanoi yli 20 kertaa niille, joita Hän puhutteli: ”Sinun syntisi on annettu sinulle anteeksi”, tai käytti vastaavalaisia sanoja.¹⁸ Noin puolessa noista tapauksista Herran sanat oli suunnattu erityisesti profeetta Joseph Smithille, osoitettuna joskus hänelle yksin, joskus myös muille.¹⁹ Ensimmäinen näistä on kirjattu vuonna 1830 ja viimeinen 1843. Näin ollen Herra sanoi monien vuosien aikana Josephille toistuvasti: ”Sinun syntisi on annettu sinulle anteeksi.”

Vaikka Joseph ei ollut syyllistynyt ”mihinkään suuriin tai pahoihin synteihin”²⁰, meidän on hyvä muistaa, että hyvin harvoja poikkeuksia lukuun ottamatta Herran ”seitsemänkymmentäseitsemän kertaa” ei rajoita anteeksi-antoa synnin vakavuuden mukaan.

Puhuessaan Kirtlandiin kokoontuneille vanhimmille Herra sanoi: ”Minä tahdon, että te voitatte maailman; *sen tähden* minä osoitan laupeutta teitä kohtaan.”²¹ Herra tuntee meidän heikkoutemme ja ”maailman” iankaikiset seuraukset epätäydellisiin miehiin ja naisiin.²² Tämän jakeen sanat *sen tähden* ovat *Hänen* vahvistuksensa sille, että me voimme ”voittaa maailman” ainoastaan *Hänen* myötätuntonsa avulla. Kuinka tuo myötätunto ilmenee? Herra sanoi näille samoille vanhimmille Kirtlandissa: ”Minä olen antanut teille teidän syntinne anteeksi.”²³ *Vapahtaja haluaa antaa anteeksi.*

Kenenkään ei tarvitse kuvitella, että tämä anteeksianto tulisi ilman parannusta. Herra on tosiaan julistanut: ”Minä Herra annan anteeksi synnit niille, jotka tunnustavat syntinsä minun edessäni ja pyytävät anteeksi”, ja sitten Hän lisää varoittavan määrityksen: ”jotka eivät ole tehneet syntiä kuolemaksi”.²⁴ Vaikka Herra ei voi ”suvaita syntiä vähäisimmässäkään määrin”²⁵, Hän kuitenkin tekee eron joidenkin syntien keskinäisen vakavuuden välillä. Hän määrää, että ”[pilkkaa] Pyhää Henkeä vastaan”²⁶ ei anneta anteeksi. Hän julistaa murhan vakavuudesta²⁷ ja tähdentää, kuinka vakavaa sukupuolisynti, kuten aviorikos, on.²⁸ Toistuvan vakavan sukupuolisyntin ollessa kyseessä Herra tekee tiettäväksi *Hänen* anteeksiantonsa saamisen vaikeutumisen.²⁹ Ja Hän on sanonut, että ”se, joka tekee syntiä suurempaa valoa vastaan, saa suuremman tuomion”³⁰. Kuitenkin Hän armossaan suo meidän kehittyä ajan mittaan sen sijaan että vaatisi välitöntä täydellisyyttä. Hän antaa anteeksi yhä uudelleen jopa sen synnin paljouden, jonka kuolevainen heikkous saa aikaan, niin usein kuin teemme parannuksen ja pyydämme *Hänen* anteeksiantoaan.³¹

Tämän vuoksi me kaikki – myös ne, jotka epätoivoisesti yrittävät voittaa riippuvuuskäyttäytymisen kuten päihteiden käytön tai pornografian, sekä heidän läheisensä – saamme tietää, että Herra hyväksyy vanhurskaat pyrkimyksemme ja antaa meille helästi anteeksi, kun parannuksenteko on täydellinen, ”seitsemänkymmentäseitsemän kertaa”. Tämä ei kuitenkaan tarkoita, että voimme palata syntiin *halukkaasti* ilman rangaistusta.³²

Herra on aina kiinnostunut sydämestämme³³, eikä järkeilty väärä usko oikeuta syntiä³⁴. Tällä taloudenhoitokaudella Herra on varoittanut yhtä *Hänen* palvelijoistaan tällaisista järkeilyistä julistamalla: ”[Hävetköön] nikolaiittojen joukkoa ja kaikkia sen salaisia iljetyksiä.”³⁵ Nikolaiitat olivat muinainen uskonlahko, joka väitti, että heillä oli lupa tehdä sukupuolisyntiä Herran armon nojalla.³⁶ Tämä ei ole Herralle mieluista.³⁷ *Hänen* myötätuntonsa ja armonsa eivät vapauta meitä, kun meidän sydämemme ei ole tyytyväinen emmekä noudata totuutta vaan nautimme vääryydestä.³⁸ Pikemminkin tehtyämme kaiken voitavamme³⁹ *Hänen* myötätuntonsa ja armonsa ovat ne keinot, joilla me ”ajan kuluessa”⁴⁰ sovitukseen kuuluvan kaiken mahdolliseksi tekevän voiman avulla voitamme maailman. Kun pyydämme nöyrästi tätä kallisarvoista lahjaa, niin se, mikä on heikkoa, tulee meissä vahvaksi⁴¹, ja *Hänen* voimansa avulla meidän tehdään kykeneviksi tekemään se, mitä emme pystyisi koskaan tekemään itse.

Herra katsoo valoa, jonka olemme saaneet,⁴² sydämemme haluja⁴³ sekä tekojamme⁴⁴, ja kun me teemme parannuksen ja pyydämme *Hänen* anteeksiantoaan, Hän antaa anteeksi. Kun mietimme omaa elämäämme ja rakkaidemme ja tuttaviemme elämää, meidän tulisi olla yhtä halukkaita

antamaan anteeksi itsellemme ja muille.⁴⁵

Julkaisussa *Saarnatkaa minun evankeliumiani* puhutaan siitä, kuinka vaikeaa on voittaa riippuvuuskäyttäytyminen, ja kannustetaan pappeusjohtajia sekä jäseniä olemaan järkyttymättä tai masentumatta, jos tutkijoilla tai uusilla jäsenillä on edelleen vaikeuksia sellaisten ongelmien kanssa. Meitä neuvotaan pikemminkin osoittamaan ”luottamusta tuohon henkilöön eikä [tuomitsemaan] – – [vaan pitämään] sitä väliaikaisena ja ymmärrettävänä takaiskuna”⁴⁶. Voisimmeko tehdä sen vähempää omien lastemme tai perheenjäsentemme suhteen, jotka kamppailevat vastaavien ongelmien kanssa ja jotka ovat hetkellisesti poikenneet vanhurskauden polulta? Varmastikin he ansaitsevat meidän vakauttamme, kärsivällisyyttämme ja rakkauttamme – ja kyllä, meidän anteeksiantoamme.

Juuri viime lokakuun yleiskonferenssissa presidentti Monson neuvoi:

”Meidän täytyy pitää mielessä, että ihmiset voivat muuttua. He voivat jättää taakseen huonot tavat. He voivat tehdä parannuksen rikkomuksista. – –

Me voimme auttaa heitä voittamaan heikkoutensa. Meidän täytyy kehittää itsessämme kyky nähdä ihmiset – *ei* sellaisina kuin he ovat tällä hetkellä – vaan sellaisina, mitä heistä voi tulla.”⁴⁷

Eräässä kirkon varhaisaikojen konferenssissa, samankaltaisessa kuin tämä, Herra sanoi jäsenille:

”Totisesti minä sanon teille: Te olette puhtaita, mutta eivät kaikki – – sillä *kaikki liha* on turmeltunutta minun edessäni; – –

sillä muutamat teistä ovat totisesti syyllisiä minun edessäni, *mutta minä olen armollinen teidän heikkouttanne kohtaan.*”⁴⁸

Hänen sanomansa on sama tänä päivänä.

Taivaallinen Isämme tietää, mitä me joudumme kohtaamaan, että me kaikki teemme syntiä ja olemme ”vailla Jumalan kirkkautta”⁴⁹ yhä uudelleen. Hän lähetti Poikansa, joka ”tuntee ihmisen heikkouden ja tietää, kuinka auttaa niitä, joita koetellaan”⁵⁰. Hänen Poikansa opettaa meitä rukoilemaan aina, että *emme* joutuisi kiusaukseen.⁵¹ Meitä kehoitetaan huutamaan ”[Jumalalta] *armoaa*, sillä hän on voimallinen pelastamaan”⁵². Vapahtaja käskää meitä tekemään parannuksen⁵³ ja antamaan anteeksi⁵⁴. Ja vaikka parannusenteko ei ole helppoa, niin kun me pyrimme kaikesta sydämeistämme olemaan kuuliaisimpia Hänen evankeliumilleen, Hän antaa meille tämän lupauksen: ”Totisesti minä sanon teille: [synneistänne] huolimatta, *minun sydämeni on täynnä sääliä [teitä] kohtaan*. Minä en täysin hylkää [teitä]; ja *vihan päivänä minä muistan armon.*”⁵⁵ Vapahtaja haluaa antaa anteeksi.

Joka viikko Mormonien tabernaakkelikuoro aloittaa innoittavan lähetyksensä William W. Phelps’in tutun laulun ”Pyhäpäivä rauhainen” mieltä ylentävin sanoin. Yhtä tutut eivät kuitenkaan

ole neljännen säkeistön lohduttavat sanat:

*Pyhä Herra julistaa,
Kuulkaa suurta sanomaa: – –
Tee parannus!
Vaikk ois syntis purppurainen,
Sen voi voittaa laupeus.*⁵⁶

Kehotan teitä muistamaan ja uskomaan Herran sanat ja uskomaan Häneen niin, että se johtaa parannukseen⁵⁷. Hän rakastaa teitä. Hän haluaa antaa anteeksi. Tästä todistan Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Luuk. 5:17; ks. myös Mark. 2:2.
2. Luuk. 5:20; ks. myös Matt. 9:2; Mark. 2:5.
3. Ks. Joh. 2:1–11.
4. Ks. Mark. 1:21–28; Luuk. 4:33–37.
5. Ks. Joh. 4:46–54.
6. Ks. Matt. 8:1–4; Mark. 1:40–45; Luuk. 5:12–15.
7. Ks. Matt. 8:14–15; Mark. 1:29–31; Luuk. 4:38–39.
8. Ks. Matt. 8:16–17; Mark. 1:32–34; Luuk. 4:40–41.
9. Luuk. 5:22–23; ks. myös Matt. 9:3–5; Mark. 2:6–9.
10. Luuk. 5:24, kursivointi lisätty; ks. myös Matt. 9:6–7; Mark. 2:10–12.
11. Ks. 1. Kor. 6:9–10; Alma 11:34, 37; Hel. 5:10–11.

12. Ks. 2. Piet. 2:20; Jaak. 2:10; OL 82:7.
 13. Ks. Jes. 1:18; Jer. 31:34; Luuk. 7:36–50;
 En. 5; Alma 24:10; Moroni 6:8; OL 1:32;
 58:42–43.
 14. Ks. MK Jaak. 4:7; Alma 14:26; Moroni 10:7.
 15. Ks. Moosia 3:19; ks. myös 2. Nefi 10:24–25.
 16. Ks. Alma 32:28, 34.
 17. Matt. 18:21–22, kursivointi lisätty; ks. myös
 Luuk. 17:1–4.
 18. Ks. OL 20:5–7; 25:3; 29:3; 31:5; 36:1; 50:36;
 60:6–7; 61:2; 62:3; 64:1–4, 5–7, 15–17;
 75:6–8; 82:1; 84:60–61; 90:1, 6; 108:1;
 110:5; 112:3; 124:74–76, 78; 132:50.
 19. Ks. OL 20:5–7; 29:3; 60:6–7; 61:2; 62:3;
 64:5–7; 84:60–61; 90:1; 110:5; 132:50.
 20. JS–H 28.
 21. OL 64:2, kursivointi lisätty.
 22. Ks. 1. Nefi 20:9–11; OL 24:2; 50:41; 63:47;
 108:1–8.
 23. OL 64:3.
 24. OL 64:7.
 25. OL 1:31; ks. myös jakeet 32–33; Alma 45:16.
 26. OL 132:27; ks. myös Matt. 12:31; Luuk. 12:10.
 27. Ks. 2. Moos. 20:13; Moosia 13:21; OL
 132:19; Moos. 5:31–36.
 28. Ks. Alma 39:5; OL 42:24–26.
 29. Ks. OL 42:22–26, 75–78, 80–82; 63:13–17;
 76:103.
 30. OL 82:3; ks. myös Joh. 15:22.
 31. Ks. Moroni 6:8.
 32. Ks. Moosia 15:26.
 33. Ks. 1. Sam. 16:7; Ps. 24:3–4; Sananl. 23:7;
 Matt. 15:18–20; Mark. 7:20–23; Hepr. 3:12;
 3. Nefi 12:19; OL 59:8; 64:34.
 34. Ks. OL 20:29–30; 121:37.
 35. OL 117:11.
 36. Ks. Bible Dictionary, ”Nicolaitans”.
 37. Ks. Ilm. 2:6, 15.
 38. Ks. OL 56:15.
 39. Ks. 2. Nefi 25:23; OL 138:4.
 40. Moos. 7:21.
 41. Et. 12:27.
 42. Ks. Joh. 15:22; OL 1:33; 82:3.
 43. Ks. Alma 41:5–6; 3. Nefi 9:20; OL 137:9.
 44. Ks. 1. Nefi 15:33; Alma 41:3–4; OL 137:9.
 45. Ks. Matt. 6:14–15; OL 64:8–10; 98:39–48.
 46. *Saarnatkaa minun evankeliumiani –
 lähetystyöpalvelun opas*, 2005, s. 201.
 47. ”Näkkää muut sellaisina, mitä heistä voi
 tulla”, *Liahona*, marraskuu 2012, s. 68,
 69–70, kursivointi lisätty.
 48. OL 38:10–11, 14, kursivointi lisätty.
 49. Room. 3:23.
 50. OL 62:1; ks. myös Alma 7:12.
 51. OL 61:39, kursivointi lisätty.
 52. Alma 34:18, kursivointi lisätty; ks. myös
 2. Nefi 31:19; Alma 7:14.
 53. Ks. Hel. 13:11; OL 19:4, 13–21.
 54. Ks. OL 64:8–10.
 55. OL 101:9, kursivointi lisätty; ks. myös
 OL 82:1–7.
 56. ”Pyhäpäivä rauhainen”, *MAP-lauluja*, 90.
 57. Ks. Alma 34:15–17.

Vanhin M. Russell Ballard
 kahdentoista apostolin koorumista

”Tämä on minun työni ja kirkkauteni”

*Jumala on auliisti antanut voimaansa niille, jotka
 ottavat vastaan Hänen pappeutensa ja kunnioittavat sitä.
 Tämä pappeus johtaa luvattuihin kuolemattomuuden ja
 iankaikkisen elämän siunauksiin.*

Presidentti Packer, me odotamme kovasti 98-vuotisversiota tuosta hienosta runosta. Miten hienoa opetusta hän antoi meille.

Muutama viikko sitten eräänä kylmänä ja pimeänä talvi-iltana vaimoni Barbara ja minä katselimme ihmetyksen vallassa taivasta. Miljoonat tähdet näyttivät poikkeuksellisen kirkkailta ja kauniilta. Otin sitten esiin Kallisarvoisen helmen ja luin jälleen ihmetellen, mitä Herra Jumala sanoi Moosekselle: ”Ja maailmoja luvutta olen minä luonut; ja nekin minä loin omaa tarkoitustani varten; ja minä loin ne Pojan kautta, joka on minun Ainosyntyiseni” (Moos. 1:33).

Hubble-avaruusteleskooppi on meidän aikamme vahvistanut sen suuruuden, mitä Mooses näki. Hubble-tiedemiesten mukaan linnunratagalaksin, josta meidän maapallomme ja aurinkomme muodostavat vain pikkuruisen osan, on arvioitu olevan vain yksi yli 200 miljardista vastaavanlaisesta galaksista. Minun on vaikea käsittää, mahdoton tajuta, että Jumalan luomistyöt ovat niin suuria ja niin valtavia.

Veljet ja sisaret, voima, jolla taivaat ja maa luotiin ja luodaan, on pappeus. Ne meistä, jotka ovat kirkon jäseniä, tietävät, että tämän pappeuden voiman lähde on Kaikkivaltias Jumala ja Hänen Poikansa Jeesus Kristus. Sen lisäksi että pappeus on se voima, jolla taivaat ja maa luotiin, niin se on myös voima, jota Vapahtaja käytti palvelutyössään kuolevaisuudessa tehdäkseen ihmeitä, siunatakseen ja parantaakseen sairaita, herättääkseen kuolleita elämään ja kestääkseen Getsemanen ja Golgatan sietämättömät kivut Isämme ainosyntyisenä Poikana – siten täytäten armollisesti oikeudenmukaisuuden lait ja tarjoten äärettömän sovituksen sekä voittaen fyysisen kuoleman ylösnousemuksella.

Juuri tämän pappeuden valtuuden ja siihen liittyvän voiman avaimet Hän antoi Pietarille, Jaakobille ja Johannekselle sekä muille apostoleilleen, jotta nämä voivat siunata muita ja sitoa taivaassa sen, mitä sidotaan maan päällä.

Pappeuden voima on pyhä ja välttämätön Jumalan lahja. Se eroaa pappeuden valtuudesta, joka on valtuutus

toimia Jumalan nimessä. Tämä valtuutus eli asettaminen annetaan käten päällepanemisella. Pappouden voima tulee vain siten, että ne, jotka käyttävät sitä, ovat kelvollisia ja toimivat Jumalan tahdon mukaisesti. Kuten presidentti Spencer W. Kimball on julistanut: ”Herra on antanut meille kaikille pappoudenhaltijoille jonkin verran valtuudestaan, mutta me voimme käyttää taivaan voimia vain oman vanhurskaudemme perusteella” (”Pojat tarvitsevat sankareita lähellään”, *Valkeus*, lokakuu 1976, s. 39).

Palautuksen loistavina päivinä ja aikana, jolloin Jeesuksen Kristuksen kirkko perustettiin jälleen nyky maailmaan, Johannes Kastaja, Pietari, Jaakob ja Johannes sekä Mooses, Elias ja Elia tulivat maan päälle ja palauttivat profeetta Joseph Smithin kautta kaikki pappouden avaimet ja valtuuden Jumalan työhön näinä myöhempinä aikoina.

Nimenomaan näillä avaimilla, tällä valtuudella ja tällä voimalla Jeesuksen

Kristuksen kirkko on tänä päivänä järjestetty siten, että Kristus on sen johdossa ohjaten elävää profeettaansa Thomas S. Monsonia, jonka apuna ovat asianmukaisesti kutsutut ja asetetut apostolit.

Taivaallisen Isämme suuressa suunnitelmassa, jossa meille suodaan pappuus, miehillä on ainutlaatuinen vastuu käyttää pappeutta, mutta he eivät ole pappuus. Miehellä ja naisella on erilaiset mutta yhtä arvokkaat roolit. Aivan kuten nainen ei voi saattaa lasta alulle ilman miestä, samoin mieskään ei voi ilman naista käyttää täysin pappouden voimaa iankaikkisen perheen perustamiseksi. Toisin sanoen iankaikkisuuden näkökulmassa aviomies ja vaimo jakavat sekä lisääntymisvoiman että pappouden voiman. Ja aviomiehenä ja vaimona miehen ja naisen tulee pyrkiä seuraamaan taivaallista Isäämme. Heidän tulee keskittyä rakkauden, nöyryyden ja kärsivällisyyden kristillisiin hyveisiin,

kun he tavoittelevat pappouden siunauksia elämäänsä ja perheelleen.

Meidän on ratkaisevan tärkeää ymmärtää, että taivaallinen Isä on järjestänyt kaikille pojilleen ja tyttäriilleen mahdollisuuden päästä osallisiksi pappouden siunauksista ja saada vahvistusta pappouden voimalla. Jumalan suunnitelmassa henkilönsä varten keskeistä on Hänen oma julistuksensa: ”Tämä on minun työni ja kirkkauteni – ihmisen kuolemattomuuden ja iankaikkisen elämän toteuttaminen” (Moos. 1:39).

Ilmoituksessa, joka annettiin profeetta Joseph Smithille Opin ja liittojen luvussa 81, Herra selittää, että pappouden voimaa on määrä käyttää heikkojen auttamiseen, hervonneiden käsien nostamiseen ja voimattomien polvien vahvistamiseen (ks. jae 5).

”Ja näin tehdessäsi teet eniten hyvää lähimmäisillesi ja edistät hänen kunniaansa, joka on sinun Herrasi” (OL 81:4).

Kun ajatellaan tätä kuvakieltä, jossa puhutaan heikkojen auttamisesta, hervonneiden käsien nostamisesta ja voimattomien polvien vahvistamisesta, mieleeni muistuu eräs suloinen seit-senvuotias tyttö, joka näytti isoisälleen pientä tomaatin tainta, jonka hän oli kasvattanut siemenestä kakkosluokan kouluprojektissa.

Hän selitti, että yhdestä pikkuruisesta siemenestä kasvaisi taimi. Ja jos taimesta huolehdittaisiin, siihen kasvaisi monta tomaattia, joissa kussakin olisi monia siemeniä.

Hän sanoi: ”Ja jos ne kaikki siemenet kylvettäisiin ja niistä kasvaisi lisää tomaatteja ja jos kaikki niidenkin siemenet kylvettäisiin, niin muutaman satokauden jälkeen tomaatteja olisi miljoonia.

Kaikki tämä yhdestä pienestä siemenestä”, hän sanoi ihmetellen.

Mutta sitten hän jatkoi: ”Minä melkein annoin taimeni kuolla. Jätin sen pimeään huoneeseen ja unohdin kastella sitä. Kun muistin taimen, se oli aivan näivettynyt ja näytti kuolleelta. Itkin, koska ajattelin kaikkia niitä miljoonia tomaatteja, jotka eivät pääsisi koskaan kasvamaan.”

Tyttö kertoi sitten innoissaan isoisälle ”ihmeestä”, joka oli tapahtunut.

Hän selitti: ”Äiti sanoi, että ehkä taimi ei olekaan kuollut. Ehkä se tarvitsi virkoamiseen vain vähän vettä ja vähän valoa.

Ja hän oli oikeassa. Minä annoin taimelle vähän vettä ja panin sen ikkunalle valoon. Ja arvaa mitä?” tyttö kysyi. ”Se virkosi, ja nyt siitä kasvaa miljoonia tomaatteja!”

Tytön pieni tomaatin taimi – niin täynnä mahdollisuuksia mutta tahattoman laiminlyönnin vuoksi niin heikko ja näivettynyt – vahvistui ja elpyi sen ansiosta, että pienen tytön rakastavat ja huolehtivat kädet antoivat sille vettä ja valoa.

Veljet ja sisaret, koska me olemme rakastavan taivaallisen Isämme kirjaimellisia henkilöitä, meillä on rajattomat, jumalalliset mahdollisuudet. Mutta ellemme ole varovaisia, meistä voi tulla samanlaisia kuin siitä näivettyneestä tomaatin taimesta. Saatamme ajautua pois Kristuksen tosi opista ja evankeliumista, ja meistä saattaa tulla hengellisesti aliravittuja ja näivettyneitä siirryttyämme pois Vapahtajan iankaikkisen rakkauden ja pappeuden voiman jumalallisen valon ja elävien vesien luota.

Ne, joilla on pappeus mutta jotka eivät pyri jatkuvasti pitämään sitä kunniaa palvelemalla perhettään ja muita, ovat kuin ne, jotka eivät

saa pappeuden voimaan kuuluvia siunauksia, ja he varmasti näivettyvät hengellisesti riistettyään itseltään elämälleen välttämättömät hengelliset ravinteet, valon ja Jumalan voiman – samaan tapaan kuin tomaatin taimi, joka on niin täynnä mahdollisuuksia, mutta jota laiminlyötiin ja joka näivettyi.

Sama pappeuden voima, jolla luotiin maailmoja, galakseja ja maailmankaikkeus, voi ja sen tulisi kuulua elämäämme, jotta voimme auttaa, vahvistaa ja siunata perhettämme, ystäviämme ja lähimmäisiämme – toisin sanoen tehdä sitä, mitä Vapahtaja tekisi, jos Hän palvelisi keskuudessamme nykyään.

Ja tämän pappeuden voiman pääasiallinen tarkoitus on siunata meitä sekä pyhittää ja puhdistaa meidät, jotta voimme asua yhdessä perheemme kanssa taivaallisten vanhempiemme luona pappeuden sinetöimisten liittämisenä sekä osallistua Jumalan ja Jeesuksen Kristuksen ihmeelliseen työhön laajentaen ikuisesti *Heidän* valoaan ja kirkkauttaan.

Tätä tarkoitusta varten minulla oli muutama kuukausi sitten tilaisuus olla mukana tekemässä maailmanlaajuisen johtajien koulutuksen videopohjaista esitystä nimeltä *Perheen ja kirkon vahvistaminen pappeuden avulla*.

Tämä uudenlainen ja opetuksellinen DVD-levy on käännetty 66 kielelle. Siinä opetetaan, kuinka pappeuden voima voi siunata, elävöittää ja elvyttää meidän elämäämme, perheemme elämää ja kaikkien kirkon jäsenten elämää.

Se näyttää meille kaikille – miehille, naisille, lapsille, naimisissa oleville, leskille tai naimattomille, olivatpa olosuhteemme mitkä tahansa – kuinka voimme päästä osallisiksi pappeuden siunauksista. Siinä on useita 8–12 minuutin osioita, joissa selitetään

pappeuden avaimia, valtuutta ja voimaa sekä sitä, kuinka se vahvistaa yksilöitä, perheitä ja kirkkoa.

Yksi erityinen kohtaaminen kuvattiin äitini isoisoäidin Mary Fielding Smithin hyvin pienessä pioneerikodissa. Hän oli profeetta Josephin vanhemman veljen Hyrumin leski. Yksinhuoltajana ja lujan uskonsa avulla pappeuteen hän kutsui sitä voimaa ja turvautui siihen kasvattaakseen ja siunatakseen lapsiaan evankeliumin rakkaudessa ja valossa. Nykyään tuhannet uskolliset kirkon johtohenkilöt ja jäsenet, jotka ovat hänen jälkeläisiään, kiittävät häntä hänen uskostaan, rohkeudesta ja esimerkistään.

Tämä uusi johtajien koulutus on nyt verkossa osoitteessa lds.org kaikkien nähtävänä ja koettavana (wwlt.lds.org). Voitte katsoa sitä suoraan osoitteessa lds.org tai voitte ladata sen tietokoneellenne, älypuhelimenne tai tablettitietokoneellenne.

Ensimmäinen presidenttikunta on pyytännyt ”vaarjien johtokuntia ja piispakuntia omistamaan yhden tai useamman vaarna- tai seurakuntaneuvoston kokouksen [koko] DVD:n katsomiseen. Vaarna- ja seurakuntaneuvostojen tulee keskustella siitä, kuinka esitettyjä opetuksia voidaan toteuttaa käytännössä.” (Ensimmäisen presidenttikunnan kirje, 1. helmikuuta 2013.)

Koulutuksen sisältö innoittaa ja motivoi jäseniä pappeuskoorumeissa, Apuyhdistyksessä, pyhäkoulussa, Nuorissa Naisissa, Nuorissa Miehistä (varsinkin niitä, jotka valmistautuvat lähetystyöhön) ja Alkeisyhdistyksen kokouksissa sekä yhdistetyissä viidennen sunnuntain kokouksissa. Neuvoston jäsenet voivat sitten kannustaa yksilöitä ja vanhempia käyttämään tätä esitystä perheensä parissa. Veljet ja sisaret, tämä johtajakoulutus on tarkoitettu kirkon jokaiselle jäsenelle. Vanhemmat, tarkastelkaa

koulutusaineistoa, kertokaa ja keskustelkaa lastenne kanssa siitä, mitä opitte ja tunnette, ja antakaa heidän katsoa ja tehdä samoin teidän kanssanne, jotta perheenne voi vahvistua pappeuden kautta.

Jeesus on sanonut:

”Jos jonkun on jano, tulkoon minun luokseni ja juokoon!” (Joh. 7:37.)

”Joka juo minun antamaani vettä, ei enää koskaan ole janoissaan. Siitä vedestä, jota minä annan, tulee hänessä lähde, joka kumpuaa ikuisen elämän vettä.” (Joh. 4:14.)

”Minä olen maailman valo. [Hänellä], joka seuraa minua, – – on elämän valo.” (Joh. 8:12.)

Jos joku teistä tuntee, että teidän uskonne taivaallisen Isän suunnitelmaan tai todistukseen siitä on vähemmän kuin mitä sen tietäminenne mukaan pitäisi olla, niin kääntykää täydellisemmin Vapahtajaan. Antakaa Hänen valonsa ja Hänen elävän vetensä tehdä teille ja perheellenne sama, minkä pieni määrä vettä ja valoa teki virvoittaakseen heikentyneen tomaatin taimen.

Aloitin esittämällä ihmetykseni ja hämmästykseni luomistöistä, joita Jumala on tehnyt pappeuden voimalla. Seison tässä ihmetellen, kuten luulen

monien teistäkin ihmettelevän, voimameko koskaan täysin käsittää Jumalan voimaa opettaa ja siunata meitä. Se on niin suurta, niin majesteettista, niin voimallista.

Joseph Smith on sanonut: ”Pappeus on iankaikkinen periaate, ja se on Jumalan tavoin ollut olemassa hamasta iankaikkisuudesta ja on oleva hamaan iankaikkisuuteen ilman päivien alkua tai vuosien loppua” (*Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith, 2007, s. 108*).

Jumala on auliisti antanut voimaansa niille, jotka ottavat vastaan Hänen pappeutensa ja kunnioittavat sitä. Tämä pappeus johtaa luvattuihin kuolemattomuuden ja iankaikkisen elämän siunauksiin.

Todistan, että Jeesuksen Kristuksen työtä tehdään pappeuden avulla. Se on voima, jolla taivaallinen Isämme ja Hänen rakas Poikansa loivat tämän maapallon ja panivat alulle suuren onnensuunnitelman meidän hyväksemme. Olkaamme viisaita ja pyrkikäämme vahvistamaan omaa elämäämme, perheemme elämää ja Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkkoa Jumalan pappeuden voimalla. Tämä on nöyrä rukoukseni Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

Presidentti Henry B. Eyring

ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

”Tulkaa minun luokseni”

Sanoillaan ja esimerkillään Kristus on näyttänyt meille, kuinka me voimme päästä lähemmäksi Häntä.

Olen kiitollinen siitä, että saan olla kanssanne tässä Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon konferenssissa. Tämä on Hänen kirkkonsa. Me otamme Hänen nimensä päällemme, kun astumme Hänen valtakuntaansa. Hän on Jumala, Luoja, ja täydellinen. Me olemme kuolevaisia, jotka ovat alttiina kuolemalle ja synnille. Mutta rakkautensa meitä ja perhettämme kohtaan Hän pyytää meitä olemaan lähellä Häntä. Nämä ovat Hänen sanansa: ”Lähestykää minua, niin minä lähestyn teitä; etsikää minua uutterasti, niin te löydätte minut; pyytäkää, niin te saatte; kolkuttakaa, niin teille avataan.”¹

Tänä pääsiäisen aikana saamme muistutuksen siitä, miksi me rakastamme Häntä, sekä lupauksesta, jonka Hän antaa uskollisille opetuslapsilleen, että heistä voi tulla Hänen rakkaita ystäviään. Vapahtaja antoi tuon lupauksen ja kertoi meille, kuinka Hän tulee luoksemme, kun palvelemme Häntä. Yksi esimerkki siitä mainitaan ilmoituksessa, joka annettiin Oliver Cowderylle, kun tämä palveli Herraa profeetta Joseph Smithin kanssa Mormonin kirjan käännöstyössä: ”Katso, sinä olet Oliver, ja minä olen puhunut sinulle halusi tähden. Vaali sen tähden näitä sanoja sydämestäsi. Pidä uskollisesti ja tunnollisesti Jumalan käskyt,

niin minä ympäröin sinut rakkauteni käsivarsilla.”²

Minä olen kokenut sitä iloa, joka koituu siitä, että tulen lähemmäksi Vapahtajaa ja Hän tulee lähemmäksi minua useimmin silloin, kun olen yksinkertaisesti ollut kuuliainen käskyille.

Teilläkin on ollut sellaisia kokemuksia. Niin on ollut ehkä silloin kun päätitte osallistua sakramenttikokoukseen. Minulle kävi niin eräänä sapatinpäivänä, kun olin hyvin nuori. Niinä aikoina saimme sakramentin iltakokouksessa. Yhden päivän muisto yli 65 vuoden takaa, kun noudatin käskyä kokoontua perheeni ja pyhien kanssa, tuo yhä minua lähemmäksi Vapahtajaa.

Ulkona oli pimeää ja kylmä. Muistan tunteneeni valon ja lämmön kappelissa sinä iltana vanhempieni kanssa. Me nautimme Aaronin pappeuden haltijoiden toimittaman sakramentin tehden taivaallisen Isämme kanssa liiton, että muistamme aina Hänen Poikansa ja pidämme Hänen käskynsä.

Kokouksen lopussa me lauloimme laulun ”Mun luoksein jää, jo ilta on”, jossa on nämä sanat: ”Oi Jeesus, viivyt luonani.”³

Tunsin Vapahtajan rakkauden ja läheisyyden sinä iltana. Ja tunsin Pyhän Hengen lohdutuksen.

Halusin herättää jälleen uudelleen nuo tunteet Vapahtajan rakkaudesta ja läheisyydestä, joita tunsin nuoruudessani tuossa sakramenttikokouksessa. Niinpä noudatin hiljattain toistakin käskyä. Tutkin pyhiä kirjoituksia. Tiesin, että niiden avulla voisin jälleen kokea ja saada Pyhän Hengen, niin että saisin tuntea sitä, mitä ylösnousseen Herran kaksi opetuslasta olivat tunteneet, kun Hän otti vastaan heidän kutsunsa tulla heidän kotiinsa ja viipyä heidän luonaan.

Luin Hänen ristiinnaulitsemisensa ja hautaamisensa jälkeisestä kolmannesta päivästä. Uskolliset naiset ja muut huomasivat, että kivi oli vieritetty pois, ja näkivät, ettei Hänen ruumiinsa ollut haudassa. He olivat tulleet rakkautensa Häntä kohtaan voitelemaan Hänen ruumiinsa.

Haudan vierellä seisoivat kaksi enkeliä, jotka kysyivät, miksi he olivat peloissaan, ja sanoivat:

”Miksi etsitte elävää kuolleiden joukosta?”

Ei hän ole täällä, hän on noussut kuolleista. Muistakaa, mitä hän sanoi teille ollessaan vielä Galileassa:

”Näin täytyy käydä: Ihmisen Poika annetaan syntisten ihmisten käsiin ja ristiinnaulitaan, mutta kolmantena päivänä hän nousee kuolleista.”⁴

Markuksen evankeliumi lisää tämän toisen enkelin ohjeen: ”Menkää nyt sanomaan hänen opetuslapsilleen, myös Pietarille: ”Hän menee teidän edellänne Galileaan. Siellä te näette hänet, niin kuin hän itse teille sanoi.”⁵

Apostolit ja opetuslapset olivat kokoontuneet Jerusalemiin. He olivat peloissaan ja ihmeissään, kuten mekin olisimme saattaneet olla, kun he puhuivat yhdessä siitä, mitä kuolema ja tiedot Hänen ylösnousemuksestaan merkitsivät heille.

Kaksi opetuslapsista käveli sinä iltapäivänä Jerusalemista Emmaukseen johtavalla tiellä. Ylösnoussut Kristus

ilmaantui tielle ja kulki heidän kanssaan. Herra oli tullut heidän luokseen.

Luukkaan kirjan ansiosta me voimme kulkea heidän kanssaan:

”Heidän siinä puhellessaan ja pohdiskellessaan Jeesus itse liittyi heidän seuraansa ja kulki heidän kanssaan.

He eivät kuitenkaan tunteneet häntä, sillä heidän silmänsä olivat kuin sokaistut.

Jeesus kysyi heiltä: ’Mistä te oikein keskustellette, matkamiehet?’ He pysähtyivät murheellisina,

ja toinen heistä, Kleopas nimeltään, vastasi: ’Taidat olla Jerusalemissa ainoa muukalainen, joka ei tiedä, mitä siellä on näinä päivinä tapahtunut.’⁶

He kertoivat Hänelle olevansa murheissaan siitä, että Jeesus oli kuollut, kun he olivat luottaneet siihen, että Hän olisi Israelin Lunastaja.

Ylösnousseen Herran äänessä on varmastikin ollut hellyyttä, kun Hän puhui näille kahdelle murheelliselle ja surevalle opetuslapselle:

”Silloin Jeesus sanoi heille: ’Voi teitä ymmärtämättömiä! Noinko hitaita te olette uskomaan kaikkea sitä, mitä profeetat ovat puhuneet?

Juuri niinhän Messiaan piti kärsiä ja sitten mennä kirkkauteensa.’

Ja hän selitti heille Mooseksesta ja kaikista profeetoista alkaen, mitä hänestä oli kaikissa kirjoituksissa sanottu.”⁷

Sitten tuli hetki, joka on lämmittänyt sydäntäni pikkupojasta asti:

”He olivat jo saapumassa kylään, jonne olivat menossa. Jeesus oli jatkavinaan matkaansa,

mutta he estivät häntä lähtemästä ja sanoivat: ’Jää meidän luoksemme. Päivä on jo kääntymässä iltaan.’

Niin hän meni sisään ja jäi heidän luokseen.”⁸

Vapahtaja otti tuona iltana vastaan kutsun astua opetuslastensa taloon lähellä Emmauksen kylää.

Hän istui aterioimaan heidän kanssaan. Hän otti leivän, siunasi sen, mursi sen ja antoi sen heille. Heidän silmänsä avautuivat, niin että he tunsivat Hänet. Silloin Hän katosi heidän näkyvistään. Luukas tallensi meitä varten noiden siunattujen opetuslasten tunteet: ”He sanoivat toisilleen: ’Eikö sydämemme hehkunut innosta, kun hän kulkiesamme puhui meille ja opetti meitä ymmärtämään kirjoitukset?’”⁹

Heti paikalla nuo kaksi opetuslasta kiiruhtivat takaisin Jerusalemiin kertomaan yhdelletoista apostolille, mitä heille oli tapahtunut. Sillä hetkellä Vapahtaja ilmaantui jälleen.

Hän kertasi profetiat tehtävästään sovittaa kaikkien Isänsä lasten synnit ja katkaista kuoleman kahleet.

”Hän sanoi heille: ’Näin on kirjoitettu. Kristuksen tuli kärsiä kuolema ja kolmantena päivänä nousta kuolleista, ja kaikille kansoille, Jerusalemissa alkaen, on hänen nimessään saarnattava parannusta ja syntien anteeksiantamista.

Te olette tämän todistajat.’”¹⁰

Vapahtajan sanat ovat yhtä todet meille kuin ne olivat silloin Hänen opetuslapsilleen. Me olemme näiden asioiden todistajia. Ja sen loistavan

toimeksiannon, jonka me otimme vastaan, kun meidät kastettiin Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkkoon, teki meille selväksi profeetta Alma vuosisatoja sitten Mormonin vesissä:

”Ja tapahtui, että hän sanoi heille: Katso, tässä ovat Mormonin vedet (sillä siksi niitä kutsuttiin), ja nyt, koska te haluatte tulla Jumalan lammastarhaan ja tulla nimitetyiksi hänen kansakseen ja olette halukkaita kantamaan toistenne kuormia, jotta ne olisivat keveitä;

niin, ja olette halukkaita suremaan surevien kanssa, niin, ja lohduttamaan niitä, jotka ovat lohdutuksen tarpeessa, ja olemaan Jumalan todistajina kaikkina aikoina ja kaikessa ja kaikkialla, missä lienettekin, aina kuolemaan asti, jotta Jumala lunastaisi teidät ja teidät luettaisiin ensimmäiseen ylösnousemukseen kuuluvien joukkoon, jotta saisitte iankaikkisen elämän –

nyt minä sanon teille, että jos tämä on teidän sydämenne halu, mitä teillä on sitä vastaan, että teidät kastetaan Herran nimeen, todistukseksi hänen edessään, että te olette tehneet hänen kanssaan liiton, että palvelette häntä ja pidätte hänen käskynsä, jotta hän

vuodattaisi Henkeään runsaammin teidän päällemme?

Ja nyt kun ihmiset olivat kuulleet nämä sanat, he taputtivat käsiään ilosta ja huudahtivat: Tämä on meidän sydämemme halu.”¹¹

Me olemme tehneet liiton sekä kohottaa apua tarvitsevia että olla Vapahtajan todistajia niin kauan kuin elämme.

Me kykenemme tekemään niin poikkeuksetta vain, kun me tunnemme rakkautta Vapahtajaa kohtaan ja Hänen rakkauttaan meitä kohtaan. Kun me olemme uskollisia tekemillemme lupauksille, me tunnemme rakastavamme Häntä. Rakkautemme lisääntyy, koska tunnemme Hänen voimansa ja tunnemme Hänen lähestyvän meitä Hänen palveluksessaan.

Presidentti Thomas S. Monson on muistuttanut meitä usein Herran lupauksesta uskollisille opetuslapsillemme: ”Ja sen luona, joka ottaa teidät vastaan, minäkin olen, sillä minä käyn teidän kasvojenne edellä. Minä olen teidän oikealla puolellanne ja vasemmalla, ja minun Henkeni on teidän sydämessänne ja minun enkelini teidän ympärillänne tukeakseen teitä.”¹²

On toinenkin tapa, jolla te ja minä olemme tunteneet Hänen lähestyvän meitä. Kun me palvelemme Häntä uskollisesti, Hän lähestyy niitä, joita me rakastamme perheessämme. Joka kerta kun minut on kutsuttu Herran palveluksessa muuttamaan

asuinpaikkakuntaa tai jättämään perheeni joksikin aikaa, olen tullut huomaamaan, että Herra on siunannut vaimoani ja lapsiamme. Hän on varannut rakastavia palvelijoitaan ja tilaisuuksia tuoda perhettäni lähemmäksi Häntä.

Te olette tunteneet tuon saman siunauksen elämässänne. Monilla teistä on rakkaita, jotka ovat kulkemassa pois iankaikkiseen elämään johtavalta polulta. Mietitte, mitä vielä voitte tehdä tuodaksenne heidät takaisin. Voitte luottaa siihen, että Herra tulee lähemmäs heitä, kun palvelette Häntä uskossa.

Muistanette Herran lupauksen Joseph Smithille ja Sidney Rigdonille, kun he olivat poissa perheidensä luota Hänen tehtäviään hoitaessaan: ”Ystäväni Sidney ja Joseph: Teidän perheenne voivat hyvin; ne ovat minun kädessäni, ja minä teen niille, kuten hyväksi näen; sillä minulla on kaikki valta.”¹³

Alman ja kuningas Moosian tavoin joillakuilla uskollisilla vanhemmilla, jotka ovat palveleet Herraa pitkään ja hyvin, on silti lapsia, jotka ovat kulkeneet harhaan huolimatta vanhempiensa uhrauksista Herralle. He ovat tehneet kaiken voitavansa näennäisesti turhaan, vaikka rakastavat ja uskolliset ystävätkin ovat auttaneet heitä.

Alma ja hänen aikansa pyhät rukoilivat hänen poikansa ja kuningas

Moosian poikien puolesta. Enkeli tuli. Teidän rukouksenne ja niiden rukoukset, jotka osoittavat uskoa, tuovat Herran palvelijat perheenjäsenenne avuksi. He auttavat perheenjäseniänne valitsemaan tien kotiin Jumalan luo, vaikka heitä vastaan hyökkäävät Saatana ja hänen seuraajansa, joiden tarkoituksena on tuhota perheet tässä elämässä ja iankaikkisuudessa.

Muistanette sanat, jotka enkeli puhui kapinoiville Alma nuoremmalle ja Moosian pojille: ”Ja vielä enkeli sanoi: Katso, Herra on kuullut kansansa rukoukset ja myös palvelijansa Alman – joka on isäsi – rukoukset; sillä hän on suuresti uskoen rukoillut sinun tähtesi, että sinut johdatettaisiin tuntemaan totuus; sen tähden minä olen tullut tätä tarkoitusta varten, saadakseni sinut vakuuttuneeksi Jumalan voimasta ja valtuudesta, jotta hänen palvelijoidensa rukouksiin vastattaisiin heidän uskonsa mukaisesti.”¹⁴

Minä en voi luvata teille, jotka rukoilette ja palvelette Herraa, että saatte jokaisen itsellenne ja perheelenne toivomanne siunauksen. Mutta voin luvata teille, että Vapahtaja lähestyy teitä ja siunaa teitä ja perhettänne sillä, mikä on parasta. Te saatte Hänen rakkautensa lohdun ja tunnette, että Hän vastaa tulemalla lähemmäs teitä, kun ojennatte auttavan kätenne palvellaksenne muita. Kun sidotte tarvitsevien haavat ja tarjoatte Hänen sovituksensa puhdistusta niille, jotka murehtivat synnissä, Herran voima tukee teitä. Hänen kätensä ovat ojentuneet yhdessä teidän käsienne kanssa auttamaan ja siunaamaan taivaallisen Isämme lapsia, myös omissa perheessänne.

Meille on varattuna loistava kotipaluu. Silloin me näemme rakastamme Herran lupauksen täyttyvän. Juuri Hän ottaa meidät vastaan iankaikkiseen elämään Hänen ja taivaallisen

Los Angeles, Kalifornia, Yhdysvallat

Isämme kanssa. Jeesus Kristus kuvaili sitä tällä tavoin:

”Pyri tuomaan esiin minun Siionini ja vahvistamaan sitä. Pidä minun käsikyni kaikissa asioissa.

Ja jos pidät minun käsikyni ja kestät loppuun asti, saat iankaikkisen elämän, joka lahja on suurin kaikista Jumalan lahjoista.”¹⁵

”Sillä ne, jotka elävät, saavat peria maan, ja ne, jotka kuolevat, saavat levätä kaikista töistänsä, ja heidän tekonsa seuraavat heitä, ja he saavat kruunun minun Isäni huoneissa, jotka minä olen valmistanut heille.”¹⁶

Minä todistan, että me voimme Hengen avulla noudattaa taivaallisen Isän kutsua: ”Tämä on minun rakas Poikani. Kuule häntä!”¹⁷

Sanoillaan ja esimerkillään Kristus on näyttänyt meille, kuinka me voimme päästä lähemmäksi Häntä. Jokaisella taivaallisen Isän lapsella, joka on tehnyt valinnan astua kas-teen portista Hänen kirkkoonsa, on oleva tässä elämässä tilaisuus saada opetusta Hänen evankeliumistaan

ja kuulla Hänen kutsuulta palvelijoiltaan Hänen kutsunsa tulla Hänen luokseen.¹⁸

Hänen kaikki liiton tehneet palvelijansa Hänen valtakunnassaan maan päällä ja henkimaailmassa saavat Häneltä johdatusta Hengen kautta, kun he siunaavat ja palvelevat muita Hänen puolestaan. Ja he tuntevat Hänen rakkautensa ja saavat iloa siitä, että heitä tuodaan lähemmäksi Häntä.

Minä todistan Herran ylön-ousemuksesta yhtä varmana kuin jos olisin ollut sinä iltana niiden kahden opetuslapsen kanssa Emmauksen tien varrella olevassa talossa. Minä tiedän, että Hän elää, yhtä varmasti kuin Joseph Smith tiesi, kun hän näki Isän ja Pojan kirkkaan aamun valossa Palmyran metsikössä.

Tämä on Jeesuksen Kristuksen tosi kirkko. Vain niissä pappeuden avaimissa, jotka ovat presidentti Thomas S. Monsonin hallussa, on voima, jolla meidät voidaan sinetöidä perheiksi elääksemme iäti taivaallisen Isämme

ja Herran Jeesuksen Kristuksen luona. Tuomiopäivänä me seisomme Vapahtajan edessä, kasvoista kasvoihin. Se tulee olemaan ilon aikaa niille, jotka ovat lähestyneet Häntä Hänen palveluksessaan tässä elämässä. On oleva ilo kuulla sanat: ”Hyvin tehty! Olet hyvä ja luotettava palvelija.”¹⁹ Tästä todistan ylönousseen Vapahtajan ja Lunastajamme todistajana. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. OL 88:63.
2. OL 6:20.
3. *MAP-lauluja*, 100.
4. Luuk. 24:5–7.
5. Mark. 16:7.
6. Luuk. 24:15–18.
7. Luuk. 24:25–27.
8. Luuk. 24:28–29.
9. Luuk. 24:32.
10. Luuk. 24:46–48.
11. Moosia 18:8–11.
12. OL 84:88.
13. OL 100:1.
14. Moosia 27:14.
15. OL 14:6–7.
16. OL 59:2.
17. JS–H 17.
18. Ks. Matt. 11:28.
19. Matt. 25:21.

Presidentti Dieter F. Uchtdorf

toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

Kirkon virkailijoiden hyväksyminen

Ehdotetaan, että hyväksymme Thomas Spencer Monsonin profeetaksi, näkijäksi ja ilmoituksensaajaksi sekä Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon presidentiksi, Henry Bennion Eyringin ensimmäiseksi neuvonantajaksi ensimmäisessä presidenttikunnassa ja Dieter Friedrich Uchtdorfin toiseksi neuvonantajaksi ensimmäisessä presidenttikunnassa.

Ne, jotka hyväksyvät ehdotuksen, voivat osoittaa sen.

Jos joku vastustaa ehdotusta, hän voi osoittaa sen.

Ehdotetaan, että hyväksymme Boyd Kenneth Packerin kahdentoista

apostolin koorumin presidentiksi ja seuraavat jäseniksi tähän koorumiin: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson ja Neil L. Andersen.

Niitä, jotka hyväksyvät ehdotuksen, pyydetään osoittamaan se.

Jos joku on vastaan, hän voi osoittaa sen.

Ehdotetaan, että hyväksymme neuvonantajat ensimmäisessä presidenttikunnassa ja kaksitoista apostolia profeetoiksi, näkijöiksi ja ilmoituksensaajiksi.

Kaikkia, jotka hyväksyvät ehdotuksen, pyydetään osoittamaan se.

Vastaan olevat, mikäli heitä on, osoittakoot samoin.

Vanhin Walter F. González on vapautettu seitsemänkymmenen koorumien johtokunnan jäsenyydestä.

Ne, jotka haluavat yhtyä osoittamaan kiitoksensa, osoittakoot sen.

Ehdotetaan, että hyväksymme vanhin Ulisses Soaresin seitsemänkymmenen koorumien johtokunnan jäseneksi.

Kaikkia, jotka hyväksyvät ehdotuksen, pyydetään osoittamaan se.

Mahdolliset vastaan olevat.

Ehdotetaan, että vapautamme seuraavat vyöhykeseitsenkymmenet 1. toukokuuta 2013 alkaen: Rubén V. Alliaud, Sergio M. Anaya, Nolan D. Archibald, Carlos L. Astorga, Hector Avila, M. Anthony Burns, David Cabrera, Milton Camargo, Robert E. Chambers, Victor Kah Keng Chen, Kuo Chiang Chung, Nelson D. Córdova, Gary L. Crittenden, Edward Dube, Matthew J. Eyring, Sione M. Fineanganofa, Alfredo L. Gessati, James B. Gibson, Jovencio A. Guanzon, Mario E. Guerra, Luis S. Hernandez, Hernan I. Herrera, Javier Ibañez, Paulo H. Itinose, Douglas W. Jessop, Stephen C. Kerr, Joni L. Koch, Faustino López, Richard K. Melchin, Freebody A. Mensah, Benson E. Misalucha, Abelardo Morales, W. T. David Murray, K. Brett Nattress, S. Gifford Nielsen, Satoshi Nishihara, Michael D. Pickerd, William F. Reynolds, Michael A. Roberts, Fernando A. R. Da Rocha, Manfred Schütze, Terrence C. Smith, Rubén L. Spitale, Joshua Subandriyo, Frank V. Trythall, Miguel R. Valdez, Arnulfo Valenzuela, Carlos A. C. Villanova, Terence M. Vinson, Louis Weidmann ja Richard C. Zambrano.

Kaikkia, jotka haluavat yhtyä kiittollisuuden ilmaukseen heidän

erinomaisesta palveluksestaan, pyydetään osoittamaan se.

Ehdotetaan, että vapautamme vilpittömin kiitoksin Nuorten Naisten ylimmän johtokunnan, sisaret Elaine S. Dalton, Mary N. Cook ja Ann M. Dibb.

Samoin vapautamme kaikki Nuorten Naisten pääneuvottelukunnan jäsenet.

Kaikkia, jotka haluavat yhtyä kiitolisuutemme ilmaukseen näille sisarille heidän merkittävästä palveluksestaan ja omistautumisestaan, pyydetään osoittamaan se.

Ehdotetaan, että hyväksymme seitsemänkymmenen ensimmäisen koorumin uusiksi jäseniksi Edward Duben, S. Gifford Nielsenin ja Arnulfo Valenzuelan, ja seitsemänkymmenen toisen koorumin uusiksi jäseniksi Timothy J. Dychesin, Randy D. Funkin, Kevin S. Hamiltonin, Adrián Ochoan ja Terence M. Vinsonin.

Kaikkia, jotka hyväksyvät ehdotuksen, pyydetään osoittamaan se.

Jos joku on vastaan, samoin.

Koska veli Adrián Ochoa hyväksyttiin seitsemänkymmenen toisen koorumin jäseneksi, vapautamme hänet toisen neuvonantajan tehtävästä Nuorten Miesten ylimmässä johtokunnassa.

Ne, jotka haluavat ilmaista kiitoksensa, voivat osoittaa sen.

Ehdotetaan, että hyväksymme seuraavat veljet uusiksi vyöhykeseitsenkymmeniksi: Ruben Acosta, Frederick O. Akinbo, Omar A. Alvarez, Sergio Antunes, Alan C. Batt, Grant C. Bennett, Fernando E. Calderón, Wilson B. Calderón, H. Marcelo Cardus, Yoke Sang (Freddie) Chan, Christopher Charles, Valeri V. Córdón, Paul R. Coward, M. T. Ben Davis, Massimo De Feo, Marion B. De Antuñano, Francisco J. Ruiz de Mendoza, Robert A. Dryden, Robert J. Dudfield, Daniel F. Dunnigan, Jeffrey D. Erekson, E. Xavier Espinoza, Meliula M. Fata, Sam M. Galvez, Claude R. Gamiette, Mervyn C. Giddey, João R. Grahl, David P. Homer, Daniel W. Jones, John A. Koranteng, Steven O. Laing, Axel H. Leimer, Gustavo Lopez, José E. Maravilla, Alfredo Miron, Hugo Montoya, Joaquim J. Moreira, Katsuyuki Otahara, José C. Pineda, Gary S. Price, Miguel A. Reyes, Gary B. Sabin, Alfredo L. Salas, Netzahualcoyotl Salinas, Ciro Schmeil, D. Zackary Smith, Michael L. Southward, G. Lawrence Spackman, Vern P. Stanfill, William H. Stoddard, Stephen E. Thompson, George J. Tobias, 'Aisake K. Tukuafu, Jacques A. Van Reenen, Raul E.

Vicencio, Raul S. Villanueva, Alan R. Walker, Keith P. Walker ja Hoi Seng Leonard Woo.

Kaikkia, jotka hyväksyvät ehdotuksen, pyydetään osoittamaan se.

Mahdolliset vastaan olevat.

Ehdotamme, että hyväksymme Bonnie Lee Green Oscarsonin Nuorten Naisten ylijohtajaksi, Carol Louise Foley McConkien ensimmäiseksi neuvonantajaksi ja Evelyn Neill Foote Marriottin toiseksi neuvonantajaksi.

Ne, jotka hyväksyvät ehdotuksen, voivat osoittaa sen.

Jos joku on vastaan, hän voi osoittaa sen.

Ehdotetaan, että hyväksymme muut johtavat auktoriteetit, vyöhykeseitsenkymmenet ja apujärjestöjen ylimmät johtokunnat nykyisessä kokoonpanossa.

Niitä, jotka hyväksyvät ehdotuksen, pyydetään osoittamaan se.

Jos joku on vastaan, hän voi osoittaa sen.

Kiitos, veljet ja sisaret, hyväksyvästä äänestyksestänne sekä jatkuvasta uskostanne ja rukouksistanne meidän puolestamme.

Pyydämme vasta kutsuttuja johtavia auktoriteetteja sekä Nuorten Naisten ylintä johtokuntaa tulemaan eteen ja ottamaan paikkansa korokkeelta. ■

Kirkon tilintarkastusosaston raportti 2012

Robert W. Cantwell

kirkon tilintarkastusosaston johtaja

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon ensimmäiselle presidenttikunnalle

Hyvät veljet, kuten Opin ja liittojen luvussa 120 olevalla ilmoituksella on määrätty, kirkon varojen käyttö tapahtuu kymmenystenkäyttö-neuvoston valtuuttamana. Tämän neuvoston muodostavat ensimmäinen presidenttikunta, kahdentoista apostolin koorumi ja johtava piispakunta.

Tämä neuvosto hyväksyy kirkon osastojen ja liikeyritysten talousarviot sekä kirkollisille yksiköille annettavat talousarvion mukaiset käyttövarat. Kirkon tahot käyttävät varoja hyväksytyjen talousarvioiden edellyttämällä tavalla ja kirkon menettelytapojen ja käytäntöjen mukaisesti.

Kirkon tilintarkastusosaston saataville on järjestetty kaikki tarvittavat asiakirjat ja järjestelmät varojen vastaanottamisen ja käytön valvonnan riittävyyden sekä kirkon varojen

turvaamisen arvioimiseksi. Kirkon tilintarkastusosasto on riippumaton kaikista muista kirkon osastoista ja liikeyrityksistä, ja sen henkilökunta koostuu laillistetuista tilintarkastajista, laillistetuista sisäisistä tarkastajista, laillistetuista tietojärjestelmien tarkastajista ja muista valtuutetuista ammattilaisista.

Tehtyjen tarkastusten perusteella kirkon tilintarkastusosasto katsoo, että kirkon vastaanottamia lahjoituksia, menoja ja kirkon varoja on vuonna 2012 kirjattu ja hallinnoitu kaikin puolin asianmukaisten tilintarkastuskäytäntöjen, hyväksytyjen talousarvioiden sekä kirkon menettelytapojen ja käytäntöjen mukaisesti.

Kunnioittavasti
kirkon tilintarkastusosasto
Robert W. Cantwell
johtaja ■

Tilastoraportti 2012

Brook P. Hales

ensimmäisen presidenttikunnan sihteeri

Ensimmäinen presidenttikunta on julkaissut tiedoksi kirkon jäsenille seuraavan tilastoraportin kirkon kasvusta ja tilanteesta 31. joulukuuta 2012.

Kirkon yksiköitä

Vaarnoja	3 005
Lähetyskenttiä.....	347
Piirejä.....	591
Seurakuntia	29 014

Kirkon jäseniä

Koko jäsenmäärä	14 782 473
Uusia jäsenlapsia vuonna 2012	122 273
Käännynnäisiä kastettu vuonna 2012	272 330

Lähetysaarnajia

Kokoaikaisia lähetysaarnajia.....	58 990
Kirkon palvelulähetysaarnajia....	22 961

Temppeleitä

Temppeleitä, jotka on vihitty vuonna 2012 (Kansas Cityn temppeli Missourissa Yhdysvalloissa, Manausin temppeli Brasiliassa, Brigham Cityn temppeli Utahissa Yhdysvalloissa ja Calgaryn temppeli Albertassa Kanadassa).....	4
Temppeleitä, jotka on vihitty uudelleen vuonna 2012 (Buenos Airesin temppeli Argentiinassa ja Boisen temppeli Idahossa Yhdysvalloissa).....	2
Toiminnassa olevia temppeleitä	140

Vanhin Richard G. Scott
kahentoista apostolin koorumista

Jotta meillä olisi kotona rauha

Yksi suurimmista siunauksista, mitä voimme tarjota maailmalle, on sellaisen Kristus-keskeisen kodin voima, missä evankeliumia opetetaan, liitot pidetään ja rakkaus vallitsee.

Monet äänet tässä maailmassa, jossa elämme, kehottavat meitä elämään kiihkeään tahtiin. Aina voi tehdä enemmän ja saavuttaa enemmän. Sisimmässämme me jokainen tarvitsemme kuitenkin turvapaikan, jossa vallitsee rauha ja tyyneys, paikan, jossa voimme palautua, järjestäytyä ja kerätä voimia valmistautuaksemme tuleviin paineisiin.

Ilhanteellinen paikka sille rauhalle on omassa kodissamme, jossa olemme tehneet kaikkemme keskittyäksemme Herraan Jeesukseen Kristukseen.

Joissakin kodeissa on isä, joka on kelvollinen pappeudenhaltija, sekä uskollinen, omistautunut äiti, jotka yhdessä johtavat vanhurskaudessa. Monien perheiden kokoonpano on erilainen. Riippumatta olosuhteistanne te voitte keskittää kotinne ja elämänne Herraan Jeesukseen Kristukseen, sillä Hän on todellisen rauhan lähde tässä elämässä.

Varmistakaa, että jokainen tekemänne valinta – olipa se ajallinen tai hengellinen – pohjautuu siihen, mitä Vapahtaja haluaisi teidän tekevän. Kun Hän on kotinne keskipiste, teillä on rauhaa ja seesteisyyttä. Kodin täyttää

varmuuden henki, jonka kaikki siellä asuvat tuntevat.

Tämän neuvon toteuttaminen ei ole yksinomaan vanhempien harteilla, vaikka heidän tehtävänään on johtaa. Lapset voivat olla vastuussa Kristus-keskeisten pyrkimysten edistämisestä kotona. Vanhempien on tärkeää opettaa lapsia tunnistamaan, kuinka näiden teot vaikuttavat jokaiseen kodissa asuvaan henkilöön. Lapset, jotka saadaan tuntemaan vastuullisuutta teoistaan – olivatpa ne vanhurskaita tai eivät – kasvavat luotettaviksi kansalaisiksi Jumalan valtakuntaan.

Olen varma siitä, että te osaatte tunnistaa ne peruseriaatteet, jotka keskittävät kotinne Vapahtajaan. Ne profeetalliset neuvot, jotka kehottavat pitämään henkilökohtaisia rukouksia ja perherukouksia päivittäin, tutkimaan pyhiä kirjoituksia itsekseen ja perheen kanssa päivittäin sekä pitämään perheillän viikoittain, ovat välttämättömiä kantavia rakenteita rakennettaessa Kristus-keskeistä kotia. Ilman näitä säännöllisiä käytäntöjä on vaikea löytää sitä toivottua ja kovasti kaivattua rauhaa ja turvapaikkaa maailmasta.

Sydney, Australia

Olkaa kuuliaisialle niille profeetallisille opetuksille, joita Kristus haluaisi teidän noudattavan. Älkää järkeikkö tulevaa onnea olemattomiin käyttämällä oikoteitä sen sijaan että toteuttaisitte viisaita evankeliumin periaatteita. Muistakaa: pienet asiat johtavat suuriin asioihin. Näennäisen merkityksettömät hairahdukset tai laiminlyönnit voivat johtaa suuriin ongelmiin. Mikä tärkeämpää, yksinkertaiset, johdonmukaiset, hyvät tottumukset johtavat runsaiden siunausten täyttämään elämään.

Te Alkeisyhdistyksen lapset, te nuoret miehet ja naiset nuorten ohjelmissa sekä te järkkymättömät lähetyssaarnaajat, jotka palvelette tällä hetkellä, teette monia asioita tehokkaammin kuin mihin itse pystyitte teidän iässä. Kuolevaisuutta edeltäneessä elämässä te osoitte olevanne uskollisia, kuuliaisialle ja puhutaita. Siellä te pyritte uutterasti kehittämään lahjoja ja kykyjä ollaksenne valmiita kohtaamaan kuolevaisuuden

rohkeasti, arvokkaasti, kunniakkaasti ja menestyksellisesti.

Te tulitte kuolevaisuuteen vasta hiljattain mukanaan kaikki nuo suurenmoiset kyvyt ja loputtomat mahdollisuudet. Elinpiirissänne teitä ympäröi kuitenkin todellinen vaara. Suuret mahdollisuutenne ja kykyenne voivat rajoittua tai tuhoutua, jos annatte periksi Perkeleen aikaansaamalle saatutukselle ympärillänne. Saatana ei kuitenkaan mitenkään pärjää Vapahtajalle. Saatanan kohtalo on sinetöity. Hän tietää hävinneensä, mutta hän haluaa viedä mukanaan mahdollisimman monia. Hän yrittää turmella hyvyyttenne ja kykyenne käyttämällä hyväksi heikkouksianne. Pysykää Herran puolella rajaviivaa, niin voitatte joka kerta.

Te elätte maailmassa, jossa tekniikan edistysaskeleita tapahtuu hämmästyttävällä tahdilla. Monen minun sukupolveni kuuluvan on vaikea pysyä mukana mahdollisuuksissa. Riippuen siitä, miten tekniikkaa käytetään, nämä edistysaskeleet

voivat olla siunaukseksi tai haitaksi. Kun tekniikkaa ymmärretään ja sitä käytetään vanhurskaksiin tarkoituksiin, sen ei tarvitse olla uhka hengelliselle yhteydenpidolle vaan pikemminkin sen tehoste.

Monella meistä on esimerkiksi oma elektroninen laite, joka mahtuu taskuumme. Olemme harvoin ilman sitä. Saatamme käyttää sitä useita kertoja päivässä. Nämä laitteet voivat valitettavasti olla saastan lähde ja syy ajan hukkaan heittämiselle. Mutta kurinalaisesti käytettynä tämä tekniikka voi olla suojautumisväline yhteiskunnan pahimmilta asioilta.

Kuka olisi osannut vielä muutamia vuosia sitten kuvitella, että kaikki pyhät kirjat ja vuosien yleiskonferenssien puheet mahtuisivat omaan taskuun? Se, että ne ovat taskussanne, ei riitä suojelemaan teitä, mutta niiden tutkiminen, pohdiskeleminen ja kuunteleminen kunkin päivän hiljaisina hetkinä tehostaa Hengen välityksellä tapahtuvaa kommunikointia.

Olkaa viisaita siinä, kuinka käytätte tekniikkaa. Merkitkää laitteeseenne tärkeitä pyhien kirjoitusten kohtia ja palatkaa niihin usein. Jos te nuoret tarkastelisitte jotakin pyhien kirjoitusten kohtaa yhtä usein kuin jotkut teistä lähettävät tekstiviestejä, olisitte pian oppineet ulkoa satoja pyhien kirjoitusten kohtia. Ne kohdat osoittautuisivat tarpeen tullen voimalliseksi Pyhän Hengen innoituksen ja johdatuksen lähteeksi.

On ratkaisevan tärkeää, että teemme kaiken voitavamme saadaksemme Pyhän Hengen lempeän, johdattavan vaikutuksen elämäämme pyrkiessämme keskittämään kotimme Vapahtajaan. Se, että toimimme kuuliaisesti Hengen kehotusten mukaan, vahvistaa meitä vielä lisää.

Saavutatte suuremman rauhan, kun yhdistätte pyrkimyksenne olla kuuliaisia lähimpiirissänne olevien palvelemiseen. Hyvin monet henkilöt, joiden lahjat ovat heidän omasta mielestään vaatimattomia, käyttävät niitä lahjoja nöyrästi ja auliisti lähimpiirissään olevien siunaukseksi. Itsekkyys on suuren pahan alkujuuri. Lääke siihen pahaan käy ilmi Vapahtajan elämästä. Hän näyttää meille, kuinka voimme suuntautua elämässämme ulospäin muiden epäitsekkyäseen palvelemiseen.

Olen oppinut totuuden, joka on toistunut elämässäni niin usein, että olen alkanut pitää sitä ehdottomana lakina. Se määrittelee, kuinka kuuliaisuus ja palveleminen liittyvät Jumalan voimaan. Kun olemme kuuliaisia Herran käskyille ja palvelemme Hänen lapsiaan epäitsekkyästi, sen luonnollisena seurauksena me saamme voimaa Jumalalta – voimaa tehdä enemmän kuin mihin pystyisimme omin voimin. Näkemyksemme, lahjamme ja kykymme avartuvat, koska saamme vahvuutta ja voimaa Herralta. Hänen voimansa on perustavaa laatua oleva

osatekijä rauhan täyttämän kodin luomisessa.

Kun keskittäte kotinne Vapahtajaan, siitä tulee luonnollisesti turvapaikka paitsi omalle perheellenne myös ystäville, jotka elävät vaikeammissa olosuhteissa. He tuntevat vetoa siellä tuntemaansa seesteisyyteen. Toivottakaa nämä ystävät tervetulleiksi kotiinne. He kukoistavat siinä Kristus-keskeisessä ympäristössä. Ystävystykää lastenne ystävien kanssa. Olkaa heille kelvollisena esimerkkinä.

Yksi suurimmista siunauksista, mitä voimme tarjota maailmalle, on sellaisen Kristus-keskeisen kodin voima, missä evankeliumia opetetaan, liitot pidetään ja rakkaus vallitsee.

Vuosia sitten käytyämme eräällä lähetyskentällä vaimoni Jeanene kertoi minulle erästä lähetysaarnajasta, jonka hän oli tavannut. Jeanene oli kysynyt häneltä hänen perheestään. Vaimoni yllättyi, kun tämä vanhin vastasi, ettei hänellä ole perhettä. Lähetysaarnaja selitti edelleen, että kun hän oli syntynyt, hänen äitinsä oli antanut hänet viranomaisten huostaan. Hän vietti lapsuutensa siirtyen yhdestä kasvatuskodista toiseen. Teini-ikäisenä hän sai siunauksekseen kuulla evankeliumista. Rakastava seurakuntaperhe oli auttanut häntä saamaan mahdollisuuden palvella lähetystyössä.

Myöhemmin Jeanene kysyi lähetysjohtajan vaimolta tästä hienosta vanhimmasta. Hän kuuli, että muutama kuukausi aikaisemmin tämä vanhin oli ollut sairauden vuoksi lähetyskodissa muutaman päivän. Sinä aikana hän oli osallistunut heidän kanssaan perheiltään. Ennen kuin hän palasi kentälle, hän kysyi lähetysjohtajalta, voisiko hän lähetystyönsä lopussa viettää jälleen pari kolme päivää lähetyskodissa. Hän halusi tarkkailla, kuinka Kristus-keskeinen perhe toimii. Hän halusi oppia käyttämään heidän perhettään

New York City, New York, Yhdysvallat

esikuvana omalle perheelleen.

Tehkää kaikki voitavanne juuri sellaisen kodin luomiseksi. Auttakaa niitä, jotka elävät epäsuotuisissa olosuhteissa. Olkaa todellisia ystäviä. Sellainen kestävä ystävyys on kuin asfalttia, joka täyttää elämän kuopat ja tekee matkasta tasaisemman ja miellyttävämmän. Sen ei pitäisi olla väline, jota käytetään henkilökohtaisen hyödyn tavoittelemiseen, vaan aarre, jota vaalitaan ja jaetaan. Toivottakaa kotiinne tervetulleiksi ne, jotka tarvitsevat sellaisen kokemuksen suomaa vahvistusta.

Esitän lopuksi muutamia ajatuksia niille, jotka rakastavat jotakuta perheenjäsentä, joka ei tee hyviä valintoja. Se voi olla haasteena kärsivällisyydellemme ja kestävyysellemme. Meidän tulee luottaa Herraan ja Hänen ajoitukseensa siinä, että rukouksiimme ja pelastamispyrkimyksiimme voi tulla myönteinen vastaus. Me teemme kaikkemme palvellaksemme, siunataksemme ja tunnustaaksemme nöyrästi Jumalan tahdon kaikessa. Me osoitamme uskoa ja muistamme, että on asioita, jotka on jätettävä Herran huomaan. Hän kutsuu meitä laskemaan taakkamme Hänen jalkojensa juureen. Uskon kautta voimme tietää, ettei tätä harhaan kulkenutta rakasta ihmistä hylätä, vaan että hän on rakastavan Vapahtajan huolenpidossa.

Tunnistakaa muissa se, mikä on hyvää, älkää heidän tahrojaan. Aika ajoin tahra vaatii asianmukaista

huomiota tullakseen puhdistetuksi, mutta rakentakaa aina tämän henkilön hyveiden pohjalle.

Kun teistä tuntuu, että jäljellä on vain ohut toivon säie, se ei oikeastaan ole säie vaan vahva yhdysside, kuin pelastusrenkas teidän vahvistamiseksi ja kohottamiseksi. Se voi antaa lohtua niin että voitte lakata pelkäämästä. Pyrkikää elämään kelvollisina ja pankaa luottamukseenne Herraan.

Meidän ei tarvitse olla huolissamme, vaikka emme pystyisikään samalla kertaa tekemään kaikkia niitä asioita, joita Herra on neuvonut meitä tekemään. Hän on sanonut, että kaikelle on aikansa ja määrähetkensä. Hän vastaa vilpittömiin rukouksiimme, joissa pyydämme johdatusta, ja ohjaa meitä siinä, minkä kussakin elämämmme vaiheessa pitäisi olla tärkein tähdennettävä. Me voimme oppia, kasvaa ja tulla Hänen kaltaisikseen yksi johdonmukainen askel kerrallaan.

Todistan, että elämällä kuuliaisesti ja olemalla lujasti juurtuneita Jeesuksen Kristuksen evankeliumiin me voimme saada suurenmoisimman varmuuden rauhasta ja turvapaikasta kodissamme. Haasteita tai murheita tulee silti olemaan runsaasti, mutta myllerryksen keskelläkin me voimme nauttia sisäisestä rauhasta ja syvällisestä onnesta. Todistan, että Jeesuksen Kristuksen sovitus on tuon yltäkylläisen rauhan lähde. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen. ■

Vanhin Quentin L. Cook
kahentoista apostolin koorumista

Henkilökohtainen rauha – palkinto vanhurskaudesta

Vapahtajan sovituksen ja Hänen armonsa ansiosta vanhurskas elämä – kaikkine koettelemuksineenkin – palkitaan henkilökohtaisella rauhalla.

Viimeaikaiset tapahtumat ovat saaneet minut miettimään rauhan oppia ja etenkin Jeesuksen Kristuksen tehtävää auttaa meitä jokaista saamaan pysyvä henkilökohtainen rauha.

Viime kuukausien kaksi tapahtumaa ovat koskettaneet minua syvästi. Ensimmäinen puhuin Emilie Parkerin hautajaisissa. Hän oli kallisarvoinen kuusivuotias, joka menetti henkensä yhdessä 25 muun kanssa – joista 19 oli lapsia – traagisessa ammuskelussa Newtownissa Connecticutissa Yhdysvalloissa. Surin yhdessä hänen perheensä kanssa ja ymmärsin, että monilta oli riistetty rauhan tunne. Huomasin hänen vanhemmissaan Robert ja Alissa Parkerissa voimaa ja uskoa.

Toiseksi, tapasin tuhansittain uskollisia kirkon jäseniä Abidjanin kaupungissa Norsunluurannikolla.¹ Tämä ranskankielinen Länsi-Afrikan valtio on kärsinyt taloudellisista vaikeuksista, sotilasvallankaappauksesta ja kahdesta viimeaikaisesta sisällissodasta, jotka

päätyivät vuonna 2011. Tunsin silti erityistä rauhaa heidän parissaan.

Usein tapahtuu asioita, jotka riistävät meiltä rauhan ja korostavat suojattomuuden tunnettamme.

Kukapa voisi unohtaa syyskuun 11. päivänä vuonna 2001 tapahtuneet pahat hyökkäykset eri kohteisiin Yhdysvalloissa. Sellaiset tapahtumat muistuttavat meitä siitä, kuinka nopeasti meidän rauhan ja turvallisuuden tuntemme voidaan tuhota.

Vanhin poikamme ja hänen vaimonsa, joka odotti heidän ensimmäistä lastaan, asuivat New Yorkissa kolmen korttelin päässä World Trade Centeristä, kun ensimmäinen lentokone iskeytyi pohjoistorniin. He menivät asuintalonsa katolle ja katselivat kauhuissaan sitä, mitä he luulivat jonkinlaiseksi kamalaksi onnettomuudeksi. Sitten he näkivät toisen lentokoneen iskeytyvän etelätorniin. He tajusivat heti, ettei kyseessä ollut onnettomuus, ja uskoivat, että eteläiselle Manhattanille oli hyökätty. Etelätornin romahtaessa heidän asuintalonsa peittyi

pölypilveen, joka laskeutui eteläisen Manhattanin ylle.

Ymmällään näkemästään ja huolissaan uusista hyökkäyksistä he pyrkivät ensin turvallisemmalle alueelle ja pääsivät sitten Lincoln Centerissä sijaitsevaan Manhattanin vaarnan rakennukseen. Saapuessaan sinne he huomasivat, että useat kymmenet muut jäsenet eteläiseltä Manhattanilta olivat tehneet saman päätöksen kokoontua vaarnakeskukseen. He soittivat meille kertoakseen, missä he olivat. Olin helppotunut siitä, että he olivat turvassa, enkä ollut yllätynyt heidän olinpaikastaan. Nykyajan ilmoituksessa opetetaan, että Siionin vaarnat on tarkoitettu ”puolustukseksi ja suojaksi myrskyltä ja vihalta, kun sitä vuodatetaan laimentamattomana koko maan päälle”².

He eivät voineet palata kotiinsa yli viikkoon. He olivat järkyttyneitä viattomien ihmishenkien menetyksestä, mutta heille itselleen ei koitunut mitään pysyvää vahinkoa.

Pohtiessani näitä tapahtumia minuun on tehnyt vaikutuksen yleismaailmallisen eli maailman rauhan ja henkilökohtaisen rauhan välillä vallitseva opillinen ero.³

Vapahtajan synnyttyä suuri taivaallinen joukko ylisti Jumalaa ja julisti: ”Jumalan on kunnia korkeuksissa, maan päällä *rauha* ihmisillä, joita hän rakastaa.”⁴

On kuitenkin sydämeenkäyvästi todettu, että jopa tänä iankaikkisesti merkittävänä Jumalan Pojan syntymää seuranneena aikana kuningas Herodes toteutti viattomien pikkulasten verilöylyn Betlehemissä.⁵

Tahdonvapaudella on keskeinen sija onnensuunnitelmassa. Se antaa mahdollisuuden rakkaudelle, uhraukselle, henkilökohtaiselle kehitykselle ja kokemukselle, jotka ovat välttämättömiä meidän iankaikkiselle edistymisellemme. Tämä tahdonvapaus

jättää sijaa myös kaikelle sille tuskalle ja kärsimykselle, jota me koemme kuolevaisuudessa – silloinkin, kun sen aiheuttajana ovat asiat, joita emme ymmärrä, ja muiden tuhoiset, pahat valinnat. Sota taivaassa käytiin juuri meidän moraalisen tahdonvapautemme puolesta, ja on välttämätöntä ymmärtää se, jotta ymmärtäisimme Vapahtajan maanpäällistä palvelutyötä.

Kuten Matteuksen evankeliumin luvussa 10 sanotaan, Vapahtaja opetti niitä kahtatoista ja tunnusti, ettei Hänen opetustehtävänsä toisi yleismaailmallista rauhaa tähän elämään kuolevaisuudessa. Apostoleja käskettiin toivottamaan rauhaa niihin kelvollisiin taloihin, joissa he vierailisivat, mutta heitä varoitettiin, että he menisivät ”susien keskelle – – [ja] kaikki tulevat vihaamaan teitä minun nimeni tähden, mutta se, joka kestää loppuun asti, pelastuu”⁶. Jakeessa 34 on merkittävä julistus: ”Älkää luulko, että minä olen tullut tuomaan maan päälle rauhaa.”⁷ On selvää, ettei yleismaailmallista rauhaa ollut maan päällä Kristuksen palvelutyön aikana kuolevaisuudessa, eikä sitä ole nykyäänkään.

Herran esipuheessa Oppiin ja liittoihin opetetaan monia hyvin tärkeitä periaatteita. Mitä tulee niihin, jotka eivät tee parannusta, jokaiselle maailmaan tulevalle ihmiselle annettu Kristuksen Henki⁸ ”ei – – ainaisesti kiistele ihmisen kanssa”⁹. Lisäksi ”rauha otetaan pois maan päältä”¹⁰. Profeetat ovat julistaneet, että rauha on tosiaankin otettu pois maan päältä.¹¹ Lusiferia ei vielä ole sidottu, ja hän käyttää voimiaan tässä maailmassa.¹²

Hyvien ihmisten taivaalliset pyrkimykset kaikkialla ovat tähdänneet ja tulevat aina tähtäämään rauhaan maailmassa. Emme saa koskaan antaa periksi tämän tavoitteen saavuttamisessa. Presidentti Joseph F. Smith on kuitenkin opettanut: ”Tuo – – rauhan

ja rakkauden henki ei synny maailmassa milloinkaan, ennen kuin ihmiskunta vastaanottaa Jumalan [totuuden ja] – – sanoman ja tunnustaa Hänen voimansa ja valtuutensa, joka on jumalallinen.”¹³

Me vilpittömästi toivomme yleismaailmallista rauhaa ja rukoilemme sen puolesta, mutta vain henkilökohtaisesti ja perheinä me voimme saavuttaa sellaisen rauhan, joka on vanhurskaudesta luvattu palkinto. Tämä rauha on Vapahtajan palvelutyön ja sovitusuhrin lupaama lahja.

Tämä periaate on ikuistettu ytimekkäästi Opissa ja liitoissa: ”Vaan tietäkää, että se, joka tekee vanhurskaita tekoja, saa palkkansa, nimittäin rauhan tässä maailmassa ja iankaikkisen elämän tulevassa maailmassa.”¹⁴

Presidentti John Taylor on opettanut, että rauha ei ole pelkästään toivottava asia, vaan se on Jumalan lahja.¹⁵

Se rauha, johon viitataan, ei ole pelkästään väliaikaista levollisuutta. Se on pysyvää, syvää onnea ja hengellistä tyytyväisyyttä.¹⁶

Presidentti Heber J. Grant on kuvailut Vapahtajan rauhaa seuraavasti: ”Hänen rauhansa helpottaa kärsimyksiämme, sitoo särkyneen sydämemme, pyyhkiä pois vihamme ja synnyttää rinnassamme rakkauden lähimmäisiä

kohtaan. Se täyttää sielumme tyyneydellä ja onnella.”¹⁷ Kun olen ollut tekemisissä Emilie Parkerin vanhempien kanssa, olen nähnyt, kuinka Vapahtajan rauha on lievittänyt heidän kärsimystään, ja se auttaa sitomaan heidän särkyneen sydämensä. On merkittävää, että pian ammuskelun jälkeen veli Parker sanoi antavansa pahantekijälle anteeksi. Kuten presidentti Grant sanoi, Vapahtajan rauha voi ”[pyyhkiä] pois vihamme”. Tuomio on Herran.

Kun Norsunluurannikolla käytiin sisällissotaa, paikalliset pyhät löysivät rauhan keskittymällä elämään Jeesuksen Kristuksen evankeliumin mukaan korostuen erityisesti sukututkimus- ja temppelityötä esivanhempiansa puolesta.¹⁸

Me kaikki kaipaamme rauhaa. Rauha ei tarkoita pelkästään turvallisuutta tai sodan, väkivallan, ristiriitojen ja kiistojen puuttumista. Rauha tulee siitä tiedosta, että Vapahtaja tuntee meidät ja tietää, että me uskomme Häneen, rakastamme Häntä ja pidämme Hänen käskynsä jopa elämän järkyttävissä koettelemuksissa ja murhenäytelmissä – ja erityisesti niiden aikana. Herran vastaus profeetta Joseph Smithille Libertyn vankilassa tuo lohtua sydämeen:

”Poikani, rauha olkoon sielullesi; vastoinkäymisesi ja ahdinkosi kestävät vain pienen hetken,

ja sitten, jos kestät ne hyvin, Jumala korottaa sinut korkeuteen.”¹⁹

Muistakaa, ”Jumala ei ole epäjärjestyksen vaan rauhan Jumala”²⁰. Niillä, jotka hylkäävät Jumalan, ei ole rauhaa. Me kaikki osallistuimme taivaallisiin neuvostoihin, joissa mahdollistettiin moraalinen tahdonvapaus. Me tiesimme, että kuolevaisuudessa tulisi olemaan tuskaa ja jopa sanoin kuvaa-mattomia murhenäytelmiä, koska tahdonvapautta käytettäisiin väärin. Me ymmärsimme, että se tekisi meidän vihaisiksi, hämmentyneiksi, puolustuskyvyttömiksi ja haavoittuvaisiksi. Mutta tiesimme myös, että Vapahtajan sovitus voittaisi ja korvaisi kaiken kuolevaisuudessa tapahtuvan epäoikeudenmukaisuuden ja toisi meille rauhan. Vanhin Marion D. Hanksilla oli seinällään kehystettynä Ugo Bettin lausahdus: ”Usko Jumalaan on tieto siitä, että kaikki säännöt ovat reiluja ja että odotettavissa on ihania yllätyksiä.”²¹

Mitkä ovat rauhan lähteitä? Monet etsivät rauhaa maailmallisin keinoin, jotka eivät ole koskaan onnistuneet eivätkä tule koskaan onnistumaan. Rauhaa ei saavuteta hankkimalla suurta vaurautta, valtaa tai asemaa.²² Rauhaa

ei saavuteta tavoittelemalla nautintoa, viihdettä tai joutilaisuutta. Mikään niistä ei voi edes suurina määrinä tuoda minikäänlaista pysyvää onnea tai rauhaa.

Emma Lou Thaynen rakastetussa laulussa esitetään asianmukaisia kysymyksiä: ”Missä on turvani? Löydänkö rauhaa, kun ympärilläni kaikkimustaksi käy?”²³ Vastaus on Vapahtaja, joka on rauhan lähde ja aikaansaaja. Hän on ”Rauhan Ruhtinas”²⁴.

Kuinka me pysymme lähellä Vapahtajaa? Jumalan edessä nöyrytyminen, alati rukoileminen, parannuksen tekeminen synneistä, kasteen vesiin astuminen särkynein sydämin ja murtunein mielin sekä Jeesuksen Kristuksen tosi opetuslapsiksi tuleminen ovat syvällisiä esimerkkejä vanhurskaudesta, jonka palkintona on pysyvä rauha.²⁵ Sen jälkeen kun kuningas Benjamin oli esittänyt sykkähdettävän sanomansa Kristuksen sovitukselta, väkijoukko lankesi maahan. ”Herran Henki tuli heidän päällensä, ja he täytyivät ilosta saatuaan anteeksianton synneistään ja saatuaan *omantunnonrauhan* suuren uskon tähden, joka heillä oli Jeesukseen Kristukseen.”²⁶ Parannus ja vanhurskas elämä tuovat

omantunnonrauhan, joka on välttämättömän tyytyväisyydelle.²⁷ Kun on tapahtunut suuri rikkomus, rauhan tunteen saaminen edellyttää tunnustamista.²⁸ Ei ehkä ole mitään sen rauhan vertaista, joka tulee synnin raastamalle sielulle, joka luovuttaa taakkansa Herralle ja saa osakseen sovituksen siunaukset. Kuten toisessa suosituksessa kirkon laulussa sanotaan: ”Nyt annan Hälle taakkani ja rauhan rintaan saan.”²⁹

Sydämeni riemuitsee, kun tiedostan, että meidän aikanamme kymmenettuhannet nuoret miehet, nuoret naiset ja vanhemmat lähetyssaarnaajat ovat hyväksyneet kutsun toimia meidän Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen lähettiläinä. He vievät palautetun rauhan evankeliumin maailmaan yhdelle ihmiselle ja yhdelle perheelle kerrallaan. Se on vanhurskauden työtä, joka tuo tämän rauhan taivaallisen Isän lapsille.

Kirkko on turvapaikka, jossa Kristuksen seuraajat saavat rauhan. Jotkut nuoret maailmassa sanovat, että he ovat hengellisiä mutta eivät uskonnollisia. Hengellisyys tunteminen on hyvä ensi askel. Kuitenkin juuri kirkossa me koemme ystävyyttä, meitä opetetaan ja meitä ravitaan Jumalan hyvällä sanalla. Mikä vielä tärkeämpää, juuri kirkossa olevalla pappeuden valtuudella suoritetaan pyhiä toimituksia ja liittoja, jotka sitovat perheen yhteen ja tekevät meille mahdolliseksi sen, että jokainen meistä voi palata Isän Jumalan ja Jeesuksen Kristuksen luokse selestiseen valtakuntaan. Nämä liitot tuovat rauhaa, koska ne ovat liittoja Herran kanssa.

Monia näistä pyhistä toimituksista suoritetaan temppeleissä. Tempelit tarjoavat myös rauhallisen turvapaikan maailmalta. Ne, jotka vierailevat temppeleillä tai osallistuvat temppeleiden avoimien ovien tilaisuuksiin, tuntevat myös tämän rauhan. Yksi kokemus, joka on erityisesti mielessäni, on

Fidžissä sijaitsevan Suvan temppelin avoimien ovien tilaisuus ja vihkiminen. Fidžissä oli ollut poliittisia mullistuksia, jotka olivat johtaneet siihen, että kapinalliset sytyttivät tulipaloja ja ryöstelivät Suvan keskustassa, valtasivat parlamenttitalon ja pitivät lainsäätäjiä panttivankeina. Maassa vallitsi poikkeustila. Fidžin armeija antoi kirkolle rajoitetun luvan koota ihmisiä avoimien ovien tilaisuuteen ja salli vain hyvin pienen joukon kokoontua vihkimistilaisuuteen. Turvallisuussyistä koko jäsenkunta ei saanut kutsua. Tämä on alkuperäisen Nauvoon temppelin jälkeen ainoa temppelin vihkimistilaisuus, joka on pidetty sangen vaikeissa olosuhteissa.

Yksi avoimien ovien tilaisuuteen kutsutuista oli ihastuttava hindunainen, jonka sukujuuret ovat Intiassa. Hän on parlamentin jäsen, joka oli ensin ollut panttivankina mutta joka vapautettiin, koska hän on nainen.

Selestisessä huoneessa, vapaana maailman myllerryksestä, hän sulii kyyneleihin kertoessaan hänet vallanneesta rauhan tunteesta. Hän tunsu Pyhän

Hengen lohduttavan ja todistavan temppelin pyhästä luonteesta.

Vapahtaja on todellisen rauhan lähde. Vapahtajan sovituksen ja Hänen armonsä ansioista vanhurskas elämä – kaikkine koettelemuksineenkin – palkitaan henkilökohtaisella rauhalla. Pääsiäisateriaalla ylähuoneen yksityisyydessä Vapahtaja lupasi apostoleilleen, että heitä siunattaisiin niin, että ”Puolustaja, Pyhä Henki” tulisi heidän luokseen. Sen jälkeen Hän lausui nämä tärkeät sanat: ”Minä jätän teille rauhan. Oman rauhani minä annan teille, en sellaista jonka maailma antaa.”³⁰ Sitten, juuri ennen esirukousta: ”Olen puhunut teille tämän, jotta teillä olisi minussa rauha. Maailmassa te olette ahtaalla, mutta pysykää rohkeina: minä olen voittanut maailman.”³¹

Eliza R. Snow kirjoitti tämän ajatuksen kauniisti:

*”Riemuiten kiittä Jumalaa, Lauhusi laula uudestaan. Sua joskin tuska ahdistaa, Suo Kristus sulle rauhastaan.”*³²

Todistan tästä Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Sunnuntaina 10. helmikuuta 2013 Abidjanissa pidettiin kaksi konferenssia. Osallistujia oli 9 693 – joista 619 ei vielä ollut kirkon jäseniä. Kirkon kokonaisjäsenmäärä Norsunluurannikolla on noin 19 000.
2. OL 115:6.
3. Sanalla *rauha* on erilaisia merkityksiä. Klassisessa kreikassa sillä tarkoitetaan vastakkaitten voimien välillä vallitsevan vihamielisyyden lopettamista, keskeyttämistä tai sen puuttumista. Hepreassa sanalla on kattavampi merkitys ja sitä käytetään myös tervehdyksenä. Rauha on myös ”olotila, johon ihminen pääsee ainoastaan Jumalan säätämällä ehdoilla” (Howard W. Hunter, julkaisussa Conference Report, lokakuu 1966, s. 14–17).
4. Luuk. 2:14, kursivointi lisätty.
5. Ks. Matt. 2:16; ks. myös Ross Douthat, ”The Loss of the Innocents”, *New York Times*, 16. joulukuuta 2012, s. 12.
6. Matt. 10:16, 22.
7. Matt. 10:34.
8. Ks. OL 84:46.
9. OL 1:33.
10. OL 1:35.
11. Presidentti Woodruff julisti näin vuonna 1894 ja jälleen vuonna 1896. Ks. *The Discourses of Wilford Woodruff*, toim. G. Homer Durham, 1946, s. 251–252; ks. myös Marion G. Romney, julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1967, s. 79–82.
12. Ks. Joseph Fielding Smith, *The Predicted Judgments*, Brigham Young University Speeches of the Year, 21. maaliskuuta 1967, s. 5–6. Kuitenkin, kuten vanhin Neal A. Maxwell on sanonut: ”Meillä voi olla sisäinen rauha, vaikka rauha on otettu pois maan päältä – – [ja] ’kaikki on sekasorron vallassa’” (”Katso, viholliset ovat liittyneet yhteen”, *Valkeus*, heinäkuu 1993, s. 76).
13. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph F. Smith*, 1999, s. 400.
14. OL 59:23.
15. Ks. *Kirkon presidenttien opetuksia: John Taylor*, 2002, s. 151.
16. Muinaisista kreikkalaisista omaan aikaamme asti näitä sanoja – *onni* ja *tyytyväisyys* – on jäseneltä, ruodittu ja niiden kanssa on painittu paitsi niiden merkityksen vuoksi myös niiden elämääme antaman ohjauksen vuoksi. Ks. David Malouf, *The Happy Life: The Search for Contentment in the Modern World*, 2011. Ks. myös Maloufin kirjan arvostelu R. Jay Magill jr.:n artikkelissa ”How to Live Well”, *Wall Street Journal*, 26.–27. tammikuuta 2013, s. C6.
17. *Kirkon presidenttien opetuksia: Heber J. Grant*, 2003, s. 236.

Kööpenhamina, Tanska

18. "Norsunluurannikon viidestä vaarnasta kolme on niiden 25 vaarnan joukossa, joiden aikuisjäsenet ovat lähettäneet prosentuaalisesti eniten perhenimiä tempelitoimituksia varten." Cocodyn vaarna Norsunluurannikolla on korkeimmalla sijalla. (C. Terry Warner ja Susan Warner, "Apostle Visits Ivory Coast, Is 'Impressed with Exceptional Spirit'", *Church News*, 3. maaliskuuta 2013, s. 4, 14.) Kun ottaa huomioon käydyin sisällissodan ja sen, että lähin tempelli on 12 tunnin linja-automatkan päässä Accrassa Ghanassa, tämä on ihmeellinen todiste uskosta, ja se on johtanut henkilökohtaiseen ja perheiden sisäiseen rauhaan.
19. OL 121:7–8. Presidentti Harold B. Lee on opettanut: "Meitä täytyy siis jalostaa; meitä on koeteltava osoittaaksemme sen vahvuuden ja voiman, joka meissä on" (*Kirkon presidenttien opetuksia: Harold B. Lee*, 2001, s. 208).
20. 1. Kor. 14:33.
21. "Rakastava, yhteyttä pitävä Jumala", *Valkeus*, tammikuu 1993, s. 62.
22. Ks. Jeffrey R. Holland, *For Times of Trouble*, 2012, s. 79. Vanhin Holland opettaa: "Todellinen köyhyys saattaa tehdä enemmän ihmisen sielun tuhoamiseksi kuin mikään muu tila paitsi itse synty." Mutta rahan vanhurskas käyttö voi lisätä rauhaa.
23. "Missä on turvani?", *MAP-lauluja*, 75.
24. Jes. 9:5.
25. John Greenleaf Whittier sanoi sen yksinkertaisesti: "Huolehdi siitä, miten elät. Älä käytädy päivällä niin, että yön tullessa rauhasi menisi menojaan." (Ks. "Conduct [From the Mahabharata]", julkaisussa *The Complete Poetical Works of John Greenleaf Whittier*, 1802, s. 484.)
26. Moosia 4:3, kursivointi lisätty; ks. myös Marion G. Romney, julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1967, s. 79–82.
27. Omatunto on moraalinen kompassi, joka osoittaa meille suunnan kohti rauhaa. Sen saa toimimaan ainakin kaksi lähettä: Kristuksen valo, taivaalliselta Isältäämme saamamme loistokas syntymäoikeus (ks. OL 88:6–13; 93:2) ja Pyhän Hengen lahja (ks. OL 39:6).
28. "Silloin vaaditaan kahdenlaista anteeksiantoa, jotta rikkomuksen tekijä saisi rauhan – toinen Herran kirkon asianmukaisilta johtajilta ja toinen Herralta itseltään. [Ks. Moosia 26:29.]" (*Kirkon presidenttien opetuksia: Spencer W. Kimball*, 2006, s. 44–45.)
29. "Niin hellä, lempeä", *MAP-lauluja*, 52.
30. Joh. 14:26–27.
31. Joh. 16:33.
32. "Vaikk vaikeuksia matkall on", *MAP-lauluja*, 70.

Vanhin Stanley G. Ellis
seitsemänkymmenen koorumista

Herran tie ja tapa

Herran tapa on, että me kuuntelemme johtajiemme opetuksia, ymmärrämme oikeita periaatteita ja johdamme itse itseämme.

Seitsenkymmen

Minä palvelen seitsenkymmenenä. Seitsenkymmenet on kutsuttu olemaan sanansaattajia – kertomaan Herran sanaa sellaisena kuin saamme sen apostoleilta ja profetoilta ja Hengeltä sekä olemaan Kristuksen nimen erityisiä todistajia evankeliumin saarnaamiseksi koko maailmassa, kirkon vahvistamiseksi ja sen asioiden johtamiseksi (ks. OL 107:25, 34).

Maalaispoika

Minä kasvoin maatilalla lähellä Burleyn kaupunkia Idahossa Yhdysvalloissa – todellinen "Idahon maalaispoika"! Sellaisena opin:

1. Tekemään työtä – jos ei kylvä, ei voi korjata satoa.
2. Tekemään työtä viisaasti – jos kastelee ja lannoittaa, korjaa suuremman sadon.
3. Ajoituksen tärkeyden – jos ei kylvä oikeaan aikaan, varhainen halla voi tuhota sadon.
4. Tekemään sen, mitä täytyy tai pitäisi tehdä, riippumatta siitä, mikä on mieluista, mukavaa tai sopivaa – lehmä lypsetään silloin kun se täytyy lypsää, eikä silloin kun itse haluaa tehdä sen.
5. Olemaan suora – karjan ja koneiden kanssa ei ole aikaa "kierrellä ja

kaarrella" tai huolehtia siitä, onko poliittisesti korrekti. (Tältä osin, kun olen palvellut kirkossa, olen usein kysynyt: "Haluatteko minun puhuvan suoraan vai sokerilla?" Pääsääntöisesti pyhät ovat valinneet "suoraan"! Puhun tänään suoraan.)

6. Viimeiseksi, Idahon maalaispoikana opin pysymään perusasioissa.

Mikään ei ole perusluonteisempaa meille kaikille ja opillemme kuin ensimmäisen uskonkappaleen totuudet: "Me uskomme Jumalaan, iankaikkiseen Isään, ja hänen Poikaansa, Jeesukseen Kristukseen, ja Pyhään Henkeen" (UK 1).

Lisäksi, Hän on *meidän* taivaallinen Isämme, joka tuntee meidät, rakastaa meitä ja haluaa meidän palaavan Hänen luokseen. Jeesus on *meidän* Vapahtajamme ja Lunastajamme, joka sovituksen kautta varmisti, että *me* voitamme kuoleman ja elämme jälleen, ja mahdollisti sen, että *me* saamme korotuksen ja iankaikkisen elämän. Pyhä Henki on *meidän* lohduttajamme, ilmoituksenantajamme, opettajamme, todistajamme ja oppaamme.

Ajatelkaa, veljet ja sisaret – me emme ole hengellisesti orpoja. Me emme ole yksin.

Mitä etua on vanhemmista – siitä, ettei ole orpo? Voimme oppia heiltä,

hyötyä heidän kokemuksestaan, välttää vaaroja, joista he varoittavat meitä, ja heidän näkökulmansa ansiosta ymmärtää paremmin. Meidän ei tarvitse olla eksyksissä, ymmällään, petettyjä tai vähemmän tehokkaita. Tämä on erityisen totta taivaallisen Isämme kohdalla, joka ei ole vain opettanut meitä ja näyttänyt meille jotakin tietä vaan *ainoan* tien.

Jumalalla on tie ja tapa

Jumalalla on tosiasiaa se oikea tie ja tapa elää¹, rakastaa², auttaa³, rukoilla⁴, puhua⁵, olla vuorovaikutuksessa toisten kanssa⁶, johtaa⁷, solmia avioliitto⁸, kasvattaa lapsia⁹, oppia¹⁰, tietää totuus¹¹, kertoa evankeliumista¹², valita viisaasti syömisemme¹³ jne.

Pyhien kirjoitusten ohella hienoja lähteitä Herran tien ja tavan löytämiseen on julkaisuissa *Lujana uskossa* ja *Nuorten voimaksi* sekä muissa elävien apostolien ja profeettojen opetuksissa.

1. Herra on esimerkiksi opettanut meitä pyhissä kirjoituksissa:
”Minun ajatukseni eivät ole teidän ajatuksianne eivätkä teidän tienne ole minun teitäni, sanoo Herra.
Sillä niin korkealla kuin taivas kaartuu maan yllä, niin korkealla ovat minun tieni teidän teittenne yläpuolella ja minun ajatukseni teidän ajatustenne yläpuolella.” (Jes. 55:8–9.)
2. Yksi näiden viimeisten päivien epäkohdista on se, että ”jokainen kulkee omaa tietään” (OL 1:16). Sananlaskuissa meitä varoitetaan siitä, ettemme luulottelisi olevamme viisaita ja ettemme jättäisi elämäämme oman ymmärryksemme varaan (ks. Sananl. 3:5–7).
3. Meille opetetaan, että jos teemme asiat Herran tavalla, Hän on sidottu siunaamaan meitä ja olemme oikeutettuja Hänen lupauksiinsa,

Sydney, Australia

ja ellemme toimi Hänen tavallaan, meillä ei ole mitään lupausta (ks. OL 82:10).

4. Herra vertasi Hänen tapaansa meidän tapaamme kouluttaessaan profeetta Samuelia, joka lähetettiin etsimään uutta kuningasta: ”Mutta Herra sanoi Samuelille: Älä katso hänen kokoaan ja komeuttaan, sillä minä en hänestä välitä. Herra ei katso kuten ihminen. Ihminen katsoo ulkokuorta, mutta Herra näkee sydämeen.” (1. Sam. 16:7.)
5. Jopa yleisesti hyväksytty halu auttaa köyhiä ja tarvitsevia on jotakin, missä Herra yhtyy päämääräämme mutta varoittaa: ”Mutta se täytyy tehdä minun omalla tavallani” (OL 104:16). Muuten me saatamme itse asiassa tehdä vahinkoa pyrkiesämme auttamaan. Herra on opettanut, että meidän täytyy edistää omavaraisuutta. Vaikka pystyisimmekin auttamaan, meidän ei tulisi antaa sellaista, mitä autettavamme voivat ja mitä heidän tulisi itse tehdä omasta puolestaan. Kaikkialla, missä sitä on kokeiltu, maailma huomaa, mitä haittaa on toimeentulonsa perustamisesta vastikkeettomiin avustuksiin. Jumala tosiaan tietää, mikä on parasta.

Ajattellaanpa muita esimerkkejä. Herralla on tapa tehdä lähetystyötä. Se on koottu pyhiin kirjoituksiin sekä julkaisuun *Saarnatkaa minun evankeliumiani* ja pantu täytäntöön Hengen opastuksen mukaan.

Herralla on oma tapansa eli *oikea* tapa rakastaa. Ne, jotka ovat maailmasta, sanovat, että tärkeintä on, että kaksi ihmistä rakastaa toisiaan. Taivaallinen Isämme opettaa, että tämä on tärkeää, mutta Hän opettaa meille enemmän: että on olemassa valtuutettu tapa ja aika ilmaista tuota rakkautta.

Itsemme johtaminen

Joseph Smith oppi nuoruudestaan asti Herran tietä. Kun häneltä kysyttiin, kuinka hän johti kirkkoa, hän selitti, että hän opetti oikeita periaatteita ja että jäsenet johtivat itse itseään.¹⁴ Veljet ja sisaret, elävät apostolimme ja profeettamme opettavat yhä oikeita periaatteita. Kysymys kuuluu: ”Käytämmekö me näitä periaatteita itsemme johtamiseen?”

Yksi asia, joka meille on opetettu, on kukoistaa siellä, minne meidät on istutettu. Joskus kuitenkin tunnemme kiusausta muuttaa jollekin uudelle alueelle ajatellen, että lapsillamme olisi enemmän ystäviä ja siitä syystä parempia nuorten ohjelmia.

Lopuksi

Nähdessämme niin monien elävän maailmassa nykyään hämmennyksessä, tai mikä pahempaa, kulkemassa kielletyillä poluilla ja kärsimässä tarpeettomasti huonojen valintojensa seurauksista, tahtoisin huudahtaa kuin Alma:

”Oi jospa olisin enkeli ja voisin toteuttaa sydämeni toiveen, että voisin lähteä puhumaan Jumalan pasuunalla, äänellä, joka järjestyttäisi maata, ja huutaa parannusta joka kansalle!

Niin, minä julistaisin jokaiselle sielulle – – lunastussuunnitelmaa, jotta he tekisivät parannuksen ja tulisivat meidän Jumalamme luokse, niin ettei koko maan päällä enää olisi murhetta.” (Alma 29:1–2.)

Todistan jälleen, että Herralla on ainoa tie! Taivaallinen Isämme tuntee meidät, rakastaa meitä ja haluaa auttaa. Hän osaa auttaa parhaiten. Me emme ole hengellisesti orpoja!

Vapahtajamme Jeesus Kristus on ”tie, totuus ja elämä” (Joh. 14:6; ks. myös Alma 38:9). Hänen tiensä perustuu iankaikkiseen totuuteen ja johtaa meidät ”[rauhaan] tässä maailmassa ja [iankaikkiseen elämään] tulevassa maailmassa” (OL 59:23). Todistan siitä Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ks. 2. Nefi 5:27; Moosia 4:27; Alma 7:23–25.
2. Ks. 2. Moos. 20:14; 5. Moos. 6:5; Joh. 13:34–35; Room. 1:24–32; 1. Tess. 4:3; Alma 39:3–5.
3. Ks. Moosia 4:21–27; OL 104:15–18.
4. Ks. Matt. 6:5–13; 2. Nefi 32:8–9; 3. Nefi 18:21; OL 10:5.
5. Ks. Sananl. 15:1; Kol. 4:6; Jaak. 5:12; 3. Nefi 11:29–30.
6. Ks. OL 64:10–11; 121:41–46.
7. Ks. Matt. 25:14–30; Joh. 10:1–14; OL 50:26; 107:99–100; 121:34–40.
8. Ks. 1. Moos. 2:24; MK Jaak. 2:27; OL 42:22; 132:19.
9. Ks. Moosia 4:14–15; OL 68:25–28.
10. Ks. OL 43:8–9; 88:77–79, 118.
11. Ks. Moroni 7:15–19; 10:3–5; OL 9:7–9.
12. Ks. OL 33:8–10; 100:3–8.
13. Ks. OL 89.
14. Ks. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, 2007, s. 297.

Veljet ja sisaret, ajattelemmeko todella, että lastemme pelastuksen ratkaiseva tekijä on se paikka, jossa asumme? Apostolit ja profeetat ovat usein opettaneet, että se, mitä tapahtuu kodin sisäpuolella, on paljon tärkeämpää kuin se, mitä lapsemme kohtaavat sen ulkopuolella. Se, *kuinka* kasvatamme lapsemme, on tärkeämpää kuin se, *missä* kasvatamme heitä.

Toki on muitakin tekijöitä, jotka vaikuttavat päätökseemme, missä asua, ja onneksi Herra opastaa meitä, jos etsimme Hänen vahvistustaan.

Toinen kysymys kuuluu: ”Missä meitä tarvitaan?” Palvelin 16 vuotta Houstonin pohjoisen vaaran johtokunnassa Texasissa. Niiden vuosien aikana meidän alueellemme muutti monia. Saimme usein puheluita, joissa joku ilmoitti muuttavansa vaaraan ja kysyi, mikä oli paras seurakunta. Vain kerran 16 vuoden aikana sain puhelun, jossa kysyttiin: ”Mikä seurakunta tarvitsee hyvän perheen? Missä voimme auttaa?”

Kirkon varhaisina aikoina presidentti Brigham Young ja muut kutsuivat

jäseniä menemään johonkin tiettyyn paikkaan vahvistamaan kirkkoa siellä. On ironista, että nytkin on kaikkialla uskollisia kirkon jäseniä, jotka menivät minne tahansa profeetta pyytäisi heitä menemään. Odotammeko todella profeetta Monsonin kertovan henkilökohtaisesti yli 14 miljoonalle meistä, missä perhettämme tarvitaan? Herran tapa on, että me kuuntelemme johtajiemme opetuksia, ymmärrämme oikeita periaatteita ja johdamme itse itseämme.

Erityisen tärkeää

Kaiken sen keskellä, mitä kirkossa nykyään tapahtuu, ja kun Herra jouduttaa työtään joka taholla, on vielä suuremmassa määrin ratkaisevan tärkeää, että me teemme kaiken, mitä teemme, Hänen tavallaan!

Erityisesti pelastuksen työssä opimme, että ”Poikansa lahjan kautta Jumala on valmistanut verrattomasti paremman tien” (Et. 12:11). Kristuksen oppi ”on se keino; eikä ole muuta keinoa eikä nimeä taivaan alla annettu, jonka avulla ihminen voi pelastua Jumalan valtakuntaan” (2. Nefi 31:21).

Vanhin John B. Dickson
seitsemänkymmenen koorumista

Evankeliumi koko maailmalle

Kirkko on edennyt vakaasti kaikkialle maailmaan kansakunnasta kansakuntaan, kulttuurista kulttuuriin, ihmiseltä ihmiselle Herran kalenterin ja Hänen oman aikataulunsa mukaan.

Vapahtajan palvelutyö kuolevaisuudessa oli suoritettu loppuun. Hänen kärsimyksensä Getsemanessa ja ristillä olivat ohi. Saamme tietää Apostolien tekojen ensimmäisestä luvusta, että Hän palveli ylösnousemuksensa jälkeen neljäkymmenen päivän aikana, näyttäytyi apostoleille ja ”puhui – – Jumalan valtakunnasta” (Ap. t. 1:3).

Hän sanoi heille, että ”te saatte voiman, kun Pyhä Henki tulee teihin, ja te olette minun todistajani Jerusalemissa, koko Juudeassa ja Samariassa ja maan ääriin saakka” (Ap. t. 1:8).

Pian sen jälkeen ”hänet otettiin ylös, ja pilvi vei hänet heidän näkyvistään.

Ja kun he Jeesuksen etäännyessä vielä tähysivät taivaalle, heidän vieressään seisoi yhtäkkiä kaksi valkopukuista miestä.

Nämä sanoivat: ’Galilean miehet, mitä te siinä seisotte katselemassa taivaalle? Tämä Jeesus, joka otettiin teidän luotanne taivaaseen, tulee kerran takaisin, samalla tavoin kuin näitte hänen taivaaseen menevän.’” (Ap. t. 1:9–11.)

Todellakin Vapahtaja tulisi jälleen toisessa tulemisessaan, mutta siihen asti Jeesuksen Kristuksen evankeliumia tuli viedä ”maan ääriin saakka”.

Matteuksen evankeliumista saamme tietää apostoleille annetusta erityisestä toimeksiannosta viedä evankeliumi kaikille kansakunnille:

”Jeesus tuli heidän luokseen ja puhui heille näin: ’Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä.

Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsiksi: kastakaa heitä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen.’” (Matt. 28:18–19.)

Kirkon varhaisina aikoina, ajan keskipäivänä, evankeliumia vietiin vain Israelin huoneelle. Sitten Pietari, virkaiältään vanhin apostoli, sai ilmoituksen, että oli tullut aika viedä evankeliumi muillekin kuin Israelille ja pakanoille. Apostolien tekojen luvut 10 ja 11 auttavat meitä ymmärtämään sitä menettelytapaa ja mallia, jolla tästä tarvitusta kirkon laajenemisesta useammille Jumalan lapsille tiedotettiin kirkon johtaville virkailijoille ja jäsenkunnalle.

Corneliuksen avulla, joka oli pakana, sadanpäällikkö ja hyvä ihminen, Herra sai Pietarin uskomaan, että evankeliumi vietäisiin pakanoille. Sen ajan pyhille se oli uusi ja outo ajatus. Ilmoitus tuosta muutoksesta kirkon asioissa tuli Pietarille, virkaiältään vanhimmalle apostolille. Me tiedämme, että sen jälkeen evankeliumia vietiin nopeasti pakanakansakunnille.

Yksi esimerkki kirkon laajenemisesta noina aikoina on Paavalin kääntymys. Hänestä tuli suurenmoinen apostoli pakanoille. Matkallaan Damaskokseen hän sai näyn, jossa hän näki valon ja kuuli äänen. Hän teki parannuksen synneistään, ja Jumala kutsui hänet (ks. Ap. t. 22:6–18). Sitten hänestä tuli mahtava voima Jeesuksen Kristuksen evankeliumin levittämisessä.

Siirrytäänpä ajassa 1 800 vuotta eteenpäin evankeliumin palautuksen aikaan eli toista tulemistä edeltävään kaiken kohdalleenasettamiseen. Minä todistan, että kirkko palautettiin profeetta Joseph Smithin kautta, ja se etenee yhä ensimmäisen presidenttikunnan ja kahdentoista apostolin koorumin johdolla. Heidän saamansa toimeksianto viedä evankeliumi maailmalle on sama kuin muinaisten apostolien saama.

Siitä lähtien kun Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko järjestettiin vuonna 1830, kirkko on edennyt vakaasti kaikkialle maailmaan kansakunnasta kansakuntaan, kulttuurista kulttuuriin, ihmiseltä ihmiselle Herran kalenterin ja Hänen oman aikataulunsa mukaan.

Vuonna 1978 ilmoituksen saamisen vakiintuneen mallin mukaan virkaiältään vanhin apostoli, presidentti Spencer W. Kimball, sai ilmoituksen. Tämä ilmoitus antoi kaikille kelvollisille miehille kautta maailman mahdollisuuden saada pappisuuden siunaukset. Se merkitsee sitä, että meidän aikanamme kaikki taivaallisen Isän

lapset kaikkialla maailmassa voivat nauttia kaikista palautetun evankeliumin siunauksista. Kuinka hyvin se sopikaan Jumalan valtakunnalle maan päällä Kristuksen toisen tulemisen lähestyessä.

Mitä minuun tulee, minut oli juuri kutsuttu lähetysjohtajaksi ja sisar Dickson ja minä olimme lähdössä perheemme kanssa Meksikoon, kun vanhin Richard G. Scott, joka oli tuolloin seitsemänkymmenen koorumin jäsen, kertoi minulle tästä erityisestä ilmoituksesta. Muistan, kuinka kyyneleet kihosivat silmiini, kun hän kertoi minulle siitä, mitä oli tapahtunut. Olin sanomattoman onnellinen, sillä tiesin, että se oli oikein ja että oli tullut aika, jolloin koko ihmiskunnalla olisi mahdollisuus saada evankeliumin kaikki toimitukset, liitot ja siunaukset.

Se tapahtui melkein 35 vuotta sitten. Minulla ei silloin ollut aavistustakaan siitä, että tulisin viettämään monta vuotta palvelutyöstäni kirkossa seitsenkymmenenä Afrikan läntisellä vyöhykkeellä uskovon, uskollisen kansan parissa, jonka elämään

vuoden 1978 ilmoitus pappeudesta vaikutti niin syvästi. Sisar Dickson ja minä olemme asuneet siellä neljä vuotta. Kokemuksemme on ollut ihmeellinen, ja se on muuttanut elämämme.

Länsiafrikkalaiset ovat Jumalaan uskovia ihmisiä. He eivät millään lailla häpeä julistaa uskoaan ja kertoa siitä toisille, ja heillä on valtavat johtamiskyvyt. Heitä tulee kirkkoon sadoittain, ja suunnilleen joka viikko jossakin päin Afrikan läntistä vyöhykettä perustetaan pari seurakuntaa, ja lähes jokaisessa tapauksessa pappeusjohtajat ja apujärjestöjen johtajat ovat kaikki afrikkalaisia.

Kuinka toivonkaan, että voisitte tulla pyhien kanssa temppeliin Abassa Nigeriassa tai Accrassa Ghanassa, jossa tuntisitte pyhien omistautumisen ja oppisitte tuntemaan temppelien johtokuntia, joiden kaikki jäsenet ovat afrikkalaisia. Tai kuinka toivonkaan, että voisin esitellä teille afrikkalaisia vyöhykeseitsenkymmeniä, jotka ovat täällä konferenssikeskuksessa tänään meidän kanssamme ja jotka ovat

lakimiehiä, professoreita tai yritysjohdattajia, tai tutustuttaa teidät afrikkalaisiin vaarnajohtajiin ja seurakunnanjohtajiin ja heidän perheisiinsä.

Kaikkialla Afrikassa pyhäkouluun, apujärjestön luokkaan tai pappeuskokoukseen osallistuminen on pyhä kokemus. Siellä noudatetaan kirkon opetussuunnitelmaa ja evankeliumia ymmärretään, opetetaan ja opitaan Hengen avulla suurenmoisella tavalla.

Evankeliumia viedään Afrikkaan onnellisille ihmisille, jotka eivät kannata murhetta asioista, jotka vaivaavat monia länsimaisia ihmisiä. Heitä ei huoleta ainainen aineellisen omaisuuden kartuttaminen.

Afrikkalaisista on sanottu, että heillä on hyvin vähän sitä, mikä merkitsee vähiten, ja hyvin paljon sitä, mikä merkitsee eniten. Heitä eivät juurikaan kiinnosta valtavat talot tai hienoimmat autot. Sen sijaan heitä kiinnostaa suuresti se, että he oppivat tuntemaan taivaallisen Isänsä ja Hänen Poikansa Jeesuksen Kristuksen, ja se, että he saavat iankaikkisen perheen. Luonnollisena seurauksena heidän uskostaan

Herra kohottaa heitä merkityksellisillä tavoilla.

Kun tuntee heidät niin kuin me tunnemme, emme ihmettele lainkaan, että heistä on tullut niin tärkeä osa Jeesuksen Kristuksen kirkon laajenemista viimeisinä aikoina. Kun Vanhan testamentin profeetta Daniel näki, että Jumalan valtakunta viimeisinä päivinä ”vierii maan ääriin niin kuin vuoresta käden koskematta irronnut kivi vierii, kunnes se on täyttänyt koko maan” (OL 65:2), on sangen sopivaa, että meidän suurenmoiset afrikkalaiset veljemme ja sisaremme olisivat tärkeä osa tuon profetian täyttymistä ja että ilmoitukset, jotka saavat sen aikaan, noudattavat Herran perustamia malleja.

Minä todistan, että meidän taivaallinen Isämme rakastaa kaikkia lapsiaan, että Jeesus on Kristus ja että evankeliumi on tarkoitettu kaikille, sekä eläville että kuolleille. Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Aamen. ■

Vanhin David A. Bednar

kahdentoista apostolin koorumista

Me uskomme, että tulee olla siveellinen

Kuuliaisuus siveyden laille lisää onneamme kuolevaisuudessa ja tekee mahdolliseksi edistymisemme iankaikkisuudessa.

Sanomani käsittelee erästä perusluonteista, hengellisiltä seurauksiltaan suurta kysymystä: Miksi siveyden laki on niin tärkeä? Rukoilen, että Pyhä Henki vahvistaa niiden periaatteiden totuuden, joita tähdennän.

Isän onnensuunnitelma

Siveyden iankaikkisen tärkeyden voi ymmärtää vain Isän lapsiaan varten laatiman onnensuunnitelman kaiken kattavassa yhteydessä. ”Kaikki ihmiset – miehet ja naiset – on luotu Jumalan kuvaksi. Jokainen heistä on taivaallisten vanhempien rakas henkipoika tai -tytär, ja – jokaisella on jumalallinen luonne ja päämäärä.” (”Perhe – julistus maailmalle”, marraskuu 2010, s. 129.) Kaikki miehet ja naiset elivät Jumalan luona Hänen henkilapsinaan ennen kuin he tulivat maan päälle kuolevaisina olentoina. Isän suunnitelman ansiosta Hänen henkipoikansa ja -tyttärensä voivat saada fyysisen ruumiin, kokea maanpäällisen elämän ja edistyä kohti korotusta.

Fyysisen ruumiin tärkeys

Fyysisen ruumiimme ansiosta meidän on mahdollista saada monipuolisia, syviä ja voimakkaita kokemuksia,

joita emme yksinkertaisesti kyenneet saamaan kuolevaisuutta edeltävässä olemassaolossamme. Näin siis fyysinen ruumiimme vahvistaa suhdettamme muihin ihmisiin, kykyämme tunnistaa totuus ja toimia sen mukaan sekä kykyämme noudattaa Jeesuksen Kristuksen evankeliumin periaatteita ja toimituksia. Kuolevaisuuden koulussa me koemme hellyyttä, rakkautta, ystävällisyyttä, onnea, surua, pettyymystä, tuskaa ja jopa fyysisten rajoitusten tuomia haasteita tavoilla, jotka valmistavat meitä iankaikkisuuteen. Yksinkertaisesti sanottuna on läksyjä, jotka meidän on opittava, ja kokemuksia, jotka meidän on saatava, kuten pyhissä kirjoituksissa kuvataan, ”lihan mukaan” (1. Nefi 19:6; Alma 7:12–13).

Pyhä lisääntymisvoima

Kun maailma oli luotu, Aadam asetettiin Eedenin puutarhaan. Mikä tärkeää, Jumala kuitenkin sanoi, ettei ollut hyvä, että ihminen olisi yksinään (ks. Moos. 3:18; ks. myös 1. Moos. 2:18), ja Eeva tehtiin Aadamin kumppaniksi ja avuksi. Onnensuunnitelman toteuttamiseksi tarvittiin ainutlaatuinen yhdistelmä sekä miehen että naisen hengellisiä, fyysisiä, henkisiä ja

luonteemme ja mahdollisuuksiemme tärkeimmistä ilmaisemistavoista sekä keino vahvistaa emotionaalisia ja hengellisiä siteitä aviomiehen ja vaimon välillä. Me olemme toimijoita, joita on siunattu moraalaisella tahdonvapaudella, ja meitä luonnehtii jumalallinen perintömme Jumalan lapsina – eivät seksuaalinen käytös, nykyajan asenteet tai maalliset filosofiat.

emotionaalisia kykyjä. ”Herran edessä ei kuitenkaan ole naista ilman miestä eikä miestä ilman naista” (1. Kor. 11:11). Miehen ja naisen on tarkoitus oppia toisiltaan sekä vahvistaa, siunata ja täydentää toisiaan.

Keino, jolla kuolevainen elämä luodaan, on Jumalan säätämä. ”Ensimmäinen käsky, jonka Jumala antoi Aadammille ja Eevalle, koski heidän mahdollisuuttaan aviomiehenä ja vaimona tulla vanhemmiksi” (”Perhe – julistus maailmalle”, s. 129). Käsky lisääntyä ja täyttää maa on edelleen voimassa tänä aikana. Näin ollen avioliitto miehen ja naisen välillä on se valtuutettu väylä, jonka kautta kuolevaisuutta edeltävän elämän henget tulevat kuolevaisuuteen. Täydellinen pidättäytyminen sukupuolisesta kanssakäymisestä ennen avioliittoa ja täydellinen uskollisuus avioliitossa suojelevat tämän pyhän väylän pyhyyttä.

Lisääntymisvoima on hengellisesti merkittävä. Tämän voiman väärinkäyttö horjuttaa Isän suunnitelmaa sekä kuolevaisen olemassaolomme tarkoituksia. Taivaallinen Isämme ja Hänen rakas Poikansa ovat luojia ja ovat uskoneet kullekin meistä osan luomisvoimastaan. Tarkat ohjeet siitä, kuinka kykyä luoda elämää käytetään oikein, ovat Isän suunnitelman olennaisia osatekijöitä. Se, mitä me ajattelemme tästä ylimaallisesta voimasta ja kuinka me käytämme sitä, määrää suurelta osin onnemme

kuolevaisuudessa ja kohtalomme iankaikkisuudessa.

Vanhin Dallin H. Oaks on selittänyt:

”Voima luoda kuolevaista elämää on ylevin voima, mitä Jumala on antanut lapsilleen. Sen käyttöön annettiin lupa ensimmäisessä käskyssä, mutta toinen tärkeä käsky annettiin sen väärinkäytön kieltämiseksi. Me tähdenämme tätä siveyden lakia, koska me ymmärrämme luomisvoimamme tarkoituksen Jumalan suunnitelman toteuttamisessa. – –

Avioliiton siteiden ulkopuolella kaikki luomisvoiman käyttö missä tahansa määrin on miesten ja naisten kaikkein jumalallisimman ominaisuuden synnillistä halventamista ja turmelemista.” (”Suuri autuudensuunnitelma”, *Valkeus*, tammikuu 1994, s. 70–71.)

Siveyden mittapuu

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkossa on yksi järkähtämätön siveyden mittapuu: sukupuolisuhde on asianmukainen vain miehen ja naisen välillä aviosuhteessa siten kuin Jumalan suunnitelmassa on säädetty. Sellainen suhde ei ole pelkästään ihmeellisyyttä, jota voi tutkia, halua, jonka voi tyydyttää, tai ajanvietettä tai viihdykettä, jota voi tavoitella itsekkäästi. Se ei ole valloitusta, johon pyrkiä, eikä vain akti, joka pitää suorittaa. Sen sijaan se on kuolevaisuudessa yksi jumalallisen

Luonnollinen ihminen

Kuningas Benjaminin määrittelemä luonnollinen ihminen on jossakin määrin meissä jokaisessa elossa ja hyvinvoiva (ks. Moosia 3:19). Luonnollinen mies tai nainen on katumaton, lihallinen ja aistillinen (ks. Moosia 16:5; Alma 42:10; Moos. 5:13), itseään hemmotteleva ja liioitteleva sekä ylpeä ja itsekäs. Presidentti Spencer W. Kimball onkin opettanut: ”’Luonnollinen ihminen’ on yhtä kuin ’maallinen ihminen’, joka on antanut karkeiden, eläimellisten himojen saada ylivallan hengellisistä taipumuksistaan” (ks. ”Merivirrat ja perheen vaikutus”, *Valkeus*, heinäkuu 1975, s. 4).

Sitä vastoin Kristuksen ihminen (ks. Hel. 3:29) on hengellinen ja hillitsee kaikki intohimot (ks. Alma 38:12), on hillitty ja pidättyväinen sekä hyväntahtoinen ja epäitsekäs. Kristuksen ihmiset pitävät kiinni Jumalan sanasta, kieltävät itsensä ja ottavat kantaakseen Hänen ristinsä (ks. Matt. 16:24; Mark. 8:34; Luuk. 9:23; OL 56:2) sekä ponnistelevat eteenpäin kaidalla ja kapealla uskollisuuden, kuuliaisuuden sekä Vapahtajalle ja Hänen evankeliumilleen omistautumisen polulla.

Jumalan poikina ja tyttärinä me olemme perineet Häneltä jumalallisia kykyjä. Mutta me elämme tällä hetkellä langenneessa maailmassa. Ne peruselementit, joista ruumiimme luotiin, ovat luonteeltaan langenneita ja aina alttiita synnin, rappeutumisen ja kuoleman

riuhtaisuille. Siitä syystä Aadamin lankeemus sekä sen hengelliset ja ajalliset seuraukset vaikuttavat meihin selkeimmin fyysisen ruumiimme kautta. Ja silti me olemme kaksitahoisia olentoja, sillä henkemme, joka on iankaikkinen osa meitä, asuu fyysisessä ruumiissa, joka on lankeemuksen alainen. Jeesus tähdensikin apostoli Pietarille: ”Henki on toki altis, mutta liha on heikko” (Matt. 26:41, englanninkielinen kuningas Jaakon raamatunkäännös).

Kuolevaisuuden koetuksen täsmällinen luonne voidaan siis tiivistää seuraavaan kysymykseen: Vastaanko luonnollisen ihmisen taipumuksiin vai taivunko Pyhän Hengen kehoituksiin, riisunko päältäni luonnollisen ihmisen ja tulenko pyhäksi Kristuksen, Herran sovituksen kautta (ks. Moosia 3:19)? Juuri se on koe. Jeesuksen Kristuksen sovituksen avulla ja kautta voi voittaa luonnollisen ihmisen jokaisen himon, halun, alttiuden ja mielijohteen. Me olemme täällä maan päällä kehittääksemme jumalallisia ominaisuuksia ja hillitäksemme kaikki lihan himot.

Vastustajan tavoite

Isän suunnitelman tarkoituksena on tarjota Hänen lapsilleen opastusta, auttaa heitä tulemaan onnellisiksi ja tuoda heidät ylönouseessa, korotetussa ruumiissaan turvallisesti Hänen luokseen kotiin. Taivaallinen Isä haluaa meidän olevan yhdessä valossa ja täynnä toivoa. Sitä vastoin Lusifer uurastaa tehdäkseen Jumalan pojista ja tyttäristä hämmennyneitä ja onnettomia ja estääkseen heidän iankaikkisen edistymisensä. Valheiden isän tärkeimpänä tavoitteena on, että meistä kaikista tulisi ”yhtä kurjia kuin hän itse” (2. Nefi 2:27). Lusiferin perimmäisenä haluna on, että me olemme yksin pimeässä ja ilman toivoa.

Saatana tekee hellittämättä työtä vääristääkseen Isän suunnitelman

tärkeimmät osatekijät. Hänellä ei ole ruumista, ja hänen iankaikkinen edistymisensä on pysähtynyt. Aivan kuten pato pysäyttää joessa virtaavan veden, fyysisen ruumiin puuttuminen estää vastustajan iankaikkisen edistymisen. Kapinoimisensa tähden Lusifer on evännyt itseltään kaikki kuolevaisuuden siunaukset ja kokemukset, jotka ovat mahdollisia liha- ja luuruumiin ansiosta. Hän ei pysty omaksumaankin opetuksia, jotka vain ruumiissa oleva henki voi oppia. Hän on katkera koko ihmiskunnan kirjaimellisen ja yleismaailmallisen ylönousemuksen todellisuudesta. Yksi voimakas pyhien kirjoitusten tarkoitus sanalle *kirottu* havainnollistuu hänen kyvyttömyydessään jatkaa kehittymistä ja tulla taivaallisen Isämme kaltaiseksi.

Koska fyysinen ruumis on niin keskeinen Isän onnensuunnitelmassa ja hengellisessä kehityksessämme, Lusifer pyrkii ehkäisemään edistymisemme houkuttelemalla meitä käyttämään ruumistamme sopimattomalla tavalla. Iankaikkisuuden äärimmäistä ironiaa on se, että vastustaja, joka on

onneton juuri siksi, ettei hänellä ole fyysistä ruumista, houkuttelee meitä käyttämään ruumistamme sopimattomasti ja siten jakamaan kurjuutensa. Juuri se väline, jota hänellä ei ole, on siten hänen pyrkimyksensä ensisijainen kohde, jolla hän houkuttelee meitä hengelliseen tuhoon.

Siveyden lain rikkominen on vakavaa syntiä ja fyysisen ruumiimme väärinkäyttöä. Niille meistä, jotka tuntevat ja ymmärtävät pelastussuunnitelman, ruumiin väärinkäyttö on kapinointia (ks. Moosia 2:36–37; OL 64:34–35) ja todellisen identiteettimme kieltämistä Jumalan poikina ja tyttärinä. Kun katsomme ohi kuolevaisuuden iankaikkisuuteen, on helppoa huomata, että vastustajan markkinoima väärä kumppanuus on väliaikaista ja tyhjää.

Siveyden tuomat siunaukset

Alma neuvoi poikaansa Siblonia hillitsemään kaikki intohimonsa, jotta tämä täytyisi rakkaudella (ks. Alma 38:12). On merkittävää, että meissä jokaisessa olevan luonnollisen ihmisen kurissa pitäminen mahdollistaa

rikkaamman, syväisemmän ja kestävämmän rakkauden Jumalaa ja Hänen lapsiaan kohtaan. Rakkaus lisääntyy vanhurskaasta pidättyvyydestä ja vähennee hetkellisestä hillittömyydestä.

Presidentti Marion G. Romney on julistanut:

”En osaa kuvitella mitään kiihkeämmin haluttuja siunauksia kuin ne, jotka on luvattu puhtaille ja hyveellisille. Jeesus puhui eri hyveistä saatavista erityisistä palkinnoista, mutta suurimman Hän varasi, niin minusta näyttää, puhdassydämisille, sillä he saavat, niin Hän sanoi, ’nähdä Jumalan’ (Matt. 5:8). Eivätkä he ainoastaan saa nähdä Herraa, vaan he tuntevat olevansa kotoaan Hänen edessään.

Näin Vapahtaja on luvannut: ’Hyve kaunistakoon ajatuksiasi lakkaamatta; silloin sinun luottamuksesi vahvistuu Jumalan edessä’ (OL 121:45).” (Ks. ”Luottakaa Herraan”, *Valkeus*, lokakuu 1979, s. 71.)

Meille on myös luvattu, että kun me kuljemme hyveen tietä, ”Pyhä Henki on [kumppanimme] alati” (OL 121:46). Näin siveyden lain mukaan eläminen tuo joitakin suurimmista siunauksista, mitä miehet ja naiset voivat saada kuolevaisuudessa: asianmukaisen hengellisen luottamuksen niin perheen, ystävien, kirkon jäsenten kuin

lopulta Vapahtajan edessä. Sisäinen kaipauksemme kuuluu joukkoon täytytty vanhurskaudessa, kun vaellamme toiveikkaina valossa.

Parannuksen periaate

Muutamien teistä, jotka saavat tämän sanoman, täytyy tehdä parannus sukupuolisynnistä tai muista synneistä. Vapahtajasta puhutaan usein Suurena Parantajana, ja tällä nimikkeellä on sekä vertauskuvallista että kirjaimellista merkitystä. Me olemme kaikki kokeneet sen tuskan, joka liittyy fyysiseen vammaan tai haavaan. Kun kärsimme kivuista, me etsimme yleensä helpotusta ja olemme kiitollisia lääkityksestä ja hoidosta, jotka auttavat lievittämään kärsimystämme. Pitäkää syntiä hengellisenä haavana, joka aiheuttaa syyllisyyttä tai – kuten Alma kuvaili pojalleen Koriantonille – ”omantunnonvaivoja” (Alma 42:18). Syyllisyys on hengellemme sitä, mitä kipu on ruumiillemme – varoitus vaarasta ja suoja lisävahinkoja vastaan. Vapahtajan sovitukselta virtaa parantavaa balsamia, joka voi hoitaa hengelliset haavamme ja poistaa syyllisyyden. Mutta tätä balsamia voi käyttää vain periaatteiden nojalla, joita ovat usko Herraan Jeesukseen Kristukseen, parannus ja jatkuva kuuliaisuus. Vilpittömästä parannuksesta seuraa

omantunnonrauhaa, lohtua sekä hengellistä parantumista ja uudistumista.

Piispanne tai seurakunnanjohtajanne on Hengellisen Parantajan apulainen, jolla on valtuus auttaa teitä tekemään parannus ja parantumaan. Muistatthan kuitenkin, että sen, missä määrin ja miten vakavasti teette parannusta, on vastattava syntienne luonnetta ja vakavuutta – erityisesti niiden myöhempien aikojen pyhien kohdalla, jotka ovat pyhässä liitossa. Vakavat hengelliset haavat vaativat jatkuvaa hoitoa ja aikaa, jotta ne paranisivat kokonaan ja täydellisesti.

Lupaus ja todistus

Oppi, jota olen kuvannut, vaikuttaa monista ehkä muinaiselta ja vanhentuneelta maailmassa, joka pilkkaa yhä enemmän lisääntymisvoiman pyhyyttä ja vähättelee ihmiselämän arvoa. Mutta Herran totuutta eivät muodit, suosio tai mielipidekyselyt muuta. Lupaan, että kuuliaisuus siveyden laille lisää onneamme kuolevaisuudessa ja tekee mahdolliseksi edistymisemme iankaikisuudessa. Siveys ja hyveellisyys ovat nyt, ovat aina olleet ja tulevat aina olemaan ”kaikkea muuta kalliimpaa ja arvokkaampaa” (Moroni 9:9). Todistan siitä Herran Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Aamen. ■

Vanhin Russell M. Nelson
kahentoista apostolin koorumista

Nouskaa aallon matkaan

Kiitän Jumalaa ja Hänen Poikaansa Jeesusta Kristusta palautuksesta ja sen voimasta, joka on nostattanut mahtavan totuuden ja vanhurskauden aallon yli koko maapallon.

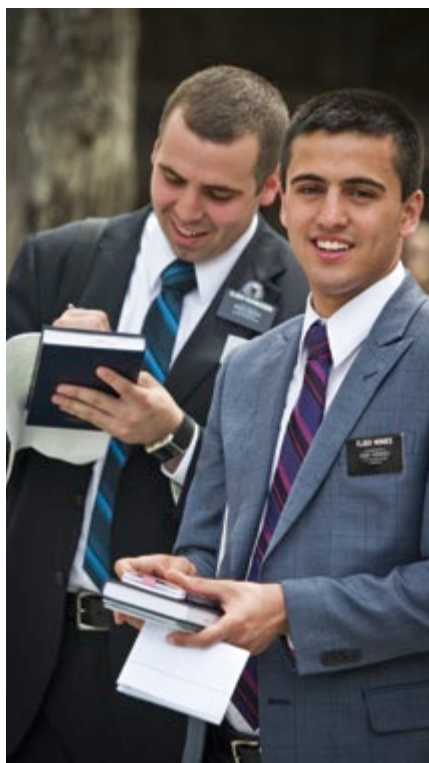
Rakkaat veljet ja sisaret, minäkin liityn presidentti Thomas S. Monsonin ja muiden joukkoon ylistämään niitä, jotka ovat vastanneet profeetan kutsuun saada lisää kelpoisia lähetyssaarnaajia. Ennätyksellinen lähetystyöinnön aalto pyyhkäisee nyt yli koko maailman. Siitä lähtien kun presidentti Monson viime lokakuussa esitti historiallisen ilmoituksen, on kutsuttu tuhansittain vanhimpia, sisaria ja aviopareja, ja monet muut valmistautuvat parhaillaan.¹ Nyt meiltä kysellään: ”Mitä te oikein teette kaikkien näiden lähetyssaarnaajien kanssa?” Vastaus on yksinkertainen. He tekevät sitä, mitä lähetyssaarnaajat ovat aina tehneet. He saarnaavat evankeliumia! He siunaavat kaikkivaltiaan Jumalan lapsia!

Vielä useampia teistä nuorista miehistä ja naisista nousee tämän aallon matkaan, kun pyritte olemaan kelpoisia saamaan lähetytyökuksun. Te näette tämän totuuden ja vanhurskauden aaltona. Te näette oman tilaisuutenne olla tuon aallon harjalla.

Te teini-ikäiset, ottakaa avosylin vastaan uusi opetusohjelmannen ja opettakaa toisillenne Jeesuksen

Kristuksen oppia. Nyt on teidän aikaanne valmistautua opettamaan toisille Jumalan hyvyyttä.

Nuoret miehet ja naiset, teidän koulutuksenne on todella tärkeä – meille, teille ja Jumalalle. Mikäli mahdollista, jos haluatte opiskella korkeakoulussa tai yliopistossa lähetytyönnne *jälkeen*, kannustamme teitä hakeutumaan

opiskelijaksi valitsemaanne oppilaitokseen *ennen* lähetytyönnne alkamista. Monet korkeakouluasteen oppilaitokset myöntävät tuleville lähetyssaarnaajille 1,5–2,5 vuoden lykkäyksen. Se antaa teille vanhimille ja sisarille mahdollisuuden palvella vailla huolta siitä, missä tulette aloittamaan korkeasteen opintonne. Me olemme hyvin kiitollisia oppilaitosten johtajille, jotka mahdollistavat sellaiset suunnitelmat!

Te vanhemmat, opettajat ja muut, nouskaa aallon matkaan, kun valmistatte nousevaa sukupolveamme olemaan kelpoisia lähetytyöpalveluun. Samalla teidän esimerkillinen elämänne kiinnittää ystäviinne ja tuttavienne huomion. Olkaa valmiina vastaamaan niille, jotka kysyvät, miksi te elätte niin kuin elätte. Olkaa valmiina antamaan syy sille toivolle ja ilolle, mitä he teissä näkevät.² Kun sellaisia kysymyksiä tulee, voitte ehkä vastata sanomalla: ”Kysytäänpä lähetyssaarnaajilta! He voivat auttaa meitä! Ja jos haluat, voin olla mukana, kun lähetyssaarnaajat vastaavat kysymyksiisi ja opettavat sinua.”

Te aikuiset, nouskaa aallon matkaan auttamalla tulevia lähetyssaarnaajia valmistautumaan hengellisesti, fyysisesti ja taloudellisesti. Senttien sujauttamisesta säästöpossuun tulee teille tapa. Te vanhemmat avioparit, suunnitelkaa sitä päivää, jolloin voitte itse lähteä lähetytyöhön. Tulemme olemaan todella kiitollisia palvelutyöstänne. Siihen asti jotkut teistä voisivat ehkä lähettää lähetytyöhön dollareitanne antamalla rahaa yleiseen lähetyssaarnaajarahastoon, kuten presidentti Monson on ehdottanut jälleen tänä aamuna.³

Yhä useammat valitut miehet ja heidän rakkaat kumppaninsa nousevat aallon matkaan, kun heidät kutsutaan johtamaan kirkon lähetytkenttiä. Siinä palvelutyössä he muokkaavat monien sukupolvien, sekä jo syntyneiden että

Nuo seitsemän sanaa aloittivat Hänen evankeliuminsa palautuksen. Miksi? Koska meidän elävä Jumalamme on rakastava Jumala! Hän haluaa lastensa tuntevan Hänet ja Jeesuksen Kristuksen, jonka Hän on lähettänyt!⁹ Ja Hän haluaa lastensa saavan kuolematonmuuden ja iankaikkisen elämän!¹⁰

Tämän loistavan tavoitteen vuoksi lähetyssaarnaajamme opettavat palautusta. He tietävät, että noin 2 000 vuotta sitten Herra perusti kirkkonsa. Hänen ristiinnaulitsemisensä ja Hänen apostoliensa kuoleman jälkeen ihmiset muuttivat kirkkoa ja sen oppia. Sitten, sukupolvia kestäneen hengellisen pimeyden jälkeen, ja kuten aiemmat profeetat olivat ennustaneet,¹¹ taivaallinen Isä ja Jeesus Kristus palauttivat kirkon, sen opin ja sen pappeuden valtuuden. Sen palautuksen ansiosta tieto sekä pelastukseen ja korotukseen tarvittavat välttämättömät toimitukset ovat jälleen kaikkien ihmisten saatavilla.¹² Perimmiltään tuo korotus antaa kaikille meistä mahdollisuuden elää ikuisesti perheemme kanssa Jumalan ja Jeesuksen Kristuksen luona!

En voi puhua palautuksesta innostumatta. Tämä historiallinen tosiasia on kerta kaikkiaan upea! Se on uskoton! Se on henkeäsalpaava! Kuinka ihmeellistä onkaan, että taivaasta tulleet sanansaattajat tulivat antamaan valtuuden ja voiman tätä työtä varten?

Meidän iankaikkinen Isämme ja Jeesus Kristus ilmestyivät profeetta Joseph Smithille useaan otteeseen.¹³ Heidän johdollaan tuli muita taivaallisia sanansaattajia, kukin tiettyä tarkoitusta varten. Esimerkiksi:

- Enkeli Moroni toi esiin Mormonin kirjan.¹⁴
- Johannes Kastaja palautti Aaronin pappeuden.¹⁵
- Pietari, Jaakob ja Johannes palauttivat Melkisedekin pappeuden.¹⁶

vielä syntymättömien, kohtaloa. Lähetysjohtajilla on avaimet, joiden avulla he vastaavat lähetyssaarnaajiensa hyvinvoinnista, turvallisuudesta ja menestyksestä. Keskusteltuaan oman lähetyskenttensä vaaran- ja piirijohtajien kanssa kukin lähetysjohtaja asettaa lähetyssaarnaajia palvelemaan tietyissä vaarnoissa ja seurakunnissa.

Vaaranjohtajat ja piispat nousevat aallon matkaan käyttäessään yhä useampia tunteja tulevien lähetyssaarnaajien puhutteluun. Näillä pappeusjohtajilla on avaimet, joiden avulla he vastaavat lähetystyöstä omassa yksikössään, ja he innoittavat jäseniä osallistumaan siihen.

Aallon matkaan alkavat nousta veljet ja sisaret jokaisessa seurakuntaneuvostossa. Tuossa neuvostossa on seurakunnan lähetystyönjohtaja.⁴ Haluaisin puhua erityisesti seurakunnan lähetystyönjohtajille, kullekin teistä. Teidän piispanne on kutsunut teidät johtamaan lähetystyötä seurakunnassa. Ja jotkut teistä ovat niin menestyksekkäitä, että teidän avuksenne on kutsuttu myös apulainen. Muiden seurakuntaneuvostossa olevien kanssa te nimeätte vähemmän aktiivisia jäseniä, osajäsenperheitä ja kiinnostuneita tuttavuuksia. Te tapaatte säännöllisesti seurakunnassanne palvelevia kokoaikaisia lähetyssaarnaajia. Te neuvotte ja autatte lähetyssaarnaajia. Pyydän teitä

auttamaan heitä täyttämään kalentersinsa keskitetyillä ja merkityksellisillä opetustilaisuuksilla. Se on teidän vastuunne. Teidän tehtävänne on ratkaisevan tärkeä, todella ratkaisevan tärkeä tämän työn menestymiselle. Jos nousette aallon matkaan uskoen ja innolla, muutkin tekevät niin. Seurakunnan lähetystyönjohtajina te olette *juuri se* yhdistävä tekijä jäsenten ja lähetyssaarnaajien välillä tässä pyhässä Jumalan lasten pelastustyössä.⁵

Meidän tiedonhaluiset ystävämme ja tuttavamme, jotka eivät kuulu kirkkoomme, voivat myös nousta aallon matkaan. Me kannustamme heitä pitämään kaiken sen, mikä heidän elämässään on hyvää ja totta. Ja me kehotamme heitä ottamaan vastaan lisää, etenkin sen loistavan totuuden, että Jumalan iankaikkisen suunnitelman ansiosta perhe voi olla yhdessä ikuisesti.⁶

Tämä totuuden ja vanhurskauden aalto on ihmeellinen! Se *ei* ole ihmisen aikaansaannosta! Se tulee Herralta, joka sanoi: ”Katso, minä joudutan työtäni aikanaan.”⁷ Tämä aalto saa voiman jumalallisesta ilmoituksesta, joka annettiin 193 vuotta sitten. Siinä oli vain seitsemän sanaa: ”Tämä on minun rakas Poikani. Kuule häntä!”⁸ Tuo ilmoitus, joka oli kaikkivaltiaan Jumalan lausuma, esitteli nuorelle Joseph Smithille Herran Jeesuksen Kristuksen.

- Mooses antoi Israelin kokoamisen avaimet.¹⁷
- Elias antoi Abrahamia koskevan tiedon avaimet.¹⁸
- Elia palautti sinetöimisvaltuuden avaimet.¹⁹

Sen lisäksi palautus antoi lisää tietoa sen tiedon lisäksi, jota pyhillä oli muinoin. Herra antoi uuden pyhän kirjan. Raamatun rinnalle Hän lisäsi Mormonin kirjan – toisen todistuksen Jeesuksesta Kristuksesta. Se on aikakirja, joka kertoo profetioista ja ylösnousseen Herran palvelutyöstä muinaisen Amerikan mantereiden kansojen parissa. Siinä selitetään Jumalan suurenmoinen onnensuunnitelma²⁰ – pelastussuunnitelma²¹. Mormonin kirja on täysin sopusoinnussa Raamatun kanssa. Kumpikin pyhä aikakirja vahvistaa totuuden Jeesuksen Kristuksen

evankeliumista ja Hänen sovituksensa tärkeydestä.²²

Palautus toteuttaa monia Raamatun profetioita. Esimerkiksi Jesaja profetoi, että Herran pyhäkkö kohoaisi ylimpänä vuorista.²³ Mormonipioneerien muutto- liike läntisen Amerikan vuoristoalueelle on profetian toteuttava kertomus uhrauksista ja uskosta. Jesaja ennusti myös, että Jumala tekee ”ihmeellisiä, hämmästyttäviä ihmetekojä”²⁴. Se on parhaillaan toteutumassa, kun kasvava lähetyssaarnaajien armeija tekee pyhää työtään.

Vanhan testamentin opetukset kymmenyksistä on palautettu.²⁵ Sen tuloksena yhä useampia kymmenysten maksajia siunataan kuuliaisuutensa tähden. Palautuksen pyhät kirjoitukset selventävät viittauksia Melkisedekiin.²⁶ Profetiat siitä, että Joosefin sauva (Mormonin kirja) ja

Juudan sauva (Raamattu), yhdistyisivät Jumalan kädessä kuin yhdeksi, ovat nyt toteutuneet.²⁷

Palautus selventää myös Uuden testamentin kohtia. Sen viittaus kasteeseen kuolleiden puolesta ymmärretään nyt paremmin.²⁸ Toimituksia kuolleiden esivanhempiemme puolesta suoritetaan nykyään sijais-toimituksina 141 temppelissä kautta maailman! Ei ole olemassa muuta keinoa tarjota pelastusta esivanhemmillemme, jotka ovat kuolleet tietämättä evankeliumista!²⁹ Johannes Ilmestyksensaaja näki näyssään ”uuden enkelin, joka lensi korkealla taivaan laella. Hänen tehtävänään oli julistaa ikuinen evankeliumi maan asukkaille.” Se on profetia enkeli Moronin tehtävästä ja Mormonin kirjasta.³⁰

Mormonin kirja on keskeinen osa palautusta. Se on kirjoitettu, säilytetty ja välitetty eteenpäin Herran ohjauksessa. Se on käännetty ”Jumalan lahjan ja voiman avulla”³¹. Oppi ja liitot -kirja sisältää monia muita ilmoituksia, jotka annettiin profeetta Joseph Smithille. Hänen kauttaan olemme saaneet enemmän pyhiä kirjoituksia sisältäviä sivuja kuin kenenkään toisen profetaan kautta. Ilmeisen haikeana hetkenä hän sanoi Nauvoossa Illinoisissa oleville pyhille: ”En ole koskaan väittänyt teille olevani täydellinen, mutta opettamissani ilmoituksissa ei ole mitään erhettä.”³²

Jäsenet ja lähetyssaarnaajat yhdessä kehottavat kaikkia oppimaan asioita Jumalasta, Jeesuksesta Kristuksesta ja Hänen evankeliumistaan. Jokaisen tiedonhaluisen henkilön pitäisi etsiä vilpittömästi ja rukoilla hartaasti saadaakseen varmuuden siitä, että nämä asiat ovat tosia. Totuus ilmoitetaan Pyhän Hengen voimalla.³³

Kiitän Jumalaa ja Hänen Poikaansa Jeesusta Kristusta palautuksesta ja sen voimasta, joka on nostattanut mahtavan

Vanhin Robert D. Hales
kahdentoista apostolin koorumista

totuuden ja vanhurskauden aallon yli koko maapallon. Nouskaamme tämän aallon matkaan ja toteuttakaamme Herran käsky viedä evankeliumi ”kaikille kansoille, heimoille, kielille ja maille”³⁴. Tätä rukoilen Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ks. ”Tervetuloa konferenssiin”, marraskuu 2012, s. 4–5.
2. Ks. 1. Piet. 3:15.
3. Ks. ”On taas konferenssi”, toukokuu 2011, s. 6.
4. Ks. *Käsikirja 2: Johtaminen ja palveleminen kirkossa*, 2010, 5.1.
5. Olemme kiittollisia pyhille, jotka ponnistelevat vilpittömästi pyhittäytyäkseen. He yrittävät olla pyhempää. He pyrkivät ”ensiksi rakentamaan Jumalan valtakuntaa ja vahvistamaan hänen vanhurskauttaan” (JSR Matt. 6:38; ks. myös Matt. 6:33).
6. Ks. ”Perheeni mulle rakas on”, *MAP-lauluja*, 188. Saadaksesi lisäselvennyksiä ks. OL 132:7, 19.
7. OL 88:73.
8. JS–H 17.
9. Ks. Joh. 17:3.
10. Ks. Moos. 1:39.
11. Ks. Matt. 17:11; Ap. t. 3:20–21; Ef. 1:10; 2. Nefi 30:8; OL 132:40, 45.
12. Ks. 3. Nefi 27:13–14, 21; OL 39:6; UK 4.
13. Ks. Karl R. Anderson, *The Savior in Kirtland*, 2012, s. 228–243.
14. Ks. OL 27:5; ks. myös JS–H 33–34.
15. Ks. OL 13.
16. Ks. OL 20:2–3; 27:12; 128:20; ks. myös Larry C. Porter, ”Dating the Restoration of the Melchizedek Priesthood”, *Ensign*, kesäkuu 1979, s. 4–10.
17. Ks. OL 110:11.
18. Ks. OL 110:12.
19. Ks. OL 110:13–16.
20. Ks. Alma 42, erityisesti jae 8.
21. Ks. esim. Alma 12:28–30.
22. Ks. esim. 1. Kor. 15:22; Alma 34:9.
23. Ks. Jes. 2:2.
24. Jes. 29:14.
25. Ks. 1. Moos. 14:18–20; Mal. 3:8–10; OL 119–120.
26. Ks. 1. Moos. 14:18; Ps. 110:4; ks. myös Alma 13:14–18; OL 84:14–22.
27. Ks. Hes. 37:17, 19; OL 27:5.
28. Ks. 1. Kor. 15:29; OL 128.
29. Ks. OL 137:7; 138:31–34.
30. Ilm. 14:6; ks. myös OL 133:36–39.
31. Moronin kirjoittama Mormonin kirjan nimi-lehti; OL 135:3.
32. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, 2007, s. 545.
33. Ks. Moroni 10:4–5.
34. Ilm. 14:6; ks. myös 1. Nefi 19:17; OL 133:37.

Seisokaa lujina pyhissä paikoissa

Me seisomme pyhissä paikoissa, kun me pysymme kuuliaisina ja lujina Jumalamme opissa, sillä Hänen oppinsa on pyhä eikä se muutu.

Veljet, on kunnia olla Jumalan kuninkaallisen pappeuden haltijoiden kanssa. Me elämme viimeisiä aikoja, vaikeita aikoja¹. Pappeudenhaltijoina meillä on vastuu pysyä lujina suojanamme uskon kilpi vastustajan palavia nuolia vastaan. Me olemme esikuvia maailmalle suojellen Jumalan antamia luovuttamattomia oikeuksia ja vapauksia. Me puolustamme kotiamme ja perhettämme.

Kun olin yhdeksännellä luokalla, palasin ensimmäiseltä kotikaupunkini ulkopuolelle suuntautuneelta pelimatkaltaani kouluni baseball-joukkueen kanssa. Isäni huomasi, että pitkällä bussimatkalla kotiin olin kuullut kielenkäyttöä ja nähnyt käytöstä, jotka eivät olleet sopusoinnussa evankeliumin tasovaatimusten kanssa. Hän oli ammatiltaan taiteilija, joten hän istuutui ja piirsi kuvan ritarista – soturista, joka pystyi puolustamaan linnoja ja valtakuntia.

Kun hän piirsi ja luki kohtia pyhistä kirjoituksista, opin, kuinka olla uskollinen pappeudenhaltija – suojella ja puolustaa Jumalan

valtakuntaa. Apostoli Paavalin sanat olivat oppaani:

”Ottakaa siis yllenne Jumalan taisteluväline, niin että kykenette pahan päivän tullen tekemään vastarintaa ja selviytymään taistelusta *pystyssä pysyen*.”

Seiskää lujina! Kiinnittäkää vyökseenne totuus, pukeutukaa vanhurskautta haarniskaamaan

ja sitokaa jalkineiksenne alttius julistaa rauhan evankeliumia.

Ottakaa kaikessa suojaksenne uskon kilpi, jolla voitte sammuttaa pahan palavat nuolet.

Ottakaa myös pelastuksen kypärä, ottakaa Hengen miekka, Jumalan sana.”²

Veljet, jos olemme uskollisia pappeudessa, tämä taisteluväline annetaan meille lahjana Jumalalta. Me tarvitsemme tämän taisteluvälineen!

Nuoret miehet, teidän isänne ja iso-isänne eivät kohdanneet koskaan niitä kiusauksia, joita te kohtaatte säännöllisesti. Te elätte viimeisiä aikoja. Jos isänne halusi joutua hankaluuksiin, hänen piti etsiä niitä. Vaan ei enää!

Nykyään kiusaukset löytävät teidät! Muistattehan sen! Saatana haluaa saada teidät, ja ”synti vaanii ovella”³. Kuinka vastustatte hänen hyökkäystaktiikkaansa? Pukekaa ylenne Jumalan taisteluväline.

Saanan opettaa teitä erään toisen elämässäni olleen kokemuksen kautta:

Tammikuussa 1982 puhuin eräissä hartaustilaisuudessa Brigham Youngin yliopiston kampuksella Provossa Utahissa. Kehotin oppilaita kuvittelemaan, että kirkko oli puhujakorokkeen toisella puolella – juuri tässä – ja että maailma oli vain alle metrin päässä toisella puolella. Tämä kuvasi sitä ”erittäin lyhyttä välimatkaa siitä, missä maailma oli, sinne, missä kirkon tasovaatimukset olivat”, kun minä olin yliopistossa. Sitten seistessäni opiskelijoiden edessä 30 vuotta myöhemmin pitelin käsiäni ylhäällä samalla tavoin ja selitin: ”Maailma on karannut kauas. [Se on matkustanut pois. Sitä ei edes näy.] Se on kulkenut hyvin, hyvin kauas, ulos tästä [rakennuksesta ja maailman ympäriltä]. – – Meidän ja lastemme ja lastenlastemme tulee muistaa, että kirkko pysyy muuttumattomana, [se on yhä tässä, vaikka] maailma jatkaa kulkuaan – tuo kiulu kasvaa yhä leveämmäksi. – – Olkaa sen vuoksi hyvin varovaisia. Jos arvioitte tekojanne ja kirkon tasovaatimuksia sen perusteella, missä maailma on ja mihin se on matkalla, huomaatte, että ette ole siellä, missä teidän tulisi olla.”⁴

Siihen aikaan en olisi osannut kuvitellakaan, kuinka kauas ja kuinka nopeasti maailma kulkisi pois päin Jumalasta; sitä oli mahdoton ymmärtää, kun ajattelee oppia, periaatteita ja käskyjä. Ja kuitenkin Kristuksen ja Hänen kirkkonsa tasovaatimukset eivät ole muuttuneet. Kuten Hän on sanonut: ”Totuus pysyy aina ja ikuisesti.”⁵ Kun me ymmärrämme ja hyväksymme tämän, olemme valmiita

kohtaamaan sitä sosiaalista painetta, pilkkaa ja jopa syrjintää, jota tulee maailman taholta ja niiden taholta, jotka kutsuvat itseään ystäviksi.

Useimmat meistä tuntevat jonkun, joka sanoo: ”Jos haluat olla ystäväni, sinun täytyy hyväksyä minun arvoni.” Todellinen ystävä ei pyydä meitä valitsemaan evankeliumin ja ystävyytensä välillä. Lainatakseni Paavalin sanoja: ”Karta sellaisia!”⁶ Todellinen ystävä vahvistaa meitä pysymään kaidalla ja kapealla polulla.

Evankeliumin liittojen, käskyjen ja toimitusten polulla pysyminen suojelee meitä ja valmistaa meitä tekemään Jumalan työtä tässä maailmassa. Kun noudatamme viisauden sanaa, meidän tahdonvapautemme on suojassa riippuvuuksilta aineisiin kuten alkoholiin, huumeisiin ja tupakkaan. Kun makamme kymmenyksemme, tutkimme pyhiä kirjoituksia, saamme kasteen ja konfirmoinnin, elämme saadaksemme

Pyhän Hengen jatkuvan kumppanuuden, nautimme sakramentin kelvollisesti, noudatamme siveyden lakia, valmistaudumme saamaan ja saamme Melkisedekin pappeuden ja teemme pyhiä liittoja temppelissä, niin silloin me olemme valmiita palvelemaan.

Temppelissä me valmistaudumme elämään ja lupaamme elää pyhityksen lain mukaan. Lähetystyöhön kykenevät nuoret miehet alkavat elää tämän lain mukaan odottamalla lähetystyökutsua – antamalla kymmenykset elämänsä ensimmäisistä vuosista Herran kokoaikaisessa palveluksessa. Tuo uhraus vahvistaa heitä etenemään elämän korkeimpaan liittoon – monille se on sinetöiminen temppelissä sekä iankaikkisen perheen perustaminen.

Ponnistellessamme kaitaa ja kapeaa polkua eteenpäin me vahvistamme jatkuvasti hengellistä voimaa – voimaa käyttää tahdonvapauttamme toimimiseen omasta puolestamme. Niin nuoret

miehet kuin nuoret naisetkin saavat apua tähän kasvuun, kun he oppivat oppia ja esittävät todistuksensa uuden *Tule ja seuraa minua* -opetusohjelman avulla, joka on verkossa.

Käyttäkää lisäksi tahdonvapautanne itsenne yksilölliseen kehittämiseen. Kun löydätte lahjojanne ja kykyjänne, muistakaa, että vanhempanne ja ohjaajanne voivat auttaa teitä, mutta teidän täytyy antaa Hengen johdattaa itseänne. Valitkaa ja toimikaa omasta puolestanne. Olkaa motivoituneita sisältäpäin. Laatikaa elämälenne suunnitelma, johon sisältyy koulutuksen hankkiminen. Tutustukaa harrastuksiin

ja harjoitelkaa taitoja. Tehkää työtä ja tulkaa omavaraisiksi. Asettakaa tavoitteita, voittakaa virheet, hankkikaa kokemusta ja viekää loppuun se, minkä olette aloittaneet.

Muistakaa samalla osallistua perheen, koorumin, luokan ja nuorten yhteisiin toimintailtojen toimintoihin. Nauttikaa yhdessä tervehenkisestä hauskanpidosta. Näiden kokemusten myötä te alatte kunnioittaa ja arvostaa toistenne hengellisiä lahjoja sekä Jumalan poikien ja tyttärien toisiaan täydentäviä iankaikkisia luonteita.

Ennen kaikkea luottakaa Vapahtajaan! Älkää pelätkö! Kun me elämme

tunnollisesti evankeliumin mukaan, meistä tulee lujia Herrassa. Hänen voimansa avulla me pystymme torjumaan sen antikristuksen, joka sanoo: ”Syökää, juokaa ja olkaa iloisia”, sillä Jumala ”hyväksyy pienen synnin tekemisen; – ei tässä ole mitään pahaa; – sillä huomenna me kuolemme.”⁷ Herran voimassa me pystymme pitämään puolellemme mitä tahansa filosofiaa tai uskontoa vastaan, joka kieltää Vapahtajan ja on ristiriidassa sen suuren, iankaikkisen onnensuunnitelman kanssa, joka on varattu kaikille Jumalan lapsille.

Meillä ei ole valtuutta neuvotella tuon iankaikkisen suunnitelman ehdoista. Muistakaa Nehemiaa, joka sai tehtäväkseen rakentaa muurin Jerusalemin suojaksi. Jotkut halusivat, että Nehemia poistuisi paikaltaan ja vaarantaisi täten asemansa, mutta hän kieltäytyi. Hän ei ollut suvaitsematon toisia kohtaan. Hän selitti yksinkertaisesti: ”Minulla on suuri työ tekeillä. En voi tulla sinne, sillä työ [keskeytyisi].”⁸

Joskus meistä tulee kuin ukkosen johdatin, jonka täytyy ”ottaa iskut vastaan”, koska pidämme kiinni Jumalan tasovaatimuksista ja teemme Hänen työtään. Todistan, ettei meidän tarvitse pelätä, jos perustuksenamme on Hänen oppinsa. Saatamme kokea väärinymmärrystä, arvostelua ja jopa perättömiä syytöksiä, mutta me emme ole koskaan yksin. Vapahtajamme oli ”halveksittu ja ihmisten torjuma”⁹. On pyhä etuoikeutemme pysyä lujina Hänen rinnallaan!

Ironista kyllä, lujana pysyminen tarkoittaa toisinaan maailman välttämistä tai jopa siitä pakenemistä. Vapahtaja julisti: ”Mene pois, Saatana!”¹⁰ Egyptin Joosef pakeni Potifarín vaimon houkuttuksia¹¹, ja Lehi jätti Jerusalemin taakseen ja vei perheensä erämaahan¹².

Voitte olla varmoja, että kaikki profetat ennen meitä pysyivät lujina omana aikanaan:

Nefi suoritti Herran vaativan työn Saatanan hyökkäyksistä sekä veljiensä Lamanin ja Lemuelin vainosta huolimatta.¹³

Abinadi todisti Kristuksesta epäluulon, halveksunnan ja varman kuoleman uhallakin.¹⁴

2 000 nuorta soturia puolusti perheitään niitä vastaan, jotka halveksivat evankeliumin arvoja.¹⁵

Moroni kohotti vapauden tunnuksen suojellakseen kansansa perheitä ja uskonnonvapautta.¹⁶

Samuel seisoi muurilla ja profetoi Kristuksen tulemisesta samalla kun häntä vastaan hyökättiin kivillä ja nuolilla.¹⁷

Profeetta Joseph Smith palautti Vapahtajan evankeliumin sinetöiden todistuksensa verellään.¹⁸

Ja musertavasta vastustuksesta ja vastoinkäymisistä huolimatta mormonipioneerit pysyivät lujina seuraten profeettaa suurella vaelluksellaan länteen ja sen asuttamisessa.

Nämä suurenmoiset Jumalan palvelijat ja pyhät pystyivät pysymään lujina, koska he pysyivät Vapahtajan rinnalla. Ajatelkaa sitä, miten Vapahtaja pysyi lujana:

Nuorena miehenä Jeesus pysyi Isänsä luona saarnaten evankeliumia oppineille temppelissä.¹⁹ Hän teki pappeuden työtä koko palvelutyönsä ajan – opettaen, parantaen, palvelen ja siunaten sekä kohottaen muita. Milloin se oli asianmukaista, Hän vastusti rohkeasti pahaa, jopa puhdistuen temppelin.²⁰ Hän myös puolusti totuutta – joko sanoin tai vaikenemalla arvokkaasti. Kun ylipapit syyttivät Jeesusta Kaifaksen edessä, Hän kieltäytyi viisaasti ja rohkeasti vastaamasta valheisiin ja pysyi hiljaa.²¹

Getsemanen puutarhassa Vapahtajamme ja Lunastajamme ei kavahtanut sovituksen katkeran maljan juomista.²² Ja ristillä Hän kärsi taas tehdäkseen

Isänsä tahdon, kunnes Hän pystyi lopulta sanomaan: ”Se on täytetty.”²³ Hän oli kestänyt loppuun asti. Vastauksena Vapahtajan täydelliseen kuuliaisuuteen lujana pysymisessä taivaallinen Isämme julisti: ”Nähkää minun rakas Poikani, johon minä olen mielistynyt, jossa minä olen kirkastanut nimeni.”²⁴

Rakkaat pappeusveljeni, nuoret ja vanhat, kirkastakaamme Jumalan nimeä pysymällä lujina Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen rinnalla. Lausun erityisen todistukseni siitä, että Hän elää ja että meidät ”on kutsuttu pyhällä kutsumuksella”²⁵ osallistumaan Hänen työhönsä. ”Seisokaa siis pyhissä paikoissa, älkääkää horjuko.”²⁶ Me seisomme pyhissä paikoissa, kun me pysymme kuuliaisina ja lujina Jumalamme opissa, sillä Hänen oppinsa on pyhä eikä se muutu aikamme yhteiskunnallisissa ja poliittisissa tuulissa. Julistan apostoli Paavalin tavoin: ”Valvokaa, pysykää uskossanne lujina, olkaa urheita [ja] olkaa vahvoja.”²⁷

Tämä on harras rukoukseni puolestanne. Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

2. Tim. 3:1.
- Ef. 6:13–17, kursivointi lisätty.
- Moos. 5:23.
- ”This Is the Way; and There Is None Other Way”, julkaisussa *Brigham Young University 1981–82 Speeches*, 1982, s. 3–4; saatavana osoitteessa speeches.byu.edu.
- OL 1:39, kursivointi lisätty.
2. Tim. 3:5.
2. Nefi 28:8.
- Neh. 6:3.
- Moosia 14:3; ks. myös Jes. 53:3.
- Matt. 4:10.
- Ks. 1. Moos. 39:7–12.
- Ks. 1. Nefi 2.
- Ks. esim. 1. Nefi 18.
- Ks. Moosia 11–17.
- Ks. Alma 53, 56–58.
- Ks. Alma 46:11–13.
- Ks. Hel. 13–16.
- Ks. OL 135.
- Ks. Luuk. 2:46–49.
- Ks. Matt. 21:12–13.
- Ks. Matt. 26:57, 59–63.
- Ks. OL 19:16–19.
- Joh. 19:30.
3. Nefi 11:7.
- Alma 13:3; ks. myös 2. Tim. 1:9.
- OL 87:8.
1. Kor. 16:13.

Vanhin Tad R. Callister
seitsemänkymmenen koorumien johtokunnasta

Pappeuden voima pojassa

Pappeus pojassa on aivan yhtä voimakas kuin pappeus miehessä, kun sitä käytetään vanhurskaudessa.

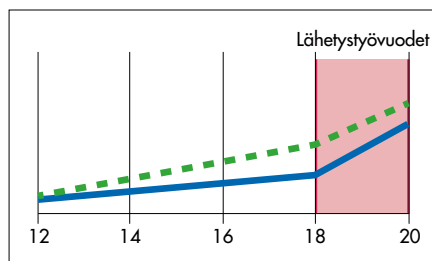
Vuonna 1878 isoisäni isä George F. Richards oli 17-vuotias. Kuten noihin aikoihin oli toisinaan tapana, hänet oli jo asetettu vanhimaksi. Eräänä sunnuntaina hänen äitinsä vaikeroi suurissa tuskissa. Koska hänen isänsä ei ollut tavoitettavissa, piispa sekä muutamia muita pyydettiin antamaan äidille siunaus, mutta kipu ei helpottanut lainkaan. Sen takia äiti kääntyi poikansa Georgerin puoleen ja pyysi tätä laittamaan kätensä päänsä päälle. George kirjoitti päiväkirjaansa: ”Kyynelteni lomassa äidin tuskan vuoksi ja koska minun piti suorittaa toimitus, jollaista en ollut koskaan ennen tehnyt, vetäydyin toiseen huoneeseen, jossa itkin ja rukoulin.”

Rauhoituttuaan George pani kätensä äidin pään päälle ja antoi tälle hyvin yksinkertaisen siunauksen. Hän totesi myöhemmin: ”Äiti lakasi vaikeroimasta ja sai helpotusta kärsimyksensä, kun käteni olivat vielä hänen päänsä päällä.” Sitten hän merkitsi muistiin tämän erittäin oivaltavan huomion. Hän sanoi tunteensa aina, että syy siihen, että hänen äitinsä ei saanut helpotusta piispan siunauksesta, ei ollut se, etteikö Herra

olisi kunnioittanut piispan antamaa siunausta, vaan se, että Herra oli varannut tämän siunauksen pojalle opettaakseen tälle, että pappeus pojassa on aivan yhtä voimakas kuin pappeus miehessä, kun sitä käytetään vanhurskaudessa.

Haluaisin puhua tänä iltana tuosta voimasta. Vaikka viittaankin diakonien koorumin johtajiin, samat periaatteet koskevat kaikkia Aaronin pappeuden nuoria ja heidän johtajiaan, myös opettajien koorumin johtajia ja pappien koorumin johtajan apulaisia.

Palvellessani lähetysjohtajana huomasi, että nuorissa miehissä tapahtui heidän lähetystyövuosinaan dramaattinen kasvu hengellisyydessä ja johtamistaidoissa. Jos pystyisimme jotenkin määrällisesti ilmaisemaan näitä ominaisuuksia Aaronin pappeuden

Hengellisyys ja johtajuus

vuosien ja lähetystyövuosien aikana, ehkä ne näyttäisivät jotakuinkin samalta kuin tämä sininen viiva, jonka näette tässä kaaviossa. Mielestäni on ainakin kolme keskeistä tekijää, jotka vaikuttavat näin dramaattiseen kasvuun lähetystyövuosina: 1) me luotamme näihin nuoriin miehiin enemmän kuin koskaan, 2) meillä on korkeat mutta rakkautta osoittavat odotukset heitä kohtaan ja 3) me koulutamme ja uudelleen koulutamme heitä, jotta he voivat täyttää nuo odotukset erinomaisesti.

Joku saattaisi aivan aiheellisesti kysyä: ”Miksei näitä samoja periaatteita voitaisi käyttää diakonien koorumin johtajiin?” Jos niin tehtäisiin, ehkä kasvu alkaisi paljon aikaisemmin ja näyttäisi enemmänkin tältä vihreältä viivalta kaaviossa. Saanen puhua hetken siitä, kuinka nämä periaatteet voisivat koskea diakonien koorumin johtajaa.

Ensimmäiseksi – luottamus. Me voimme antaa diakonien koorumin johtajillemme paljon vastuuta. Herra epäilemättä tekee niin – kuten osoittaa Hänen halukkuutensa antaa heille avaimia, mikä tarkoittaa oikeutta johtaa ja ohjata työtä heidän koorumissaan. Tämän luottamuksen merkinä me kutsumme diakonien koorumin johtajia ilmoituksen kautta eikä ainoastaan pisimmän koorumiin kuulumisajan tai muun vastaavan tekijän perusteella. Jokaisella johtajalla tässä kirkossa, myös diakonien koorumin johtajalla, on oikeus tietää, ja hänen tulisi tietää, että hänet on kutsuttu ilmoituksen kautta. Tämä vakuutus auttaa häntä tietämään, että Jumala sekä luottaa häneen että tukee häntä.

Toinen ja kolmas piirre ovat yhteydessä toisiinsa – korkeat odotukset ja niihin liittyvä koulutus niiden täyttämiseksi. Opin lähetyskentällä tärkeän asian: lähetysaarnajast yleensä joko nousevat tai laskeutuvat

lähetysohjatansa odotusten tasolle, ja sama pätee diakonien koorumin johtajiin. Jos heidän odotetaan ainoastaan johtavan koorumin kokouksia ja osallistuvan piisapakunnan nuorisokomitean kokouksiin, niin he tekevät vain sen. Mutta te johtajat voitte antaa heille suuremman näkemyksen – Herran näkemyksen. Ja miksi tämä näkemys on niin ratkaisevan tärkeä? Koska lisääntynyt näkemys tuo lisääntynyttä motivaatiota.

Jokaiseen tehtävään tässä kirkossa kuuluu olennaisesti oikeus saada ilmoitusta. Näin ollen näiden diakonien koorumin johtajien täytyy tietää, että heillä on oikeus saada ilmoitusta neuvonantajiansa suosittamiseen, oikeus saada ilmoitusta eksyneiden pelastamiseen ja oikeus saada ilmoitusta koorumin jäsenten kouluttamiseen näiden tehtävissä.

Viisas johtohenkilö opettaa diakonien koorumin johtajalle niitä periaatteita, joista on apua ilmoituksen saamisessa. Johtaja voi opettaa hänelle Herran yksiselitteisen lupauksen: ”Jos pyydät, sinä saat ilmoitusta ilmoituksen päälle” (OL 42:61). Herra antaa ilmoitusta mitä anteliaimmin. Eikö Hän muistuttanutkin Joseph Smithiä ja Oliver Cowderya: ”Niin usein kuin olet kysynyt, olet saanut opetusta minun Hengeltäni” (OL 6:14)? Ja samoin voi olla teidän, diakonien koorumin

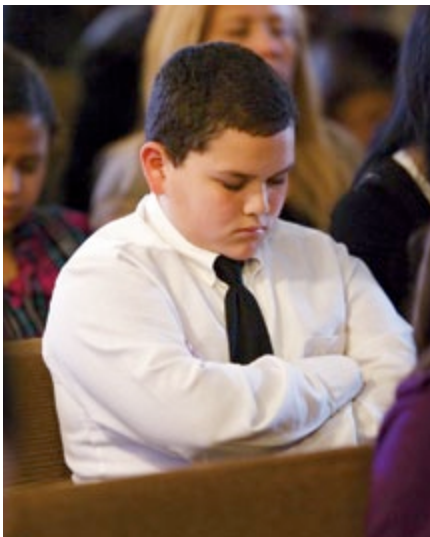
johtajien kohdalla. Herra rakastaa teitä ja haluaa ilmoittaa teille mielensä ja tahtonsa. Voisitteko ikinä kuvitella, että Herralla olisi ongelma, jota Hän ei pystyisi ratkaisemaan? Minä en voi. Koska te olette oikeutettuja saamaan ilmoitusta, Hän voi auttaa teitä ratkaisemaan jokaisen huolenaiheen, joka teillä on kooruminne johtajana, jos vain etsitte Hänen apuaan.

Te erinomaiset johtohenkilöt voisitte opettaa tälle diakonien koorumin johtajalle, että ilmoitus ei korvaa kovaa työtä eikä asiaan perehtymistä. Presidentti Henry B. Eyring kysyi kerran presidentti Harold B. Leeltä: ”Kuinka minä saan ilmoitusta?” Presidentti Lee vastasi: ”Jos haluat saada ilmoitusta, tee – – kotiläksysi.”¹ Viisas johtohenkilö voisi keskustella diakonien koorumin johtajansa kanssa hiukan siitä hengellisestä asiaan perehtymisestä, jota tämä voisi tehdä valmistautuessaan suosittamaan neuvonantajiaan. Tämän pitäisi ehkä kysyä seuraavanslaisia kysymyksiä ja vastata niihin: Kuka olisi hyvä esimerkki, joka voisi kohottaa muita poikia? Tai kuka olisi herkkä huomaamaan niiden tarpeita, jotka kohtaavat erityisiä haasteita?

Ja viimeiseksi, tämä viisas johtohenkilö voisi opettaa diakonien

koorumin johtajalle, kuinka tunnistaa ilmoitusta ja toimia sen mukaan, kun sitä tulee. Me elämme toiminnantäyteisessä, kiivastahtisessa maailmassa, jossa kirkkaita valoja ja pauhaavia kovaäänisiä on kaikkialla. Mutta tämän nuoren miehen täytyy tietää, että se on maailman, ei Herran, tapa. Vapahtaja syntyi suhteellisen huomaamattomasti seimeen. Hän suoritti kaikkien aikojen loistavimman ja verrattomimman työn puutarhan hiljaisuudessa. Joseph sai ensimmäisen näkynsä lehdon rauhassa. Jumalan vastaukset tulevat hiljaisella, vienolla äänellä – rauhan tai lohdun tunteena, vaikutelmana tarpeesta tehdä hyvää, valistumisena. Joskus ne tulevat pieninä ajatuksen siemeninä, jotka – jos niitä kunnioitetaan ja ravitaan – voivat kasvaa hengelliseksi jättiläispunapuiksi. Joskus nämä vaikutelmat tai ajatukset saattavat jopa saada teidät diakonien koorumin johtajat suosittamaan neuvonantajaksi nuorta miestä tai esittämään jotakin tehtävää nuorelle miehelle, joka on tällä hetkellä vähemmän aktiivinen.

Vuosia sitten kuuluessani vaarnan johtokuntaan tunsimme innoitusta kutsua erään hyvän miehen vaarnan kirjuriksi. Tuolloin hänellä oli hetkelisesti vaikeuksia käydä säännöllisesti

kirkossa. Me kuitenkin tiesimme, että jos hän ottaisi tuon tehtävän vastaan, hän tekisi erittäin hyvää työtä.

Esitimme kutsun, mutta hän vastasi: ”Ei, en usko, että pystyn siihen.”

Sitten mieleeni tuli vaikutelma. Sanoin: ”No, Glendalen vaarnalla ei sitten varmaan ole vaarnan kirjuria.”

Hän vastasi järkyttyneenä: ”Mitä sinä oikein puhut? Täytyyhän teillä olla vaarnan kirjuri.”

Vastasin: ”Haluatko sinä, että me kutsumme nyt jonkun muun palvelemaan vaarnan kirjurina, kun Herra innoitti meitä kutsumaan sinut?”

”Hyvä on”, hän sanoi, ”minä teen sen.”

Ja niin hän tekikin. Ei ole vain monia miehiä, vaan on myös monia poikia, jotka vastaavat kutsuun, kun he tietävät, että Herra kutsuu heitä ja että Herra tarvitsee heitä.

Seuraavaksi voitte kertoa tälle diakonien koorumin johtajalle, että yksi Herran odotuksista häntä kohtaan on, että hän pelastaa eksyneet, sekä vähemmän aktiiviset että kirkkoon kuulumattomat. Herra julisti keskeisen tehtävänsä näillä sanoilla: ”Juuri sitä, mikä on kadonnut, Ihmisen Poika on tullut etsimään ja pelastamaan” (Matt. 18:11). Jos eksyneiden pelastaminen on ensisijaista Vapahtajalle, jos se on ensisijaista presidentti Thomas S. Monsonille, kuten hänen koko elämänsä osoittaa, niin eikö sen pitäisi olla ensisijaista myös jokaiselle johtohenkilölle, jokaiselle diakonien koorumin johtajalle tässä kirkossa? Johtamisemme ytimessä, palvelutehtävämme keskeisenä osana tulisi olla palava, liikkeelle paneva, hellittämätön päättäväisyys etsiä eksyneet ja tuoda heidät takaisin.

Eräs nuori mies, jonka luona hänen kooruminsa jäsenet kävivät, sanoi: ”Tänään oli yllättävää, kun – – 30 ihmistä vain tulla tupsahti kotiini.

– – Se saa nyt minut haluamaan käydä kirkossa.” Kuinka nuori voi vastustaa sellaista rakkautta ja huomiota?

Olen innoissani, kun kuulen monia kertomuksia diakonien koorumin johtajista, jotka ovat saaneet näkemyksen ja jotka silloin tällöin opettavat osan oppiaineesta koorumin kokouksissaan. Muutama viikko sitten osallistuin diakonien koorumin luokkaan. Eräs 12-vuotias poika piti 25 minuutin pituisen oppiaineen sovituksesta. Hän aloitti kysymällä muilta diakoneilta, mitä he ajattelivat sovituksen olevan. Sitten hän luki merkityksellisiä pyhien kirjoitusten kohtia ja esitti syvällisiä kysymyksiä, joihin muut vastasivat. Huomatessaan kuitenkin, että aikaa oli vielä enemmän kuin jäljellä olevaa oppimateriaalia, hänellä oli tarpeeksi ymmärrystä – ja ehkä hänen isänsä oli varoittanut häntä ennalta – kysyä paikalla olevilta johtohenkilöiltä, mitä kysymyksiä heille oli esitetty sovituksesta heidän lähetystyössään ja mitä he olivat vastanneet. Hän päätti oppiaineen todistukseensa. Kuuntelin hämmästyneenä. Ajattelin itsekseni: ”Minä en muista koskaan pitäneeni huomattavaa osaa oppiaineesta, kun olin Aaronin pappeuden nuori.” Me voimme nostaa rimaa ja näkemystä näiden nuorten miesten kohdalla, ja he tulevat ottamaan haasteen vastaan.

Te johtohenkilöt kohotatte näitä diakonien koorumin johtajia parhaiten

sillä, että annatte heidän johtaa ja astutte itse sivummalle. Te olette pitäneet kutsumuksenne kunniassa parhaiten silloin, kun sen sijaan että olisitte pitäneet hienon oppiaineen, te autatte heitä pitämään hienon oppiaineen; kun sen sijaan että te pelastaisitte yhden, te autatte heitä tekemään niin.

On olemassa vanha sanonta: älä kuole niin kauan kuin sinulla vielä on annettavaa. Sanoisin samalla tapaa teille aikuisille johtohenkilöille: opettakaa johtamisesta kaikki se, mitä voitte, ennen kuin vapaudutte tehtävistänne. Opettakaa nuoriamme joka tilanteessa: opettakaa heille, kuinka valmistella esityslista, kuinka johtaa kokouksia arvokkaasti ja lämmöllä, kuinka pelastaa yksi, kuinka valmistaa ja pitää innoitettu oppiaine sekä kuinka saada ilmoitusta. Tämä on menestyksenne mitta – johtamisen ja hengellisyyden perintö, jonka jätätte piirityneinä noiden nuorten miesten sydämeen ja mieleen.

Jos te diakonien koorumin johtajat pidätte kutsumuksenne kunniassa, te olette välineenä Jumalan käsissä jo nyt, sillä pappeus pojassa on aivan yhtä voimakas kuin pappeus miehessä, kun sitä käytetään vanhurskaudessa. Ja sitten kun te solmitte temppeleliittoja ja kun teistä tulee lähetysaarnaajia ja tämän kirkon tulevia johtajia, te tiedätte, kuinka saada ilmoitusta, kuinka pelastaa yksi ja kuinka opettaa valtakunnan oppia voimalla ja valtuudella. Silloin teistä on tullut niitä nuoria, joilla on jalo syntyperä. Tästä todistan Jeesuksen Kristuksen nimessä, Hänen, joka on maailman Vapahtaja ja Lunastaja. Aamen. ■

VIITE

1. Artikkelissa ”Waiting upon the Lord”, julkaisussa *Brigham Young University 1990–91 Devotional and Fireside Speeches*, 1991, s. 17.

David L. Beck
Nuorten Miesten ylijohtaja

Pyhä velvollisuutenne palvella

*Te saitte voiman, valtuuden ja pyhän velvollisuuden
palvella sillä hetkellä, kun teidät asetettiin pappauteen.*

Palvelemisen ilo

Aaronin pappouden nuoret miehet, te olette Jumalan rakkaita poikia, ja Hänellä on suuri työ teidän tehtäväsenne. Jotta voitte toteuttaa tämän työn, teidän on täytettävä pyhä velvollisuutenne palvella muita.¹

Tiedättekö, mitä palveleminen tarkoittaa? Miettikää tätä kysymystä samalla kun kerron teille tytöstä nimeltä Chy Johnson.

Kun Chy viime vuonna aloitti yläkoulun, hän joutui julman ja ajattelamattoman kiusaamisen kohteeksi. Häntä kohdeltiin huonosti, tönittiin ja pilkattiin, kun hän tuli luokkaan – jotkut oppilaat jopa heittelivät roskia hänen päälleen. Olette luultavasti nähneet, kun omassa koulussanne joitakuita on tällä tavoin kohdeltu huonosti.

Liian monille teinivuodet ovat yksinäisyyden ja pelon aikaa. Niin ei tarvitse olla. Chyn onneksi hänen koulussaan oli nuoria miehiä, jotka ymmärsivät, mitä palveleminen merkitsee.

Chyn äiti oli pyytänyt koulun opettajia auttamaan, jotta kiusaaminen saataisiin loppumaan, mutta se jatkui. Sitten hän otti yhteyttä Carson Jonesiin, joka on Aaronin pappouden haltija ja

jalkapallojoukkueen pääpelinrakentaja. Hän pyysi tätä avukseen ottamaan selville, ketkä Chyta kiusasivat.

Carson lupasi auttaa, mutta sydämessään hän tunsikin, että voisi tehdä paljon enemmän kuin vain ottaa selville, keitä kiusaajat olivat. Henki kuiskasi hänelle, että hänen täytyi auttaa Chyta tuntemaan, että hänestä välitetään.

Carson pyysi muutamia joukkue-tovereitaan mukaan palvelemaan Chyta. He kutsuivat hänet istumaan viereensä ruokatunnilla. He kävelivät hänen kanssaan luokkaan varmistukseksi, että hän oli turvassa. Kuten odottaa saattaa, kun Chyn lähipiirissä oli jalkapallonpelaajia, kukaan ei enää kiusannut häntä.

Jalkapallojoukkueelle tämä oli jännittävää aikaa. Mutta vaikka nämä nuoret miehet olivatkin haltioissaan voitokkaasta kaudesta, he eivät unoh-taneet Chyta. He kutsuivat hänet joukkueen mukaan kentälle pelien jälkeen. Chy tunsikin, että hänestä välitetään ja että häntä arvostetaan. Hän tunsikin olonsa turvalliseksi. Hän oli onnellinen.

Jalkapallojoukkue voitti lopulta osavaltion mestaruuden. Mutta heidän koulussaan on tapahtunut jotakin tärkeämpää kuin jalkapallomestaruuden

voittaminen. Näiden nuorten miesten esimerkki on kannustanut muita oppilaita olemaan hyväksyvämpiä ja ystävällisempiä. Nykyään he koh-televat toisiaan ystävällisemmin ja kunnioittavammin.

Valtakunnalliset tiedotusvälineet kuulivat, mitä nämä nuoret miehet olivat tehneet, ja heistä kerrottiin eri puolilla maata. Se, mikä alkoi pyrkimyksenä palvella yhtä, innoittaa tuhansia muita tekemään samoin.

Chyn äiti nimittää näitä nuoria miehiä valepukuisiksi enkeleiksi. Carson ja hänen ystävänsä kiirehtivät sanomaan, että Chy on siunannut heidän elämäänsä paljon enemmän kuin he ovat siunanneet hänen elämäänsä. Juuri niin tapahtuu, kun kadottaa itsensä palvellessaan muita – silloin löytää itsensä.² Silloin muuttuu ja kasvaa tavoilla, jotka eivät olisi mahdollisia mitenkään muuten. Nämä nuoret miehet ovat kokeneet palvelemisen iloa, ja he etsivät edelleen tilaisuuksia siunata muita. He ovat innokkaita laajentamaan palvelemistaan tulevana kuukausina, kun he palvelevat kokoaikaisina lähetyssaarnaajina.³

Tarve ja velvollisuus

Kaikkialla maailmassa on tuhansia chyjohnsoneita – ihmisiä, joiden täytyy saada tuntea taivaallisen Isän rakkaus. Heitä on koulussanne, koorumissanne ja jopa perheessänne. Jotkut tulevat mieleen helposti. Toisilla on tarpeita, jotka ovat vähemmän ilmeisiä. Käytännöllisesti katsoen voitte palvelemisellanne siunata jollakin tavoin jokaista, jonka tunnette. Herra luottaa siihen, että autatte heitä.

Teidän ei tarvitse olla huippu-urheilijoita voidaksenne palvella muita. Te saitte voiman, valtuuden ja pyhän velvollisuuden palvella sillä hetkellä, kun teidät asetettiin papputeen. Presidentti James E. Faust on opettanut: ”Pappeus on ihmiselle annettu valtuus *palvella* Jumalan nimessä.”⁴ Aaronin pappeudella on enkelien palveluksen avaimet.⁵

Kun rakastatte taivaallisen Isän lapsia, Hän opastaa teitä ja enkelit auttavat teitä.⁶ Teille annetaan voimaa siunata ihmisten elämää ja pelastaa sieluja.

Jeesus Kristus on teidän esimerkkinne. Hän ei ”tullut palveltavaksi, vaan palvelemaan”⁷. Palveleminen tarkoittaa sitä, että rakastaa muita ja huolehtii heistä. Se tarkoittaa sitä, että huolehtii heidän fyysisistä ja hengellisistä tarpeistaan. Yksinkertaisesti sanottuna se tarkoittaa sen tekemistä, mitä Vapahtaja tekisi, jos Hän olisi täällä.

Perheenne

Aloittakaa omassa kodissanne. Nimenomaan kotona te voitte palvella eniten.⁸

Haluatteko tehdä mielenkiintoisen kokeen? Kun äitinne seuraavan keran pyytää teitä auttamaan jossakin kotityössä, sanokaa tähän tapaan: ”Kiitos, että pyysit, äiti. Minä autan mielelläni.” Katsokaa sitten, miten hän reagoi. Joidenkuiden teistä kannattaa ehkä petrata ensiaputaitojaan ennen tätä koetta. Saatatte aiheuttaa äidillenne shokin. Kun olette saaneet hänet elvytetyksi, huomaatte, että suhteenne häneen parantuu

merkittävästi ja Hengen vaikutus kodissanne kasvaa.

Tämä on vain yksi tapa palvella perhettänne – on monia muitakin tapoja. Te palvelette, kun puhutte perheenjäsenille ystävällisin sanoin. Te palvelette, kun kohtelette sisaruksianne samoin kuin parhaita ystäviäänne.

Kenties tärkeintä on se, että te palvelette, kun autatte isäänne hänen velvollisuuksissaan kotinne hengellisenä johtajana. Antakaa täysi tukenne ja kannustuksenne perheiltojen ja perherukousten pitämiseen sekä pyhien kirjoitusten tutkimiseen perheessä. Tehkää oma osanne varmistaaksenne, että Henki on läsnä kodissanne. Tämä vahvistaa isäänne hänen roolissaan ja valmistaa teitä tulemaan jonakin päivänä isäksi. Jos kodissanne ei ole isää, niin teidän tehtävänne palvella perhettänne on vieläkin tarpeellisempi.

Kooruminne

Teillä on velvollisuus palvella myös koorumissanne.

Pappeus laajenee ympäri maailman. Monet teistä noudattavat presidentti Monsonin kutsua mennä pelastamaan. Aktiivisia Aaronin pappeuden haltijoita on nykyään enemmän kuin koskaan aiemmin kirkon historiassa. Silti on yhä niitä, jotka eivät ole aktiivisia ja jotka tarvitsevat teitä.

Viime kesäkuussa kun Bangalorissa Intiassa perustettiin uusi lähetysseurakunta, pappeuskokouksessa oli vain yksi nuori mies – hiljattain diakoniksi asetettu Gladwin.

Nuorten Miesten johtajan ja seurakunnanjohtajan kanssa Gladwin alkoi pitää yhteyttä vähemmän aktiivisiin nuoriin miehiin ja käydä heidän luonaan heidän kotonaan. Pian eräs toinen nuori mies, Samuel, alkoi käydä jälleen kirkossa.

Joka viikko Gladwin ja Samuel ottivat yhteyttä niihin, jotka eivät olleet

tulleet koorumin kokoukseen, ja kertoivat, mitä he olivat oppineet. Lisäksi he soittivat tai kävivät heidän luonaan syntymäpäivinä. He ystävystyivät vähemmän aktiivisiin nuoriin miehiin yhteen kerrallaan, ja nämä alkoivat ottaa vastaan kutsuja tulla koorumin toimintoihin, osallistua koorumin kokouksiin ja lopulta itsekin palvella. Nykyään seurakunnan kaikki nuoret miehet ovat aktiivisia kirkossa.

Pyhissä kirjoituksissa opetetaan, että Aaronin pappisuuden koorumien tulee istua neuvostossa ja rakentaa – eli vahvistaa – toinen toistaan.⁹ Te rakennatte, kun te opettatte evankeliumin totuuksia, kerrotte hengellisistä kokemuksista ja lausutte todistuksen. Nuorten opetusohjelma kannustaa tällaiseen vuorovaikutukseen koorumin kokouksissa, mutta tätä voi tapahtua vain, kun koorumin jokainen jäsen tuntee, että häntä rakastetaan ja kunnioitetaan. Pilkkamisella ja kiusaamisella ei ole mitään sijaa koorumin kokouksessa – varsinkaan kun tuntemuksista kerrotaan avoimesti.

Koorumin johtokunnan täytyy näyttää esimerkkiä ja huolehtia siitä, että koorumin kokoukset ovat jokaiselle turvallinen paikka osallistua.

Apostoli Paavali on kehottanut: ”Älkää päästäkö suustanne sopimattonta puhetta, vaan puhukaa sitä, mikä kulloinkin on hyvää ja hyödyllistä ja kuulijoille iloksi.”¹⁰

Pappeudenhaltijat eivät koskaan käytä karkeaa tai siivotonta kieltä. He eivät koskaan halvenna tai loukkaa muita. He rakentavat ja vahvistavat aina muita. Tämä on yksinkertainen mutta voimallinen tapa palvella.

Aina

Palvelemisen työ ei rajoitu toimituksiin, kotiopetuskäynteihin tai ajoittaisiin palveluprojekteihin. Me olemme pappisuuden miehiä aina – ei vain sunnuntaisin eikä vain silloin kun olemme pukeutuneet valkoiseen paitaan ja solmioon. Meillä on velvollisuus palvella, olimmepa missä tahansa. Palveleminen ei ole vain jotakin, mitä teemme – se määrittää, keitä me olemme.

Palvelkaa joka päivä. Mahdollisuuksia on kaikkialla ympärillänne. Etsikää niitä. Pyytäkää Herraa auttamaan teitä tunnistamaan niitä. Tulette huomamaan, että useimmat niistä ovat pieniä, vilpittömiä tekoja, jotka auttavat muita tulemaan Jeesuksen Kristuksen seuraajiksi.¹¹

Kun pyritte olemaan kelvollisia saamaan Hengen, te huomaatte ajatuksia ja tuntemuksia, jotka kehottavat teitä palvelemaan. Kun toimitte näiden kehotusten mukaan, te saatte niitä lisää, ja teidän mahdollisuuksenne ja kykynne palvella kasvavat ja laajenevat.

Nuoret veljeni, todistan, että teille on annettu suurenmoisen Aaronin pappisuuden valtuus ja voima palvella Jumalan nimessä.

Todistan, että kun teette niin, te olette välineenä Jumalan käsissä muiden auttamiseksi. Elämänne on antoisampaa ja merkityksellisempää. Saatte suuremman voiman vastustaa pahaa. Löydätte todellisen onnen – sellaisen, jonka tuntevat vain Jeesuksen Kristuksen todelliset seuraajat.

Rukoilen, että voitte kokea iloa täyttäessänne pyhää velvollisuuttanne palvella. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen. ■

VIITTEET

1. Ks. OL 84:111.
2. Ks. Mark. 8:35.
3. Ks. Trent Toone, ”Kindness of Arizona High School QB Carson Jones and Teammates Has Gone Viral”, *Deseret News*, 9. marraskuuta 2012, deseretnews.com/article/865566351/Kindness-of-Arizona-high-school-QB-Carson-Jones-and-teammates-has-gone-viral.html.
4. ”Viesti lasteni pojille”, *Liahona*, toukokuu 2007, s. 54, kursivointi lisätty.
5. Ks. OL 13:1.
6. Ks. OL 84:88.
7. Ks. Matt. 20:27–28.
8. Ks. *Käsikirja 2: Johtaminen ja palveleminen kirkossa*, 2010, 2.4.5.
9. Ks. OL 107:85.
10. Ef. 4:29.
11. Ks. *Käsikirja 2*, 3.2.3.

Presidentti Dieter F. Uchtdorf

toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

Neljä nimitystä

Haluaisiin – – ehdottaa neljää nimitystä, – – jotka saattavat auttaa meitä näkemään omat roolimme Jumalan iankaikkisessa suunnitelmassa ja mahdollisuutemme pappuudenhaltijoina.

Rakkaat veljeni ja rakkaat ystäväni, sydämeni täyttyy kiitollisuudella ja ilolla saadessani olla teidän kansanne. Kiitän teitä isiä ja isoisia, jotka olette tuoneet mukanne poikanne ja lastenne pojat. Onnittelen teitä nuoria miehiä, jotka olette päättäneet olla täällä tänään. Tämä on oikea paikka teille. Toivon, että voitte tuntea sitä veljeyttä, joka meitä yhdistää, ja rukouksen, että täällä veljienne keskuudessa tunnette kuuluvan joukkoon ja saatte tukea ja ystävyyttä.

Toisinaan me miehet määrittelemme itsemme nimityksillä. Monilla meistä on useita nimityksiä, ja kukin niistä kertoo jotakin tärkeää meidän identiteetistämme. Esimerkiksi jotkin nimitykset kuvailevat rooliamme perheessä, kuten *poika, veli, aviomies* ja *isä*. Toiset nimitykset kuvailevat ammattiamme maailmassa, kuten *lääkäri, sotilas* tai jonkin alan *ammattimies*. Ja jotkin nimitykset kuvailevat tehtäviämme kirkossa.

Haluaisiin tänään ehdottaa neljää nimitystä, joiden uskon soveltuvan jokaiseen pappuudenhaltijaan kautta maailman – nimityksiä, jotka saattavat auttaa meitä näkemään omat roolimme Jumalan iankaikkisessa suunnitelmassa ja mahdollisuutemme pappuudenhaltijoina Myöhempien

Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkossa.

Taivaallisen Isän poika

Yksi nimitys, joka määrittelee meidät kaikki perustavinta laatua olevalla tavalla, on *taivaallisen Isän poika*. Riippumatta siitä, mitä muuta me olemme tai teemme elämässä, emme saa koskaan unohtaa, että me olemme Jumalan kirjaimellisia henkilapsia. Me olimme Hänen lapsiaan, ennen kuin tulimme tähän maailmaan, ja me tulemme olemaan Hänen lapsiaan ikuisesti. Tämän perustotuuden pitäisi muuttaa se tapa, jolla näemme itsemme, veljemme ja sisaremme sekä itse elämän.

Valitettavasti kukaan meistä ei täytä aivan kaikkia niitä odotuksia, joita tämä nimitys sisältää, ”sillä kaikki ovat tehneet syntiä ja ovat vailla Jumalan kirkkautta”¹.

Toisinaan voi olla masentavaa tietää, mitä tarkoittaa olla Jumalan poika, ja silti olla yltämättä siihen. Vastustaja mielellään hyödyntää näitä tuntemuksia. Saatana haluaisi, että te määrittäisitte itsenne pikemminkin syntienne mukaan kuin jumalallisten mahdollisuuksienne mukaan. Veljet, älkää kuunnelko häntä.

Olemme kaikki nähneet, kun pieni lapsi opettelee kävelemään. Hän ottaa pienen askeleen ja horjuu. Hän kaatuu. Torummeko me sellaista yritystä? Emme tietenkään. Kuka isä rankaisisi taaperoa kaatumisesta? Me kannustamme, kehumme ja ylistämme, koska jokaisen pienen askeleen myötä lapsesta on tulossa enemmän vanhempiensa kaltainen.

Veljet, verrattuna Jumalan täydellisyyteen me kuolevaiset olemme tuskin enempää kuin kömpelöitä, kompastelevia taaperoita. Mutta rakastava taivaallinen Isämme haluaa meidän tulevan enemmän Hänen kaltaisikseen, ja rakkaat veljet, sen pitäisi olla meidänkin iankaikkinen päämäärämme. Jumala ymmärtää, että me emme pääse sinne hetkessä vaan ottamalla yhden askeleen kerrallaan.

En usko sellaiseen Jumalaan, joka asettaisi sääntöjä ja käskyjä vain odottaakseen, että epäonnistumme, jotta Hän pääsisi rankaisemaan meitä. Uskon taivaalliseen Isään, joka rakastaa ja välittää ja joka riemuitsee jokaisesta pyrkimyksestämme seistä pystypäin ja kulkea kohti Häntä. Silloinkin kun me kompastumme, Hän pyytää hartaasti meitä olemaan lannistumatta – antamatta koskaan periksi tai pakenematta meille annettua palvelutehtävää – ja kehottaa meitä sen sijaan olemaan rohkeita, turvautumaan uskoomme ja yrittämään edelleen.

Taivaallinen Isämme opastaa lapsiaan ja lähettää usein näkymätöntä taivaallista apua niille, jotka haluavat seurata Vapahtajaa.

Jeesuksen Kristuksen opetuslapsi

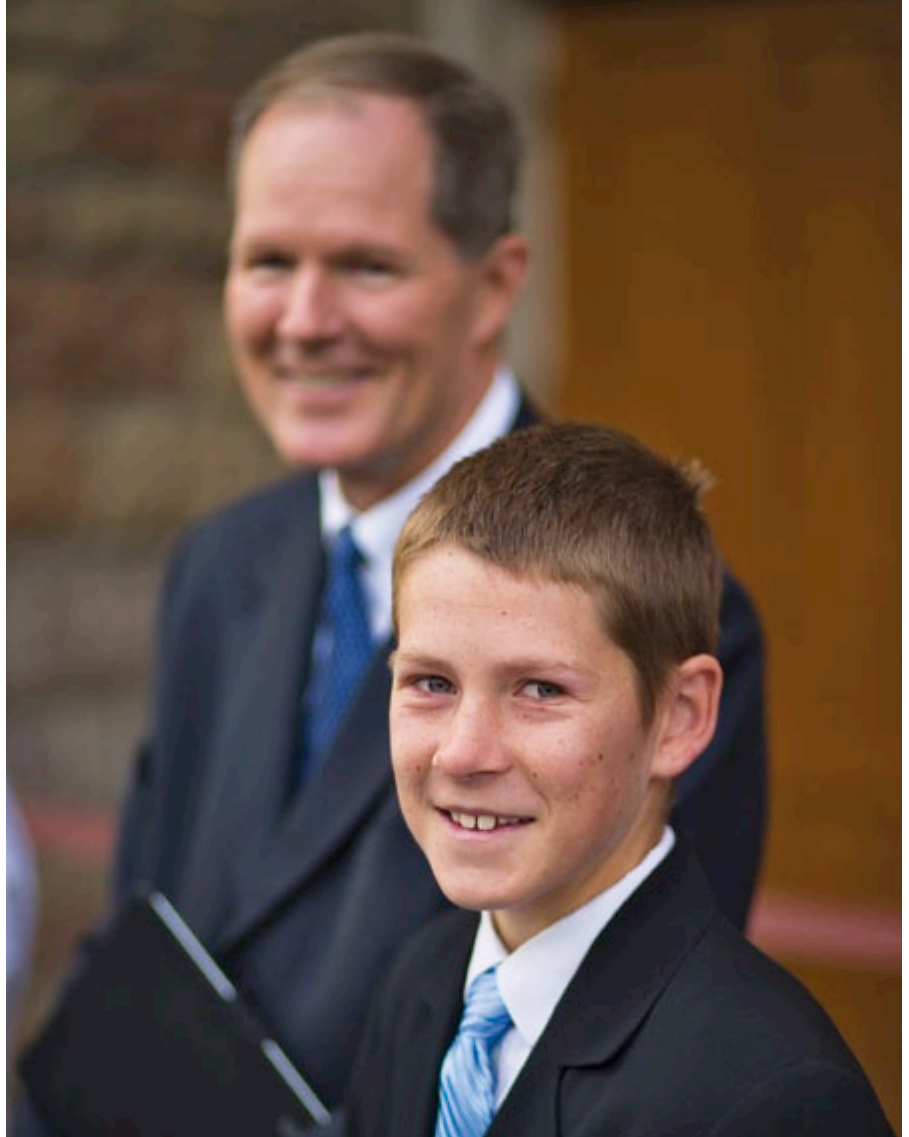
Ja se johtaa meidät seuraavaan nimitykseen, joka meille on yhteinen: kaikkia, jotka pyrkivät vilpittömästi seuraamaan Kristusta, nimitetään Hänen *opetuslapsikseen*. Vaikka myönnämmekin, ettei kukaan meistä

ole täydellinen, me emme käytä sitä tosiseikkaa puolusteluna sille, että madaltaisimme meitä koskevia odotuksia, että emme eläisi etuoikeuksiemme arvoisina, että viivyttaisimme parannusentekomme päivää tai että kieltäytyisimme kasvamasta paremmiksi, täydellisemmiksi ja hioutuneemmiksi Mestarimme ja Kuninkaamme seuraamisessa.

Muistakaa, että Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkkoa ei ole rakennettu miehiä ja naisia varten, jotka ovat täydellisiä tai joihin kuolevaisuuden houkutukset eivät vaikuta, vaan pikemminkin se on rakennettu juuri sellaisia ihmisiä varten kuin te ja minä. Ja se on rakennettu meidän Lunastajamme, Herran Jeesuksen Kristuksen, kalliolle² – Hänen, jonka sovituksen ansiosta me voimme puhdistua ja kuulua Jumalan perheeseen³.

Ilman Jeesuksen Kristuksen sovittua elämä olisi umpikujaan johtava tie ilman toivoa tai tulevaisuutta. Sovituksen ansiosta elämä on ylevöittävä, innoittava kasvun ja kehityksen matka, joka johtaa iankaikkiseen elämään taivaallisen Isämme edessä.

Mutta vaikka sovituksen on määrä auttaa meitä kaikkia tulemaan enemmän Kristuksen kaltaisiksi, sen ei ole määrä tehdä meitä kaikkia samantaisiksi. Toisinaan me erehdymme luulemaan yksilöllisiä eroja synniksi. Me voimme jopa erehtyä ajattelemaan, että koska joku on erilainen kuin me, sen täytyy tarkoittaa, että hän ei ole otollinen Jumalalle. Tällainen ajattelutapa johtaa jotkut luulemaan, että kirkko haluaa valaa jokaisen jäsenen yhteen muottiin – että jokaisen tulisi näyttää, tuntea, ajatella ja käyttäytyä kuten kaikki muutkin. Tämä olisi ristiriidassa Jumalan nerouden kanssa – Hänen, joka loi jokaisen ihmisen erilaiseksi kuin tämän veli, jokaisen

pojan erilaiseksi kuin tämän isä. Edes identtiset kaksoset eivät ole identtisiä luonteeltaan eivätkä hengelliseltä identiteetiltään.

Se on ristiriidassa myös Jeesuksen Kristuksen kirkon tarkoituksen ja päämäärän kanssa, sillä kirkko tunnustaa joka ikisen Jumalan lapsen moraalisen tahdonvapauden ja suojelee sitä – kaikkine kauaskantoisine seurauksineen. Jeesuksen Kristuksen opetuslapsina me olemme yhtä todistuksessamme palautetusta evankeliumista ja sitoumuksessamme pitää Jumalan käskyt. Mutta me olemme erilaisia kulttuuriin, yhteiskuntaan ja politiikkaan liittyvissä mieltymyksissämme.

Kirkko menestyy, kun hyödynnämme tätä moninaisuutta sekä kannustamme toisiamme kehittämään ja käyttämään lahjojamme muiden – kaltaistemme opetuslasten – kohottamiseksi ja vahvistamiseksi.

Veljet, opetuslapsuus on elämän mittainen matka Vapahtajaamme seuraten. Vertauskuvallisella tiellämme Betlehemistä Golgatalle meillä tulee olemaan monia mahdollisuuksia keskeyttää matkamme. Toisinaan tuntuu siltä, että tie vaatii enemmän kuin olimme toivoneet. Mutta pappeudenhaltijoina meillä täytyy olla rohkeutta seurata Lunastajaamme silloinkin kun ristimme tuntuu liian raskaalta kantaa.

Jokaisella askeleella, jonka otamme Jumalan Poikaa seuraten, meitä saatetaan muistuttaa, ettemme ole vielä täydellisiä. Mutta olkaamme lujia ja vakaita opetuslapsia. Älkäämme antako periksi. Olkaamme uskollisia liitoillemme. Älkäämme koskaan kadottako näkyvistä Puolustajaamme ja Lunastajaamme, kun kuljemme Häntä kohti yksi epätäydellinen askel kerrallaan.

Sielujen parantaja

Veljet, jos me todellakin seuraamme Herraamme Jeesusta Kristusta, meidän täytyy ottaa omaksemme kolmas nimitys: *sielujen parantaja*. Meidät Jumalan pappeuteen asetetut on kutsuttu toimimaan parantajina⁴.

Meidän tehtävänämmä on kehittää, korjata, vahvistaa, kohottaa ja eheyttää. Tehtävänämmä on noudattaa Vapahtajan esimerkkiä ja auttaa niitä, jotka kärsivät. Me suremme surevien kanssa ja lohdutamme niitä, jotka ovat lohdutuksen tarpeessa.⁵ Me sidomme ahdistettujen haavat. Me autamme heikkoja, nostamme hervonneita käsiä ja vahvistamme voimattomia polvia.⁶

Kotiopettajina me olemme parantajia. Pappesusjohtajina me olemme parantajia. Isinä, poikina, veljinä ja aviomiehinä meidän tulee olla sitoutuneita ja omistautuneita parantajia. Toisessa kädessä meillä on pullo pyhitettyä öljyä siunataksemme sairaita, toisessa kädessä meillä on leipä ruokkiaksemme nälkäisiä, ja sydämessämme meillä on rauhaa tuottava Jumalan sana, ”joka parantaa haavoituneen sielun”⁷.

Tämä on meidän ensimmäinen ja ensisijainen tehtävämme pappeudenhaltijoina – ja se koskee sekä Aaronin pappeuden että Melkisedekin pappeuden haltijoita. Jeesuksen Kristuksen palautettu evankeliumi siunaa elämää – ei vain silloin kun uskomme sen, vaan paljon enemmän silloin kun elämme sen mukaan. Yksilöt kohottuvat ja perheet vahvistuvat juuri silloin kun he toteuttavat evankeliumin periaatteita käytännössä. Meidän etuoikeutenamme ja vastuullisena tehtävänämmä on paitsi puhua oikein myös toimia oikein.

Vapahtaja saa aikaan ihmeitä. Hän on suuri Parantaja. Hän on meidän esimerkkinne, meidän valomme jopa

synkimpinä hetkinä, ja Hän näyttää meille oikean tien.

Seurattaamme Häntä. Kohotkaamme roolimme tasolle ja tulkoon meistä parantajia, kun palvelemme Jumalaa ja lähimmäisiämme.

Iankaikkisen elämän perillinen

Neljäs nimitys, joka meitä kaikkia yhdistää, tuo meidät takaisin luettelomme ensimmäiseen nimitykseen. Taivaallisen Isämme poikina me olemme kaiken sen *perillisiä*, mitä Hänellä on.

”Henki itse todistaa yhdessä meidän henkemme kanssa, että olemme Jumalan lapsia.

Mutta jos olemme lapsia, olemme myös perillisiä, Jumalan perillisiä yhdessä Kristuksen kanssa; jos kerran kärsimme yhdessä Kristuksen kanssa, pääsemme myös osallisiksi samasta kirkkaudesta kuin hän.”⁸

Ajatelkaapa tätä, rakkaat veljeni. Me olemme perillisiä yhdessä Kristuksen kanssa!

Onko siis mitään järkeä siinä, että me – monet meistä – käytämme niin paljon kallisarvoista aikaamme, ajatuksiimme, varojamme ja voimiamme tavoitellessamme kunniaa tai maallista mammonaa tai saadaksemme viihdettä uusimmilla ja hienoimmilla elektronisilla laitteilla?

Herra on asettanut eteemme jumalallisen lupauksen, jonka mukaan ”ne, jotka ovat uskollisia, niin että saavat nämä kaksi pappeutta – ja pitävät kunniaa kutsumuksensa, – ottavat vastaan minut, sanoo Herra; – ja se, joka ottaa vastaan minut, ottaa vastaan minun Isäni; – sen tähden kaikki, mitä minun Isälläni on, annetaan hänelle.”⁹

En kykene kuvittelemaan kaikkea sitä, mitä tähän lupaukseen sisältyy. Mutta tiedän, että se on suurta, se on jumalallista, se on iankaikkista ja se on kaikkien pyrkimystemme arvoista elämässä.

Kun tiedämme tämän, niin kuinka

voimme kieltäytyä palvelemasta Herraa ja lähimmäisiämme auliisti ja iloiten sekä yltämästä tehtäviemme tasolle Jumalan pappeudessa?

Tämä on mitä ylevintä työtä, joka haastaa jokaisen aistimme ja venyttää jokaista kykyämme. Haluammeko nähdä taivaat avoinna ja nähdä omin silmin, kun Pyhän Hengen kehotukset näyttävät meille tietä? Tarttukaamme siis sirppiimme ja ryhtykäämme tähän suurenmoiseen työhön – itseämme paljon suurempaan asiaan!

Jumalan ja lähimmäistemme palveleminen antaa meille haasteen ja kasvattaa meistä jotakin suurempaa kuin kuvittelimme koskaan olevan mahdollista.

Kenties saatatte ajatella, ettei teitä tarvita, ettei teitä huomata tai kaivata, että olette mitättömiä.

Olen vilpittömän pahoillani, jos yhdestäkin pappeudenhaltijasta tuntuu tältä. Aivan varmasti taivaallinen Isänne huomaa teidät ja kaipaa teitä. Hän rakastaa teitä. Ja voin sanoa varmuudella, että kirkossanne teitä tarvitaan.

Ettekö tiedä tätä: ”Mikä maailmassa on hulluutta, sen Jumala valitsi saattaakseen viisaat häpeään. Mikä maailmassa on heikkoa, sen Jumala valitsi saattaakseen häpeään sen, mikä on voimakasta?”¹⁰

On kenties totta, että me olemme heikkoja. Me emme ehkä ole viisaita tai voimallisia. Mutta kun Jumala työskentelee meidän kauttamme, niin kukaan tai mikään ei voi olla meitä vastaan.¹¹

Tästä syystä teitä tarvitaan. Te voitte antaa oman ainutlaatuisen panoksenne, ja Jumala voi kasvattaa sitä panosta voimallisella tavalla. Teidän kykyenne antaa oma panoksenne ei myöskään riipu tehtävästänne kirkossa. Mahdollisuutenne palvella ovat

rajattomat. Jos olette odottelemassa kentän reunalla, kannustan teitä tulemaan mukaan pelaamaan.

Älkää odottako jotakin tiettyä tehtävää, ennen kuin tulette täysin voimin mukaan rakentamaan Jumalan valtakuntaa. Teidät pappeudenhaltijat on jo kutsuttu työhön. Tutkikaa Jumalan sanaa päivittäin, rukoilkaa taivaallista Isää joka päivä, sisäistäkää palautetun evankeliumin periaatteet, antakaa kiitosta Jumalalle ja pyytäkää Hänen johdatustaan. Eläkää sitten sen mukaan, mitä opitte – ensin perheessänne mutta myös kaikissa elämänne tilanteissa.

Suuren Säveltäjän sinfoniassa teillä on oma erityinen stemmanne soitettavana – omat nuotit laulettavananne. Vaikka jättäisitte ne soittamatta tai laulamatta, sinfonia jatkuu aivan varmasti eteenpäin. Mutta jos nousette ja yhdytte kuoroon ja annatte Jumalan voiman työskennellä teidän kauttanne, tulette näkemään, kuinka taivaan ikkunat ovat avoinna ja kuinka Hän ”[vuodattaa] teille siunausta, niin ettei ole kylliksi tilaa ottaa sitä vastaan”¹². Nouskaa todellisten mahdollisuuksienne tasolle Jumalan poikina, niin te voitte olla hyvää aikaansaavana voimana perheessänne, kodissanne, asuinpaikkakunnallanne, kansakunnassanne ja tosiaankin maailmassa.

Ja samalla kun te kadotatte elämänne muiden palvelemisessa¹³, te kasvatte ja kehitytte, kunnes saavuttatte ”Kristuksen täyteyttä vastaavan kypsyyden”¹⁴. Silloin olette valmiita perimään Kristuksen kanssa kaiken, mitä teidän Isällänne on.

Te olette tärkeitä Jumalalle

Rakkaat veljeni, rakkaat ystäväni, te olette tärkeitä. Teitä rakastetaan. Teitä tarvitaan. Tämä työ on totta. Pappeus, joka teillä on ollut etuoikeus saada, on todellakin Jumalan pappeus.

Rukoilen, että kun pohditte kelvollisen pappeudenhaltijan monia nimityksiä, huomaatte takananne jumalallisen tuulen, joka nostaa teitä aina ylöspäin kohti sitä suurenmoista perintöä, jonka taivaallinen Isä on varannut teille. Jätän teille tämän siunauksen ja todistukseni Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. ■

VIITTEET

1. Room. 3:23.
2. Ks. Hel. 5:12.
3. Ks. Ef. 2:19.
4. Ks. ”Sua tahdon seurata”, *MAP-lauluja*, 142.
5. Ks. Moosia 18:9.
6. Ks. OL 81:5.
7. MK Jaak. 2:8.
8. Room. 8:16–17.
9. OL 84:33, 35, 37–38.
10. 1. Kor. 1:27.
11. Ks. Room. 8:31.
12. Mal. 3:10.
13. Ks. Matt. 16:25.
14. Ef. 4:13.

Presidentti Henry B. Eyring

ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

Me olemme yhtä

Rukoilen, että missä olemmekin ja mitä velvollisuuksia meillä onkin Jumalan pappeudessa, me olemme yhtä siinä asiassa, että viemme evankeliumin kaikelle maailmalle.

Herra teki selväksi aivan tämän viimeisen taloudenhoitokauden alussa, että meidän on määrä viedä evankeliumi kaikkkeen maailmaan. Sen, mitä Hän sanoi muutamalle pappeudenhaltijalle vuonna 1831, Hän sanoo monille nyt. Olipa ikämme, kyvykkyytemme, kirkon tehtävämme tai asuinpaikkamme mikä hyvänsä, meidät on yhtenä miehenä kutsuttu työhön auttamaan Häntä Hänen sielujen sadonkorjuusaan, kunnes Hän tulee jälleen. Noille ensimmäisille työntekijöille viinitarhasaan Hän sanoi:

”Ja vielä minä sanon teille: Minä annan teille käskyn, että jokainen mies, sekä vanhin, pappi, opettaja että myös jäsen, ryhtyy kaikkiin voimin kätensä työllä valmistamaan ja tekemään sitä, mitä minä olen käsenyt.

Ja olkoon teidän saarnaamisenne varoittavana äänenä, jokaisen lähimmäiselleen lempeydessä ja sävyisyydessä.

Ja lähtekää pois jumalattomien keskuudesta. Pelastakaa itsenne. Pitäkää itsenne puhtaina, te Herran astioiden kantajat.”¹

Te Aaronin pappeuden haltijat voitte nähdä, että Herran käsky koskee myös teitä. Koska te tiedätte, että Herra valmistaa aina keinon

pitää Hänen käskynsä, voitte odottaa, että Hän tekee niin teidän kunkin kohdalla.

Saanan kertoa teille, kuinka Hän teki sen erään pojan kohdalla, jolla on nyt papin virka Aaronin pappeudessa. Hän on 16-vuotias. Hän asuu maassa, jonne lähetyssaarnaajat saapuivat ensimmäisen kerran vasta vuosi sitten. Heidät määrättiin kahteen kaupunkiin, mutta ei siihen kaupunkiin, jossa tämä poika asuu.

Kun poika oli hyvin nuori, hänen vanhempansa toivat hänet Utahiin turvaan. Lähetyssaarnaajat opettivat perhettä ja kastoivat heidät. Poikaa ei kastettu kirkkoon, koska hän ei ollut silloin vielä kahdeksanvuotias.

Hänen vanhempansa saivat surmansa onnettomuudessa. Niinpä hänen isoäitinsä haetutti hänet kotiin, valtameren yli, takaisin kaupunkiin, jossa hän oli syntynyt.

Vain vuosi sitten maaliskuussa hän oli kävelemässä kadulla, kun hän tunsu, että hänen pitäisi puhua naisen kanssa, jota hän ei tuntenut. Hän puhui naiselle englanniksi, jota hän yhä muisti. Nainen oli sairaanhoitaja, jonka lähetysohjaaja oli lähettänyt kaupunkiin etsimään asuntoa ja ottamaan selville terveydenhoitopalveluista lähetyssaarnaajille, jotka pian määrättäisiin

sinne. Jutellessaan poika ja nainen ystävystyivät. Kun nainen palasi lähetyškotiin, hän kertoi lähetyssaarnaajille pojasta.

Ensimmäiset kaksi vanhinta saapuivat kaupunkiin syyskuussa 2012. Tuo orpopoika oli ensimmäinen, jonka he kastoivat Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkkoon.

Tämän vuoden maaliskuuhun mennessä poika on ollut kirkon jäsen neljä kuukautta. Hänet on asetettu papin virkaan Aaronin pappeudessa, ja siten hän pystyi kastamaan toisen käännynnäisen kirkkoon. Hän on ensimmäinen pappeudenhaltijapioneeri, joka kokoaa muita taivaallisen Isän lapsia vakiinnuttamaan kanssaan kirkkoa noin 130 000 asukkaan kaupungissa.

Pääsiäissunnuntaina, 31. maaliskuuta 2013, kirkon jäsenmäärä tuossa kaupungissa oli kasvanut huikeaan kuuteen jäseneen. Hän oli ainoa paikallinen jäsen, joka osallistui kokoukseen sinä sunnuntaina. Hän oli loukannut polvensa edellisenä päivänä, mutta hän halusi ehdottomasti olla paikalla. Hän oli rukoillut, että kykenisi kävelemään kirkkoon. Ja niinpä hän oli siellä. Hän nautti sakramentin neljän nuoren vanhimman ja yhden lähetyssaarnaaja-avioparin kanssa, jotka olivat kaikki paikallaolijat.

Tuo kertomus ei kuulosta merkittävältä, ellei siinä tunnista Jumalan käden kosketuksen kaavaa Hänen valtakuntansa rakentamisessa. Olen nähnyt sen monta kertaa.

Näin sen nuorena miehenä New Mexicon osavaltiossa. Sukupolvien ajan profeetat ovat kertoneet meille, että meidän täytyy auttaa lähetyssaarnaajia löytämään ja opettamaan sydämetään vilpittömiä ja sitten rakastaa niitä, jotka tulevat valtakuntaan.

Olen nähnyt itse, mitä uskolliset pappeusohjaajat ja jäsenet voivat tehdä. Vuonna 1955 minusta tuli

upseeri Yhdysvaltain ilmavoimiin. Kotiseurakuntani piispa antoi minulle siunauksen juuri ennen kuin lähdin ensimmäiselle komennukselleni, joka oli Albuquerqueassa New Mexican osavaltiossa.

Siunauksessaan hän sanoi, että aikani ilmavoimissa olisi palvelua lähetystyössä. Menin ensimmäisenä sunnuntainani kirkkoon Albuquerqueen 1. seurakuntaan. Luokseni tuli mies, joka esittäytyi piirinjohtajaksi ja kertoi minulle, että aikoi kutsua minut palvelemaan piirilähetyssaarnaajana.

Sanoin hänelle, että olisin siellä vain muutaman viikon koulutuksessa ja sitten minut lähetettäisiin jonnekin muualle maailmaan. Hän sanoi: ”En tiedä siitä, mutta meidän on määrä kutsua sinut palvelemaan.” Kesken sotilaskoulutustani ja aivan kuin sattumalta minut valittiin satojen upseerien joukosta koulutettavaksi erään odottamatta kuolleen upseerin tehtävään esikunnassa.

Niinpä niiden kahden vuoden ajan, jotka olin siellä, tein työtä toimistossani. Useimpina iltoina ja joka

viikonloppu opetin Jeesuksen Kristuksen evankeliumia ihmisille, joita jäsenet toivat luoksemme.

Toverini ja minä työskentelimme lähetystyössämme keskimäärin yli 40 tuntia kuukaudessa, eikä meidän tarvinnut kertaakaan koputella oviin löytääksemme jonkun, jota opettaa. Jäsenet järjestivät meille niin paljon työtä, että usein meillä oli illassa kaksi perhettä opetettavana. Näin omakohteisesti voiman ja siunauksen siinä profeettojen toistuvassa kutsussa, että jokainen jäsen on lähetyssaarnaaja.

Viimeisenä sunnuntaina ennen kuin lähdin Albuquerquesta tuohon kaupunkiin järjestettiin ensimmäinen vaarna. Nyt siellä on pyhä temppeli, Herran huone – kaupungissa, jossa me kerran kokoonnuimme ainoassa kappelissa pyhien kanssa, jotka toivat ystäviä meidän opetettavaksemme ja tuntemaan Hengen todistuksen. Nuo ystävät tunsivat olevansa lämpimästi tervetulleita Herran tosi kirkkoon.

Näin sen seuraavaksi Uudessa-Englannissa, kun lähdin opiskelemaan. Minut kutsuttiin neuvonantajaksi suurenmoiselle piirinjohtajalle, joka oli ollut välinpitämätön kirkkoa kohtaan mutta kasvanut mieheksi, jolla oli suurta hengellistä voimaa. Hänen kotiopettajansa olivat rakastaneet häntä niin paljon, etteivät välittäneet hänen tupakoinnistaan, vaan olivat nähneet, mitä Jumala saattoi nähdä hänessä. Piirinjohtaja ja minä ajoimme yli kukkuloiden ja pitkin rantoja vierailuille pikkuruisiin seurakuntiin, joita oli siellä täällä Massachusettsin ja Rhode Islandin osavaltioissa, rakentaaksemme ja siunataksemme Jumalan valtakuntaa.

Niinä vuosina, jolloin palvelin tuon suuren johtajan kanssa, näimme ihmisten tuovan ystäviä kirkkoon esimerkiksi lään ja kutsamalla heitä kuuntelemaan lähetyssaarnaajia. Minusta noiden seurakuntien kasvu näytti hitaalta ja

Los Angeles, Kalifornia, Yhdysvallat

horjuvalta. Mutta sinä sunnuntaina, kun viisi vuotta myöhemmin lähdin, kaksi apostolia tuli järjestämään piirimme vaarnaksi Longfellow Parkin kappelissa Cambridgessa.

Vuosia myöhemmin palasin sinne johtamaan erään vaarnakonferenssin. Vaarnanjohtaja vei minut katsomaan kallioista kukkulaa Belmontissa. Hän kertoi minulle, että se olisi täydellinen paikka Jumalan temppelille. Siellä temppeli nyt seisoo. Kun katselen sitä, muistan ne nöyrät jäsenet, joiden kanssa istuin pienissä seurakunnissa, heidän kutsumansa naapurit ja näitä opettaneet lähetysaarnajat.

Tämäniltaisessa kokouksessa täällä on eräs uusi diakoni. Olin hänen kanssaan tuona samana pääsiäissunnuntaina, kun se pappi, josta puhuin aiemmin, käveli yhden jäsenen kokoukseensa. Tuo diakoni säteili, kun hänen isänsä sanoi, että olisi poikansa kanssa tässä pappeuskokouksessa tänä iltana. Tämä isä oli hieno lähetysaarnaja samalla lähetyskentällä, jossa hänen isänsä oli ollut lähetysjohtajana. Olen nähnyt hänen isoisänsä isän *Lähetysaarnajan käsikirjan* vuodelta 1937. Hänellä on ihmisten kirkkoon tuomisessa syvät ja pitkäilliset perinteet.

Puhuin siis tuon diakonin piispan kanssa saadakseni tietää, mitä kokemuksia tuo poika saattaisi odottaa kohtaavansa vastatessaan pappuden toimeksiantoon tehdä työtä sielujen kokoamiseksi Herralle. Piispa oli

innoissaan kuvaillessaan, kuinka seurakunnan lähetystyojohtaja seurasi tutkijoiden edistymistä. Hän saa noita tietoja olemalla säännöllisesti yhteydessä lähetysaarnajiin.

Piispa ja hänen seurakuntaneuvostonsa keskustelevat jokaisesta edistyvästä tutkijasta. He päättävät, mitä he voivat tehdä kunkin ihmisen ja hänen perheensä hyväksi auttaakseen heitä saamaan ystäviä ennen kastetta, ottaakseen heidät mukaan toimintoihin ja hoivatakseen niitä, jotka kastetaan. Hän sanoi, että toisinaan lähetysaarnajilla on niin paljon opetustapaamisia, että he ottavat Aaronin pappuden haltijoita tovereikseen.

Seurakunnan lähetystyo-suunnitelmaan sisältyy koorumeiden tavoitteita kutsua tuntemia ihmisiä tapaamaan lähetysaarnajat. Myös diakonien koorumin johtokuntaa kutsutaan asettamaan tavoitteita ja suunnittelemaan, kuinka heidän kooruminsa jäseniä autetaan tuomaan tuttujaan Jumalan valtakuntaan.

Voi näyttää siltä, ettei vahvan vaarnaseurakunnan diakonilla sekä pienen jäsenryhmän uudella papilla – tuolla käännyttäisellä – ole paljonkaan yhteistä toistensa kanssa tai teidän kanssanne. Ettekä kenties näe paljonkaan samankaltaisuutta omissa kokemuksissanne kirkon rakentamiseksi ja siinä, mitä minä pidin ihmeinä New Mexicossa ja Uudessa-Englannissa.

Mutta on yksi tapa, jolla me olemme yhtä pappuden toimeksiantossamme. Me pyhittäydymme ja täytämme yksilölliset velvollisuutemme, jotka liittyvät käskyyn viedä evankeliumi kaikille taivaallisen Isämme lapsille.

Meillä on samanlaisia kokemuksia siitä, miten Herra rakentaa valtakuntaansa maan päällä. Hänen kirkossaan, jossa olemme saaneet kaikki suurmoiset välineet ja organisaation, profetat opettavat yhä samaa perustavaa laatua olevaa totuutta siitä, kuinka meidän on määrä täyttää lähetystyötä koskeva pappusvelvollisuutemme.

Vuoden 1959 huhtikuun yleiskonferenssissa presidentti David O. McKay opetti tätä periaatetta, kuten ovat opettaneet profetat hänen ajastaan asti, myös presidentti Thomas S. Monson. Presidentti McKay kertoi puheensa lopuksi, että vuonna 1923 Brittein saarten lähetyskentällä lähetettiin yleisohje kirkon jäsenille. Heidä kiellettiin käyttämästä rahaa ilmoitteluun, jolla pyrittiin vastaamaan ihmisten kirkkoa kohtaan tuntemaan kielteisyyteen. Presidentti McKayn mukaan ratkaisu oli seuraava: ”Antakaa jokaiselle kirkon jäsenelle tehtävä, että tänä vuonna 1923 jokainen jäsen on lähetysaarnaja. Jokainen jäsen on lähetysaarnaja! Voitte tuoda kirkkoon äitinne, tai se voi olla isänne, ehkäpä työtoverinne työpaikalta. Joku kuulee totuuden hyvän uutisen teiltä.”

Ja presidentti McKay jatkoi: ”Ja se on tämänpäiväinen sanomani. *Jokainen jäsen – puolitoista miljoonaa – on lähetysaarnaja!*”²

Kun vuonna 2002 ilmoitettiin, että lähetystyö siirtyisi piispojen vastuulle, olin ihmeissäni. Olin ollut piispa. Minusta vaikutti siltä, että he kantoivat jo kuormaa, joka oli heidän kestokykynsä rajoilla, palvellessaan jäseniä ja ohjatessaan järjestöjä seurakunnassa.

Yksi tuntemani piispa ei pitänyt sitä lisävelvollisuutena vaan tilaisuutena tuoda seurakunta yhteen suuressa asiassa, jossa jokaisesta jäsenestä tuli lähetyssaarnaaja. Hän kutsui seurakuntaan lähetystyönjohtajan. Hän tapasi itse lähetyssaarnaajat joka lauantai saadakseen tietää heidän työstään, kannustaakseen heitä ja saadakseen tietää heidän tutkijoidensa edistymisestä. Seurakunta-neuvosto löysi keinoja, joilla järjestöt ja koorumit voivat käyttää palvelukokemuksia lähetyssaarnaajien valmentamisena. Tuomarina Israelissa hän auttoi nuoria tuntemaan sovituksen siunaukset pitääkseen heidät puhtaina.

Kysyin äskettäin, kuinka hän selitti sen, että käännyännäiskasteiden määrä oli äkillisesti noussut heidän seurakunnassaan ja että entistä suurempi määrä nuoria oli valmiita ja innokkaita viemään Jeesuksen Kristuksen evankeliumia maailmaan. Hän sanoi, että näytti siltä, ettei kyse ollut

kenenkään suorittamasta velvollisuudesta vaan siitä, että se tapa, jolla heistä tuli yhtä heidän innokkuudessaan tuoda ihmisiä pyhien yhteisöön, toi heille niin paljon onnea.

Joillekuille se oli sitä ja enemmänkin. Moosian poikien tavoin he olivat tunteneet synnin vaikutukset omassa elämässään ja sovituksen tuoman ihmeellisen parantumisen Jumalan kirkossa. Rakkaudesta ja kiitollisuudesta Vapahtajan heille antamaa lahjaa kohtaan he halusivat auttaa jokaista, jota voivat, pääsemään eroon synnin tuomasta surusta, tuntemaan anteeksiannon tuomaa iloa ja kokoontumaan heidän kanssaan turvaan Jumalan valtakuntaan.

Jumalan rakkaus ja heidän rakkautensa ystäviään ja lähimmäisiään kohtaan yhdisti heidät ja sai heidät palvelemaan ihmisiä. He halusivat viedä evankeliumin jokaiselle omassa osassaan maailmaa. Ja he valmistivat lapsiaan olemaan kelvollisia siihen, kun Herra kutsuu heidät opettamaan,

todistamaan ja palvelemaan muissa osissa viinitarhaansa.

Olipa kyse sitten suuresta seurakunnasta, jossa uusi diakoni hoitaa velvollisuuttaan viedä evankeliumia eteenpäin ja rakentaa valtakuntaa, tai pienestä ryhmästä kaukana siellä, missä uusi pappi palvelee, he ovat yhtä tarkoituksessa. Jumalan rakkaus innoittaa diakonia auttamaan ystävää, joka ei vielä ole jäsen. Hän ottaa ystävänsä mukaan johonkin palvelutoimintaan tai muuhun toimintaan kirkossa ja kutsuu sitten ystävänsä ja tämän perheen saamaan opetusta lähetyssaarnaajilta. Niille, jotka kas-tetaan, hän on heidän tarvitsemansa ystävä.

Pappi kutsuu muita mukaansa pienen pyhien ryhmään, missä hän on tuntenut Jumalan rakkautta ja sovituksen siunattua rauhaa.

Jos hän hoitaa edelleen uskollisesti pappeusvelvollisuuttaan, hän näkee ryhmän kasvavan seurakunnaksi, ja sitten hänen kaupunkiinsa tulee Siionin vaarna. Siellä tulee olemaan seurakunta, jossa on rakastava piispa. Voi olla, että jonakin päivänä hänen poikansa tai pojanpoikansa vie Jumalan palvelijan läheiselle kukkulalle ja sanoo: ”Tämä olisi hieno paikka temppelelle.”

Rukoilen, että missä olemmekin ja mitä velvollisuuksia meillä onkin Jumalan pappeudessa, me olemme yhtä siinä asiassa, että viemme evankeliumin kaikelle maailmalle ja että kannustamme ihmisiä, joita rakastamme, puhdistumaan synnistä ja olemaan onnellisia kanssamme Jumalan valtakunnassa. Jeesuksen Kristuksen, jonka kirkko tämä on, nimessä. Amen. ■

VIITTEET

1. OL 38:40–42.
2. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1959, s. 122.

Presidentti Thomas S. Monson

Te pojat Jumalan

Kukin meistä tutkikoon pyhiä kirjoituksia uutterasti, suunnitelkoon elämänsä määrätietoisesti, opettakoon totuutta todistaen ja palvelkoon Herraa rakastaen.

Kahdesti joka vuosi tämä suurenmoinen konferenssikeskus tuntuu muistuttavan meitä vakuuttavasti: ”Te pojat Jumalan, te saitte pappeuden.”¹ Kirkon yleisessä pappeuskokouksessa vallitsee niille ominainen henki.

Tänä iltana joukossamme on monia tuhansia, jotka palvelevat Herraa eri puolilla maailmaa Hänen lähetyssaarnaajinaan. Kuten mainitsin puheessani tänä aamuna, meillä on tällä hetkellä kentällä yli 65 000 lähetyssaarnaajaa, ja lisäksi tuhansia muita, jotka odottavat lähtöä lähetyssaarnaajien koulutuskeskukseen tai joiden hakupaperit ovat parhaillaan käsiteltävänä. Rakastamme ja kiitämme niitä, jotka ovat halukkaita ja innokkaita palvelemaan.

Pyhissä kirjoituksissa ei ole merkityksellisempää julistusta, ei sitovampaa vastuuta, ei suurempaa ohjetta kuin se käsky, jonka ylösnoussut Herra antoi ilmestyessään Galileassa yhdelletoista opetuslapselle. Hän sanoi:

”Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni: kastakaa heitä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen ja opettakaa heitä noudattamaan kaikkea, mitä minä olen käskennyt teidän noudattamaan. Ja katso, minä olen teidän kansanne kaikki päivät maailman loppuun asti.”²

Tämä jumalallinen käsky ja siihen liittyvä suurenmoinen lupaus on meidän tunnuslauseemme tänään kuten se oli ajan keskipäivänä. Lähetystyö on Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkolle ominainen piirre. Se on aina ollut, ja se on aina oleva. Kuten profeetta Joseph Smith on julistanut: ”Loppujen lopuksi suurin ja tärkein velvollisuus on saarnata evankeliumia.”³

Kahdessa lyhyessä vuodessa kaikki ne kokoaikaiset lähetyssaarnaajat, jotka nyt palvelevat tässä Jumalan kuninkaallisessa armeijassa, ovat päättäneet työnsä ja palanneet koteihinsa ja rakkaidensa luo. Ne, jotka tulevat lähetyssaarnaajavanhimpien tilalle, löytyvät tänä iltana kirkon Aaronin pappeuden haltijoiden joukosta. Nuoret miehet, oletteko valmiita vastaan kutsuun? Oletteko halukkaita tekemään työtä? Oletteko valmistautuneita palvelemaan?

Parhaimmillaankin lähetystyö edellyttää tehokasta säätöä omaan elämäntapaan. Se vaatii pitkiä päiviä ja suurta omistautumista, epäitsekkästä uhrautumisesta ja harrasta rukousta. Omistautunut lähetystyöpalvelu antaa tuloksena iankaikkisen ilon osinkoa, joka ulottuu läpi kuolevaisuuden ja iankaikkisuuteen.

Haasteena on olla hyödyllisempiä palvelijoita Herran viinitarhassa. Tämä pätee meihin kaikkiin, olimme pa minkä ikäisiä tahansa, eikä yksinomaan niihin, jotka valmistautuvat palvelemaan kokoaikaisina lähetyssaarnaajina, sillä meille jokaiselle on annettu tehtävä kertoa Kristuksen evankeliumista.

Saanan ehdottaa kaavaa, joka varmistaa menestymisemme: ensiksi, **tutkikaa pyhiä kirjoituksia uutterasti**; toiseksi, **suunnitelkaa elämäenne määrätietoisesti** (ja voisin lisätä, suunnitelkaa elämäenne riippumatta iästänne); kolmanneksi, **opettakaa totuutta todistaen**; ja neljänneksi, **palvelkaa Herraa rakastaen**.

Tarkastelkaamme tämän kaavan kutakin neljää osaa.

Ensiksi, **tutkikaa pyhiä kirjoituksia uutterasti**.

Pyhät kirjoitukset todistavat Jumalasta ja sisältävät iankaikkisen elämän sanat. Ne muodostavat sanomamme perustan.

Kirkon opetusohjelma painottuu pyhiin kirjoituksiin, ja se on ohjelmoitu ja koordinoitu korrelaatiotyön avulla. Lisäksi meitä kannustetaan tutkimaan pyhiä kirjoituksia joka päivä sekä itseksemme että perheemme kanssa.

Saanan esittää vain yhden viittauksen, joka soveltuu välittömästi meidän elämäämme. Mormonin kirjassa Alman kirjan luvussa 17 kerrotaan Alman ilosta, kun hän jälleen kerran näki Moosian pojat ja huomasi heidän järkkymättömyytensä totuuden asiassa. Aikakirja kertoo meille: ”He olivat vahvistuneet totuuden tuntemisessa, sillä he olivat miehiä, joilla oli terve ymmärrys, ja he olivat tutkineet tarkoin kirjoituksia tunteakseen Jumalan sanan.

Mutta ei tässä ole kaikki; he olivat omistautuneet paljolle rukoukselle ja paastolle; sen tähden heillä oli profetian henki ja ilmoituksen henki, ja

kun he opettivat, he opettivat Jumalan voimalla ja valtuudella.”⁴

Veljet, **tutkikaa pyhiä kirjoituksia uutterasti.**

Toiseksi kaavassamme: **suunnitelkaa tulevaisuuttanne määrätietoisesti.**

Kenties mikään nuorten sukupolvi ei ole kohdannut niin kauaskantoisia valintatilanteita kuin nykypäivän nuoret. Heidän täytyy valmistautua opiskelua, lähetystyötä ja avioliittoa varten. Joidenkuiden kohdalla mukana on myös asepalvelus.

Lähetystyöhön valmistautuminen alkaa varhain. Hengellisen valmistautumisen lisäksi viisas isä ja äiti tarjoavat keinon, jolla nuori poika voi aloittaa säästämisen henkilökohtaiseen lähetysaarnajarahastoon. Häntä voidaan hyvin kannustaa vuosien varrella opiskelemaan jotakin vierasta kieltä, jotta tarvittaessa hänen kielitaitoaan voidaan hyödyntää. Lopulta koittaa se loistava päivä, kun piispa ja vaaranjohtaja kutsuvat nuoren miehen keskustelemaan kanssaan. Kelvollisuus vahvistetaan, lähetysaarnajan suositus täytetään.

Minään muuna ajankohtana koko perhe ei niin innokkaasti seuraa ja odota postia ja kirjettä, jonka lähettäjän osoitteena on *47 East South Temple, Salt Lake City, Utah*. Kirje saapuu, jännitys on valtava, kutsu luetaan. Nimetty lähetystyöalue on usein kaukana kotoa. Lähetystyöalueen sijainnista riippumatta valmistautuneen ja kuuliaisen lähetysaarnajan vastaus on kuitenkin sama: ”Minä palvelen.”

Lähtövalmistelut alkavat. Nuoret miehet, toivon, että arvostatte niitä uhrauksia, joita vanhempanne niin mielellään tekevät, jotta te voitte palvella. Heidän työnsä tukevat teitä, heidän uskonsa kannustaa teitä, heidän rukouksensa vahvistavat teitä. Lähetystyö on perheasia. Vaikka mannerten

tai valtamerten lakeus saattaa olla erottamassa teitä, sydämet ovat yhtä.

Veljet, kun suunnittelette elämääne määrätietoisesti, muistakaa, että teidän lähetystyömahdollisuutenne eivät rajoitu muodollisen kutsun määrittämään aikaan. Ne teistä, jotka palvelevat armeijassa – tuo aika voi ja sen tulisi olla hyödyllinen. Joka vuosi asepalveluksessa olevat nuoret miehemme tuovat monia sieluja Jumalan valtakuntaan pitämällä pappetensa kunniaa, elämällä Jumalan käskyjen mukaan ja opettamalla muille Herran jumalallista sanaa.

Älkää jättäkö huomaamatta etuoikeuttanne olla lähetysaarnajia, kun olette opiskelemassa. Teidän esimerkkinne myöhempien aikojen pyhänä

huomataan ja punnitaan ja usein sitä jäljitellään.

Veljet, olittepa minkä ikäisiä tahansa, olivatpa olosuhteenne mitä tahansa, kehotan teitä **suunnittelemaan elämääne määrätietoisesti.**

Nyt kaavamme kolmanteen kohtaan: **opettakaa totuutta todistaen.**

Noudattakaa apostoli Pietarin neuvoa, kun hän kehotti: ”Olkaa aina valmiit antamaan vastaus jokaiselle, joka kysyy, mihin teidän toivonne perustuu.”⁵ Kohottakaa äänenne ja todistakaa jumaluuden todellisesta luonteesta. Julistakaa todistuksenne Mormonin kirjasta. Kertokaa niistä loistavista ja hienoista totuuksista, jotka sisältyvät pelastussuunnitelmaan.

Kun yli 50 vuotta sitten palvelin lähetysohjohtajana Kanadassa, eräs nuori lähetyssaarnaaja, joka tuli pieneltä maaseutupaikkakunnalta, ihmetteli Toronton kokoa. Hän oli kooltaan lyhyt, mutta hänen todistuksensa oli huikea. Pian saapumisensa jälkeen hän meni toverinsa kanssa käymään Elmer Pollardin kotona Oshawassa Ontariossa. Koska herra Pollard tunsu sääliä näitä nuoria miehiä kohtaan, jotka kulkivat talosta taloon sokaisevassa lumituiskussa, hän kutsui lähetyssaarnaajat kotiinsa. He esittivät hänelle sanomansa. Hän ei tunnistanut henkeä. Aikanaan hän pyysi, että he lähtisivät eivätkä palaisi. Kun vanhimmat lähtivät hänen etukuistiltaan, hän lausui viimeiset sanansa heille ivallisesti: ”Ette voi väittää minulle, että te todella uskotte Joseph Smithin olleen Jumalan profeetta!”

Ovi suljettiin. Vanhimmat kävelivät pihatietä pitkin. Maalaispoikamme sanoi toverilleen: ”Vanhin, me emme vastanneet herra Pollardille. Hän sanoi, että me emme usko Joseph Smithin olleen tosi profeetta. Palataan

ja lausutaan todistuksemme hänelle.” Alkuun kokeneempi lähetyssaarnaaja epäröi, mutta viimein hän suostui menemään toverinsa kanssa. Pelko täytti heidän sydämensä, kun he lähestyivät ovea, jolta heidät oli juuri häädetty. He koputtivat, kohtasivat herra Pollardin, kokivat ahdistavan hetken, ja sitten Hengen antamalla voimalla kokematon lähetyssaarnaajamme lausui: ”Herra Pollard, Te sanoitte, että me emme todella usko Joseph Smithin olleen Jumalan profeetta. Todistan Teille, että Joseph *oli* profeetta. Hän *todellakin* käänsi Mormonin kirjan. Hän näki Isän Jumalan ja Pojan Jeesuksen. Minä tiedän sen.”

Jonkin ajan kuluttua herra Pollard, nykyään veli Pollard, seisoi pappesuskokouksessa ja julisti: ”Sinä yönä en saanut unta. Kuulin näiden sanojen kaikuvan korvissani: ’Joseph Smith oli Jumalan profeetta. Minä tiedän sen. Minä tiedän sen. Minä tiedän sen.’ Seuraavana päivänä soitin lähetyssaarnaajille ja pyysin heitä palaamaan. Heidän sanomansa ja heidän todistuksensa yhdessä muuttivat

elämäni ja perheeni elämän.” Veljet, **opettakaa totuutta todistaen.**

Kaavamme viimeisenä kohtana on: **palvelkaa Herraa rakastaen.** Mikään ei voi korvata rakkautta. Menestyksekkäät lähetyssaarnaajat rakastavat toveriaan, lähetysohjohtaajaansa ja niitä kallisarvoisia ihmisiä, joita he opettavat. Opin ja liittojen luvussa 4 Herra on määrittänyt palvelutyön vaatimukset. Mieltikäämme vain muutamia jakeita:

”Ja nyt, oi te, jotka ryhdytte palvelemaan Jumalaa, katsokaa, että palvelette häntä koko sydämeštänne, väkevyydestänne, mieleštänne ja voimastänne, jotta voitte seistä nuhteettomina Jumalan edessä viimeisenä päivänä. – –

Ja usko, toivo ja rakkaus, silmämääränä vain Jumalan kunnia, tekevät hänet kelvolliseksi työhön.

Muistakaa usko, hyveellisyys, tieto, kohtuullisuus, kärsivällisyys, veljellinen ystävällisyys, jumalisyys, rakkaus, nöyryys, uutteruus.”⁶

Jokainen teistä ääneni kuuluvilla olevista voisi hyvin esittää itselleen

kysymyksen: ”Olenko tänään kasvanut uskossa, hyveellisyydessä, tiedossa, jumalisuudessa, rakkaudessa?”

Ne sielut, joita autatte pelastumaan pyhittyneellä omistautumisellanne kotimaassa tai ulkomailla, saattavat hyvin olla niitä, joita rakastatte eniten.

Monia vuosia sitten rakkaat ystäväni Craig Sudbury ja hänen äitinsä Pearl tulivat toimistooni ennen Craigin lähtöä Melbournen lähetyskentälle Australiaan. Paikalta puuttui selvästi Craigin isä Fred Sudbury. Kaksikymmentäviisi vuotta aikaisemmin Craigin äiti oli solminut avioliiton Fredin kanssa, joka ei tuntenut kirkkoa kohtaan samaa rakkautta eikä itse asiassa ollut jäsen.

Craig kertoi minulle syvästä ja kestävästä rakkaudestaan vanhempiaan kohtaan ja toiveestaan, että jotenkin, jollakin tavoin Henri koskettaisi hänen isäänsä ja avaisi tämän sydämen Jeesuksen Kristuksen evankeliumille. Rukoilin innoitustan suhteen, kuinka sellainen toive voisi täytyä. Innoitus tuli, ja sanoin Craigille: ”Palvele Herra koko sydämestäsi. Ole kuuliainen pyhälle

kutsumuksellesi. Kirjoita joka viikko kirje vanhemillesi, ja kirjoita silloin tällöin isällesi henkilökohtaisesti ja kerro hänelle, kuinka paljon rakastat häntä, ja kerro hänelle, miksi olet kiitollinen siitä, että olet hänen poikansa.” Hän kiitti minua ja lähti toimistosta äitinsä kanssa.

En ollut nähnyt Craigin äitiä suunnilleen puoleentoista vuoteen, kun hän tuli toimistooni ja kyynelisin kertonut minulle: ”Craigin lähetystyöhön lähdöstä on kulunut melkein kaksi vuotta. Hän on joka viikko kirjoittanut meille kirjeen. Hiljattain mieheni Fred nousi ensi kertaa seisomaan todistuskokouksessa ja yllätti minut ja järkytti jokaisen paikalla olevan ilmoittamalla, että hän oli päättänyt liittyä kirkon jäseneksi. Fred antoi ymmärtää, että hän ja minä menisimme Australiaan tavataksemme Craigin tämän lähetystyön päättyessä, jotta Fred voisi olla viimeinen, jonka Craig kastaa koko-aikaisena lähetysaarnaajana.”

Yksikään lähetysaarnaaja ei ole seisonut niin ryhdikkäänä kuin Craig Sudbury, kun hän kaukaisessa Australiassa auttoi isänsä vyötärönsyvyiseen

veteen, kohotti oikean kätensä suoraan kulmaan ja toisti nuo pyhät sanat: ”Frederick Charles Sudbury, Jeesuksen Kristuksen antamalla valtuudella kastan sinut Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen.”

Rakkaus oli saavuttanut voittonsa.

Palvelkaa Herra rakastaen.

Veljet, kukin meistä **tutkikoon pyhiä kirjoituksia uutterasti, suunnittelemaan elämänsä määrätietoisesti, opettakoon totuutta todistaen ja palvelkoon Herra rakastaen.**

Sielujemme täydellinen Paimen, lähetysaarnaaja, joka lunasti ihmiskunnan, on antanut meille jumalallisen vakuutuksensa:

”Ja jos kävisi niin, että te tekisitte työtä koko elinaikanne huutaen parannusta tälle kansalle ja johdattaisitte ainoastaan yhden sielun minun luokseni, kuinka suuri teidän ilonne onkaan hänen kanssansa minun Isäni valtakunnassa!

Ja nyt, jos ilonne on suuri yhden sielun kanssa, jonka olette johdanneet minun luokseni minun Isäni valtakuntaan, kuinka suuri teidän ilonne onkaan, jos johdatatte monta sielua minun luokseni!”⁷

Hänestä, joka nämä sanat sanoi, minä julistan oman todistukseni: Hän on Jumalan Poika, meidän Lunastajamme ja meidän Vapahtajamme.

Rukoilen, että voimme aina vastata Hänen lempeään kutsuunsa: ”Seuraa sinä minua.”⁸ Hänen pyhässä nimesään – Jeesuksen Kristuksen, Herran nimessä. ■

VIITTEET

1. ”Te pojat Jumalan”, *MAP-lauluja*, 195.
2. Matt. 28:19–20.
3. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, 2007, s. 330.
4. Alma 17:2–3.
5. 1. Piet. 3:15.
6. OL 4:2, 5–6.
7. OL 18:15–16.
8. Joh. 21:22.

Presidentti Dieter F. Uchtdorf

toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

Jumalan valon antama toivo

Kun pyrimme kasvattamaan rakkauttamme Jumalaa kohtaan ja pyrimme rakastamaan lähimmäisiämme, evankeliumin valo ympäröi meidät ja kohottaa meitä.

Ovi valaistumiseen

Työhuoneessani on taulu, jota rakastan. Sen nimi on *Ovi valaistumiseen*. Sen maalasi eräs ystäväni, tanskalainen taiteilija Johan Benthin, joka oli Kööpenhaminan ensimmäinen vaaranjohtaja.

Taulussa näkyy pimeä huone, jonka avoimesta ovesta loistaa valo. Minusta on mielenkiintoista, ettei ovesta tuleva valo valaise koko huonetta – ainoastaan aivan oven edustan.

Minusta tämän taulun pimeys ja valo ovat vertaus elämästä. Olotilaamme kuolevaisina olentoina kuuluu se, että toisinaan tunnemme olevamme ikään kuin pimeyden ympäröimiä. Olemme ehkä menettäneet jonkun rakkaan, lapsi on saattanut joutua harhateille, olemme kenties saaneet huolestuttavan lääketieteellisen diagnoosin, meillä voi olla vaikeuksia saada työpaikka ja kannamme epäilysten tai pelkojen taakkaa, tai ehkä tunnemme olevamme yksin tai ettei kukaan rakasta meitä.

Mutta vaikka meistä voi tuntua, että olemme hukassa nykyisten

olosuhteidemme keskellä, Jumala lupaa meille valonsa antaman toivon – Hän lupaa valaista edessämme olevan tien ja näyttää meille tien pois pimeydestä.

Huone täynnä pimeyttä

Haluaisin kertoa teille erästä naisesta, joka varttui pimeyden täytämässä huoneessa. Kutsun häntä Janeksi.

Siitä asti kun Jane oli kolmevuotias, häntä hakattiin, vähäteltiin ja pahoinpideltiin jatkuvasti. Häntä uhkailtiin ja pilkattiin. Hän heräsi joka aamu tietämättä, selviäisikö hän hengissä seuraavaan päivään. Ihmiset, joiden olisi pitänyt suojella häntä, olivat niitä, jotka kiduttivat häntä tai antoivat pahoinpitelyn jatkua.

Suojellakseen itseään Jane oppi olemaan tuntematta. Hänellä ei ollut toivoa pelastumisesta, joten hän kovetti itsensä kohtaamaan todellisuutensa kauhut. Hänen maailmassaan ei ollut valoa, joten hän alistui pimeyteen. Turtumuksella, joka voi johtua vain jatkuvasta ja hellittämättömästä

yhteydestä pahaan, hän hyväksyi sen, että jokainen hetki voisi olla hänen viimeisensä.

Sitten, 18-vuotiaana, Jane löysi Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon. Palautetun evankeliumin ilo ja toivo läpäisivät hänen sydämensä, ja hän otti vastaan kutsun mennä kasteelle. Ensimmäistä kertaa hänen elämäänsä tuli valoa ja hän näki edessään kirkkaan polun. Hän jätti maailmansa pimeyden ja päätti mennä oppilaitokseen, joka oli kaukana hänen pahoinpitelijästään. Vihdoin hän tunsii päässeensä vapaaksi pimeydestä ja pahuudesta – hän oli vapaa nauttimaan Vapahtajan suloisesta rauhasta ja ihmeellisestä parantumisesta.

Vuosia myöhemmin, kun Janen pahoinpitelijä oli jo kuollut, Janea kuitenkin vaivasivat jälleen lapsuuden hirvittävät tapahtumat. Syvä murhe ja viha uhkasivat tuhota sen ihmeellisen valon, jonka hän oli löytänyt evankeliumissa. Hän ymmärsi, että jos hän antaisi tuon pimeyden tuhota hänet, hänen piinaajansa saisi lopullisen voiton.

Hän haki terapeutin ja lääkärin apua ja alkoi ymmärtää, että hänelle paras tapa parantua oli ymmärtää ja hyväksyä, että pimeyttä on olemassa – mutta sinne ei saa jäädä olemaan. Sillä, kuten hän nyt tiesi, on olemassa myös valoa – ja juuri siellä hän päätti olla.

Kun ottaa huomioon Janen pimeän menneisyyden, hänestä olisi helposti voinut tulla kostonhaluinen, katkera tai väkivaltainen. Mutta hänestä ei tullut sellaista. Hän vastusti kiusausta levittää pimeyttä kieltäytymällä sortumasta vihaan, loukkaantumiseen tai kyynisyyteen. Sen sijaan hän piti tiukasti kiinni toivosta, että Jumalan avulla hän voisi parantua. Hän päätti säteillä valoa ja omistaa elämänsä muiden auttamiseen. Tämä päätös

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon johtavat auktoriteetit

ENSIMMÄINEN PRESIDENTTIKUNTA

Henry B. Eyring
ensimmäinen neuvonantaja

Thomas S. Monson
presidentti

Dieter F. Uchtdorf
toinen neuvonantaja

KAHDENTOISTA APOSTOLIN KOORUMI

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

SEITSEMÄNKYMMENEN KOORUMIEN JOHTOKUNTA

Ronald A. Rasband

L. Whitney Clayton

Donald L. Hallstrom

Tod R. Callister

Richard J. Maynes

Craig C. Christensen

Ulisses Soares

SEITSEMÄNKYMMENEN ENSIMMÄINEN KOORUMI

(lakkojärjestyksessä)

Marcos A. Adlakonis

Jose L. Alonso

Carlos H. Amado

Ian S. Ardern

Mervyn B. Arnold

David S. Baxter

Shayne M. Bowen

Craig A. Cardon

Yoon Hwan Choi

Don R. Clarke

Carl B. Cook

Lawrence E. Coblidge

Claudio R. M. Costa

LeGrand R. Curtis Jr.

Benjamin De Hoyos

John B. Dickson

Edward Duble

Kevin R. Duncan

Larry J. Echo Hawk

Stanley G. Ellis

David F. Evans

Enrique R. Fababella

Eduardo Gavaret

Robert C. Gay

Carlos A. Goady

Christoffel Golden Jr.

Gerri W. Gong

Walter F. Gonzalez

C. Scott Grow

James J. Hamula

Daniel L. Johnson

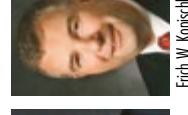
Paul V. Johnson

Patrick Keaton

Paul E. Koelliker

Erich W. Kopschke

Marcus B. Nash

S. Gifford Nielsen

Brent H. Nielson

Allan F. Parker

Kevin W. Pearson

Anthony D. Perkins

Paul B. Pieper

Rafael E. Pino

Bruce D. Porter

Dale G. Reiland

Michael T. Ringwood

Lynn G. Robbins

Joseph W. Sitari

Steven E. Snow

Michael John U. Teh

Wilford W. Andersen

Koichi Aoyagi

Randall K. Bennett

Bruce A. Carlson

J. Devin Cornish

Timothy J. Dyches

Bradley D. Foster

Randy D. Funk

O. Vincent Haleck

Kevin S. Hamilton

Larry R. Lawrence

Per G. Malm

James B. Martino

Jaro Mazzagari

Adrian Ochoa

Kent F. Richards

Gregory A. Schwitzer

Terence M. Vinson

Kent D. Watson

Larry Y. Wilson

Don R. Clarke

Yoon Hwan Choi

Craig A. Cardon

Yoon Hwan Choi

Don R. Clarke

Stanley G. Ellis

Larry J. Echo Hawk

Kevin R. Duncan

Larry J. Echo Hawk

Stanley G. Ellis

James J. Hamula

C. Scott Grow

Walter F. Gonzalez

C. Scott Grow

James J. Hamula

Kevin W. Pearson

Allan F. Parker

Brent H. Nielson

Allan F. Parker

Kevin W. Pearson

Michael John U. Teh

Steven E. Snow

Joseph W. Sitari

Steven E. Snow

Michael John U. Teh

Claudio D. Zivic

Francisco J. Vinas

Armijo Valenzuela

William R. Walker

W. Christopher Watfield

F. Michael Watson

Scott D. Whiting

Kazuhiko Yamashita

Jorge E. Zaballo

JOHTAVA PIIPAKUNTA

Gerald Causse
ensimmäinen
neuvonantaja

Gary E. Stevenson
johtava piispa

Dean M. Davies
toinen neuvonantaja

Myöhempien aikojen pyhät kautta maailman kokoon-tuvat 183. vuosikonferenssiin. Kuvissa myötöpäivään ylhäältä vasemmalta alkaen on kirkon jäseniä ja lähe-tysaarnaajia Guayaquilissa Ecuadorissa, Pretoriassa Etelä-Afrikassa, Santiagossa Chilessä, Kööpenhaminassa Tanskassa, New York Cityssä New Yorkin osavaltiossa Yhdysvalloissa, Brasiliassa Brasiliassa sekä Edin-burghissa Skotlannissa.

mahdollisti sen, että hän kykeni jättämään menneisyyden taakseen ja astumaan loistavaan, kirkkaaseen tulevaisuuteen.

Hänestä tuli opettaja. Nyt vuosikymmeniä myöhemmin hänen rakkautensa on vaikuttanut satoihin lapsiin auttaen heitä ymmärtämään, että he ovat arvokkaita, että he ovat tärkeitä. Hänestä on tullut uupumaton heikkojen, sorrettujen ja lannistuneiden puolustaja. Hän vahvistaa, tukee ja innoittaa jokaista lähelläään olevaa ihmistä.

Jane oppi, että parantumista tapahtuu silloin kun tulemme pois pimeydestä ja kuljemme kohti kirkkaamman valon antamaa toivoa. Osoittamalla uskoa, toivoa ja rakkautta käytännössä hän paitsi muutti omaa elämäänsä on myös ikuisesti siunannut monien, monien muiden elämää.

Valo liittyy valoon

Joukossanne voi olla joitakuita, jotka tuntevat pimeyden käyvän päällensä. Saatatte tuntea kantavanne huolten, pelkojen tai epäilysten taakkaa. Teille ja meille kaikille toistan ihmeellisen ja varman totuuden: Jumalan valo on todellinen. Se on kaikkien ulottuvilla! Se antaa elämän kaikelle.¹ Sillä on voima lieventää syvimmänkin haavan kirvelyä. Se voi olla yksinäisen ja sairaan sielumme parantavaa balmia. Se voi kylvää kirkkaamman toivon siemeniä toivottomuuden peltoon. Se voi valaista syvimmätkin murheen laaksot. Se voi valaista edessämme olevan polun ja johtaa meidät pimeimmän yön läpi uuteen aamunkoittoon ja sen tuomaan lupaukseen.

Tämä ”Jeesuksen Kristuksen – – Henki antaa valon jokaiselle ihmiselle, joka tulee maailmaan.”²

Hengellistä valoa tulee kuitenkin harvoin sellaiselle ihmiselle, joka vain istuu pimeydessä odottaen, että joku sytyttää valon. Siihen, että avamme

silmämme Kristuksen valoon, tarvitaan osoitus uskosta. Hengellistä valoa ei voi erottaa lihallisin silmin. Jeesus Kristus itse opetti: ”Minä olen valo, joka loistaa pimeydessä, eikä pimeys sitä käsitä.”³ Sillä ”ihminen ei luonnostaan ota vastaan Jumalan Hengen puhetta, sillä se on hänen mielestään hulluutta. Hän ei pysty tajuamaan sitä, koska sitä on tutkittava Hengen avulla.”⁴

Kuinka me sitten avamme silmämme näkemään Jumalan valon antaman toivon?

Ensiksi, aloittakaa siitä, missä olette.

Eikö olekin ihmeellistä tietää, ettei meidän tarvitse olla täydellisiä voidaksemme kokea taivaallisen Isämme siunauksia ja lahjoja? Meidän ei tarvitse odottaa maalilinjan ylittämistä saadaksemme Jumalan siunauksia. Itse asiassa taivaat alkavat aueta ja taivaan siunaukset alkavat laskeutua päällemme samalla kun otamme ensimmäisiä askeleitamme valoa kohti.

Täydellinen paikka aloittaa on täsmälleen siinä, missä olette juuri nyt. Sillä ei ole väliä, kuinka kelvoton luulette olevanne tai kuinka kaukana toisten jäljessä tunnette kulkevanne. Sillä samalla hetkellä, jolloin alatte etsiä

taivaallista Isänne, sillä hetkellä Hänen valonsa toivo alkaa herättää, elävöittää ja ylevöittää sieluanne.⁵ Pimeys ei ehkä hälvene heti kokonaan, mutta yhtä varmasti kuin yö aina väistyy aamunkoiton tieltä, valo saapuu kyllä.

Toiseksi, kääntäkää sydämenne kohti Herraa.

Kohottakaa sielunne rukoukseen ja selittäkää taivaalliselle Isällemme, miltä teistä tuntuu. Tunnustakaa vajavuutenne. Vuodattakaa sydämenne tunteita ja ilmaiskaa kiitollisuutenne. Kertokaa Hänelle, mitä koettelemuksia teillä on. Anokaa Häneltä Kristuksen nimessä voimaa ja tukea. Pyytäkää, että korvanne aukaistaisiin, jotta voisitte kuulla Hänen äänensä. Pyytäkää, että silmänne aukaistaisiin, jotta voisitte nähdä Hänen valonsa.

Kolmanneksi, vaeltakaa valossa.

Taivaallinen Isänne tietää, että te teette virheitä. Hän tietää, että te kompastelette – ehkä montakin kertaa. Se saa Hänet surulliseksi, mutta Hän rakastaa teitä. Hän ei halua masentaa teitä. Päinvastoin Hän haluaa teidän nousevan ylös ja tulevan siksi henkilöksi, joksi teidän on tarkoitus tulla.

Siksi Hän lähetti Poikansa tänne maan päälle valaisemaan tietä ja näyttämään meille, kuinka ylittäsimmme turvallisesti polullemme

asetetut kompastuskivet. Hän on antanut meille evankeliumin, joka opettaa opetuslapsen tavan elää. Se opettaa meille, mitä meidän täytyy tietää, tehdä ja olla kulkeaksemme Hänen valossaan seuraten Hänen rakkaan Poikansa, Vapahtajamme, jalanjälkiä.

Valo voittaa pimeyden

Kyllä, me teemme virheitä.

Kyllä, me horjumme.

Mutta kun pyrimme kasvattamaan rakkauttamme Jumalaa kohtaan ja pyrimme rakastamaan lähimmäisiämme, evankeliumin valo ympäröi meidät ja kohottaa meitä. Pimeys kaikkoo varmasti, koska se ei pysty olemaan valossa. Kun lähestymme Jumalaa, Hän lähestyy meitä.⁶ Ja päivä päivältä Jumalan valon antama toivo kasvaa sisimmässämme ja ”kirkastuu kirkastumistaan täyteen päivään saakka”⁷.

Kehotan kaikkia niitä, jotka tuntevat kulkevansa pimeydessä, luottamaan tähän ihmiskunnan Vapahtajan lausumaan varmaan lupaukseen: ”Minä olen maailman valo. Se, joka seuraa minua, ei kulje pimeässä, vaan hänellä on elämän valo.”⁸

Valo Afrikassa

Joitakin vuosia sitten vaimollani Harrietilla ja minulla oli ikimuistoinen kokemus, jonka yhteydessä näimme tämän lupauksen täyttyvän. Olimme Länsi-Afrikassa, kauniissa maailmankolkassa, jossa kirkko kasvaa ja jossa on miellyttäviä myöhempien aikojen pyhiä. Länsi-Afrikassa on kuitenkin myös monia haasteita. Minä murehdin erityisesti näkemääni köyhyyttä. Kaupungeissa on korkea työttömyysaste, ja usein perheet näkevät paljon vaivaa täyttääkseen päivittäiset tarpeensa ja ollakseen turvassa. Sydämeni särkyi, kun kuulin, että monet rakkaat kirkkomme jäsenet elävät sellaisessa puutteessa. Mutta sain myös tietää, että nämä hyvät jäsenet auttavat toisiaan keventämään raskaita kuormiaan.

Saavuimme lopulta yhteen suuren kaupungin lähellä sijaitsevaan seurakuntakeskukseemme. Mutta sen sijaan että olisimme löytäneet taakkojen kuormittamia ja synkkyuden vallassa olevia ihmisiä, tapasimmekin iloisia ihmisiä, jotka aivan säteilivät valoa! Ilo, jota he tunsivat evankeliumista, oli tarttuvaa ja kohotti meidän mieli-alaamme. Rakkaus, jota he osoittivat

meitä kohtaan, teki nöyräksi. Heidän hymynsä oli aito ja tarttuva.

Muistan pohtineeni tuolloin, voisiko koko maan päällä olla onnellisempia ihmisiä. Vaikka nämä rakkaat pyhät elivät vaikeuksien ja koettelemusten keskellä, he olivat täynnä valoa!

Kokous alkoi, ja aloin puhua. Mutta pian sähköit menivät poikki rakennuksessa, ja jouduimme täydelliseen pimeyteen.

Hetken ajan näin yleisön joukossa tuskin kenenkään kasvoja, mutta saatoin nähdä ja tuntea pyhiemme kirkkaan ja kauniin hymyn. Voi kuinka nautinkaan näiden ihanien ihmisten kanssa olemisesta!

Kappelissa oli edelleen pimeää, joten istuuduin vaimoni viereen odotamaan, että sähköit tulisivat päälle. Odotellessamme tapahtui jotakin merkittävää.

Muutama ääni alkoi laulaa yhtä evankeliumin palautuksesta kertovaa laulua. Ja sitten joukkoon liittyi muita ihmisiä. Ja vielä lisää. Pian kappelin täytti suloinen, mahtava äänen kuoro.

Nämä kirkon jäsenet eivät tarvineet laulukirjoja; he osasivat jokaisen laulamansa laulun kaikki sanat. Ja he lauloivat laulun toisensa jälkeen voimalla ja hengellä, jotka koskettivat sydäntäni.

Lopulta valot välähtivät takaisin päälle ja huone kylpi valossa. Harriet ja minä katsahdimme toisiimme kyynelsilmin.

Suuren pimeyden keskellä nämä kauniit, ihanat pyhät olivat täyttäneet tuon kirkkorakennuksen ja meidän sielumme valolla.

Se oli meistä valtavan liikuttava hetki – hetki, jota Harriet ja minä emme koskaan unohda.

Tulkaa valoon

Kyllä, ajoittain saattaa vaikuttaa siltä, että pimeys koskettaa

elämäämme – tai jopa kietoutuu sen ympärille. Joskus meitä ympäröivä yö tuntuu painostavalta, masentavalta ja pelottavalta.

Sydämeni murehtii niitä monia murheitä, joita jotkut teistä kohtaavat, sitä tuskallista yksinäisyyttä ja niitä uuvuttavia pelkoja, joita teillä saattaa olla.

Todistan kuitenkin, että meidän elävä toivomme on Jeesuksessa Kristuksessa! Hän on todellinen, puhdas ja voimallinen ovi jumalalliseen valaistumiseen.

Todistan, että Kristuksen kanssa pimeys ei voi menestyä. Pimeys ei voita Kristuksen valoa.

Todistan, ettei pimeys voi kestää elävän Jumalan Pojan loistavassa valossa!

Kehotan teitä jokaista avaamaan sydämenne Hänelle. Etsikää Häntä tutkimalla ja rukoilemalla. Tulkaa Hänen kirkkoonsa, Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkkoon. Oppikaa Hänestä ja Hänen evankeliumistaan, osallistukaa aktiivisesti, auttakaa toisianne ja palvelkaa iloiten Jumalaamme.

Veljet ja sisaret, pimeimmänkin yön jälkeen maailman Vapahtaja johdattaa teidät vähitellen suloiseen ja kirkkaaseen aamunkoittoon, joka varmasti nousee sisimmässänne.

Kun kuljette kohti Jumalan valon antamaa toivoa, tulette huomaamaan rakastavan taivaallisen Isän myötätunnon, rakkauden ja hyvyyden. ”Hänessä ei ole pimeyden häivää.”⁹ Tästä todistan Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ks. OL 88:11–13.
2. OL 84:45–46.
3. OL 6:21.
4. 1. Kor. 2:14.
5. Ks. Alma 34:31.
6. Ks. Jaak. 4:8; OL 88:63.
7. OL 50:24.
8. Joh. 8:12.
9. 1. Joh. 1:5.

Vanhin Neil L. Andersen

kahentoista apostolin koorumista

Se on ihme

Jos te ette ole kokoaikaisia lähetyssaarnaajia, joilla on lähetyssaarnaajan nimikyltti takkiin kiinnitettynä, nyt on aika maalata sellainen sydämeenne – maalata se Paavalin sanoin ”ei – – musteella vaan elävän Jumalan Hengellä”.

Jeesuksen Kristuksen elämä kuolevaisuudessa oli täynnä ihmeitä: neitsytäiti, uusi tähti, enkelit ilmestyivät paimenille, sokeat saivat näkönsä, rammat alkoivat kävellä, enkelit Getsemanessa ja haudalla sekä kaikkein suurin ihme – Hänen loistokas ylösnousemuksensa.

Voitteko kuvitella mielessänne kohtauksen, jossa yksitoista apostolia oli vuorella Galilean lähistöllä ja ylösnoussut Herra tuli heidän luokseen ja sanoi: ”Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni: kastakaa heitä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen.”¹ ”Menkää kaikkialle maailmaan ja julistakaa evankeliumi kaikille luoduille.”²

”Kaikki kansat”? ”Kaikkialle maailmaan”? ”Kaikille luoduille”? Oliko se mahdollista? Vaikka Jeesus rauhoitteli heitä, he varmaankin ihmettelivät, kokisivatko he todella ihmeitä viedessään evankeliumia eteenpäin.³

Usko voitti epäilyksen, ja Pietari kohotti äänensä sanoen:

”Te kaikki, jotka asutte Jerusalemissa! Tietäkää tämä: – –

Jeesus Nasaretilainen – – [jonka] te surmasitte – – [ja] panitte lakia tuntemattomat pakanat naulitsemaan hänet ristiin – –

Tämän Jeesuksen on Jumala herättänyt kuolleista; [ja] me kaikki olemme sen todistajia.”⁴

Sinä päivänä tapahtui kiistämättä hengellistä vuodatusta ja 3 000 ihmistä kastettiin. Kuten Jeesus oli luvannut, merkit ja ihmeet seurasivat uskovien uskoa.

Kun Jeesuksen Kristuksen kirkko palautettiin maan päälle 183 vuotta sitten, Herran käsky pienelle opetuslapsijoukolleen toisti Hänen sanojaan, jotka oli lausuttu vuosisatoja aiemmin: ”Varoituksen ääni kuuluu kaikille ihmisille.”⁵ ”Sillä totisesti, äänen täytyy lähteä – – kaikkialle maailmaan ja maan ääriin saakka.”⁶

”Kaikille ihmisille”? ”Kaikkialle maailmaan”? ”Maan ääriin saakka”? Oliko se mahdollista?

Herra rauhoitteli myöhempien aikojen pyhiään⁷, mutta pystyivätkö he näkemään ennalta tämän ihmeellisen työn laajuutta ja kohtaloa? He varmaankin ihmettelivät, kokisivatko he todella ihmeitä viedessään evankeliumia eteenpäin.

Jälleen usko voitti epäilyksen, ja tuhansia ihmisiä kastettiin. Englannissa vanhin Wilford Woodruff löysi kokonaisen yhteisön, joka odotti hänen saapumisistaan. Herran Henki laskeutui

heidän päälle, ja hän kastoi 45 saarnaajaa ja useita satoja jäseniä ensimmäisen kuukautensa aikana Benbow'n maatilalla.⁸

Meidän aikamme ei ole mitenkään erilainen. Kun vanhin David A. Bednar ja minä olimme lähetyssaarnaajia noin 40 vuotta sitten (ja voin vakuuttaa teille, että emme ole kaikkein vanhimpia kotiin palanneita lähetyssaarnaajia näillä punaisilla tuoleilla), lähetyssaarnaajia oli 16 000. Kuten presidentti Thomas S. Monson eilen raportoi, heitä on nyt 65 000 – enemmän kuin koskaan ennen. Silloin vaarvoja oli 562. Nykyään niitä on yli 3 000. Siihen aikaan seurakuntiamme oli 59 maassa. Maailman 224 kansakunnassa ja territoriossa meillä on nykyään seurakuntia 189:ssä. Meitä on harvalukuisen joukko, aivan kuten Nefi profetoi.⁹ Mutta samalla te ja minä olemme todistajina Danielin profeetallisista sanoista: ”Käden koskematta [lähti] vierimään kivi. – Se [täyttää] koko maailman.”¹⁰

Meidän aikamme on huomattavaa ihmeiden aikaa. Puoli vuotta sitten kun presidentti Monson ilmoitti lähetysohjaukseen haluavien nuorten miesten ja nuorten naisten ikärajan muutoksesta, tapahtui kiistämättä hengellistä vuodatusta. Usko voitti epäilyksen, ja nuoret miehet ja nuoret naiset kulkivat eteenpäin. Konferenssia seuraavana torstaina minulle annettiin tehtäväksi suositella lähetysohjauksia ensimmäiselle presidenttikunnalle. Hämmästyin nähdessäni 18-vuotiaiden miesten ja 19-vuotiaiden naisten hakemuksia. He olivat jo muokanneet suunnitelmiaan, käyneet lääkärissä, olleet piispansa ja vaarnanjohtajansa puhuteltavina ja lähettäneet lähetysohjauksensa – kaikki tämä vain viiden päivän aikana. Tuhannet muut ovat nyt liittyneet heidän joukkoonsa. Se on ihme.

Olemme kiitollisia sisartemme innostavasta uskosta, eri maista

tulevien lähetyssaarnaajien kasvavasta määrästä kaikkialla maailmassa sekä lisääntyvästä määrästä aviopareja, jotka ovat valmiita palvelemaan. Viidestäkymmenestä kahdeksasta uudesta lähetysohjauksesta on ilmoitettu, ja täpötäysi lähetyssaarnaajien koulutuskeskuksemme Provossa on ihmeellisesti saanut uuden kumppanin Méxicossa.

Presidentti Thomas S. Monson on sanonut: ”Suhtaudumme mitä vakavimmin Vapahtajan antamaan tehtävään – – ’Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni: kastakaa heitä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen.’”¹¹ ”Tämä – – asia – – menee jatkuvasti eteenpäin samalla muuttaen ja siunaten ihmisten elämää. – – Mikään voima koko maailmassa ei voi pysäyttää Jumalan työtä.”¹²

Me olemme todistamassa Herran ihmetekojä, kun Hänen evankeliuminsa leviää kaikkialle maailmaan.

Veljet ja sisaret, yhtä varmasti kuin Herra on innoittanut entistä useampia lähetyssaarnaajia palvelemaan, Hän on myös herättänyt useamman hyvän ja rehellisen ihmisen mielen ja avannut heidän sydämensä ottamaan vastaan Hänen lähetyssaarnaajansa. Te tunnette heidät jo, tai tulette tuntemaan. He ovat sukulaisianne tai he asuvat lähitienoillanne. Heitä kävelee ohitsenne kadulla, istuu vieressänne koulussa ja on teihin yhteydessä internetin välityksellä. Teilläkin on tärkeä osa tässä alkavassa ihmeteossa.

Jos te ette ole kokoaikaisia lähetyssaarnaajia, joilla on lähetyssaarnaajan nimikyltti takkiin kiinnitettynä, nyt on aika maalata sellainen sydämeenne – maalata se Paavalin sanoin ”ei – – musteella vaan elävän Jumalan Hengellä”¹³. Ja palanneet lähetyssaarnaajat, etsikää vanha lähetyssaarnaajan nimikylttinne. Älkää kiinnittäkö sitä vaatteesiinne vaan laittakaa se näkyville. Herra tarvitsee teitä enemmän kuin

koskaan välineeksi Hänen käsissään. Meillä kaikilla on oma panoksemme annettavana tässä ihmeteossa.

Jokainen vanhurskas kirkon jäsen on pohtinut sitä, kuinka viedä evankeliumia eteenpäin. Jotkut kertovat evankeliumista toisille luontevasti, ja me voimme oppia heiltä paljon.¹⁴ Jotkut kamppailevat ja ihmettelevät, kuinka voisivat tehdä sen paremmin – toivoen samalla, että toisinaan tuntemamme syyllisyys häipyisi jonnekin muualle.

Meidän halumme kertoa evankeliumista saa meidät kaikki polvillemme, ja niin sen pitääkin, koska me tarvitsemme Herran apua.

Presidentti Monson on pyytänyt meitä rukoilemaan ”niiden alueiden puolesta, joilla vaikutuksemme on rajoitettua ja joilla meidän ei sallita tällä hetkellä kertoa evankeliumista vapaasti”¹⁵. Kun anomme taivaalliselta Isältä vilpittömästi ja yksimielisinä, Herra avaa meille edelleen tärkeitä ovia.

Me rukoilemme myös omia tilaisuuksia kertoa evankeliumista. Apostoli Pietari on sanonut: ”Olkaa aina valmiit antamaan vastaus jokaiselle, joka kysyy, mihin teidän toivonne perustuu.”¹⁶

Nykymaailman hämmennyksessä¹⁷ ja levottomuudessa¹⁸ ei ole yllättävää, että entistä harvemmat ihmiset osallistuvat jumalanpalvelukseen. Vaikka monet haluavat olla lähempänä Jumalaa ja ymmärtää paremmin elämän tarkoituksen, heillä on kysymyksiä, jotka ovat vailla vastauksia. Monella on totuudelle avoin sydän, mutta kuten profeetta Aamos kuvaili: ”He harhailevat etsimässä Herran sanaa, mutta eivät löydä.”¹⁹ Te voitte auttaa vastaamaan heidän kysymyksiinsä. Arkisissa keskusteluissanne voitte ”lisätä – – jotakin” heidän uskoonsa Kristukseen.²⁰

Vapahtaja on sanonut: ”Pitäkää valonne korkealla, jotta se loistaisi

Nämä mosambikalaiset avioparit, jotka päättivät seurata Vapahtajaa Jeesusta Kristusta, solmivat avioliiton perjantaina, ja heidät kastettiin vanhimpien lastensa kanssa lauantaina.

maailmalle. Katso, minä olen valo, joka teidän on pidettävä korkealla.”²¹

Lupaam teille, että kun rukoilette tietääksenne, kenelle teidän tulisi puhua, mieleenne tulee nimiä ja kasvoja. Teille annetaan sanat juuri sillä hetkellä, kun tarvitsette niitä.²² Te saatte tilaisuuksia kertoa evankeliumista. Usko voittoa epäilyksen, ja Herra siunaa teitä ikimillä ihmeillänne.

Vapahtaja on opettanut meille, kuinka evankeliumista kerrotaan muille. Pidän kertomuksesta, jossa Andreas kysyi: ”Rabbi – – missä sinä asut?”²³ Jeesus olisi voinut vastata ilmoittamalla asuinpaikkansa. Sen sijaan Hän sanoi Andreakselle: ”Tulkaa, niin näette.”²⁴ Mielestäni Vapahtaja sanoi oikeastaan: ”Tulkaa, niin näette sekä missä minä asun että kuinka minä elän. Tulkaa, niin näette, kuka minä olen. Tulkaa, niin tunnette Hengen.” Emme tiedä kaikkea siitä päivästä, mutta tiedämme sen, että kun Andreas löysi veljensä Simonin, hän julisti: ”Me olemme löytäneet Messiaan – – Voidellun.”²⁵

Kun jotkut vaikuttavat kiinnostuneilta keskustellessamme heidän

kanssaan, voimme noudattaa Vapahtajan esimerkkiä ja esittää heille kutsun: ”Tulkaa, niin näette.” Jotkut hyväksyvät kutsumme ja jotkut eivät. Me kaikki tiedämme jonkun, jota on kutsuttu monta kertaa, ennen kuin hän on hyväksynyt kutsun tulla ja nähdä. Ajatellaanpa myös niitä, jotka olivat aikoinaan kanssamme, mutta joita nykyään näemme harvoin. Kehotakaamme heitä tulemaan takaisin ja näkemään jälleen kerran.

Me kunnioitamme jokaisen ihmisen päätöstä ja ajoitusta. Herra on sanonut: ”Jokainen päättäköön itse.”²⁶ Sen, ettei joku ole kiinnostunut, ei tarvitse heikentää ystävyttemme ja rakkautemme siteitä. Kun kehotatte muita tulemaan ja näkemään, saatte tuntea Herran hyväksynnän, hyväksytäänpä kutsunne tai ei. Tuon hyväksynnän myötä tulee lisää uskoa kertoa uskonkäsitteistänne yhä uudelleen.

Internetin ja matkapuhelimien käyttäjille on tarjolla uusia tapoja esittää toisille kutsu ”Tulkaa, niin näette”. Tehkäämme siitä, että kerromme uskostamme verkossa, osa päivittäistä elämäämme. LDS.org, Mormon.org,

Facebook, Twitter – kaikki nämä antavat mahdollisuuksia.

Bostonissa Yhdysvalloissa asuvat nuoret jäsenet perustivat muutamia blogeja kertoakseen evankeliumista.²⁷ Ne, jotka liittyivät kirkkoon, aloittivat oppimisensa verkossa. Sitä seurasivat keskustelut lähetyssaarnaajien kanssa. Tämä kokemus auttoi nuoria myös saamaan enemmän uskoa tilanteissa, joissa he keskustelivat evankeliumista kasvotusten. ”Tämä ei ole lähetystyötä. Tämä on lähetyshuvia.”²⁸

Me olemme kaikki yhdessä tässä työssä. Yhdessä toisten seurakunnan jäsenten ja lähetyssaarnaajien kanssa me suunnittelemme, rukoilemme ja autamme toisiamme. Pidättehän kokoaikaiset lähetyssaarnaajat ajatussissanne ja rukouksissanne. Antakaa heidän tavata sukulaisianne ja ystäviä. Herra luottaa heihin, ja Hän on kutsunut heidät opettamaan ja siunaamaan niitä, jotka etsivät Häntä.

Lähetysohjaaja Paulo Kretly Maputon lähetyskentältä Mosambikista kertoi kokemastaan: ”Mosambikissa on tavallista, että pariskunta asuu

koko elämänsä yhdessä avioliittoa solmimatta, koska afrikkalaisen perinteen mukaan avioliiton solminen edellyttää kalliita myötäjäisiä. Useimmilla pareilla ei ole varaa myötäjäisiin.”²⁹

Jäsenet ja lähetyssaarnaajat miettivät ja rukoilivat, kuinka he voisivat olla avuksi.

Vastauksena heidän rukouksiinsa oli, että heidän tuli korostaa siveyden lakia sekä avioliiton ja iankaikkisen perheen tärkeyttä. Samalla kun he auttoivat pariskuntia tekemään parannuksen ja solmimaan laillisen avioliiton, he opettivat heitä ja kertoivat siitä onnesta, joka tulee vain Jeesuksen Kristuksen seuraamisesta.

Tämä on kuva aviopareista, jotka tulevat kahdesta eri kaupungista Mosambikissa. He solmivat avioliiton perjantaina, ja heidät kastettiin vanhimpien lastensa kanssa lauantaina.³⁰ Ystäville ja sukulaisille oli esitetty kutsu: ”Tulkaa, niin näette”, ja satoja ihmisiä tuli ja näki.

Kasteen jälkeen eräs sisar sanoi: ”Meidän täytyi valita sen välillä, seuraammeko isiemme perinteitä vai seuraammeko Jeesusta Kristusta. Me päätimme seurata Kristusta.”³¹

Te ette ehkä asu Mosambikissa, mutta omalla tavallanne, omissa kulttuurissanne, te voitte kertoa Jeesuksen Kristuksen palautetusta evankeliumista.

Rukoilkaa taivaallista Isääne. Tämä on Hänen pyhää työtään. Hän ohjaa teitä siinä, mitä teidän tulee tehdä. Hän avaa ovia, poistaa esteitä ja auttaa teitä voittamaan vastuksia. Herra on julistanut: ”Varoituksen ääni kuuluu kaikille ihmisille – – minun opetuslasteni suusta, – – eikä kukaan estä heitä.”³²

Todistan, että ”Herran ääni kuuluu maan ääriin, jotta kaikki, jotka tahtovat kuulla, voivat kuulla”³³. Se on ihme. Se on ihme. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Matt. 28:19.
2. Mark. 16:15.
3. Ks. Matt. 28:20; Mark. 16:17–18.
4. Ap. t. 2:14, 22–23, 32.
5. OL 1:4.
6. OL 58:64.
7. Ks. OL 1:5.
8. Ks. *Kirkon presidenttien opetuksia: Wilford Woodruff*, 2005, s. 90–94.
9. Ks. 1. Nefi 14:12.
10. Dan. 2:34–35.
11. ”Tervetuloa konferenssiin”, *Liahona*, toukokuu 2009, s. 5–6.
12. ”Kokoonuessaamme jälleen”, *Liahona*, toukokuu 2012, s. 4.
13. 2. Kor. 3:3.
14. Ks. Clayton M. Christensen, *The Power of Everyday Missionaries: The What and How of Sharing the Gospel*, 2013.
15. ”Tervetuloa konferenssiin”, *Liahona*, marraskuu 2009, s. 6.
16. 1. Piet. 3:15.
17. He huomaavat, kuinka kauan voimassa olleita totuuksia määritellään uudelleen tai jätetään huomiotta. Ks. OL 1:16; ks. myös OL 132:8.
18. Ks. OL 45:26; 88:91.

19. Aam. 8:12.

20. Profeetta Joseph Smith on sanonut: ”Onko presbyteereillä yhtään totuutta? On. Onko baptisteilla, metodisteilla jne. yhtään totuutta? On. – – Meidän tulisi koota maailmasta kaikki hyvät ja todet periaatteet ja vaalia niitä.” (*History of the Church*, osa 5, s. 517.) ”Me emme pyydä ketään heittämään pois mitään hyvää, mitä heillä on; me vain pyydämme heitä tulemaan ja saamaan lisää. Mitä jos koko maailma ottaisi vastaan tämän evankeliumin? Silloin he näkisivät silmästä silmään, ja Jumalan siunaukset vuodatettaisiin kansan ylle, mikä on koko sieluni toive.” (*Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, 2007, s. 160.) Presidentti Gordon B. Hinckley on sanonut: ”Saanen sanoa, että arvostamme kaikissa kirkoissa olevaa totuutta ja sitä hyvää, mitä ne tekevät. Sanomme ihmisille oikeastaan, että tuokaa mukanaan kaikki se hyvä, jota teillä on, niin katsotaan sitten, voimmeko me lisätä siihen jotakin. Se on tämän työn henki. Se on suurenmoisen lähetysohjelmamme ydin.” (”Elävän profetaan sanoja”, *Liahona*, huhtikuu 1999, s. 19.) ”Meidän täytyy olla ystävällinen kansa. Meidän täytyy tunnustaa kaikissa ihmisissä oleva hyvä. Me emme ryhdy repimään alas muita kirkkoja. Me saarnaamme ja opetamme myönteisellä ja rohkaisevalla tavalla. Sanomme muihin uskontokuntiin kuuluville, että ’tuokaa mukanaan kaikki se hyvä, jota teillä on, niin katsotaan sitten, voimmeko me lisätä siihen jotakin’. Se on pohjimmiltaan suurenmoisen lähetysohjelmamme ydin, ja se tuo tuloksia.” (Artikkelissa ”Messages of Inspiration from President Hinckley”, *Church News*, 7. marraskuuta 1998, s. 2; ks. ldschurchnews.com.)

21. 3. Nefi 18:24.

22. Ks. OL 84:85; 100:6.

23. Joh. 1:38.

24. Joh. 1:39.

25. Joh. 1:41.

26. OL 37:4.

27. Ks. esim. youngandmormon.com.

28. Puhelinkeskustelu Jackson Haightin kanssa 22. maaliskuuta 2013.

29. Henkilökohtainen sähköpostiviesti lähetysohjohtaja Paulo V. Kretlyltä, 6. maaliskuuta 2013.

30. Valokuvat lähetysohjohtaja Paulo V. Kretly. Ensimmäinen ryhmä on Maputosta. Heidät vihittiin 30. marraskuuta 2012 ja kastettiin 1. joulukuuta 2012. Toinen ryhmä on Beirasta. Heidät vihittiin 1. maaliskuuta 2013 ja kastettiin 2. maaliskuuta 2013.

31. Henkilökohtainen sähköpostiviesti lähetysohjohtaja Paulo V. Kretlyltä, 6. maaliskuuta 2013.

32. OL 1:4–5.

33. OL 1:11.

Rosemary M. Wixom
Alkeisyhdistyksen yllijohdaja

Sanat, joita puhumme

Se, kuinka puhumme lapsillemme ja mitä sanoja käytämme, voi kannustaa ja kohottaa heitä sekä vahvistaa heidän uskoaan.

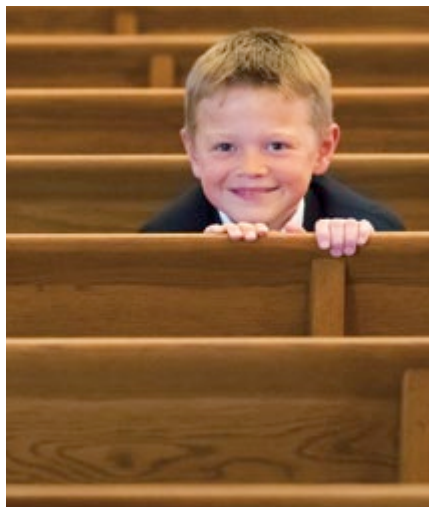
Eräs nuori isä sai hiljattain kuulla kakkosluokkansa erinomaisen opettajan kuolemasta. Hän kirjoitti opettajan muistoksi: ”Kai-kista tuntemuksista ja kokemuksista, joita muistan, mielessäni kaikkein vallitsevimpana on tunne, että ’oli mukavaa’. Hän on ehkä opettanut minulle oikeinkirjoitusta, oikeakieli-syyttä ja matematiikkaa, mutta mikä vielä paljon tärkeämpää, hän opetti minua iloitsemaan lapsena olemisesta. Hänen luokassaan ei haitannut, vaikka silloin tällöin kirjoittikin jonkin sanan väärin. ’Harjoitellaan sitä vielä’, hän aina sanoi. Ei haitannut, vaikka jotakin kaatui, repeytyi tai tahraantui. ’Me korjaamme sen, ja me siivoamme sen’, hän aina sanoi. Oli ihan hyvä yrittää, venyä, unelmoida ja nauttia niistä huveista, jotka ovat lähtöisin niistä merkityksettömistä asioista, joita vain lapset pitävät jännittävinä.”

Yksi suurimmista vaikutusmahdollisuuksista, mitä ihmisellä voi olla tässä maailmassa, on saada vaikuttaa lapseen. Lapsen uskonkäsitteet ja itsetunto muovataan varhain hänen elämässään. Jokaisella, joka on ääneni kuuluvilla, on voima kasvattaa lapsen luottamusta itseensä sekä vahvistaa lapsen uskoa taivaalliseen Isään ja Jeesukseen Kristukseen niillä sanoilla, joita he puhuvat.

Helamanin kirjan luvussa 5 sanotaan: ”Ja nyt, poikani, muistakaa, muistakaa, että teidän on rakennettava perustuksenne meidän Lunastajamme kalliolle, hänen, joka on Kristus, Jumalan Poika.”¹

Nämä ovat ne *sanat*, jotka Helaman opetti pojilleen. Ja luemme eteenpäin: ”Ja he muistivat hänen *sanansa*; ja – – he menivät – – opettamaan Jumalan sanaa kaiken – – kansan keskuuteen.”²

Vaikka Helamanin poikia vainottiin ja heidät pantiin vankilaan, heidän kuulemansa sanat pitivät aina paikkansa. Heidä suojeltiin, ja he olivat tulipatsaan ympäröiminä. Sitten kuului ääni, joka sanoi heidän vangitsijoilleen:

”Tehkää parannus, älkääkä enää yrittäkö tuhota palvelijoitani. – –

Se [ei] ollut ukkosen ääni eikä se ollut kova, melskeinen ääni, vaan katso, se oli täydellisen lempeä hiljainen ääni, ikään kuin se olisi ollut kuiskausta, ja se tunkeutui aivan sieluun asti.”³

Me voimme oppia siitä taivaasta tulleesta äänestä. Se ei ollut kova, nuhteleva tai halventava. Se oli täydellisen lempeä hiljainen ääni, joka antoi lujaa ohjausta ja samalla toivoa.

Se, kuinka puhumme lapsillemme ja mitä sanoja käytämme, voi kannustaa ja kohottaa heitä sekä vahvistaa heidän uskoaan pysyä tiellä, joka johdtaa takaisin taivaallisen Isän luo. He tulevat tämän maan päälle valmiina kuuntelemaan.

Eräässä kangaskaupassa sattui tapaus, joka on esimerkki lapsesta, joka kuuntelee. Kauppa oli täynnä asiakkaita, kun kaikki huomasivat erään äidin hätäntyneen, koska hän oli kadottanut pienen poikansa. Alkuun äiti kutsui poikaa nimeltä. ”Connor”, hän toisteli kävellessään rivakasti ympäri kauppa. Vähitellen hänen äänensä kävi voimakkaammaksi ja hätäntyneemmäksi. Pian asiasta ilmoitettiin liikkeen vartiointihenkilöstölle, ja kaikki kaupassa olleet olivat mukana etsimässä lasta. Kului useita minuutteja, mutta vielä-kään poikaa ei löydetty. Connorin äiti oli ymmärrettävästi käymässä hetki hetkeltä yhä hätäntyneemmäksi, ja hän huuteli kiivaasti yhä uudestaan pojan nimeä.

Pidettyään hiljaisen rukouksen eräs asiakas sai ajatuksen, että Connor saattoi olla peloissaan, kun kuuli äitinsä huutavan hänen nimeään. Hän mainitsi tästä eräälle toiselle naiselle, joka oli mukana etsinnässä, ja he laativat pikaisesti suunnitelman. Yhdessä he alkoivat kävellä kangaspakkapöytien

väleissä ja toistaa hiljaa sanoja:

”Connor, jos kuulet minun ääneni, sano ’Olen täällä.’” Kun he kävelivät hiljaa kohti kaupan takaosaa toistellen sitä lausetta, niin tosiaankin – he kuulivat pelokkaan, hiljaisen äänen sanovan: ”Olen täällä.” Connor oli erään pöydän alla piilossa kangaspakkojen välissä. Juuri täydellisen lempeä ääni kannusti Connoria vastaamaan.

Rukoile, jotta tunnet lapsen tarpeet

Puhuaksemme lapsen sydämelle meidän täytyy tuntea lapsen tarpeet. Jos me rukoilemme tunteaksemme nuo tarpeet, niin juuri niillä sanoilla, jotka puhumme, saattaa olla voima tunkeutua hänen sydämeensä. Pyrkimyksiämme vahvistetaan, kun etsimme Pyhän Hengen ohjausta. Herra on sanonut:

”Puhukaa ajatuksia, joita minä panen teidän sydämeenne, – – sillä teille annetaan tuona hetkenä, niin, tuossa silmänräpäyksessä, mitä teidän tulee sanoa.”⁴

Irrotaudu ja kuuntele rakkautta osoittaen

Tämän maailman häiriötekijät valitettavasti estävät monia lapsia kuulemasta kannustavia sanoja, jotka voisivat muovata heidän käsitystään itsestään.

Lääkäri Neal Halfon, joka johtaa UCLA:n (Kalifornian yliopisto Los Angelesissa) terveempien lasten, perheiden ja yhteisöjen keskusta, puhuu ”vanhempien hyväntahtoisesta laiminlyönnistä”. Eräässä tutkimuksessa oli mukana puolitoistavuotias pienokainen ja hänen vanhempansa:

”Pieni poika näytti onnelliselta, aktiiviselta ja touhukkaalta, ja hän selvästikin nautti vanhempiensa kanssa vietetystä ajasta ja syötävästä pizzasta. – – Aterian päättyessä äiti nousi toimitamaan jonkin asian ja jätti pojan isän hoiviin.”

Isä – – alkoi lukea puhelimestaan viestejä samalla kun taapero yritti kiinnittää hänen huomiotaan heittelemällä pizzan reunamurusia. Sitten isä kääntyi jälleen lapseensa päin ja alkoi leikkiä tämän kanssa. Pian hän kuitenkin vaihtoi taaperon kanssa puuhaamisen erään videon katsomiseen puhelimestaan, kunnes hänen vaimonsa palasi.

– – [Lääkäri] Halfon havaitsi lapsen sisäisen valon himmenevän, vanhemman ja lapsen välisen yhteyden heikkenevän.”⁵

Kun rukoilemme tietääksemme, kuinka voimme täyttää lapsemme tarpeita, vastauksena saattaa olla, että meidän tulee useammin irrottautua teknisistä laitteista. Kallisarvoiset hetket, jolloin meillä on mahdollisuus vaikuttaa

lapsiimme ja keskustella heidän kanssaan, haihtuvat, kun häiriötekijät vievät aikamme. Miksemme varaisi jokaiselle päivälle aikaa irrottautua teknisistä laitteista ja uudistaa yhteys toisiimme? Yksinkertaisesti sammuttakaa kaikki laitteet. Kun teette tämän, kotinne saattaa tuntua alkuun hiljaiselta. Saatatte jopa tuntea, ettei teillä ole mitään tekemistä tai mitään sanottavaa. Kun sitten annatte lapsillenne täyden huomion, niin keskustelu alkaa ja voitte nauttia toinen toisenne kuuntelemisesta.

Kirjoita, jotta saat lapsemme uskomaan

Me voimme vaikuttaa lapsiimme myös niiden sanojen avulla, joita kirjoitamme heille. Nefi kirjoittaa: ”Me ponnistelimme uutterasti kirjoittaaksemme, saadaksemme lapsemme – – uskomaan Kristukseen ja tekemään sovinnon Jumalan kanssa.”⁶

Presidentti Thomas S. Monson on kertonut lentosotamies Jay Hessin kokemuksesta. Tämä ammuttiin alas Pohjois-Vietnamin yllä 1960-luvulla. ”Kahden vuoden ajan hänen perheellään ei ollut mitään tietoa siitä, oliko hän kuollut vai elossa. Hänen vangitsijansa Hanoissa sallivat hänen lopulta kirjoittaa kotiin, mutta hänen viestissään ei saanut olla enempää kuin 25 sanaa.” Presidentti Monson kysyy: ”Mitä te ja minä sanoisimme perheellemme, jos olisimme samassa tilanteessa – emmekä olisi nähneet heitä yli kahteen vuoteen emmekä tietäisi, tulemmeko koskaan enää näkemäänkään? Veli Hess halusi kirjoittaa jotakin sellaista, minkä hänen perheensä tunnustaisi hänen kirjoittamukseen, ja hän halusi myös antaa heille arvokkaita neuvoja, joten hän kirjoitti seuraavasti: ’Nämä asiat ovat tärkeitä: temppele-avioliitto, lähetystyö, opiskelu. Jatkaa sinnikkäästi, asettakaa tavoitteita, kirjoittakaa muistiinpanoja, ottakaa valokuvia kaksi kertaa vuodessa.’”⁷

Mitä sanoja te kirjoittaisitte lapsilenne, jos voisitte kirjoittaa korkeintaan 25 sanaa?

Nuorella isällä, josta puhuin aiemmin ja joka kirjoitti muistikuviaan kakkosluokan opettajastaan, on nykyään kasvatettavanaan suloinen pieni tytär. Isä tuntee taivaallisen luottamuksen, joka on asetettu hänen harteilleen. Kun tytär varttuu, millainen on hänen tulevaisuutensa? Mitä sellaista isä voisi sanoa, mikä painuisi syvälle tyttären sydämeen? Mitkä sanat voisivat kannustaa häntä, kohottaa häntä ja auttaa häntä pysymään oikealla tiellä? Onko sillä vaikutusta, jos isällä on aikaa kuiskata: ”Sinä olet Jumalan lapsi”? Muistaako hän jonakin päivänä, että hänen isänsä sanoi usein sanat: ”Minä rakastan kaikkea, mitä sinä olet”?

Eikö se ole juuri sitä, mitä taivaallinen Isämme sanoi Pojalleen ja meille kaikille, kun Hän sanoi: ”Tämä on minun rakas Poikani” ja lisäsi sitten: ”johon minä olen mieltynyt”?⁸

Heijastakoot ne sanat, joita puhumme ja kirjoitamme lapsillemme, sitä rakkautta, jota taivaallinen Isämme tuntee Poikaansa Jeesusta Kristusta ja meitä kohtaan. Ja pysähtykäämme sitten hetkeksi kuuntelemaan, sillä lapsi puolestaan todellakin kykenee puhumaan suuria ja ihmeellisiä asioita. Sanon tämän Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Hel. 5:12.
2. Hel. 5:14, kursivointi lisätty.
3. Hel. 5:29–30.
4. OL 100:5–6.
5. Lois M. Collins, ”Baby’s Development Potentially Harmed by Parents Texting”, *Deseret News*, 4. kesäkuuta 2012, deseretnews.com/article/print/865556895/Babys-development-potentially-harmed-by-parents-texting.html.
6. 2. Nefi 25:23.
7. ”Ilon löytäminen matkasta”, *Liahona*, marraskuu 2008, s. 86.
8. Matt. 3:17.

Vanhin L. Whitney Clayton

seitsemänkymmenen koorumien johtokunnasta

Avioliitto: katso ja opi

Herran lupaukset annetaan kaikille niille, jotka noudattavat sitä elämän mallia, jolla rakennetaan onnellisia, pyhiä aviosuhteita.

Eräänä iltana monta vuotta sitten vaimoni ja minä olimme päivällisellä yhden poikamme ja hänen vaimonsa ja lastensa luona. Se oli tyypillinen ateriailanne pikkulapsiperheessä: meteliä riitti, ja vielä enemmän hauskuutta. Kohta päivällisen jälkeen nelivuotias pojantyttemme Anna ja minä istuimme yhä pöydän ääressä. Huomatessaan, että hän sai koko huomioni, hän nousi penkin päälle seisomaan ja kiinnitti katseensa minuun. Kun hän oli varma, että katsoin häntä, hän käski minua vakavasti: ”Katso ja opi.” Sitten hän tanssi ja lauloi minulle laulun.

Annan ohje ”Katso ja opi” oli viisautta lapsen suusta. Me *voimme* oppia todella paljon katsomalla ja sitten pohtimalla, mitä olemme nähneet ja tunteneet. Saanen siinä hengessä kertoa teille muutamia periaatteita, joita olen havainnut katsomalla suurenmoisia, uskollisia avioliittoja ja oppimalla niistä. Nämä periaatteet rakentavat lujia, tyydytystä tuovia avioliittoja, jotka sopivat yhteen taivaallisten periaatteiden kanssa. Kehotan teitä katsomaan ja oppimaan kanssani.

Ensimmäiseksi, olen havainnut, että onnellisimmissa avioliitoissa sekä aviomies että vaimo pitävät suhdettaan kal-lisarvoisena helmenä, mittaamattoman

arvokkaana aarteena. Kumpikin heistä jättää isänsä ja äitinsä ja lähtee yhdessä matkaan rakentaakseen avioliiton, joka kukoistaa iankaikkisesti. He ymmärtävät kulkevansa jumalallisesti säädettyä polkua. He tietävät, ettei mikään muu suhde voi suoda niin paljon iloa, tuottaa niin paljon hyvää tai saada aikaan niin paljon henkilökohtaista hioutumista. Katso ja opi: parhaat aviopuolisot pitävät avioliittoaan mittaamattoman arvokkaana.

Seuraavaksi, usko. Onnistuneen iankaikkisen avioliiton perustana on usko Herraan Jeesukseen Kristukseen ja uskollisuus Hänen opetuksilleen.¹ Olen havainnut, että avioparit, jotka ovat tehneet avioliitostaan korvaamattoman, toteuttavat uskon malleja: he käyvät joka viikko sakramenttikokouksessa ja muissa kirkon kokouksissa, pitävät perheillan, rukoilevat ja tutkivat pyhiä kirjoituksia sekä yhdessä että henkilökohtaisesti ja maksavat rehelliset kymmenykset. Heidän yhteisenä pyrkimyksenään on olla kuuliaisista ja hyviä. He eivät suhtaudu käskyihin kuin seisovaan pöytään, jonka antimista he voivat valita vain kaikkein houkuttelevimmat.

Usko on jokaisen avioliittoa vahvistavan hyveen perusta. Uskon vahvistaminen vahvistaa avioliittoa.

Usko kasvaa, kun pidämme käskyt, ja niin kasvaa myös avioliitossa vallitseva sopusointu ja ilo. Käskyjen pitäminen kuuluu siis olennaisena osana vahvan iankaikkisen avioliiton luomiseen. Katso ja opi: usko Herraan Jeesukseen Kristukseen on onnellisen, iankaikkisen avioliiton perusta.

Kolmanneksi, parannus. Olen oppinut, että onnellisessa avioliitossa turvaudutaan parannuksen lahjaan. Se on välttämätön osa jokaista hyvää aviosuhdetta. Puolisot, jotka tutkailevat säännöllisesti ja rehellisesti itseään ja ottavat pikaisesti tarvittavia askeleita tehdäkseen parannuksen ja kehittyäkseen, kokevat avioliitossaan parantavaa balsamia. Parannus auttaa palauttamaan sopusoinnun ja rauhan sekä ylläpitämään niitä.

Nöyryys on parannuksen ydin. Nöyryys on epäitsestä, ei itsestä. Se ei vaadi oman tapansa noudattamista eikä puhu moraalisisella ylemmydentunteella. Sen sijaan nöyryys vastaa sävyisästi² ja kuuntelee

ystävällisesti ymmärtääkseen, ei osoittaakseen olevansa oikeassa. Nöyryys tunnustaa, ettei kukaan voi muuttaa ketään toista. Mutta uskolla, tekemällä työtä sen eteen ja Jumalan avulla *me* voimme kokea voimallisen muutoksen *omassa* sydämesämme.³ Voimallisen sydämenmuutoksen kokeminen saa aikaan sen, että me kohtelemme muita, erityisesti puolisoamme, sävyisästi.⁴ Nöyryys tarkoittaa sitä, että sekä aviomies että vaimo pyrkivät siunaamaan, auttamaan ja kohottamaan toinen toistaan laittaen puolisonsa ensimmäiselle sijalle jokaisessa päätöksentekotilanteessa. Katso ja opi: parannus ja nöyryys rakentavat onnellisen avioliiton.

Neljänneksi, kunnioitus. Olen havainnut, että suurenmoisessa, onnellisessa avioliitossa aviomies ja vaimo kohtelevat toisiaan tasaveroisina kumppaneina. Missä paikassa tai minä aikana hyvänsä vallinneet käytännöt, joissa aviomies on hallinnut vaimoaan tai kohdellut häntä jollakin tavoin

toisen luokan osapuolena avioliitossa, eivät ole sopusoinnussa jumalallisen lain kanssa, ja ne tulisi korvata oikeilla periaatteilla ja käyttäytymismalleilla.

Suurenmoisessa avioliitossa aviomies ja vaimo tekevät päätökset yksimielisesti kummankin toimiessa täysivaltaisena osapuolena, jolla on tasaveroinen ääni- ja päätäntävalta.⁵ He keskittyvät ensiksi kotiin ja auttamaan toinen toistaan yhteisissä tehtävissä.⁶ Heidän avioliittonsa perustuu yhteistyölle eikä neuvotteluille. Heidän päivällisajastaan ja sitä seuraavasta perheajasta tulee heidän päivänsä keskipiste ja heidän parhaiden pyrkimystensä kohde. He sulkevat sähköiset viestimet ja jättävät henkilökohtaisen viihteen väliin voidakseen auttaa kotitöissä. Niin pitkälle kuin mahdollista, he lukevat lapsilleen joka ilta, ja kumpikin osallistuu pienoiskaisten laittamiseen vuoteeseen. He menevät sitten nukkumaan yhdessä. Mikäli aviomiehen ja vaimon velvollisuudet ja olosuhteet suinkin sallivat, he työskentelevät rinnakkain tehdesään kaikkein tärkeintä työtä, mitä on olemassa – sitä työtä, jota teemme omassa kodissamme.

Siellä missä vallitsee kunnioitus, on myös läpinäkyvyyttä, joka on tärkeä osa onnellista avioliittoa. Avioliitossa, joka perustuu molemminpuoliseen kunnioitukseen ja läpinäkyvyyteen, ei ole tärkeisiin asioihin liittyviä salaisuuksia. Aviomies ja vaimo tekevät kaikki raha-asioita koskevat päätökset yhdessä, ja kumpikin pääsee käsiksi kaikkiin tietoihin.

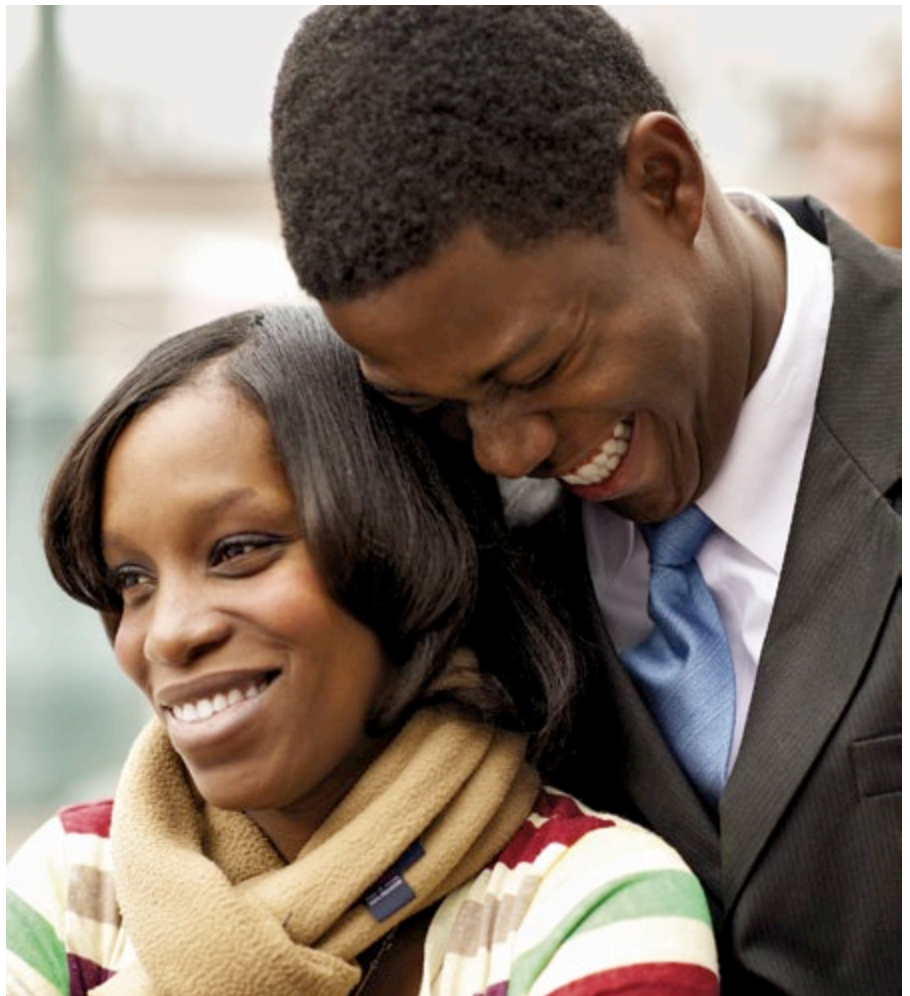
Uskollisuus on yksi tapa osoittaa kunnioitusta. Profeetat opettavat, että onnistuneen avioliiton osapuolet ovat ”palavan uskollisia” toisilleen.⁷ Heidän sosiaalisen median sisältönsä on joka suhteessa täysin kelvollista. He eivät salli itselleen minkäänlaisia salaisia internetkokemuksia. He

kertovat vapaasti toisilleen omat sosiaalisen verkoston salasanansa. He eivät katsele kenenkään toisen virtuaalisia profileja tavalla, joka voisi pettää heidän puolisonsa pyhän luottamuksen. He eivät koskaan tee tai sano mitään sellaista, mikä jollakin tavoin tuntuisi sopimattomalta – eivät verkossa eivätkä kasvotusten. Katso ja opi: erinomainen avioliitto on täysin kunnioittava, läpinäkyvä ja uskollinen.

Viidenneksi, rakkaus. Onnellisimmat näkemäni avioliitot säteilevät kuuliaisuutta käskylle, joka on yksi kaikkein autuaallisimmista – että meidän tulee elää keskenämme rakkautessa⁸. Puhuessaan aviomiehille Herra käski: ”Rakasta vaimoasi koko sydämestäsi ja liity häneen äläkä kehenkään muuhun.”⁹ Kirkon käsikirjassa opetetaan: ”Sana *liittyä* tarkoittaa sitä, että on jollekulle täysin omistautunut ja uskollinen. Aviopari liittyy Jumalaan ja toisiinsa palvelemalla ja rakastamalla toisiaan ja pitämällä liitot täysin uskollisina toisilleen ja Jumalalle.” Sekä aviomies että vaimo ”jättävät taakseen elämänsä naimattomina ja antavat avioliitollensa tärkeimmän sijan elämässään. – He eivät salli kenenkään tai minkään saada tärkeämpää sijaa – kuin mikä on niiden liittojen pitämiseksi, joita he ovat solmineet Jumalan ja toistensa kanssa.”¹⁰ Katso ja opi: menestyksekkäät avioparit rakastavat toisiaan täydellisellä antaumuksella.

On niitä, joiden avioliitto ei ole niin onnellinen kuin he haluaisivat, ja myös niitä, jotka eivät ole koskaan solmineet avioliittoa, ovat eronneet, ovat yksinhuoltajia tai jotka eivät syystä tai toisesta voi solmia avioliittoa. Tällaiset olosuhteet voivat olla täynnä haasteita ja murhetta, mutta niiden ei tarvitse olla iankaikkisia. Teille, jotka olette sellaisissa olosuhteissa ja jotka kuitenkin teette iloisin mielin kaiken, mikä on teidän

vallassanne¹¹ pysyäkseenne lujina, toivon taivaan runsaita siunauksia. Tavoitelkaa iankaikkisen avioliiton ihannetta muun muassa pyrkimällä tai valmistautumalla olemaan kelvollinen aviopuoliso. Pitäkää käskyt ja luotakaa Herraan ja Hänen täydelliseen rakkauteensa teitä kohtaan. Jonakin päivänä saatte jokaisen luvattun avioliittoon kuuluvan siunauksen.¹²

Yhdessä suloisimmista jakeista Mormonin kirjassa sanotaan yksinkertaisesti: ”Ja he menivät naimisiin ja heitä naitettiin, ja heitä siunattiin niiden paljojen lupauksen mukaisesti, joita Herra oli heille antanut.”¹³ Herran lupaukset annetaan kaikille niille, jotka noudattavat sitä elämän mallia, jolla rakennetaan onnellisia, pyhiä aviosuhteita. Sellaiset siunaukset tulevat kuin miellyttävinä, odotettuina seurauksina siitä, että elää uskollisesti Jeesuksen Kristuksen evankeliumin mukaan.

Olen kiitollinen ihanasta vaimostani Kathystä, joka on elämäni rakkaus.

Avioliitto on Jumalan lahja meille; meidän avioliittomme laatu on meidän lahjamme Hänelle. Todistan rakastavan taivaallisen Isämme verrattomasta suunnitelmasta, joka mahdollistaa iankaikkisen, ihmeellisen avioliiton. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ks. ”Perhe – julistus maailmalle”, *Liahona*, marraskuu 2010, s.129.
2. Ks. Sananl. 15:1.
3. Ks. Alma 5:11–12, 26–31.
4. Ks. Moroni 7:43–48; 8:25–26.
5. Ks. OL 107:27–31.
6. Ks. ”Perhe – julistus maailmalle”, s. 129.
7. Ks. Thomas S. Monson, ”Pappeuden voima”, *Liahona*, toukokuu 2011, s. 68; Gordon B. Hinckley, ”Elämän velvollisuudet”, *Liahona*, toukokuu 1999, s. 4.
8. Ks. OL 42:45.
9. OL 42:22.
10. *Käsikirja 2: Johtaminen ja palveleminen kirkossa*, 2010, 1.3.1.
11. Ks. OL 123:17.
12. Ks. *Käsikirja 2*, 1.3.3.
13. 4. Nefi 11.

Vanhin L. Tom Perry
kahdentoista apostolin koorumista

Lainkuuliaisuus on vapautta

Ihmiset saavat tahdonvapautensa lahjana Jumalalta, kun taas heidän vapautensa ja edelleen heidän iankaikkinen onnensa tulevat kuuliaisuudesta Hänen laeilleen.

Viime jouluna sain erikoisen lahjan, joka toi mukanaan monia muistoja. Sain sen siskoni tytärtäältä. Se oli ollut niiden tavaroiden joukossa, jotka olin jättänyt vanhaan kotitaloomme, kun muutin sieltä mentyäni naimisiin. Lahja oli tämä pieni ruskea kirja, joka on kädesäni. Se on kirja, joka annettiin niille MAP-sotilaille, jotka astuivat asepalvelukseen toisen maailmansodan aikana. Minä itse pidin kirjaa lahjana presidentti Heber J. Grantilta ja hänen neuvonantajiltaan J. Reuben Clark jr.:lta ja David O. McKaylta.

Kirjan alkuun nämä kolme Jumalan profeettaa olivat kirjoittaneet: ”Asepalveluksessa oleminen ei salli meidän olla jatkuvasti henkilökohtaisessa kosketuksessa sinuun, ei suoraan eikä edustajan välityksellä. Seuraavaksi paras menettelytapamme on antaa käsiisi siinä määrin nykyajan ilmoitusta ja selvityksiä evankeliumin periaatteista, että ne tuovat sinulle, missä sitten oletkin, uutta toivoa ja uskoa sekä myös lohtua ja Hengen rauhaa.”¹

Nykyään huomaamme olevamme toisenlaisessa sodassa. Sitä ei käydä aseina. Tämä on ajatusten, sanojen ja

tekojen sota. Se on sota syntiä vastaan, ja enemmän kuin koskaan ennen me tarvitsemme muistutusta käskyistä. Maallistumisesta on tulossa normi, ja monet sen uskomuksista ja käytännöistä ovat suoraan ristiriidassa niiden kanssa, jotka Herra itse on säätänyt lastensa parhaaksi.

Pienessä ruskeassa kirjassa heti ensimmäisen presidenttikunnan kirjeen jälkeen on ”Valmistava viesti asepalveluksessa oleville”. Sen otsikkona on ”Lainkuuliaisuus on vapautta”. Viestissä rinnastetaan sotalaki, joka ”on kaikkien niiden hyväksi, jotka ovat asepalveluksessa”, ja jumalallinen laki.

Siinä sanotaan: ”Maailmankaikkeudessaakin, jonka johdossa on Jumala, vallitsee laki – yleismaailmallinen, iankaikkinen – laki – tiettyine siunauksineen ja muuttumattomine rangaistuksineen.”

Viestin viimeiset sanat keskittyvät kuuliaisuuteen Jumalan laille: ”Jos haluat palata rakkaidesi luo pää pystyssä, – jos haluat olla mies ja elää yltäkylläisesti – niin noudata Jumalan lakia. Niin tehdessäsi voit lisätä niihin korvaamattomiin vapauksiin, joiden

säilyttämiseksi taistelet, vielä yhden, josta muut saattavat hyvinkin olla riippuvaisia, nimittäin vapauden synnistä, sillä todellakin ’lainkuuliaisuus on vapautta’.”²

Miksi ilmaus ”lainkuuliaisuus on vapautta” kuulosti minusta tuolloin niin todelta? Miksi se kuulostaa nyt todelta meistä kaikista?

Ehkäpä siksi, että meillä on ilmoitettua tietoa kuolevaisuutta edeltävästä historiastamme. Me ymmärrämme, että kun Jumala, iankaikkinen Isä, esitti ajan alussa suunnitelmansa meille, Saatana halusi muuttaa suunnitelmaa. Hän sanoi, että hän lunastaisi koko ihmiskunnan. Yhtään sielua ei joutuisi hukkaan, ja Saatana oli varma siitä, että pystyisi toteuttamaan ehdotuksensa. Mutta sen hintaa oli mahdotonta hyväksyä – se olisi hävittänyt ihmisen tahdonvapauden, jonka Jumala oli ja on antanut lahjaksi (ks. Moos. 4:1–3). Presidentti Harold B. Lee on sanonut tästä lahjasta: ”Itse elämän jälkeen tahdonvapaus on Jumalan suurin lahja ihmiskunnalle.”³ Ei siis ollut mikään pieni asia, ettei Saatana piitannut ihmisen tahdonvapaudesta. Itse asiassa siitä tuli tärkein kysymys, mistä taivaassa käydyssä sodassa taisteltiin. Voitto taivaassa käydyssä sodassa oli ihmisen tahdonvapauden voitto.

Saatana ei kuitenkaan ottanut opikseen. Hänen varasuunnitelmanaan – suunnitelmana, jota hän on toteuttanut Aadamin ja Eevan ajoista lähtien – on ollut kiusata miehiä ja naisia itse asiassa osoittaakseen, ettemme ansaitse Jumalan meille antamaa tahdonvapauden lahjaa. Saatanalla on monia syitä toimia niin kuin hän toimii. Tehokkain niistä on kenties koston motiivi, mutta hän haluaa myös tehdä ihmisistä kurjia niin kuin hän itse on. Kenenkään meistä ei pitäisi koskaan vähätellä sitä, kuinka kiihkeästi Saatana haluaa onnistua.

Hänen roolinsa Jumalan iankaikkisessa suunnitelmassa luo vastakoh-taisuutta kaikkeen (ks. 2. Nefi 2:11) ja koettelee tahdonvapauttamme. Jokai-nen tekemämme valinta on tahdon-vapautemme koe – se, päätämmekö noudattaa Jumalan lakeja vai emme, on itse asiassa valinta vapauden ja iankaikkisen elämän sekä orjuuden ja kuoleman välillä.

Tätä perusoppia opetetaan sel-keästi Toisen Nefin kirjan luvussa 2: ”Sen vuoksi ihmiset ovat vapaita lihan mukaisesti, ja heille on annettu kaikki, mikä on ihmiselle tarpeen. Ja he ovat vapaita valitsemaan vapau-den ja iankaikkisen elämän kaikkien ihmisten suuren Välimiehen kautta, tai valitsemaan orjuuden ja kuoleman Perkeleen orjuuden ja vallan mukai-sesti, sillä hän pyrkii siihen, että kaikki ihmiset olisivat yhtä kurjia kuin hän itse.” (2. Nefi 2:27.)

Tämä maailma on monessa mie-lessä ollut aina sodassa. Uskon, että kun ensimmäinen presidenttikunta lähetti minulle pienen ruskean kirjani, he olivat huolestuneempia suurem-masta sodasta kuin toinen maailman-sota. Uskon myös, että he toivoivat kirjan toimivan uskon kilpenä Saa-tanaa ja hänen armeijaansa vastaan tässä suuremmassa sodassa – sodassa syntiä vastaan – ja muistuttavan ole-massaolollaan minua siitä, että eläisin Jumalan käskyjen mukaan.

Yksi tapa arvioida itseämme ja verrata meitä aiempiin sukupolviin on tehdä se kymmenen käskyn mukaan, jotka ovat yksi vanhimmista ihmisen tiedossa olevista mittapuista. Suurim-massa osassa sivistynyttä maailmaa, etenkin juutalaiskristillisessä maail-massa, kymmenen käskyä on ollut hyväksytyin ja kestävin määrittäjä hyvän ja pahan välillä.

Käsitykseni mukaan neljään kymmenestä käskystä suhtaudutaan nykyään yhtä vakavasti kuin aina. Kulttuurissamme me emme hyväksy murhaamista, varastamista emmekä valehtelemista vaan tuomitsemme ne ja uskomme yhä lasten vastuuseen vanhempiaan kohtaan.

Mutta laajemmin yhteiskunnassa me rutiininomaisesti sivuutamme muut kuusi käskyä:

- Jos maailman tärkeysjärjestys on jonkinlainen osoitin, meillä on todellakin ”muita jumalia”, jotka asetamme todellisen Jumalan edelle.
- Me teemme epäjumalia julkisuu-den henkilöistä, elämäntyyleistä, rikkaudesta ja joskus jopa patsaista ja esineistä.
- Me käytämme Jumalan nimeä kaikenlaisin rienaavin tavoin kuten huudahduksin ja kirouksin.
- Me käytämme sapatinpäi-vää tärkeimpiin peleihimme,

merkittävimpään virkistäytymi-seemme, rankimpaan shoppai-luumme ja käytännössä kaikkeen muuhun kuin jumalanpalvelukseen.

- Me pidämme avioliiton ulkopuoli-sia sukupuolisuhteita ajanvietteenä ja viihteenä.
- Ja himoitsemisesta on tullut aivan liian yleinen elämäntapa. (Ks. 2. Moos. 20:3–17.)

Kaikkien taloudenhoitokausien profeetat ovat johdonmukaisesti kiel-täneet rikkomasta kahta luonteeltaan vakavinta käskyä – niitä, jotka liittyvät murhaan ja aviorikokseen. Näen näillä kahdella erittäin tärkeällä käskyllä yhteisen pohjan – uskon siihen, että elämä itsessään on Jumalalta saatu etuoikeus ja että fyysinen ruumiimme, kuolevaisen elämän temppele, tulee luoda Jumalan asettamissa rajoissa. Se, että ihminen korvaa omilla säännöil-lään Jumalan lait kummassa päässä tahansa elämää, on äärimmäistä jul-keutta ja syvintä syntiä.

Näiden avioliiton pyhyyttä väheksyvien asenteiden tärkeimmät vaikutukset kustautuvat perheille – perheiden lujuus rappeutuu hälyt-tävää vauhtia. Tämä rappeutuminen aiheuttaa laajalle levinnyttä vahinkoa yhteiskunnalle. Näen suoran syy-seuraussuhteen. Kun me luovumme sitoutumisesta ja uskollisuudesta aviokumppanimme kohtaan, me

poistamme liiman, joka pitää yhteiskuntamme koossa.

Hyödyllinen tapa ajatella käskyjä on se, että ne ovat rakastavia neuvoja viisaalta, kaikkitietävältä taivaalliselta Isältä. Hänen tavoitteenaan on meidän iankaikkinen onnemme, ja Hänen käskynsä ovat tiekartta, jonka Hän on antanut meille, jotta voimme palata Hänen luokseen, ja se on meille ainoa keino olla iankaikkisesti onnellisia. Kuinka merkittäviä koti ja perhe ovat iankaikkiselle onnellemme? Pienen ruskean kirjani sivulla 141 sanotaan: ”Taivaamme on todellakin vain heijastus kodistamme iankaikkisuuteen.”⁴

Perhettä ja kotia koskeva oppi toistettiin äskettäin hyvin selkeästi ja vaikuttavasti asiakirjassa ”Perhe – julistus maailmalle”. Siinä julistettiin perheiden iankaikkinen luonne ja selitettiin sitten sen yhteys temppeleipalveluun. Julistuksessa tuotiin myös julki laki, johon perheiden iankaikkinen onni perustuu, nimittäin, että ”pyhiä lisääntymisen voimia tulee käyttää ainoastaan miehen ja naisen kesken, jotka on laillisesti vihitty aviomieheksi ja vaimoksi”⁵.

Jumala ilmoittaa profeetoilleen, että on olemassa ehdottomia moraalin periaatteita. Synti on aina oleva syntiä. Tottelemattomuus Jumalan käskyille riistää meiltä aina Hänen siunauksensa. Maailma muuttuu jatkuvasti ja dramaattisesti, mutta Jumala, Hänen käskynsä ja luvut siunaukset eivät muutu. Ne ovat pysyviä ja muuttumattomia. Ihmiset saavat tahdonvapautensa lahjana Jumalalta, kun taas heidän vapautensa ja edelleen heidän iankaikkinen onnensa tulevat kuuliaisuudesta Hänen laeilleen. Alma antoi-kin harhautuneelle pojalleen Koriantonille neuvon: ”Jumalattomuus ei ole koskaan ollut onnea” (Alma 41:10).

Tänä evankeliumin täyteen palautuksen aikana Herra on ilmoittanut jälleen meille siunaukset, jotka meille luvataan kuuliaisuudesta Hänen käskyilleen.

Opin ja liittojen luvussa 130 sanotaan:

”On olemassa laki – peruuttamattomasti säädetty taivaassa ennen tämän maailman perustamista – johon kaikki siunaukset perustuvat,

ja kun me saamme jonkin siunauksen Jumalalta, se tapahtuu kuuliaisuudesta sitä lakia kohtaan, johon se perustuu” (OL 130:20–21).

Pyhissä kirjoituksissa ei voisi varmaankaan olla voimakkaammin ilmaistua oppia kuin Herran muuttumattomat käskyt ja niiden yhteys onneemme ja hyvinvointiimme yksilöinä, perheinä ja yhteiskuntana. On olemassa ehdottomia moraalin periaatteita. Tottelemattomuus Jumalan käskyille riistää meiltä aina Hänen siunauksensa. Nämä asiat eivät muutu.

Maailmassa, missä yhteiskunnan moraalikompassi horjuu, Jeesuksen Kristuksen palautettu evankeliumi ei koskaan horju eivätkä horjua saa sen vaarnat, seurakunnat, perheet tai sen yksittäiset jäsenet. Me emme saa poimia ja valita, mitä käskyjä pidämme tärkeinä noudattaa, vaan meidän pitää tunnustaa kaikki Jumalan käskyt. Meidän täytyy seisoa vahvoina ja lujina luottaen täysin Herran johdonmukaisuuteen ja uskoen täysin Hänen lupauksiinsa.

Olkaamme aina valona vuorella, esimerkkinä niiden käskyjen pitämisestä, jotka eivät ole koskaan muuttuneet eivätkä koskaan muutu. Aivan kuten tämä pieni kirja kannusti MAP-sotilaita pysymään moraalisesti lujina sodan aikoina, olkaamme me tässä myöhempien aikojen sodassa merkkivalona koko maailmalle ja etenkin Jumalan lapsille, jotka tavoittelevat Herran siunauksia. Tästä todistan Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ensimmäinen presidenttikunta, julkaisussa *Principles of the Gospel*, 1943, s. i.
2. *Principles of the Gospel*, s. v, vii, viii.
3. *Kirkon presidenttien opetuksia: Harold B. Lee*, 2001, s. 4.
4. Stephen L Richards, julkaisussa *Principles of the Gospel*, s. 141.
5. ”Perhe – julistus maailmalle”, *Liahona*, marraskuu 2010, s. 129.

Presidentti Thomas S. Monson

Kuuliaisuus tuo siunauksia

Me saamme tiedon totuudesta ja vastaukset suurimpiin kysymyksiimme, kun olemme kuuliaisia Jumalan käskyille.

Rakkaat veljeni ja sisareni, kuinka kiitollinen olenkaan siitä, että saan olla kanssanne tänä aamuna. Pyydän uskoanne ja rukouksianne, kun käytän etuoikeutta puhua teille.

Kautta aikojen ihmiset ovat etsineet tietoa ja ymmärrystä tästä kuolevaisesta olemassaolosta ja asemastaan ja tarkoituksestaan siinä sekä tietä rauhaan ja onneen. Meistä jokainen etsii niitä.

Tämä tieto ja ymmärrys ovat koko ihmiskunnan ulottuvilla. Ne sisältyvät totuuksiin, jotka ovat iankaikkisia. Opin ja liittojen luvun 1 jakeessa 39 sanotaan: ”Katso ja näe, Herra on Jumala, ja Henki todistaa, ja todistus on tosi, ja totuus pysyy aina ja ikuisesti.”

Runoilija on kirjoittanut:

Maa järkkyy ja muuttuu, ei taivaita nää,

Vaan ei koskaan voi totuutta hävittää. Siinä suuruus on mittaamaton.¹

Joku saattaisi kysyä: ”Mistä sellaisen totuuden voi löytää ja kuinka me tunnistamme sen?” Ilmoituksessa, joka annettiin profeetta Joseph Smithin kautta Ohion Kirtlandissa toukokuussa 1833, Herra julisti:

”Totuus on tieto asioista sellaisina kuin ne ovat ja kuin ne ovat olleet ja kuin ne tulevat olemaan – –.

Totuuden Henki on Jumalasta. – – Eikä kukaan saa täyteyttä, ellei hän pidä hänen käskyjensä.

Se, joka pitää hänen käskynsä, saa totuutta ja valoa, kunnes hänet kirkastetaan totuudessa ja hän tietää kaiken.”²

Mikä loistava lupaus! ”Se, joka pitää [Jumalan käskyt], saa totuutta ja valoa, kunnes hänet kirkastetaan totuudessa ja hän tietää kaiken.”

Tänä valistuneena aikana, jolloin evankeliumin täyteys on palautettu, teillä tai minulla ei ole mitään tarvetta etsiä totuutta purjehtimalla tuntemattomia meriä tai kulkemalla viitoittamattomia teitä. Rakastava taivaallinen Isä on merkinnyt meille reitin ja antanut meille pettämättömän kartan – nimitäin *kuuliaisuuden*. Me saamme tiedon totuudesta ja vastaukset suurimpiin kysymyksiimme, kun olemme kuuliaisia Jumalan käskyille.

Me opimme kuuliaisuutta koko elämämmme ajan. Siitä alkaen kun olemme hyvin nuoria, hoidostamme vastuussa olevat antavat ohjeita ja sääntöjä varmistukseen turvallisuutemme. Elämä

olisi meille kaikille yksinkertaisempaa, jos me noudattaisimme täysin sellaisia sääntöjä. Monet meistä oppivat kuitenkin kokemuksesta, että on viisasta olla kuuliainen.

Lapsuusvuosinani perheemme vietti jokaisen kesän heinäkuun alusta syyskuun alkuun mökillämme Vivian Parkissa Provo-kanjonissa Utahissa.

Yksi parhaista ystäväistäni noina huolettomina päivinä kanjonissa oli Danny Larsen, jonka perheellä oli myös mökki Vivian Parkissa. Joka päivä hän ja minä kuljeskelimme tässä poikien paratiisissa kalastaen puroista ja joista, keräten kiviä ja muita aarteita, retkeillen, kiipeillen ja yksinkertaisesti nauttien jokaisen päivän jokaisen tunnin jokaisesta minuutista.

Yhtenä aamuna Danny ja minä päätimme, että sinä iltana kokoontuisimme nuotion ääreen kaikkien kanjoniystävien kanssa. Meidän piti vain raivata läheiseltä niityltä paikka, jonne voisimme kaikki kokoontua. Niittyä peittävä kesäkuinen ruoho oli kuivunut ja tullut pisteleväksi, joten niitty ei sopinut tarkoituksiimme. Aloimme nyhtää pitkäksi venähtänyttä ruohoa suunnitellen raivaavamme suuren, pyöreän alueen. Kiskoimme ja revimme kaikin voimin, mutta saimme irti vain pieniä kourallisia itsepintaista rikkaruohoa. Tiesimme, että tuo tehtävä veisi koko päivän, ja tarmomme ja intomme alkoi jo hiipua.

Ja sitten minun, kahdeksanvuotiaan, mieleen tuli ratkaisu, joka tuntui minusta täydelliseltä. Sanoin Dannylle: ”Meidän ei tarvitse muuta kuin syyttää tämä ruoho tuleen. Poltetaan vain *rinki* ruohon keskelle!” Hän suostui heti, ja minä juoksin mökillämme hakemaan muutaman tulitikun.

Jos joku teistä nyt luulee, että meillä oli kahdeksan vuoden vähäisessä iässä lupa käyttää tulitikkuja, haluan tehdä

selväksi, että sekä Danny että minua oli kielletty käyttämästä niitä ilman aikuisten valvontaa. Kumpaakin meistä oli toistuvasti varoitettu tulen vaaroista. Tiesin kuitenkin, missä meidän perhe säilytti tulitikkuja, ja meidän täytyi raivata se niitty. Yhtään enempää ajattelematta juoksin mökillemme ja nappasin muutaman tulitikun huolehtien siitä, ettei kukaan nähnyt. Piilotin ne nopeasti yhteen taskuistani.

Juoksin takaisin Danny'n luo innoissani siitä, että taskussani oli ratkaisu ongelmaamme. Muistan ajatelleeni, että tuli polttaisi vain sen alueen, jonka halusimme, ja sitten se kuin taikauskusta sammuisi itsestään.

Raapaisin tulitikulla kiveä ja sytytin rutikuivan kesäkuisen ruohon ilmiliikkeihin. Se syttyi aivan kuin se olisi kas- teltu läpikotaisin bensiinillä. Alkuun Danny ja minä olimme innoissamme katsellessamme, kuinka ruoho katosi, mutta pian kävi selväksi, ettei tuli tukahtuisi itsestään. Hätäännyimme tajutessamme, ettemme voisi mitenkään sammuttaa sitä. Uhkaavat liekit alkoivat kiiriä pitkin villiruohoa ylös vuorenrintettä vaarantaen männyt ja kaiken muun tiellään olevan.

Viimein meillä ei ollut muuta vaihtoehtoa kuin juosta hakemaan apua. Pian kaikki mahdolliset miehet ja naiset Vivian Parkissa säntäsivät edestakaisin käsissään märkiä säkkejä, joilla he löivät liekkejä yrittäessään sammuttaa ne. Useita tunteja myöhemmin tukahdutettiin viimeiset kytevät tulipesäkkeet. Ikivanhat männyt olivat säästyneet ja samoin kodit, jotka liekit olisivat ennen pitkää saavuttaneet.

Danny ja minä saimme sinä päivänä muutamia vaikeita mutta tärkeitä opetuksia – joista vähin ei ollut suin- kaan kuuliaisuuden tärkeys.

On olemassa sääntöjä ja lakeja, jotka varmistavat osaltaan fyysisen turvallisuutemme. Samoin Herra on

antanut ohjeita ja käskyjä varmis- taakseen osaltaan hengellisen tur- vallisuu-temme, niin että voisimme onnistuneesti suunnistaa tässä usein petollisessa kuolevaisuuden olemassa- olossa ja palata lopulta taivaallisen Isämme luo.

Vuosisatoja sitten, sukupolvelle, joka oli noudattanut iät ja ajat eläin- uhrien perinnettä, Samuel julisti rohkeasti: ”Kuuliaisuus on parempi kuin uhri, totteleminen parempi kuin oinasten rasva.”³

Tällä taloudenhoitokaudella Herra ilmoitti profeetta Joseph Smithille, että Hän ”vaatii sydäntä ja altista mieltä; ja alttiit ja kuuliaiset saavat syödä Siio- nin maan hyvyyttä näinä viimeisinä aikoina”⁴.

Kaikki profeetat, muinaiset ja nykyi- set, ovat tienneet, että kuuliaisuus on välttämätöntä pelastuksellemme. Nefi julisti: ”Minä menen ja teen sen, mitä Herra on käsenyt.”⁵ Vaikka muut hor- juivat uskossaan ja kuuliaisuudessaan, Nefi ei kertaakaan jättänyt tekemättä sitä, mitä Herra pyysi häneltä. Sen joh- dosta siunatuiksi ovat tulleet lukemat- tomat sukupolvet.

Koskettava kertomus kuuliaisuu- desta on kertomus Abrahamista ja Iisa- kista. Abrahamin oli varmasti piinalli- sen vaikeaa olla kuuliainen Jumalan käskylle viedä rakas Iisakinsa Morian maahan ja tarjota hänet siellä uhriksi. Pystymmekö kuvittelemaan, kuinka raskas Abrahamin sydän oli, kun hän matkasi osoitettuun paikkaan? Tuska on varmasti raastanut hänen ruumis- taan ja piinannut hänen mieltään, kun hän sitoi poikansa Iisakin, pani hänet alttarille puiden päälle ja otti veitsen surmataakseen hänet. Horjumattomasti uskoen ja täysin Herraan luottaen Abraham taipui Herran käskyyn. Miten suurenmoinen olikaan julistus ja miten ihmeellisen tervetulleena se otettiin- kaan vastaan: ”Älä koske poikaan

äläkä tee hänelle mitään. Nyt minä tiedän, että sinä pelkät ja rakastat Jumalaa, kun et kieltäytynyt uhraa- masta edes ainoaa poikaasi.”⁶

Abrahamia oli koeteltu ja testattu, ja hänen uskollisuutensa ja kuuliai- suutensa johdosta Herra antoi hänelle tämän loistavan lupauksen: ”Sinun jälkeläistesi saama siunaus tulee siunaukseksi kaikille maailman kan- soille, koska sinä olit minun äänelleni kuuliainen.”⁷

Vaikka meitä ei pyydetä osoitta- maan kuuliaisuuttamme niin dramaat- tisella ja sydäntä riipaisevalla tavalla, myös meiltä vaaditaan kuuliaisuutta.

Presidentti Joseph F. Smith julisti lokakuussa 1873: ”Kuuliaisuus on taivaan ensimmäinen laki.”⁸

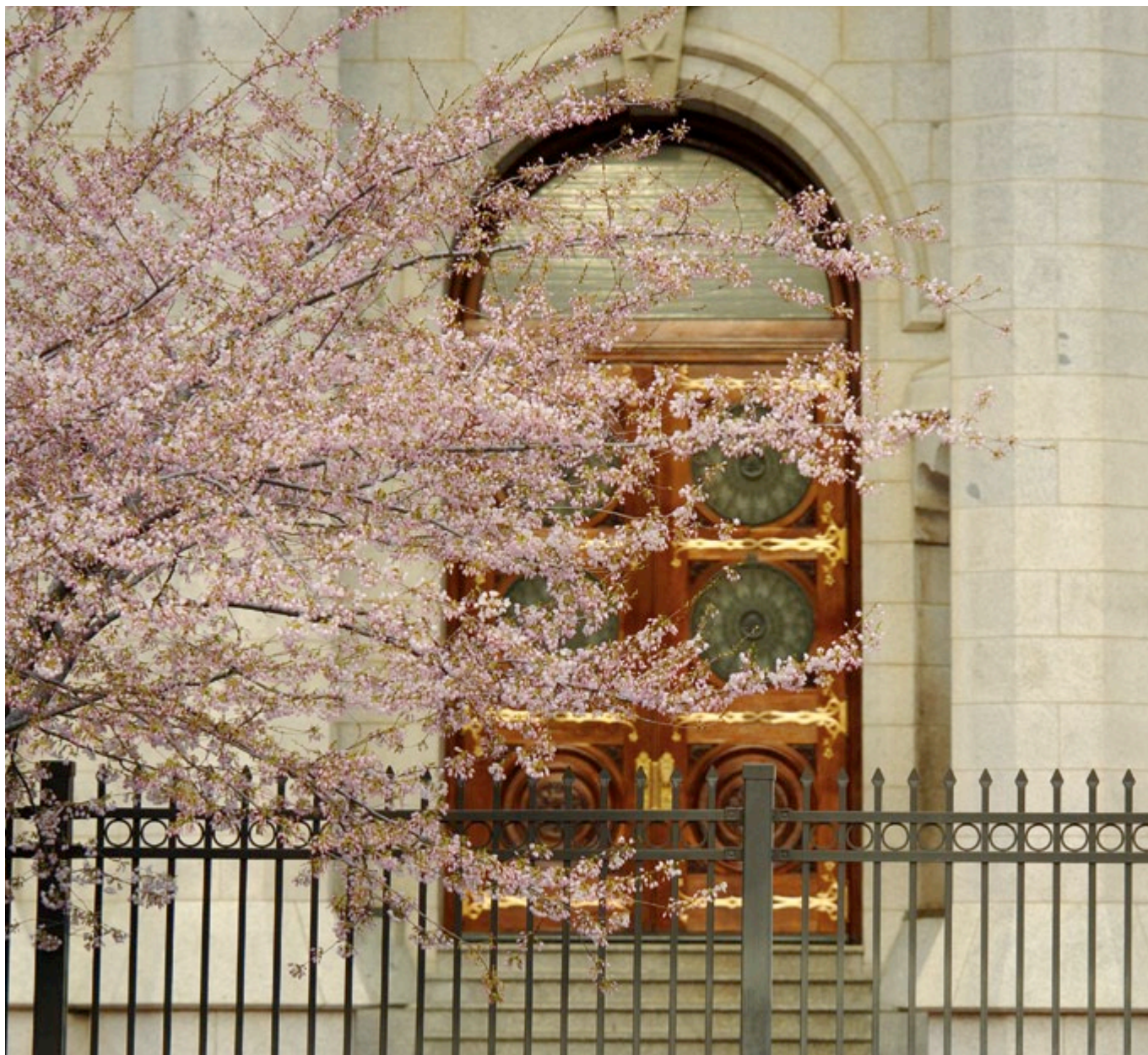
Presidentti Gordon B. Hinckley on sanonut: ”Myöhempien aikojen pyhien onni, myöhempien aikojen pyhien rauha, myöhempien aikojen pyhien edistyminen, myöhempien aikojen pyhien menestys ja tämän kansan iankaikkinen pelastus ja korotus pii- levät siinä, että vaellamme kuuliaisina Jumalan – – ohjeille.”⁹

Kuuliaisuus on profeettojen tunnus- merkki. Kautta aikojen se on tuonut heille voimaa ja tietoa. Meidän on välttämätöntä ymmärtää, että meillä- kin on oikeus tähän voiman ja tiedon lähteeseen. Se on meidän jokaisen ulottuvilla heti tänään, kun nouda- tamme Jumalan käskyjä.

Vuosien varrella olen tuntenut lukemattomia henkilöitä, jotka ovat olleet erityisen uskollisia ja kuuliaisia. He ovat olleet siunaukseksi minulle ja innoittaneet minua. Saanen kertoa teille tapauksen kahdesta sellaisesta henkilöstä.

Walter Krause oli uskollinen kirkon jäsen, joka asui perheensä kanssa alueella, joka tultiin toisen maailmansodan jälkeen tuntemaan Itä-Saksana. Siellä päin maailmaa ei

siihen aikaan ollut vapautta, mutta edessään olevista vaikeuksista huolimatta veli Krause oli mies, joka rakasti ja palveli Herraa. Hän täytti uskollisesti ja tunnollisesti jokaisen hänelle annetun tehtävän.

Toinen mies, Johann Denndorfer, syntyjään unkarilainen, koki kääntymyksen kirkkoon Saksassa, ja hänet kastettiin siellä vuonna 1911, kun hän oli 17-vuotias. Pian sen jälkeen hän palasi Unkariin. Toisen maailmansodan jälkeen hän huomasi olevansa käytännössä vanki kotimaassaan Debrecenin kaupungissa. Myös unkarilaisilta oli viety vapaus.

Veli Walter Krause, joka ei tuntenut veli Denndorferia, sai tehtävän olla hänen kotiopettajansa ja käydä hänen luonaan säännöllisesti. Veli Krause soitti kotiopetustoverilleen ja sanoi hänelle: ”Olemme saaneet tehtävän käydä veli Johann Denndorferin luona. Pystyisitkö lähtemään kanssani tällä viikolla tapamaan häntä ja viemään hänelle evankeliumin sanoman?” Ja sitten hän lisäsi: ”Veli Denndorfer asuu Unkarissa.”

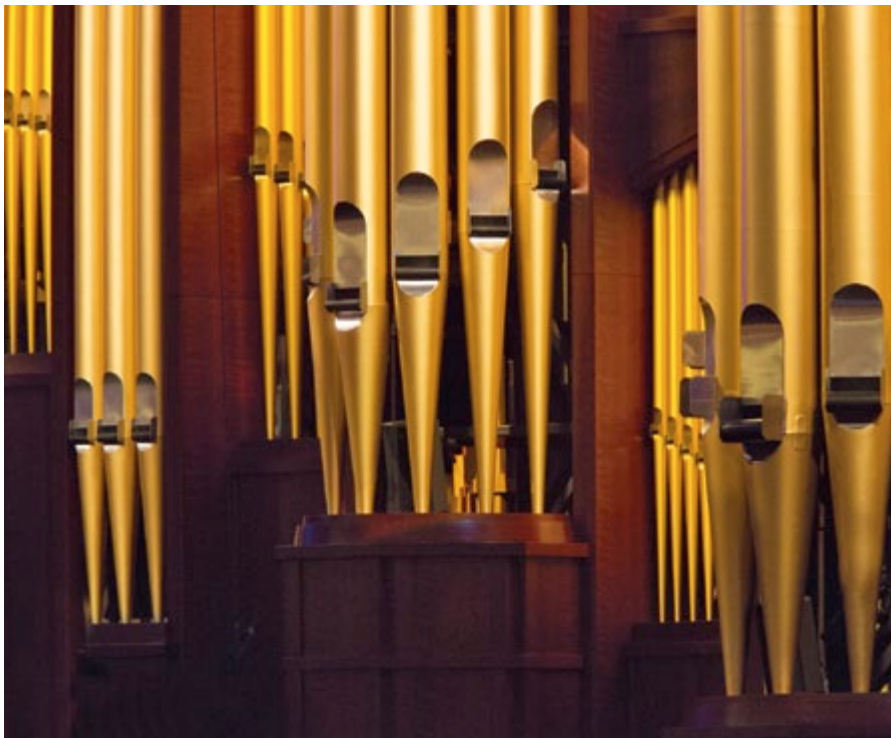
Hänen ällistynyt toverinsa kysyi: ”Milloin lähdemme?”

”Huomenna”, veli Krause vastasi.

”Milloin tulemme takaisin?” hänen toverinsa kysyi.

Veli Krause vastasi: ”Ehkä viikon kuluttua – jos *pääsemme* takaisin.”

Ja niin nämä kaksi kotiopetustoveria lähtivät veli Denndorferin luo matkustaen junalla ja bussilla Saksan koillisosasta Debreceniin Unkariin – melkoisen matkan. Veli Denndorferilla ei ollut ollut kotiopettajia sitten sodan alkamisen. Kun hän sitten näki nämä Herran palvelijat, kiittolisuus siitä, että he olivat tulleet, sai hänet liikuttumaan. Alkuun hän kieltäytyi kätelemästä heitä. Sen sijaan hän meni makuuhuoneeseensa ja otti pienestä kaapista laatikon, jossa olivat hänen vuosien varrella säästämänsä

kymmenykset. Hän antoi kymmenykset kotiopettajilleen ja sanoi: "Nyt olen ajan tasalla Herran kanssa. *Nyt* tunnen itseni kelvolliseksi puristamaan Herran palvelijoiden kättä!" Veli Krause kertoi minulle myöhemmin, ettei hän kyennyt kuvailemaan, kuinka paljon hän liikuttui siitä, että tämä uskollinen veli, jolla ei ollut moneen vuoteen kosketusta kirkkoon, oli kuuliaisesti ja johdonmukaisesti säästänyt vähäisistä ansioistaan kymmenen prosenttia maksaakseen kymmenyksensä. Hän oli säästänyt ne tietämättä, milloin jos ollenkaan hänellä saattaisi olla etuoikeus maksaa ne.

Veli Walter Krause kuoli yhdeksän vuotta sitten 94-vuotiaana. Hän palveli uskollisesti ja kuuliaisesti koko elämänsä ajan ja oli innoituksena minulle ja kaikille, jotka tunsivat hänet. Kun häntä pyydettiin hoitamaan tehtäviä, hän ei koskaan epäröinyt, hän ei koskaan napissut eikä hän koskaan keksinyt selityksiä.

Veljeni ja sisareni, tämän elämän suuri koetus on kuuliaisuus. "Koetlemme heitä näin", Herra on sanonut, "nähdäksemme, tekevätkö he kaiken, mitä Herra, heidän Jumalansa, käskää heidän tehdä."¹⁰

"Sillä kaikki, jotka haluavat saada siunauksen minun käsistäni, pysykööt laissa, joka on määrätty sen siunauksen saamiseksi, ja sen ehdoissa, niin kuin on säädetty ennen maailman perustamista."¹¹

Suurempaa esimerkkiä kuuliaisuudesta ei ole kuin Vapahtajamme. Hänestä Paavali teki havainnon:

"Vaikka hän oli Poika, hän joutui kärsimyksistä oppimaan, mitä on kuuliaisuus."

Kun hän oli saavuttanut täydellisyyden, hänestä tuli iankaikkisen pelastuksen tuoja, kaikkien niiden pelastaja, jotka ovat hänelle kuuliaisina."¹²

Vapahtaja osoitti aitoa Jumalan rakkautta elämällä täydellisen elämän ja pitämällä kunniaa pyhän palvelutehtävänsä. Hän ei ollut koskaan ylimielinen. Hän ei koskaan pöyhkeillyt ylpeänä. Hän ei ollut koskaan petollinen. Hän oli aina nöyrä. Hän oli aina vilpitön. Hän oli aina kuuliainen.

Vaikka Jeesusta kiusasi itse petoksen mestari Perkele, vaikka Hän oli ruumiillisesti heikko ja nälkäinen paastottuaan neljäkymmentä päivää ja neljäkymmentä yötä, niin kun Paholainen esitti Hänelle kaikkein viekoittelevimmat ja houkuttelevimmat ehdotuksensa, Hän antoi meille jumalallisen

esimerkin kuuliaisuudesta kieltäytymällä poikkeamasta siitä, minkä Hän tiesi oikeaksi.¹³

Kohdatessaan Getsemanen kärsimyksen, jolloin Hän kesti sellaista kipua, että Hänen hikensä oli kuin maahan putoilevia suuria veripisaroita¹⁴, Hän osoitti olevansa kuuliainen Poika sanomalla: "Isä, jos tahdot, niin ota tämä malja minulta pois. Mutta älköön toteutuko minun tahdoni, vaan sinun."¹⁵

Aivan kuten Vapahtaja käski varhaisia apostolejaan, Hän käskää myös teitä ja minua: "Seuraa sinä minua."¹⁶ Olemmeko me halukkaita tottelemaan?

Tieto, jota etsimme, vastaukset, joita kaipaamme, ja voima, jota haluamme tänään kohdataksemme monimutkaisen ja muuttuvan maailman haasteet, voivat olla meidän, kun olemme halukkaita tottelemaan Herran käskyjä. Lainaamme jälleen kerran Herran sanoja: "Se, joka pitää hänen käskynsä, saa totuutta ja valoa, kunnes hänet kirkastetaan totuudessa ja hän tietää kaiken."¹⁷

Nöyrä rukoukseni on, että meitä siunataan niillä runsailla palkinnoilla, jotka kuuliaisille on luvattu. Jeesuksen Kristuksen, meidän Herramme ja Vapahtajamme nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. "Oi, kalliimpi maailman kultaa on", *MAP-lauluja*, 178.
2. OL 93:24, 26–28.
3. 1. Sam. 15:22.
4. OL 64:34.
5. 1. Nefi 3:7.
6. 1. Moos. 22:12.
7. 1. Moos. 22:18.
8. Joseph F. Smith, "Discourse", *Deseret News*, 12. marraskuuta 1873, s. 644.
9. "Jos suostutte ja olette kuuliaisat", *Valkeus*, marraskuu 1972, s. 455.
10. Abr. 3:25.
11. OL 132:5.
12. Hepr. 5:8–9.
13. Ks. Matt. 4:1–11.
14. Ks. Luuk. 22:44.
15. Luuk. 22:42.
16. Joh. 21:22.
17. OL 93:28.

Vanhin Jeffrey R. Holland
kahdentoista apostolin koorumista

”Minä uskon”

Tunnustakaa rehellisesti kysymyksenne ja huolenaiheenne, mutta lietsokaa ensin ja aina uskonne hehkuvaa liekkiä, koska kaikki on mahdollista niille, jotka uskovat.

Kerran Jeesus huomasi joukon, joka väitteli kiivaasti Hänen opetuslastensa kanssa. Kun Vapahtaja kysyi, mikä oli syynä tähän kiistelyyn, erään kärsivän lapsen isä astui esiin ja sanoi, että hän oli pyytänyt Jeesuksen opetuslapsia siunaamaan poikansa, mutta nämä eivät olleet kyenneet tekemään sitä. Samalla kun poika yhä kiristeli hampaitaan, kuolasi ja heittelehti maassa heidän edessään, isä vetosi Jeesukseen äänellä, josta varmaankin kuului äärimmäinen epätoivo.

”Sääli meitä ja auta”, hän sanoi, ”jos sinä jotakin voit!”

”Jos voit?” vastasi Jeesus. “[Jos sinä voit uskoa], kaikki on mahdollista sille, joka uskoo.”

Silloin pojan isä heti huusi: ”Minä uskon! Auta minua epäuskossani!”¹

Tämän miehen alkuperäinen vakaus on rajallinen, kuten hän itsekin myöntää. Mutta hänellä on pakottava, painokas halu ainoan lapsensa puolesta. Meille sanotaan, että alkuvaiheessa se riittää. ”Vaikka ette voisi enempää kuin *haluta uskoa*”, Alma julistaa, ”antakaa tämän halun tehdä työtä itsessänne, kunnes uskotte.”² Vailla mitään muuta toivoa tämä isä vahvistaa sen uskon, joka hänellä on,

ja anoo maailman Vapahtajalta: ”*Sääli meitä ja auta, jos sinä jotakin voit!*”³ Pystyn tuskin lukemaan näitä sanoja itkemättä. Monikollista pronominia *meitä* on käytetty ilmeisen tarkoitussellisesti. Tämä mies sanoo itse asiassa: ”Koko perheemme anoo. Kamppeilumme ei pääty koskaan. Olemme lopen uupuneita. Poikamme kaatuu veteen. Hän kaatuu tuleen. Hän on jatkuvasti vaarassa, ja me olemme jatkuvasti peloissamme. Emme tiedä, kenen muun puoleen kääntyä. Voitko *Sinä* auttaa meitä? Olemme kiitollisia *mistä tahansa* – osittaisesta siunauksesta, toivon pilkahduksestakin, pienestäkin

kevennyksestä siihen kuormaun, jota tämän pojan äiti kantaa elämänsä jokaisena päivänä.”

Isän lausumiin sanoihin ”jos *sinä jotakin* voit” Mestari vastaa lausumalla: ”Jos [*sinä*] voit [*uskoa*].”⁴

Pyhien kirjoitusten mukaan ”heti” – ei hitaasti eikä epäillen eikä kyynisesti vaan ”heti” – isä huudahtaa kaunistelemattomassa vanhemman tuskassaan: ”Minä uskon! Auta minua epäuskossani!” Jeesus vastaa miehen uuteen ja yhä vaillinaiseen uskoon ja parantaa pojan sekä lähes kirjaimellisesti herättää tämän kuolleista, kuten Markus kuvailee tapausta.⁵

Tämän pyhän aikakirjan hellän kertomuksen pohjalta haluan puhua suoraan kirkon nuorille – niille, jotka ovat nuoria ikävuosiltaan tai nuoria kirkon jäsenyydessä tai nuoria uskon vuosiltaan. Tavalla tai toisella tämän pitäisi kattaa suurin piirtein kaikki meistä.

Tähän kertomukseen liittyvä ensimmäinen havainto on se, että kun isä kohtaa uskon haasteen, hän tuo ensiksi esiin vahvuutensa ja vasta sitten tunnustaa rajoituksensa. Hänen ensimmäinen julistuksensa on myönteinen, eikä siihen liity epäuskoa: ”Minä uskon!” Haluan sanoa kaikille, jotka kaipaavat lisää

uskoa – muistakaa tämä mies! Pelon tai epäilyksen hetkinä tai vaikeina aikoina säilyttäkää se maaperä, jonka olette jo vallanneet, vaikka se maaperä olisikin vähäinen. Siinä kasvussa, jota meidän jokaisen on koettava kuolevaisuudessa, meidän jokaisen eteen tulee tämän pojan ahdingon tai hänen isänsä epätoivon hengellinen vastine. Kun niitä hetkiä tulee ja ongelmia ilmaantuu eikä niiden ratkeaminen ole heti näkyvillä, *pitäkää lujasti kiinni siitä, mitä te jo tiedätte, ja pysykää vahvoina, kunnes saatte lisää tietoa.* Jeesus sanoi juuri tästä tapauksesta, tästä tietystä ihmeestä: ”Jos teillä olisi uskoa edes sinapinsiemenen verran, te voisitte sanoa tälle vuorelle: ’Siirry täältä tuonne’, ja se siirtyisi. Mikään ei olisi teille mahdotonta.”⁶ Kyse ei ole teidän uskonne suuruudesta tai tietonne määrästä – kyse on siitä, missä määrin osoitatte tinkimättömyyttä teillä olevaa uskoa ja jo tuntemaanne totuutta kohtaan.

Toinen havainto on muunnelma ensimmäisestä. Kun ongelmia tulee ja kysymyksiä nousee, älkää aloittako uskon etsintäänne sanomalla, kuinka paljon teillä *ei* ole, ikään kuin antaen ”epäuskonne” johtaa. Se on aivan kuin yrittäisi täyttää kalkkunaa nokan kautta! Saanen esittää tämän asian selvästi: En pyydä teitä teeskentelemään, että teillä olisi uskoa, jota teillä ei ole. *Pyydän* teitä olemaan uskollisia sille uskolle, joka teillä *on*. Toisinaan me toimimme aivan kuin epäilyksen vilpittön julistus ilmentäisi korkeampaa moraalista rohkeutta kuin uskon vilpittön julistus. Niin ei ole! Muistakaamme siis kaikki tämän pyhien kirjoitusten kertomuksen selkeä sanoma: Olkaa niin suoria omien kysymysten suhteen kuin teidän on tarpeen – elämä on niitä täynnä aiheesta jos toisestakin. Mutta jos te ja teidän perheenne haluatte parantua, älkää antako niiden

kysymysten olla esteenä uskolle, joka saa aikaan ihmeen.

Edelleen teillä on enemmän uskoa kuin luulettekaan ”niiden todisteiden suuruuden tähden”⁷, joihin Mormonin kirjassa viitataan. ”Hedelmistä te heidät tunnette”⁸, Jeesus sanoi, ja evankeliumin mukaan elämisen hedelmä käy ilmi myöhempien aikojen pyhien elämästä kaikkialla. Kuten Pietari ja Johannes sanoivat kerran muinaisille kuulijoille, minä sanon tänä päivänä teille: ”Me emme voi olla puhumatta siitä, mitä olemme nähneet ja kuulleet”, ja se, mitä olemme nähneet ja kuulleet, on, että tämän kirkon miljoonien jäsenten elämässä ”on selvästikin tapahtunut ihme”. Sitä ei voi kiistää.⁹

Veljet ja sisaret, tämä on meneillään olevaa jumalallista työtä, jossa sen ilmoituksia ja siunauksia suodaan runsaasti kaikkialla, joten ettehan hätäännä, jos aika ajoin esiin nousee asioita, jotka pitää tutkia, ymmärtää ja ratkaista. Niitä nousee, ja ne tutkitaan ja ratkaistaan. *Tässä kirkossa se, mitä me tiedämme, vie aina voiton siitä, mitä me emme tiedä. Ja muistakaa – tässä maailmassa jokaisen on määrä kulkea uskon varassa.*

Olkaa siis ystävällisiä inhimillisiä heikkouksia kohdatessanne – niin omianne kuin niiden, joiden kanssa palvelette kirkossa, jota johtavat vapaaehtoiset, kuolevaiset miehet ja naiset. Ainosyntyistä täydellistä Poikaansa lukuun ottamatta Jumala on joutunut aina työskentelemään yksinomaan epätäydellisten ihmisten kanssa. Sen täytyy olla Hänelle tavattoman turhauttavaa, mutta Hän tulee toimeen sen kanssa. Niin tulee meidänkin tulla toimeen. Ja kun te

näette epätäydellisyyttä, muistakaa, että vajavuudet *eivät* liity tämän työn jumalallisuuteen. Kuten eräs erinomainen kirjoittaja on esittänyt, kun ääretöntä täyteyttä vuodatetaan, ei syy ole öljyn, jos jotakin menee hukkaan siitä syystä, että se kaikki ei mahdu äärellisiin astioihin.¹⁰ Niitä äärellisiä astioita olemme te ja minä, joten olkaa kärsivällisiä, ystävällisiä ja anteeksiantavaisia.

Viimeinen havainto: kun eteen tulee epäily tai vaikeus, älkää pelätkö pyytää apua. Jos haluamme sitä yhtä nöyrästi ja vilpittömästi kuin tämä isä, me voimme saada sitä. Pyhissä kirjoituksissa tätä harrasta halua kuvataan toimimiseksi ”vakain aikein” ja ”täysin vilpittömin sydämin osoittamatta mitään tekopyhyyttä ja petollisuutta Jumalan edessä”¹¹. Todistan, että *senkaltaiseen* aneluun Jumala vastaa lähettämällä apua verhon kummaltakin puolelta uskomme vahvistamiseksi.

Sanoin puhuvani nuorille. Puhun yhä. Hiljattain eräs 14-vuotias poika sanoi minulle hieman epäröiden: ”Veli Holland, en voi vielä sanoa tietäväni, että kirkko on totta, mutta uskon, että se on totta.” Halasin sitä poikaa, kunnes hänen silmänsä pulistui ulos. Kerroin hänelle koko sieluni innolla, että *usko* on kallisarvoinen sana, vieläkin kallisarvoisempi teko, eikä hänen ole koskaan tarpeen pyydellä anteeksi sitä, että hän ”vain uskoo”. Kerroin hänelle, että Kristus itse on sanonut: ”Älä pelkää, vaan usko.”¹² Tämä lause muuten kantoi nuoren Gordon B. Hinckleyn lähetyksentälle.¹³ Kerroin tälle pojalle, että usko on aina ollut ensimmäinen askel kohti vakaumusta, ja että uskonkappaleet, jotka määrittävät meidän yhteistä uskoamme, toistavat vakuuttavasti ilmausta ”Me uskomme”¹⁴. Ja kerroin hänelle, miten hyvin ylpeä

olin hänestä ja hänen etsintänsä vilpittömyydestä.

Hyödyntäen sitä etulyöntiasemaa, jonka minulle antavat ne miltei 60 vuotta, jotka ovat kuluneet siitä, kun olin vasta uskova 14-vuotias, julistan muutamia asioita, joita nyt tiedän. Minä tiedän, että Jumala on aina ja kaikin tavoin ja kaikissa olosuhteissa meidän rakastava, anteeksiantava Isämme taivaassa. Minä tiedän, että Jeesus oli Hänen ainoa täydellinen lapsensa, jonka elämä annettiin rakastavasti sekä Isän että Pojan tahdosta meidän kaikkien muiden lunastukseksi, jotka emme ole täydellisiä. Tiedän, että Hän nousi kuolleista elämään jälleen,

ja koska Hän teki sen, te ja minäkin voimme tehdä sen. Minä tiedän, että Joseph Smith, joka myönsi, ettei hän ollut täydellinen¹⁵, oli silti valittu väline Jumalan kädessä ikuisen evankeliumin palauttamiseksi maan päälle. Tiedän myös, että niin tehdessään – varsinkin kääntäessään Mormonin kirjan – hän on opettanut minulle enemmän Jumalan rakkaudesta, Kristuksen jumalallisuudesta ja pappeuden voimasta kuin kukaan muu profeetta, josta olen koskaan lukenut, kuullut tai jonka olen tuntenut koko etsivän elämäni aikana. Minä tiedän, että presidentti Thomas S. Monson, joka kulkee omistautuneesti ja iloisesti kohti apostoliksi

asettamisensa 50. vuosipäivää, on sen profeettallisen viitan oikeutettu perijä nykyään. Olemme nähneet tuon viitan hänen yllään jälleen tässä konferenssissa. Minä tiedän, että 14 muuta miestä, jotka te olette hyväksyneet profeetoiksi, näkijöiksi ja ilmoituksensaajiksi, tukevat häntä käsillään, sydämellään ja omilla apostolisilla avaimillaan.

Nämä asiat minä julistan teille sillä vakaumuksella, jota Pietari nimitti lujemmaksi profeettalliseksi sanaksi¹⁶. Se, mikä kerran oli omalla kohdallani pikkuruinen uskon siemen, on kasvanut elämän puuksi, joten jos teidän uskoanne hieman koetellaan tänä aikana tai jonakin muuna aikana, kehotan teitä nojaamaan minun uskooni. Minä tiedän, että tämä työ on Jumalan aitoa totuutta, ja tiedän, että vain omaksi turmioksemme sallimme epäilyksen tai riivaajien saada meidät horjattamaan sen polulta. Jatkaa toivomista. Kulkekaa eteenpäin. Tunustakaa rehellisesti kysymyksenne ja huolenaiheenne, mutta lietsokaa ensin ja aina uskonne hehkuva liekkiä, koska kaikki on mahdollista niille, jotka uskovat. Jeesuksen Kristuksen nimessä. ■

VIITTEET

1. Mark. 9:22–24, ks. englanninkielinen kuningas Jaakon raamatunkäännös; ks. myös jakeet 14–21.
2. Alma 32:27, kursivointi lisätty.
3. Mark. 9:22, kursivointi lisätty.
4. Mark. 9:22, 23, kursivointi lisätty.
5. Ks. Mark. 9:24–27.
6. Matt. 17:20.
7. Hel. 5:50.
8. Matt. 7:16.
9. Ks. Ap. t. 4:16, 20.
10. Mukailtu julkaisusta Alfred Edersheim, *The Life and Times of Jesus the Messiah*, 2 osaa, 1883, osa 2, s. 108.
11. 2. Nefi 31:13.
12. Mark. 5:36.
13. Ks. Gordon B. Hinckley, julkaisussa Conference Report, lokakuu 1969, s. 114.
14. Ks. UK 1–13.
15. Ks. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, 2007, s. 545.
16. Ks. 2. Piet. 1:19.

Vanhin Dallin H. Oaks
kahdentoista apostolin koorumista

Kristuksen seuraaja

Kristuksen seuraaminen ei ole puolihuolimaton tai satunnaista toimintaa vaan jatkuvaa sitoutumista ja elämäntapa, joka pätee kaikkina aikoina ja kaikkialla.

Yksi rakkaimmista kirkon lauluis-tamme, jonka tabernaakkeli-kuoro esitti tänä aamuna, alkaa näillä sanoilla:

*”Minua käy sä seuraamaan.”
Niin Jeesus kutsui lapsiaan.
Vain sitä tietä kulkién
Tuntee voit sä Jeesuksen.”¹*

Nuo sanat, joiden innoituksena oli Vapahtajan ensimmäinen opetuslapsilleen esittämä kutsu (ks. Matt. 4:19), kirjoitti skotlantilainen käännyttänyt John Nicholson. Monen varhaisen johtohenkilömme tavoin hänelläkin oli vain vähän muodollista koulutusta, mutta hän rakasti syvästi Vapahtajamme ja pelastussuunnitelmaa.²

Kaikki tämän konferenssin sanomat auttavat meitä kulkemaan Vapahtajamme jalanjäljissä. Hänen esimerkkinsä ja opetuksensa määrittelevät jokaiselle Jeesuksen Kristuksen seuraajalle polun, jota kulkea.

Kuten kaikki muut kristityt, Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäsenetkin tutkivat Vapahtajamme elämää, josta on kirjoitettu Uudessa testamentissa Matteuksen, Markuksen, Luukkaan ja Johanneksen evankeliumeissa. Tarkastelen näissä neljässä Pyhän Raamatun

kirjassa olevia esimerkkejä ja opetuksia ja kehotan meitä jokaista sekä kaikkia muita kristittyjä pohtimaan, kuinka tämä palautettu kirkko ja jokainen meistä täyttää vaatimukset Kristuksen seuraajina.

Jeesus opetti, että kaste on välttämätön Jumalan valtakuntaan pääsemiseksi (ks. Joh. 3:5). Hän aloitti palvelutyönsä menemällä kasteelle (ks. Mark. 1:9), ja Hän ja Hänen seuraajansa kastoivat muita (ks. Joh. 3:22–26). Me teemme samoin.

Jeesus aloitti saarnaamisensa kehittämällä kuulijoitaan tekemään parannuksen (ks. Matt. 4:17). Se on yhä Hänen palvelijoidensa sanoma maailmalle.

Jeesus antoi käskyjä koko palvelutyönsä ajan. Ja Hän opetti: ”Jos te

rakastatte minua, te noudatatte minun käskyjäni” (Joh. 14:15; ks. myös jakeet 21, 23). Hän vakuutti, että Hänen käskyjensä pitäminen edellyttäisi, että Hänen seuraajansa hylkäisivät sen, minkä Hän sanoi olevan ”ihmisten silmissä arvokasta” (Luuk. 16:15) ja mitkä ovat ”ihmisten perinnäissääntöjä” (Mark. 7:8; ks. myös jae 13). Hän varoitti myös: ”Jos te kuuluisitte tähän maailmaan, se rakastaisi teitä, omiaan. Mutta te ette kuulu maailmaan, koska minä olen teidät siitä omikseni valinnut, ja siksi maailma vihaa teitä.” (Joh. 15:19.) Kuten apostoli Pietari myöhemmin julisti, Jeesuksen seuraajat olisivat ”Jumalan oma kansa” (1. Piet. 2:9).

Myöhempien aikojen pyhät ymmärtävät, ettei meidän tulisi olla ”maailmasta” tai noudattaa ”ihmisten perinnäissääntöjä”. Mutta muiden Kristuksen seuraajien tavoin me huomaamme toisinaan, että maailmasta ja sen perinnäissäännöistä erottuminen on vaikeaa. Jotkut elävät maailman tapojen mukaan, sillä kuten Jeesus sanoi muutamista, joita Hän opetti: ”Ihmisten antama kunnia oli heille rakkaampi kuin Jumalan antama” (Joh. 12:43). Kristuksen seuraamisesta luopumiset ovat liian monilukuisia ja liian arkaluonteisia tässä lueteltaviksi. Ne vaihtelevat suuresti maailmallisista tavoista – kuten poliittinen korrek-tius ja äärimmäisyyksiin menevä

pukeutuminen ja ulkoinen olemus – aina poikkeamisiin perusarvoista – kuten perheen iankaikkinen luonne ja tehtävä.

Jeesuksen opetuksia ei ole tarkoitettu teoreettisiksi. Niitä on aina tarkoitus noudattaa. Jeesus opetti: ”Jokainen, joka kuulee nämä sanani ja tekee niiden mukaan, on kuin järkevä mies” (Matt. 7:24; ks. myös Luuk. 11:28) ja ”Autuas se palvelija, jonka hänen herransa palatessaan tapaa näin tekemästä” (Matt. 24:46). Toisessa rakkaassa laulussa laulamme:

*Herra, neuvo, kuinka voisin
Rakastaa Sun laillasi, – –
Herra, neuvo, kuinka voisin
Sua aina seurata.*³

Kuten Jeesus opetti, ne jotka rakastavat Häntä, pitävät Hänen käskynsä. He ovat kuuliaisia, kuten presidentti Thomas S. Monson opetti tänä aamuna. Kristuksen seuraaminen ei ole puolihuolimaton tai satunnaista toimintaa vaan jatkuvaa sitoutumista ja elämäntapa, joka pätee kaikkina aikoina ja kaikkialla. Vapahtaja opetti tätä periaatetta ja sitä, kuinka meitä tulisi muistuttaa sen noudattamisesta ja vahvistaa meitä siinä, kun Hän asetti sakramenttitoimituksen (ehtoollisen, kuten muut sitä kutsuvat). Me tiedämme nykyajan ilmoituksesta, että Hän käski seuraajiaan nauttimaan sakramentin Hänen muistokseen (ks. PKO, JSR Matt. 26:22, 24; Mark. 14:21–24). Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäsenet noudattavat sitä käskyä joka viikko osallistumalla jumalanpalvelukseen, jossa me nautimme leipää ja vettä ja teemme liiton, että muistamme Hänet aina ja pidämme Hänen käskynsä.

Jeesus opetti, että ”aina tulee rukoilla” (Luuk. 18:1). Hän näytti sen myös esimerkillään, kuten silloin

kun Hän vietti ”koko yön rukoillen Jumalaa” (Luuk. 6:12) ennen kuin Hän kutsui kaksitoista apostoliaan. Muiden kristittyjen tavoin mekin rukoilemme kaikissa jumalanpalveluksissamme. Me rukoilemme myös saadaksemme johdatusta, ja me opetamme, että meidän tulisi pitää säännöllisesti henkilökohtaisia rukouksia ja polvistua rukoukseen perheen kanssa päivittäin. Jeesuksen tavoin me rukoilemme taivaallista Isäämme, ja me teemme sen Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä.

Vapahtaja kutsui kaksitoista apostolia auttamaan kirkossaan ja antoi heille avaimet ja valtuuden jatkaa työtä Hänen kuolemansa jälkeen (ks. Matt. 16:18–19; Mark. 3:14–15; 6:7; Luuk. 6:13). Jeesuksen Kristuksen palautettuna kirkkona Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko noudattaa tätä esimerkkiä organisaatiossaan ja siinä, että apostoleille annetaan avaimet ja valtuus.

Jotkut, joita Jeesus kutsui seuraamaan Häntä, eivät vastanneet kutsuun välittömästi, vaan he halusivat lykätä hoitaakseen omia perhevelvollisuuksiaan. Jeesus vastasi: ”Joka tarttuu auran ja katsoo taakseen, ei ole sopiva Jumalan valtakuntaan” (Luuk. 9:62). Monet myöhempien aikojen pyhät noudattavat Jeesuksen opettamaa tärkeysjärjestystä. Tästä ovat hienona esimerkkinä ne tuhannet vanhemmat lähetyssaarnaajat ja

muut, jotka ovat jättäneet lapsensa ja lastenlapsensa toimiakseen niissä lähetysohteissa, joihin heidät on kutsuttu.

Jeesus opetti, että Jumala loi miehen ja naisen ja että *miehen* tulee jättää vanhempansa ja liittyä *vaimoonsa* (ks. Mark. 10:6–8). Meidän sitoutumisemme tähän opetukseen tunnetaan hyvin.

Tutussa vertauksessa kadonneesta lampaasta Jeesus opetti, että meidän tulisi tehdä kaikkemme, jotta löytäisimme kaikki laumasta eksyneet (ks. Matt. 18:11–14; Luuk. 15:3–7). Kuten tiedämme, presidentti Thomas S. Monson on usein korostanut tätä ohjetta mieleenpainuvalla esimerkillään ja opetuksillaan lähimmäistemme pelastamisesta.⁴

Pelastus- ja palvelupyrkimyksissämme me noudatamme Vapahtajan ainutlaatuisia esimerkkiä ja lempeitä opetuksia rakkaudesta: ”Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi” (Matt. 22:39). Hän käski meitä jopa rakastamaan vihamicheämme (ks. Luuk. 6:27–28). Ja kuolevaisuudessa suorittamansa palvelutyön lopussa Hän opetti suurenmoisella tavalla:

”Minä annan teille uuden käskyn: rakastakaa toisianne! Niin kuin minä olen rakastanut teitä, rakastakaa tekin toinen toistanne.

Kaikki tuntevat teidät minun opetuslapsikseni, jos te rakastatte toisianne.” (Joh. 13:34–35.)

Toinen toisensa rakastamisen lisäksi Jeesus opetti, että kun ihmiset kohtelevat meitä väärin, meidän tulee antaa heille anteeksi (ks. Matt. 18:21–35; Mark. 11:25–26; Luuk. 6:37). Vaikka monet kamppailevat tämän vaikean käskyn kanssa, me kaikki tiedämme innoittavia esimerkkejä myöhempien aikojen pyhistä, jotka ovat kaikessa rakkaudessa antaneet anteeksi kaikkein vakavimpiakin väärin tekoja. Esimerkiksi Chris Williams turvautui uskoonsa Jeesukseen Kristukseen antaessaan anteeksi sille juopuneelle kuljettajalle, joka aiheutti hänen vaimonsa ja kahden heidän lapsensa kuoleman. Vain kaksi päivää murhenäytelmän jälkeen ja yhä syvästi järkyttyneenä tämä anteeksiantavainen mies, joka palveli tuolloin yhtenä piispoistamme, sanoi: ”Kristuksen opetuslapsena minulla ei ollut muuta vaihtoehtoa.”⁵

Useimmat kristityt antavat omastaan köyhille ja tarvitseville, kuten Jeesus opetti (ks. Matt. 25:31–46; Mark. 14:7). Tämän Vapahtajamme opetuksen noudattamisessa Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko ja sen jäsenet kunnostautuvat. Jäsenemme antavat runsaskätisesti varoja hyväntekeväisyyteen ja tekevät henkilökohtaista palvelutyötä ja antavat muita lahjoja köyhille ja tarvitseville. Sen lisäksi jäsenemme paastoavat kahden aterian ajan joka kuukausi ja lahjoittavat vähintään näitä aterioita vastaavan rahasumman paastouhrina, jonka piisпамme ja seurakunnanjohtajamme käyttävät avun tarpeessa olevien jäsentemme auttamiseen. Se, että me paastoamme auttaaksemme nälkäisiä, on rakkauden teko, ja kun se tehdään puhtain aikein, se on hengellinen juhla-ateria.

Kirkkomme maailmanlaajuinen humanitaarinen palvelutyö on vähemmän tunnettua. Antelioiden jäsenten

lahjoittamia varoja käyttäen Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko lähettää ruokaa, vaatteita ja muita välttämättömyystarvikkeita lievittääkseen aikuisten ja lasten kärsimyksiä kaikkialla maailmassa. Näitä humanitaarisia lahjoituksia, joiden määrä viime vuosikymmenellä nousi satoihin miljooniin dollareihin, annetaan tarvitseville täysin uskonnosta, etnisestä taustasta tai kansallisuudesta riippumatta.

Japanissa vuonna 2011 tapahtuneen maanjäristyksen ja tsunamin jälkeen valtavissa avustusponnisteluissamme annettiin rahaa ja avustustarvikkeita 13 miljoonan Yhdysvaltain dollarin edestä. Sen lisäksi yli 31 000 kirkon järjestämää vapaaehtoista teki yli 600 000 tuntia palvelutyötä. Humanitaariseen avustukseemme hurrikaani Sandyn uhreille Yhdysvaltain itäosissa sisältyi suuria lahjoituksia eri lähteistä sekä lähes 300 000 tuntia palvelua siivoustöissä, joihin osallistui noin 28 000 kirkon jäsentä. Lukuisten muiden esimerkkien ohella annoimme viime vuonna 136 000 kiloa vaatteita ja kenkiä pakolaisille afrikkalaisessa Tšadin valtiossa. Viimeksi kuluneen neljännesvuosisadan aikana olemme auttaneet lähes 30 miljoonaa ihmistä 179 maassa.⁶ ”Mormoneiksi” kutsutut ihmiset todella osaavat auttaa köyhiä ja tarvitsevia.

Viimeisessä raamatullisessa opetuksessaan meidän Vapahtajamme opasti seuraajiaan viemään Hänen opetuksiaan jokaiseen kansakuntaan ja jokaiselle luodulle. Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko on pyrkinyt noudattamaan tätä opetusta palautuksen alusta asti. Silloinkin kun me olimme köyhä ja vaikeuksissa oleva uusi kirkko, jossa oli vain muutama tuhat jäsentä, meidän varhaiset johtajamme lähettivät lähetyssaarnaajia valtamerten poikki, itään ja länteen.

Kansana olemme jatkaneet kristillisen sanoman opettamista. Nykyään meidän ainutlaatuisessa lähetysohjelmassamme on yli 60 000 kokoaikaista lähetyssaarnaajaa sekä lisäksi tuhansittain osa-aikaisena palvelevia. Meillä on lähetyssaarnaajia yli 150 maassa ja territoriossa kautta maailman.

Suurenmoisessa vuorisaarnassaan Vapahtaja sanoi: ”Olkaa siis täydellisiä, niin kuin teidän taivaallinen Isänne on täydellinen” (Matt. 5:48). Tämän opetuksen tarkoituksena ja meidän tarkoituksenamme, kun seuraamme Vapahtajaa, on tulla Isän olevan oma Isänsä ja teidän Isänne, oma Jumalansa ja teidän Jumalanne (ks. Joh. 20:17).

Nykyajan ilmoituksesta, joka on ominainen vain palautetulle evankeliumille, saamme tietää, että käsky tavoitella täydellisyyttä kuuluu Isän Jumalan pelastussuunnitelmaan lapsiaan varten. Sen suunnitelman mukaan me olemme kaikki taivaallisten vanhempiemme *perillisiä*. ”Olemme Jumalan lapsia”, apostoli Paavali opetti, ”mutta jos olemme lapsia, olemme myös perillisiä, Jumalan perillisiä yhdessä Kristuksen kanssa” (Room. 8:16–17). Se tarkoittaa sitä, kuten meille kerrotaan Uudessa testamentissa, että me ”saisimme osaksemme ikuisen elämän” (Tiit. 3:7) ja että jos tulemme Isän luokse, osanamme on ”voittajan palkinto” (Ilm. 21:7) – kaikki, mitä Hänellä on – ja sitä meidän kuolevainen mielemmetuskin pystyy käsittämään. Mutta pystymme ainakin ymmärtämään, että tämän lopullisen päämäärän saavuttaminen iankaikkisuudessa on mahdollista ainoastaan, jos seuraamme Vapahtajamme Jeesusta Kristusta, joka opetti, että ”ei kukaan pääse Isän luo muuten kuin minun kauttani” (Joh. 14:6). Me pyrimme seuraamaan

Häntä ja tulemaan enemmän Hänen kaltaisikseen, täällä ja tuonpuoleisessa. Niinpä laulumme ”Minua käy sä seuraamaan” viimeisissä säkeistöissä laulamme:

*Riittääkö mulle kuitenkin,
Ett seuraan Herraa päällä maan?
Ei, vaan myös jälkeen kuoleman
Taivaiisiin nään sen jatkuvan. --*

*On kerran meidän herraus
Ja valtakunnat, kirkkaus,
Jos kuulemme vain kutsua:
”Seuraamaan käy sä minua.”⁷*

Todistan Vapahtajastamme Jeesuksesta Kristuksesta, jonka opetuksia ja esimerkkiä pyrimme noudattamaan. Hän kehottaa kaikkia meitä kuormien uuvuttamia tulemaan Hänen luokseen, oppimaan Häneltä, seuraamaan Häntä, ja siten löytämään levon sielullemme (ks. Matt. 4:19; 11:28). Minä todistan Hänen sanomansa totuudesta ja Hänen palautetun kirkkonsa jumalallisesta tehtävästä ja valtuudesta. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. ”Minua käy sä seuraamaan”, *MAP-lauluja*, 67.
2. Ks. Karen Lynn Davidson, *Our Latter-day Hymns: The Stories and the Messages*, 1988, s. 142–143, 419.
3. ”Sua tahdon seurata”, *MAP-lauluja*, 142.
4. Ks. esim. Heidi S. Swinton, *To the Rescue: The Biography of Thomas S. Monson*, 2010, s. 149–161; Thomas S. Monson, ”Pelastamaan”, *Liahona*, heinäkuu 2001, s. 57–60.
5. Chris Williams Jessica Henriénin artikkelissa ”Father Relies on Faith to Forgive Intoxicated Teen Driver”, *Deseret News*, 1. elokuuta 2012, deseretnews.com/article/865559847/Let-It-Go-Chris-Williams-shares-his-story-of-tragedy-and-forgiveness.html; ks. myös Chris Williams, *Let It Go: A True Story of Tragedy and Forgiveness*, 2012.
6. Ks. ”Emergency Response: Church Assists Worldwide”, *Church News*, 9. maaliskuuta 2013, s. 9; Welfare Services Emergency Response, ”2012 Year in Review”, s. 8.
7. *MAP-lauluja*, 67.

Vanhin Christoffel Golden jr.
seitsemänkymmenen koorumista

Isä ja Poika

*Oikea ymmärrys Isästä ja Pojasta on aivan keskeinen asia
Jeesuksen Kristuksen evankeliumissa ja sen voimassa pelastaa.*

Rakkaat veljeni ja sisareni, olen kiitollinen saadessani puhua teille tänä iltapäivänä tässä innoittavassa yleiskonferenssissa!

Puhun aiheesta, joka on minulle mitä pyhin. Haluan ensin tunnustaa, kuinka kiitollinen olen monien kristittyjen omistautumisesta kautta aikain, heidän joukossaan myös ranskalaisiin protestantteihin ja irlantilaisiin katolisiin kuuluneet esivanhempani. Koska he uskoivat Jumalaan ja palvelivat Häntä, monet heistä

uhrasivat asemansa, omaisuutensa ja jopa henkensä Jumalansa ja uskonsa puolustamiseksi.¹

Myöhempien aikojen pyhinä ja kristittyinä meilläkin on samalla tavoin vahva ja syvä usko Jumalaan, iankaikkiseen Isään, ja Hänen Poikaansa Jeesukseen Kristukseen. Omistautuminen Jumalalle on aina meidän jokaisen ja Luojamme välinen pyhä ja henkilökohtainen asia.

Iankaikkisen elämän tavoittelumme tarkoittaa vain sitä, että haluamme

ymmärtää, kuka Jumala on, ja palata asumaan Hänen luokseen. Vapahtaja rukoili Isäänsä: ”Ja ikuinen elämä on sitä, että he tuntevat sinut, ainoan todellisen Jumalan, ja hänet, jonka olet lähettänyt, Jeesuksen Kristuksen.”²

Jopa tämän julistuksen valossa, jonka Vapahtaja itse on lausunut, valitseva käsitys Isän ja Pojan luonteesta on – monien vuosisatojen ajan ja ihmiskunnan suuren osan ajatuksissa – selvästi ristiriidassa pyhien kirjoitusten opetusten kanssa.

Esitämme kunnioittavasti, että oikea ymmärrys Isästä ja Pojasta on aivan keskeinen asia Jeesuksen Kristuksen evankeliumissa ja sen voimassa pelastaa.³

Tämän Jeesuksen Kristuksen evankeliumin kaikkein keskeisimmän periaatteen tärkeys vahvistettiin profeetta Joseph Smithin ensimmäisessä näyssä vuonna 1820. Profeetta kirjoitti: ”Näin kahden Persoonan, joiden hohdetta ja kirkkautta on mahdoton kuvata, seisovan yläpuolellani ilmassa. Toinen heistä puhui minulle kutsuen minua nimeltä ja sanoi osoittaen toista: *Tämä on minun rakas Poikani. Kuule häntä!*”⁴

Tämä Joseph-pojan kokemus, jota monet muut näyt ja ilmoitukset seurasivat, osoittaa, että Jumala todellakin elää, Isä ja Hänen Poikansa Jeesus Kristus ovat kaksi erillistä olentoa, ihminen on luotu Jumalan kuvaksi, meidän taivaallinen Isämme on kirjaimellisesti Jeesuksen Kristuksen Isä, Jumala ilmaisee itsensä ihmisille edelleen, Jumala on aina lähellä ja kiinnostunut meistä, ja Hän vastaa meidän rukouksiimme.

Vaikka Isän ja Pojan vastaavanlainen esiintyminen pyhissä kirjoituksissa on suhteellisen harvinaista, merkittävä tosiasia ensimmäisessä näyssä on, että se sopii niin hyvin yhteen muiden pyhissä kirjoituksissa muistiin merkittyjen tapahtumien kanssa.

Voimme esimerkiksi lukea Uudesta testamentista Stefanoksen viimeisen todistuksen juuri ennen hänen marttyyrikuolemaansa. Hän sanoi: ”Taivaat ovat avoinna minun silmiäni edessä, ja Ihmisen Poika seisoo Jumalan oikealla puolella!”⁵

Apostoli Johanneksen voimallisessa näyssä Patmoksen saarella oli ”Herra Jumala, Kaikkivaltias”⁶ samoin kuin Jumalan Karitsa, joka on verellään ostanut meidät.⁷

Pyhän Raamatun ohella oppi Isästä ja Pojasta löytyy Mormonin kirjan majesteettisesta todistuksesta. Mormonin kirjassa kerrotaan Vapahtajamme vierailusta nefiläisten luona. Siinä Isän ääni esittelee ylösnousseen Kristuksen noin 2 500 nefiläiselle: ”Näkkää minun rakas Poikani, johon minä olen mielistynyt, jossa minä olen kirkastanut nimeni – kuulkaa häntä.”⁸

Neljässä evankeliumissa Kristus itse viittaa taivaalliseen Isäänsä 160 kertaa. Mormonin kirjan mukaan lyhyen kolmpäiväisen palvelutyönsä aikana nefiläisten luona Hän mainitsee Isänsä 122 kertaa.

Esimerkiksi Matteuksen evankeliumissa Jeesus sanoo: ”Ei jokainen, joka sanoo minulle: ’Herra, Herra’, pääse taivasten valtakuntaan. Sinne pääsee se, joka tekee taivaallisen *Isäni* tahdon.”⁹

Johanneksen evankeliumissa Hän todistaa: ”Ei Poika voi tehdä mitään

omin neuvoin, hän tekee vain sitä, mitä näkee *Isän* tekevän.”¹⁰

Ja Luukkaan evankeliumissa Hän parahtaa: ”*Isä*, sinun käsiisi minä uskon henkeni.”¹¹

Joka kerta kun Herramme viittaa taivaalliseen Isäänsä, Hän tekee sen äärimmäisen kunnioittavasti ja nöyrästi.

Sanoessani näin toivon, ettei sitä ymmärretä väärin. Jeesus Kristus on suuri Jehova, Israelin Jumala, luvattu Messias, ja äärettömän sovituksensa ansiosta Hän on Vapahtajamme ja maailman Lunastaja. Apostoli Paavali julisti Häntä koskien: ”Sitten seuraa kaiken päätös, kun [Kristus] luovuttaa kuninkuuden Jumalalle, Isälle, kukistettuaan kaiken vallan, mahdin ja voiman.”¹²

Sovitustyötään edeltäneenä iltana Vapahtaja rukoili Isäänsä pitäen suurenmoisen esirukouksen. Hän rukoili:

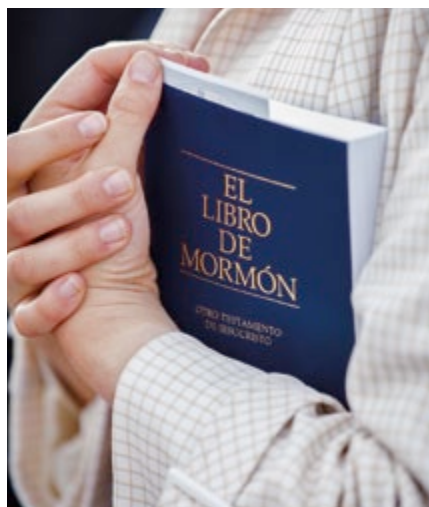
”Minä en rukoile vain heidän [toisin sanoen apostoliensa puolesta], vaan myös niiden puolesta, jotka heidän todistuksensa tähden uskovat minuun.

Minä rukoilen, että he kaikki olisivat *yhtä*, niin kuin sinä, Isä, olet minussa ja minä sinussa. Niin tulee heidänkin olla *yhtä meidän kanssamme*, jotta maailma uskoisi sinun lähettäneen minut.

Sen kirkkauden, jonka sinä olet antanut minulle, olen minä antanut heille, jotta he olisivat yhtä, niin kuin me olemme yhtä.”¹³

Isä ja Poika ovat selvästi erillisiä olentoja, mutta He ovat täydellisen yksimielisiä sekä yhtä voimassa ja tarkoituksessa. Heidän ykseytensä ei ole varattu pelkästään Heille, vaan He toivovat tätä samaa ykseyttä kaikilta, jotka omistautuneesti seuraavat ja noudattavat Heidän käskyjään.

Kuinka vilpiton Jumalaa etsivä voi tulla tuntemaan Isän ja Pojan? Vapahtajamme lupasi: ”Puolustaja, Pyhä

Henki – – opettaa teille kaiken.”¹⁴

Mormonin kirjassa Nefi julisti puhuessaan Kristuksen opista, että Pyhä Henki ”todistaa Isästä ja Pojasta”¹⁵.

On totta, että kuka hyvänsä ihminen uskonnollisesta vakaumuksestaan riippumatta voi Herran tahdon mukaan toisinaan tuntea Pyhän Hengen voiman tai vaikutuksen. Mutta Pyhän Hengen täysi kumppanuus eli lahja tulee vasta sen jälkeen kun ihminen on ”särkynein sydämin ja murtunein mielin”¹⁶ ottanut vastaan toimitukset, jotka ovat kaste ja Pyhän Hengen lahja¹⁷ käten päällepanemisella. Nämä ja muut pyhät toimitukset voidaan suorittaa vain Jumalan pappeuden johdolla ja voimalla. Tästä asiasta meitä opetetaan:

”Ja tämä suurempi pappeus hallitsee evankeliumia ja pitää hallussaan valtakunnan salaisuuksien avainta, nimittäin Jumalan tuntemisen avainta.

Sen tähden sen toimituksissa ilmenee jumalisuuden voima.”¹⁸

Oikein ymmärrettynä oppi Isästä

ja Pojasta on oppi iankaikkisesta perheestä. Jokainen ihmisolento on ollut aiemmin olemassa taivaallisten vanhempien henkilapsena.¹⁹ Kristus on Isän Esikoinen tässä taivaallisessa perheessä.²⁰

Samoin on meidän kaikkien kohdalla. Me olemme taivaallisen Isämme lapsia.

Presidentti Ezra Taft Benson on sanonut profeettallisesti: ”Eikä mikään tule hämmästyttämään meitä enemmän siirryttyämme verhon toiselle puolelle kuin se, kuinka hyvin me tunnemme [taivaallisen] Isämme ja kuinka tutut Hänen kasvonsa meille ovat.”²¹

Olen oppinut, ettei ihmiskielellä ole mahdollista välittää niitä asioita, jotka vain Pyhä Henki ja Jumalan voima tekevät tiettaviksi. Tässä hengessä esitän vakavan todistukseni iankaikkisen Isämme ja Hänen pyhän Poikansa Jeesuksen Kristuksen todellisuudesta, läheisyydestä ja hyvävyydestä. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ks. Kenneth Scott Latourette, *A History of Christianity, Volume 1: Beginnings to 1500*, uudistettu laitos, 1975, ja *A History of Christianity, Volume 2: Reformation to the Present*, uudistettu laitos, 1975; ks. myös Diarmaid MacCulloch, *The Reformation*, 2003.
2. Joh. 17:3.
3. Ks. *Lectures on Faith*, 1985, s. 38–44.
4. JS–H 17.
5. Ap. t. 7:56.
6. Ilm. 4:8.
7. Ks. Ilm. 5:9.
8. 3. Nefi 11:7.
9. Matt. 7:21, kursivointi lisätty.
10. Joh. 5:19, kursivointi lisätty.
11. Luuk. 23:46, kursivointi lisätty.
12. 1. Kor. 15:24. Katso lisäymmärrystä Vapahatajasta ja Hänen tehtävästään artikkelista ”Elävä Kristus – apostolien todistus”, *Liahona*, huhtikuu 2000, s. 2–3.
13. Joh. 17:20–22, kursivointi lisätty.
14. Joh. 14:26.
15. 2. Nefi 31:18.
16. 3. Nefi 9:20; Moroni 6:2.
17. Ks. Joh. 3:5; 3. Nefi 11:31–38.
18. OL 84:19–20.
19. Ks. ”Perhe – julistus maailmalle”, *Liahona*, marraskuu 2010, s.129.
20. Ks. Kol. 1:15; OL 93:21.
21. Jesus Christ – Gifts and Expectations”, julkaisussa *Speeches of the Year, 1974, 1975*, s. 313; ks. myös ”Jeesus Kristus – lahjat ja odotukset”, *Valkeus*, joulukuu 1987, s. 5.

Vanhin Enrique R. Falabella
seitsemänkymmenen koorumista

Koti – elämän koulu

Opetukset opitaan kotona – paikassa, josta voi tulla kappale taivasta täällä maan päällä.

Jotkut vanhemmat puolustelevat kotona tekemiään virheitä sanoen, että ne johtuvat siitä, ettei vanhemmuuteen ole mitään koulua.

Tosiasiaa sellainen koulu on olemassa, ja se voi olla paras kaikista. Sen koulun nimi on *koti*.

Kun matkaan ajassa taaksepäin muistojeni siivin, mieleeni palaa rakkaassa muistossa olevia hetkiä, joita olen kokenut vaimoni kanssa. Kun kerron teille näistä kokemuksista, teidän mieleenne saattaa palata omia kokemuksianne – niin iloisia kuin surullisiakin. Me opimme niistä kaikista.

1. Temppeli on oikea paikka

Kun palasin lähetystyöstäni, tapasin kauniin nuoren naisen, jolla oli mustat, vyötärölle asti ulottuvat hiukset. Hänellä oli ihanat, suuret hunajanväriset silmät ja tarttuva hymy. Olin hänen lumoissaan siitä hetkestä saakka, kun näin hänet ensi kerran.

Vaimoni oli asettanut tavoitteen solmia avioliitto temppelessä, vaikka siihen aikaan lähimpään temppeliin oli matkaa yli 6 400 kilometriä.

Siviilivihkimisseremoniamme oli sekä iloinen että surullinen, sillä avioliitollamme oli eräpäivä. Virkailija lausui sanat: ”Ja nyt julistan teidät mieheksi ja vaimoksi”, mutta jatkoi

välittömästi sanoen: ”Kunnes kuolema teidät erottaa.”

Uhrauksia tehden me ryhdyimme siis hankkimaan menolippua Mesan temppeliin Arizonassa Yhdysvalloissa.

Ollessamme temppelessä polvistuneina alttarin ääreen valtuutettu palvelija lausui kaipaamani sanat, jotka julistivat meidät aviomieheksi ja vaimoksi ajaksi ja koko iankaikkisuudeksi.

Eräs ystävä vei meidät pyhäkouluun. Kokouksen aikana hän nousi ylös ja esitteli meidät luokalle. Kun kokous päättyi, eräs veli lähestyi minua ja kätteli minua jättäen käteeni 20 dollarin setelin. Pian sen jälkeen myös eräs toinen veli tuli luokseni, ja yllätyksekseni hänkin jätti setelin käteeni. Etsin toisella puolella huonetta olevan vaimoni nopeasti näkyviini ja huusin: ”Blanquy, kättele kaikkia!”

Pian olimme saaneet tarpeeksi rahaa palataksemme Guatemalaan.

”Selestisessä kirkkaudessa on kolme taivasta eli astetta;

ja päästäkseen korkeimpaan ihmisen on astuttava tähän pappeuden järjestykseen.”¹

2. Kiistelyyn tarvitaan kaksi

Yksi vaimoni johtolauseista on ollut: ”Kiistelyyn tarvitaan kaksi ihmistä, enkä minä aio koskaan olla toinen heistä.”

Herra on kuvaillut selkeästi ne ominaisuudet, joiden tulisi ohjata kanssakäymistämme muiden kanssa. Ne ovat taivuttelu, pitkämielisyys, lempeys, sävyisyys ja vilpiton rakkaus.²

Fyysinen perheväkivalta on tapa, joka on vähentynyt tietyissä kulttuureissa, ja me riemuitsemme siitä. Olemme kuitenkin vielä kaukana emotionaalisen pahoinpitelyn hävittämisestä. Tämäntyyppisen pahoinpitelyn aiheuttama vahinko viipyy muistissamme, se haavoittaa persoonallisuuttamme, se kylvää vihaa sydämeemme, se painaa alas itsetuntoamme ja se täyttää meidät pelolla.

Ei riitä, että osallistuu selestisen avioliiton seremoniaan. Meidän täytyy myös elää selestistä elämää.

3. Lapsi, joka laulaa, on onnellinen lapsi

Tämä on toinen johtolause, jonka vaimoni mainitsee usein.

Vapahtaja ymmärsi pyhän musiikin tärkeyden. Pyhät kirjoitukset kertovat, että kun Hän oli viettänyt pääsiäistä opetuslastensa kanssa, niin ”laulettuaan kiitosvirren he lähtivät Öllymäelle”³.

Puhuessaan profeetta Josephin kautta Hän sanoi: ”Sillä minun sieluni on mieltynyt sydämen lauluun; niin, vanhurskaiden laulu on minulle rukous, ja siihen vastataan siunauksella heidän päällensä.”⁴

Kuinka koskettavaa onkaan kuulla lapsen laulavan vanhempiensa hänelle opettamaa laulua: ”Oon lapsi Jumalan.”⁵

4. Sinun pitää halata minua

Sanat ”Minä rakastan sinua”, ”Paljon kiitoksia” ja ”Anna anteeksi” ovat kuin balsamia sielulle. Ne muuttavat kyyneleet iloksi. Ne tuovat lohtua vaivatulle sielulle, ja ne vahvistavat sydämemme hellät tunteet. Kuten kasvit kuihtuvat kallisarvoisen veden puutteessa, samoin meidän rakkautemme riutuu

ja kuolee, kun lakkaamme ilmaiseksi rakkauden sanoja ja tekoja.

Muistan ajan, jolloin meidän oli tapana lähettää rakkauskirjeitä normaalin postin välityksellä tai kuinka keräsimme muutaman kolikon soittaaksemme rakkailemme puhelinkopista tai kuinka piirsimme ja kirjoitimme rakkausrunoja tavalliselle paperille.

Nykyään kaikki tuo kuulostaa ihan museotavaralta!

Nykyajan tekniikka sallii meidän tehdä ihmeitä. Kuinka helppoa onkaan tekstiviestitse lähettää rakkauden- ja kiitollisuudenosoitus! Nuoret tekevät sitä kaiken aikaa. Mietin, jatkuvatkohan tämä sekä muut kauniit käytännöt, kun olemme perustaneet kotimme. Yksi äskettäin vaimoltani saamistani tekstiviesteistä kuuluu seuraavasti: ”Halauk kuin taivas, suukko kuin aurinko ja ilta kuin kuu. Ihanaa päivää, minä rakastan sinua.”

En voi mitään sille, että tunnen olevani kuin taivaassa saadessani tällaisen viestin.

Taivaallinen Isämme on täydellinen esimerkki rakkauden osoittamisesta. Esitellessään Poikansa Hän käytti näitä sanoja: ”Tämä on minun rakas Poikani, johon minä olen mieltynyt.”⁶

5. Minä rakastan Mormonin kirjaa ja Vapahtajaani Jeesusta Kristusta

Minä liikutun kovin, kun näen vaimoni lukevan Mormonin kirjaa joka päivä. Kun hän tekee niin, voin tuntea hänen todistuksensa jo vain näkemällä ilon hänen kasvoillaan hänen lukiessaan pyhien kirjoitusten kohtia, jotka todistavat Vapahtajan tehtävästä.

Kuinka viisaat Vapahtajamme sanat ovatkaan: ”[Te tutkitte] kirjoituksia, koska luulette niistä löytävänne ikuisen elämän – ja neidän juuri todistavat minusta.”⁷

Tämän innoittamana kysyin lapsenlapseltani Raquelilta, joka oli hiljattain oppinut lukemaan: ”Mitä sanoisit, jos ottaisimme tavoitteeksi lukea Mormonin kirjan?”

Hänen vastauksensa oli: ”Mutta vaari, se on niin vaikeaa. Se on iso kirja.”

Sitten pyysin häntä lukemaan minulle yhden sivun. Otin sekuntikellon, ja otin hänelle aikaa. Sain: ”Sinulla meni siihen vain kolme minuuttia, ja espanjankielisessä Mormonin kirjassa on 632 sivua, joten tarvitset 1 926 minuuttia.”

Tämä olisi voinut säikäyttää hänet entistä pahemmin, joten jaoin tuon luvun 60 minuutilla, ja kerroin hänelle, että hän tarvitsisi vain noin 32 tuntia sen lukemiseen – vähemmän kuin puolitoista vuorokautta!

Silloin hän sanoi minulle: ”Se on ihan helppoa, vaari.”

Loppujen lopuksi Raquelilla, hänen veljellään Estebanilla ja muilla lastenlapsillamme meni tätä enemmän aikaa, koska se on kirja, jota täytyy lukea rukouksen ja mietiskelyn hengessä.

Ajan myötä, kun me opimme iloitsemaan pyhistä kirjoituksista, me tulemme huudahtamaan psalminkirjoittajan tavoin: ”Miten suloiset ovatkaan sinun sanasi! Ne maistuvat hunajaa makeammilta!”⁸

6. Pyhien kirjoitusten tunteminen ei riitä, meidän täytyy elää niiden mukaan

Muistan, kun olin kotiin palannut lähetyssaarnaaja ja kuinka tutkittuani pyhiä kirjoituksia uutterasti luulin tietäväni kaiken. Seurusteluajanamme Blanquy ja minä tutkimme pyhiä kirjoituksia yhdessä. Käytin monia muistiinpanojani ja viitteitäni jakaakseni tietoani evankeliumista hänelle. Mentyämme naimisiin sain tärkeän oivalluksen, kun opin häneltä suuren opetuksen: minä olin ehkä yrittänyt *opettaa* hänelle evankeliumia,

mutta hän opetti minua *elämään* sen mukaan.

Kun Vapahtaja päätti vuorisaarnan, Hän antoi tämän viisaan neuvon: ”Jokainen, joka kuulee nämä sanani ja tekee niiden mukaan, on kuin järkevä mies, joka rakensi talonsa kalliolle.”⁹

Ne, jotka elävät pyhistä kirjoituksista löytyvien selestisten periaatteiden mukaan, lohduttavat niitä, jotka kärsivät. He tuovat iloa masentuneille, suuntaa eksyneille, rauhaa ahdistuneille ja varmaa johdatusta niille, jotka etsivät totuutta.

Yhteenvetona:

1. Temppele on oikea paikka.
2. Kiistelyyn tarvitaan kaksi ihmistä, enkä minä aio koskaan olla toinen heistä.
3. Lapsi, joka laulaa, on onnellinen lapsi.
4. Sinun pitää halata minua.
5. Minä rakastan Mormonin kirjaa ja Vapahtajaani Jeesusta Kristusta.
6. Pyhien kirjoitusten tunteminen ei riitä, meidän täytyy elää niiden mukaan.

Nämä ja monet muut opetukset opitaan kotona – paikassa, josta voi tulla kappale taivasta täällä maan päällä¹⁰. Todistan, että Jeesuksen Kristuksen evankeliumi ja taivaallisen Isämme suunnitelma antavat varman suunnan tässä elämässä ja lupauksen iankaikkisesta elämästä. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. OL 131:1–2.
2. Ks. OL 121:41.
3. Mark. 14:26.
4. OL 25:12.
5. ”Oon lapsi Jumalan”, *MAP-lauluja*, 187.
6. Matt. 3:17; ks. myös Mark. 1:11; 3. Nefi 11:7.
7. Joh. 5:39.
8. Ps. 119:103.
9. Matt. 7:24.
10. Ks. *Kirkon presidenttien opetuksia: David O. McKay*, 2004, s. 162.

Vanhin Erich W. Kopischke

seitsemänkymmenen koorumista

Herran hyväksymä

Herran hyväksynnän hakeminen ja saaminen johtaa tietoon siitä, että olemme Hänen valitsemiaan ja siunaamiaan.

Kun olin pieni poika, muistan, kuinka isä otti minut toisinaan mukaansa hoitamaan erinäisiä tehtäviä. Meillä oli pieni puutarha muutaman kilometrin päässä kodistamme, ja siellä riitti aina paljon tekemistä puutarhan valmistamiseksi jokaisen vuodenajan varalle. Me parantelimme huvimajaa tai rakensimme tai korjasimme aitoja. Muistaakseni tämä työ tehtiin aina jäätävässä kylmyydessä, lumimyrskyssä tai kaatosateessa. Mutta minä rakastin sitä. Isä opetti minulle kärsivällisesti ja hyväksyen, kuinka erilaisia töitä tehdään.

Yhtenä päivänä isä pyysi minua kiristämään ruuvin ja varoitti: ”Muista, että jos kiristät ruuvia liikaa, se katkeaa.” Ylpeänä halusin näyttää hänelle, mihin pystyisin. Kiristin kaikin voimin ja, tietysti, katkaisin ruuvin. Isä sanoi jotakin hauskaa, ja me aloitimme alusta. Silloinkin kun ”tunaroin,” tunsin aina hänen rakkautensa ja luottamuksensa minua kohtaan. Hän kuoli yli 10 vuotta sitten, mutta voin vieläkin kuulla hänen äänensä, aistia hänen rakkautensa, nauttia hänen kannustuksestaan ja tuntea hänen hyväksyntänsä.

Tunne siitä, että olemme jonkun rakastamamme hyväksymä, on inhimillinen perustarve. Hyvien ihmisten hyväksyntä kannustaa meitä. Se lisää

omanarvontuntoamme ja itseluottamustamme. Ne, jotka eivät saa hyväksyntää suotavista lähteistä, hakevat sitä usein muualta. He saattavat turvautua ihmisiin, joita ei kiinnosta heidän hyvinvointinsa. He saattavat lyöttäytyä väärin ystävien joukkoon ja tehdä kyseenalaisia asioita yrittäessään saada sitä tunnustusta, jota he hakevat. He saattavat hakea hyväksyntää pukeutumalla tietynmerkkisiin vaatteisiin saadakseen johonkin kuulumisen tai tietyn aseman tunteen. Joillekuille johonkin huomattavaan rooliin tai toimeen pyrkiminen voi myös olla tapa hakea hyväksyntää. He saattavat määritellä arvonsa sen mukaan, missä toimessa he ovat tai minkä aseman he saavuttavat.

Edes kirkossa me emme ole aina vapaita tämäntyyppisestä ajattelusta. Hyväksynnän hakeminen vääristä lähteistä tai virheellisistä syistä saattaa meidät vaaralliselle polulle – sellaiselle, joka luultavasti johtaa meitä harhaan ja jopa tuhoon. Sen sijaan että tuntisimme itsemme arvostetuiksi ja itsevarmoiksi, me tunnemme itsemme lopulta hylätyiksi ja ala-arvoisiksi.

Alma neuvoi poikaansa Helamania: ”Katso, että turvaudut Jumalaan ja elät.”¹ Voimaantumisen ja pysyvän hyväksynnän perimmäinen lähde on taivaallinen Isämme ja Hänen

Poikansa Jeesus Kristus. He tuntevat meidät. He rakastavat meitä. Heidän hyväksyntänsä ei perustu ammattiimme tai toimeemme. He eivät katso asemaamme. He katsovat sydämeemme. He hyväksyvät meidät sellaisina kuin me olemme ja millaisiksi pyrimme tulemaan. Hyväksynnän hakeminen ja saaminen Heiltä nostaa ja kannustaa meitä aina.

Kerron yksinkertaisesta kaavasta, joka – jos sitä sovelletaan – voi auttaa meitä jokaista saavuttamaan perimmäisen hyväksynnän. Herra antoi tämän kaavan profeetta Joseph Smithille: ”Totisesti minä sanon teille: Kaikki heidän keskuudessaan, jotka tietävät, että heidän sydämensä on vilpiton ja särkynyt ja heidän mielensä murtunut, ja jotka haluavat noudattaa liittojaan uhrin kautta – niin, jokaisen uhrin, jonka minä, Herra, käsken antaa – heidät minä hyväksyn.”²

Tämä kaava koostuu kolmesta yksinkertaisesta askeleesta:

1. Tiedämme, että sydämemme on vilpiton ja särkynyt.
2. Tiedämme, että mielemme on murtunut.
3. Ja haluamme noudattaa liittojamme uhraamalla, kuten Herra käsksee.

Ensiksi, meidän tulee tietää, että sydämemme on vilpiton ja särkynyt. Kuinka me tiedämme sen? Aloitamme ryhtymällä vilpittömään itsेतutkisteluun. Sydän on tunteidemme keskus. Kun katsomme sydämeemme, me seulomme itseämme. Sen, mitä kukaan ympärillämme ei tiedä, me itse varmasti tiedämme. Me tiedämme motiivimme ja halumme. Kun me ryhdymme vilpittömään, rehelliseen pohdiskeluun, me emme järkeile tai petä itseämme.

On olemassa myös tapa arvioida, onko sydämemme särkynyt. Särkynyt

sydän on pehmeä, avoin ja vastaanottavainen sydän. Kun kuulen Vapahtajan sanovan: ”Minä seison ovella ja kolkutan”³, kuulen Hänen kolkuttavan sydämeni ovella. Jos avaan tämän oven Hänelle, reagoin helpommin Hengen kehotuksiin ja hyväksyn helpommin Jumalan tahdon.

Kun me vilpittömästi ja rukoillen pohdimme sitä, kuinka rehellinen ja särkynyt sydämemme on, Pyhä Henki opettaa meitä. Me saamme suloisen vahvistuksen tai lempeän oikaisun, joka kehottaa meitä toimimaan.

Toiseksi, meidän tulee tietää, että mielemme on murtunut. Englannin sana *contrite*, eli katuvainen tai murtunut, on Oxford Dictionaryn mukaan katumuksen tuntemista tai osoittamista ihmisen huomattessa tehneensä väärin.⁴ Jos meillä on murtunut mieli, me tunnustamme syntimme ja vajavuutemme. Me olemme alltiita oppimaan ”kaikkea sitä, mikä kuuluu vanhurskauteen”⁵. Tuntemme Jumalan mielen mukaista murhetta ja olemme halukkaita tekemään parannuksen. Murtunut mieli on halukas kuuntelemaan Pyhän Hengen kutsua⁶.

Murtunut mieli ilmenee halukkuudessaamme ja päättäväisyydessämme toimia. Me olemme halukkaita nöyrytymään Jumalan edessä, halukkaita tekemään parannuksen, halukkaita oppimaan ja halukkaita muuttumaan. Olemme halukkaita rukoilemaan ”älköön toteutuko minun tahtoni, vaan sinun”⁷.

Kolmas askel siihen, että on Herran hyväksymä, on tietoinen päätös noudattaa liittojamme uhrin kautta, ”niin, jokaisen uhrin, jonka minä, Herra, käsken antaa”⁸. Liian usein me ajatellamme, että sana *uhri* viittaa johonkin, mikä on meille suurta tai mitä meidän on vaikea tehdä. Tämä saattaa pitää paikkansa tietyissä tilanteissa, mutta useimmiten se viittaa siihen, että elämme päivittäin Kristuksen tosi opetuslapsina.

Yksi tapa, jolla noudatamme liittojamme uhrin kautta, on sakramentin nauttiminen kelvollisina joka viikko. Me valmistaudumme tietoisesti tuohon pyhään toimitukseen. Uudistamme ja vahvistamme pyhät lupauksemme Herralle. Tällä tavoin me tuntemme Hänen hyväksyntänsä ja saamme

Hänen vakuutuksensa siitä, että pyrkimyksemme on hyväksytty ja että syntimme on annettu anteeksi Jeesuksen Kristuksen sovituksen kautta. Tämän toimituksen kuluessa Herra lupaa meille, että kun me olemme halukkaita ottamaan Hänen Poikansa nimen päällemme ja aina muistamaan Hänet ja pitämään Hänen käskynsä, Hänen Henkensä on aina meidän kanssamme. Pyhän Hengen jatkuva kumppanuus on perimmäinen merkki Jumalan hyväksynnästä.

Muita tapoja noudattaa liittojamme uhrin kautta ovat niinkin yksinkertaiset keinot kuin tehtävän vastaanottaminen kirkossa ja palveleminen uskollisesti tuossa tehtävässä, tai profeettamme Thomas S. Monsonin kehotuksen seuraaminen auttaen niitä, jotka ovat poikenneet tieltä ja jotka täytyy pelastaa hengellisesti. Me noudatamme liittojamme uhrin kautta, kun palvelemme huomaamattomasti lähipiirissämme tai yhteisössämme tai etsimme esivanhempiemme nimiä ja teemme temppeilyötä heidän puolestaan. Me noudatamme liittojamme uhrin kautta yksinkertaisesti

pyrkimällä vanhurskauteen, olemalla avoimia ja kuuntelemalla Hengen ohjausta eläessämme päivittäistä elämäämme. Joskus liittojemme noudattaminen tarkoittaa vain pysymistä paikallaan horjumatta ja uskollisesti, kun elämän myrskyt raivoavat joka puolella ympärillämme.

Kun Herra on selittänyt sen kaavan, jolla saamme Hänen hyväksyntänsä, Hän käyttää hienoa esimerkkiä osoittaakseen, kuinka Hänen hyväksyntänsä hakeminen hyödyttää meitä yksilöinä ja perheinä. Hän on sanonut: ”Sillä minä, Herra, panen heidät tuottamaan sangen hedelmällisenä puuna, joka on istutettu hyvään maahan puhtaan virran partaalle ja joka tuottaa paljon arvokasta hedelmää.”⁹

Kun me olemme henkilökohtaisesti sopusoinnussa Herran Hengen kanssa ja tunnemme Hänen hyväksyntänsä, meitä siunataan enemmän kuin ymmärrämmeekään, ja me tuotamme monia vanhurskauden hedelmiä. Me tulemme olemaan niiden joukossa, joille Hän on sanonut: ”Hyvin tehty! Olet hyvä ja luotettava palvelija. Vähässä olet ollut uskollinen, minä

panen sinut paljon haltijaksi. Tule herrasi ilojuhlaan!”¹⁰

Herran hyväksynnän hakeminen ja saaminen johtaa tietoon siitä, että olemme Hänen valitsemiaan ja siunattomia. Opimme luottamaan enemmän siihen, että Hän johtaa meitä ja ohjaa meitä meidän parhaaksemme. Hänen lempeät armotekonsa käyvät ilmeiksi sydämessämme, elämässämme ja perheessämme.

Kehotan teitä koko sydämestäni hakemaan Herran hyväksyntää ja nauttimaan Hänen lupaamistaan siunauksista. Kun me seuraamme Herran antamaa yksinkertaista kaavaa, me tulemme tietämään, että Hän hyväksyy meidät toimeemme, asemaamme tai kuolevaisiin vajavuuksiimme katso-matta. Hänen rakastava hyväksyntänsä kannustaa meitä, kasvattaa uskoamme ja auttaa meitä selviytymään kaikesta, mitä kohtaamme elämässä. Haasteitamme huolimatta me tulemme onnistumaan, menestymään¹¹ ja tuntemaan rauhaa¹². Me tulemme olemaan niiden joukossa, joille Herra on sanonut:

”Älkää pelätkö, pienet lapset, sillä te olette minun, ja minä olen voittanut maailman, ja te olette niitä, jotka minun Isäni on minulle antanut;

eikä kukaan niistä, jotka minun Isäni on antanut minulle, joudu hukkaan.”¹³

Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Alma 37:47.
2. OL 97:8.
3. Ilm. 3:20.
4. Ks. *Oxford Dictionaries Online*, ”contribute”, oxforddictionaries.com.
5. Alma 21:23.
6. Ks. Moosia 3:19.
7. Luuk. 22:42.
8. OL 97:8.
9. OL 97:9.
10. Matt. 25:21.
11. Ks. Moosia 2:22.
12. Ks. Moosia 2:41.
13. OL 50:41–42.

Vanhin Bruce D. Porter
seitsemänkymmenen koorumista

Kauniita aamuja

Meidän ei tarvitse pelätä tulevaisuutta eikä toivomme eikä rohkeutemme tarvitse horjua, koska Jumala on meidän kanssamme.

Eräänä torstai-iltana Jerusalemissa Jeesus kokoontui opetuslastensa kanssa erääseen yläkerran huoneeseen viettämään juutalaisten pääsiäistä. Miehet, jotka olivat Hänen seurassaan, eivät tienneet, että tätä ateriaa kutsuttaisiin jonakin päivänä viimeiseksi ateriaksi. Jos he olisivat tienneet tämän ja sen, mitä se merkitsi, he olisivat itkeneet.

Heidän Mestarinsa ymmärsi kuitenkin täydellisesti, että Getsemanen ja Golgatan koetus alkaisi pian. Maailmanhistorian synkimmät tunnit olivat käsillä. Siitä huolimatta Jeesus sanoi heille: ”Maailmassa te olette ahtaalla, mutta pysykää rohkeina: minä olen voittanut maailman” (Joh. 16:33).

Me elämme nykyään sekasorron ja epävarmuuden aikakautta, aikaa, josta Herra profetoi Henokille ”jumalattomuuden ja koston päivinä” (Moos. 7:60). Koettelemuksia ja vaikeita aikoja voi olla edessä, mutta silti myös meillä on aihetta pysyä rohkeina ja iloita, sillä me elämme viimeistä taloudenhoitokautta, jolloin Jumala on palauttanut kirkkonsa ja valtakuntansa maan päälle valmis- taakseen Poikansa paluuta.

Presidentti Boyd K. Packer puhui kerran lastenlapsistaan ja siitä yhä levottomammasta maailmasta, jossa

he elävät. Hän sanoi: ”He näkevät elämänsä aikana monia tapahtumia. Jotkin niistä verottavat heidän rohkeuttaan ja koettelevat heidän uskoaan. Mutta jos he etsivät rukoillen apua ja ohjausta, he saavat voimaa selviytyä vastuksista.”

Ja hän lisäsi myöhemmin: ”Ne moraaliarvot, joista itse sivilisaatio on riippuvainen, laskevat jatkuvasti yhä kiihtyvää vauhtia. Siitä huolimatta minä en pelkää tulevaisuutta.” (”Älkää pelätkö”, *Liahona*, toukokuu 2004, s. 77–78.)

Veljet ja sisaret, meidän ei tarvitse pelätä tulevaisuutta eikä toivomme eikä rohkeutemme tarvitse horjua, koska Jumala on meidän kanssamme. Niiden ensimmäisten muistiin merkittävien neuvojen joukossa, jotka Jeesus

antoi vasta kutsutuille opetuslapsilleen Galileassa, on tämä kaksisanainen kehoitus: ”Älä pelkää” (Luuk. 5:10). Hän toisti tuon neuvon monta kertaa palvelutehtävänsä aikana. Pyhilleen meidän aikanamme Vapahtaja on sanonut: ”Olkaa rohkealla mielellä älkääkään pelätkö, sillä minä, Herra, olen teidän kanssanne ja seison teidän rinnallanne” (OL 68:6).

Herra seisoo kirkkonsa ja kansansa rinnalla ja pitää heidät turvassa tulemiseensa saakka. Siionissa ja sen vaar-noissa on rauha, sillä Hän on julistanut: ”Jotta yhteen kokoontuminen Siionin maahan ja sen vaar-noihin olisi puolustukseksi ja suojaksi myrskyltä ja vihalta, kun sitä vuodatetaan laimentamattomana koko maan päälle” (OL 115:6).

Kirkko kohoaa turvallisuuden suojamuurina sen jäsenille. Vaikka olosuhteet maailmassa voivat muuttua ajoittain hyvin hankaliksi, uskolliset myöhempien aikojen pyhät löytävät turvapaikan Siionin vaar-noissa. Herra on säätänyt, että vuoresta käden koskematta irronnut kivi vierii eteenpäin, kunnes se on täyttänyt koko maan (ks. Dan. 2:31–45; OL 65:2). Eikä mikään ihmisvoima voi viivyttää sen kulkua, sillä Jumala on tämän työn alkuun-panija ja Jeesus Kristus sen kulmakivi.

Profeetta Nefi näki näyssä, että viimeisinä päivinä Jumalan Karitsan

voima laskeutuisi ”Herran liittokansan päälle” ja heidät varustettaisiin ”vanhurskaudessa ja Jumalan voimalla suuressa kirkkaudessa” (1. Nefi 14:14).

Me jokainen sekä perheemme voimme olla varustettuja Jumalan voiman suojalla, jos vain pysymme uskollisina Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkolle ja annamme Hengen olla oppaamme. Koettelemuksia voi tulla, emmekä me ehkä ymmärrä kaikkea, mitä meille tai ympärillämme tapahtuu. Mutta jos me luotamme Herraan nöyrästi ja levollisesti, Hän antaa meille voimaa ja johdatusta jokaisessa haasteessa, jonka kohtaamme. Kun ainoa halumme on miellyttää Herraa, meitä siunataan syvällä sisäisellä rauhalla.

Palautuksen varhaisina aikoina kirkon jäsenet kohtasivat ankaria koettelemuksia. Presidentti Brigham Young on sanonut tuosta ajasta: ”Kun olen ollut väkivaltaisten joukkojen piiritämä, kun kuolema ja tuho on uhannut joka puolelta, olen tietääkseni ollut yhtä iloinen, yhtä hyväntuulinen kuin olen nyt. Tulevaisuuden näköalat ovat saattaneet näyttää hämäriltä ja sangen synkiltä, mutta en ole koskaan tämän evankeliumin aikana kokenut hetkiä, jolloin en olisi tiennyt, että seuraukset tulevat olemaan hyödylliset totuuden asialle.” (*Kirkon presidenttien opetus: Brigham Young, 1997, s. 357.*)

Lähetystyötoverini Paul oli sellainen henkilö, joka huokui aina hyväntuulisuutta. Nuorena isänä hän sairastui MS-tautiin. Sitä seuranneista vastoin käymisistä huolimatta hän palveli muita edelleen iloisesti ja hyvällä mielellä. Hän tuli kerran toimistooni istuen ensimmäisessä pyörätuolissaan ja ilmoitti: ”Elämä alkaa moottoroidusta pyörätuolista!” Muistan aina, kun hän muutama vuosi ennen kuolemaansa kannatteli olympiasoihtua ja kulki pyörätuolillaan satojen ihmisten hurratessa. Tuon sammumattoman liekin tavoin Paulin usko ei koskaan himmentynyt elämän myrskyssä.

Ollessani opiskelija Brigham Youngin yliopistossa asuin eräässä talossa muutamien nuorten miesten kanssa. Huonetoverini Bruce oli myönteisin henkilö, mitä olen koskaan tuntenut. Emme koskaan kuulleet hänen sanovan mitään kielteistä kenestäkään tai mistään, ja hänen seurassaan oli mahdotonta olla piristymättä. Hänen hyväntuulisuutensa kumpusi pysyvistä luotamuksesta Vapahtajaan ja Hänen evankeliumiinsa.

Eräänä kylmänä talvipäivänä toinen ystäväni, Tom, oli kävelemässä yliopistoalueen halki. Kello oli vasta seitsemän aamulla, ja alue oli autio ja pimeä. Lunta satoi sankasti ja tuuli oli navakka. ”Onpa surkea sää”, Tom ajatteli. Hän käveli kauemmas ja kuuli pimeydessä ja lumisateessa jonkun laulavan.

Aivan oikein, rankan lumisateen keskeltä ilmestyi aina myönteinen ystävämmme Bruce. Kädet ojennettuina taivasta kohti hän lauloi Broadway-musikaali *Oklahoman* sanoja: ”Oi, mikä ihana aamu! Oi, mikä ihana päivä! Mulla on ihana tunne, kaikki nyt käy parhain päin.” (Richard Rodgers ja Oscar Hammerstein II, ”Oh, What a Beautiful Mornin’”, 1943.)

Näinä tuon tapahtuman jälkeisinä vuosina tuosta kirkkaasta äänestä synkässä myrskyssä on tullut minulle vertauskuva siitä, mitä usko ja toivo oikein ovat. Jopa yhä synkemmäksi muuttuvassa maailmassa me myöhempien aikojen pyhät voimme laulaa iloiten tietäessämme, että taivaan voimat ovat Jumalan kirkon ja kansan kanssa. Me voimme riemuita siitä tiedosta, että edessä odottaa ihana aamu – tuhatvuotisen päivän sarastus, kun Jumalan Poika nousee idästä ja hallitsee jälleen maan päällä.

Ajattelen myös kahta muuta kaunista aamua maailmanhistoriassa. Keväällä 1820 erään kauniin, kirkkaan päivän aamuna Palmyrassa New Yorkin osavaltiossa nuori mies nimeltä Joseph Smith meni metsikköön ja polvistui rukoukseen. Vastaus tuohon rukoukseen, Isän ja Pojan ilmestyminen, oli alkuna aikojen täyttymisen taloudenhoitokaudelle ja Jeesuksen Kristuksen kirkon palauttamiselle maan päälle.

Ja jälleen toinen kaunis aamu sarasti lähes 2 000 vuotta sitten Jerusalemin kaupungin muurin ulkopuolella. Aurinko paistoi varmasti poikkeuksellisen kirkkaasti tuona pääsiäisaamuna. Pieni joukko naisia oli mennyt käymään puutarhahaudalla toivoen voitavansa voidella ristiinnaulitun Herransa ruumiin. Kaksi enkeliä kohtasi heidät, ja he julistivat: ”Miksi etsitte elävää kuolleiden joukosta? Ei hän ole täällä, hän on noussut kuolleista.” (Luuk. 24:5–6.)

Lausun todistukseni siitä, että Jeesus Kristus on voittanut synnin ja kuoleman. Todistan iankaikkisen Isän armollisesta suunnitelmasta ja Hänen ikuisesta rakkaudestaan. Katsokaamme joka aamu noustesamme kohti taivasta uskossa ja sanokaamme: ”Oi, mikä ihana aamu.” Tätä rukoilen Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

Vanhin D. Todd Christofferson
kahdentoista apostolin koorumista

Lunastus

Sikäli kuin me seuraamme Kristusta, me pyrimme osallistumaan Hänen lunastavaan työhönsä ja edistämään sitä.

Siirtomaa-ajan Amerikassa työvoimasta oli kova kysyntä. 1700-luvulla ja 1800-luvun alkupuolella mahdollisia siirtolaistyöläisiä rekrytoitiin Isosta-Britanniasta, Saksasta ja muista Euroopan maista, mutta monilla lähtöön halukkailla ei ollut varaa maksaa matkakuluja. Oli tavanomaista, että he tekivät matkan sellaisen palvelusopimuksen tai työsopimuksen turvin, jossa he matkansa maksaakseen lupasivat perille päästyään tehdä tietyn ajan töitä palkatta. Jotkut saapuivat luottaen siihen, että Amerikassa jo olevat sukulaiset maksaisivat heidän matkansa, kun he pääsisivät perille. Jos niin ei kuitenkaan tapahtunut, tulokkaat joutuivat maksamaan kulunsa määräaikaisella työpalveluksella. Näistä määräaikaisessa työpalveluksessa olevista siirtolaisista käytettiin sanaa ”redemptioners” [lunastajat]. Heidän täytyi työllään lunastaa matkansa hinta, tavallaan ostaa vapautensa.¹

Yksi merkittävimmistä Jeesusta Kristusta kuvailevista nimistä on Lunastaja. Kuten lyhyestä kertomuksestani ”siirtolaislunastajista” käy ilmi, sanalla *lunastaa* tarkoitetaan lainan tai velan maksamista. *Lunastamisella* voidaan tarkoittaa myös pelastamista tai vapauttamista maksamalla lunnaat. Jos joku tekee virheen ja sitten oikaisee tai

hyvittää sen, me sanomme, että hän on lunastanut itsensä. Kumpikin näistä merkityksistä esittää erilaisen puolen suurenmoisesta lunastuksesta, jonka Jeesus Kristus toteutti sovituksellaan. Siihen kuuluu, kuten sanakirjassa sanotaan, ”päästäminen synnistä ja sen rangaistuksista synnintekijän puolesta tehdyn uhrauksen avulla”².

Vapahtajan lunastus on kaksiosainen. Ensinnäkin se sovittaa Aadamin rikkomuksen ja sitä seuranneen ihmisen lankeemuksen voittamalla

sen, mitä voitaisiin kutsua lankeemuksen suoraksi vaikutukseksi – fyysisen kuoleman ja hengellisen kuoleman. Fyysinen kuolema ymmärretään hyvin; hengellinen kuolema on ihmisen ero Jumalasta. Paavalin sanoin: ”Sillä niin kuin kaikki ihmiset Aadamista osallisina kuolevat, niin myös kaikki Kristuksesta osallisina tehdään eläviksi” (1. Kor. 15:22). Tämä lunastus fyysisestä ja hengellisestä kuolemasta on sekä yleismaailmallinen että ehdoton.³

Vapahtajan sovituksen toinen puoli on lunastus siitä, mitä voitaisiin sanoa lankeemuksen epäsuoraksi seuraukseksi – meidän omista synneistämme eikä Aadamin rikkomuksesta. Lankeemuksen ansiosta me synnymme kuolevaisen maailmaan, jossa syntiä – eli tottelemattomuutta jumalallisesti asetettua lakia kohtaan – on kaikkialla. Puhuessaan meistä kaikista Herra sanoo:

”Niin myös, kun he alkavat varttua, synti sikiää heidän sydämessään ja he maistavat karvaan, jotta he tietäisivät antaa arvon hyvälle.

Ja heidän suodaan erottaa hyvä pahasta; sen vuoksi he ovat vapaita toimimaan tahtonsa mukaan.” (Moos. 6:55–56.)

Koska me olemme tilivelvollisia ja me teemme valinnat, lunastus meidän omista synneistämme on ehdollinen – se riippuu tunnustamisesta ja synnin hylkäämisestä ja palaamisesta hurskaaseen elämään, eli toisin sanoen sen ehtona on parannus (ks. OL 58:43). Herra käskää: ”Ja nyt, opeta lapsillesi, että kaikkien ihmisten kaikkialla on tehtävä parannus, tai he eivät voi mitenkään periä Jumalan valtakuntaa, sillä mikään saastainen ei voi asua siellä eli asua hänen edessään” (Moos. 6:57).

Vapahtajan kärsimys Getsemanessa ja Hänen tuskansa ristillä lunastavat meidät synnistä täyttämällä ne vaatimukset, jotka oikeudenmukaisuus asettaa päällemme. Hän suo armon ja anteeksiannon niille, jotka tekevät parannuksen. Sovitus suorittaa myös velan, jonka oikeudenmukaisuus on velkaa meille – parantamalla meidät mahdollisista kärsimyksistä, jotka kärsimme viattomina, ja hyvittämällä ne meille. ”Sillä katso, hän kärsii kaikkien ihmisten tuskat, niin jokaisen elävän olennon tuskat, niin miesten, naisten kuin lastenkin, jotka kuuluvat Aadammin sukuun” (2. Nefi 9:21; ks. myös Alma 7:11–12).⁴

Sikäli kuin me seuraamme Kristusta, me pyrimme osallistumaan Hänen

lunastavaan työhönsä ja edistämään sitä. Suurin palvelus, minkä voimme tehdä toisille tässä elämässä, omasta perheestämme alkaen, on tuoda heidät Kristuksen luokse uskon ja parannuksen avulla, niin että he voivat kokea Hänen lunastuksensa – rauhan ja ilon nyt sekä kuolemattomuuden ja iankaikkisen elämän tulevassa maailmassa. Meidän lähetyssaarnaajiemme työ on suurenmoinen esimerkki Herran lunastavasta rakkaudesta. Hänen valtuutettuina sanansaattajinaan he tarjoavat verrattomia siunauksia – uskon Jeesukseen Kristukseen, parannuksen, kasteen ja Pyhän Hengen lahjan – avaten tien hengelliselle uudestisyntymiselle ja lunastukselle.

Me voimme myös auttaa Herran lunastustyössä haudan tuolla puolen olevien puolesta. ”Tämän taloudenhoitokauden uskolliset vanhimmat, kun he poistuvat kuolevaisesta elämästä, jatkavat työtään saarnaten parannuksen sekä Jumalan ainosyntyisen Pojan uhrin kautta tapahtuvan lunastuksen evankeliumia niiden keskuudessa, jotka ovat pimeydessä ja synnin orjuudessa kuolleiden henkien suuressa maailmassa” (OL 138:57). Jumalan temppeleissä heille tarjoamiemme sijaistoimitusten avulla nekin, jotka ovat kuolleet synnin orjina, voivat päästä vapaiksi.⁵

Vaikka lunastuksen kaikkein tärkeimmät puolet liittyvät parannukseen

ja anteeksiantoon, siihen kuuluu myös hyvin merkittävä ajallinen puoli. Jeesuksesta sanotaan, että Hän kulki tekemässä hyvää (ks. Ap. t. 10:38), mihin kuului sairaiden ja vaivaisten parantamista, nälkäisten ihmisjoukkojen ruokkimista ja täydellisemmän tien opettamista. ”Ei Ihmisen Poikakaan tullut palveltavaksi, vaan palvelemaan ja antamaan henkensä lunnaiksi kaikkien puolesta” (Matt. 20:28).

Kulkekaamme mekin Pyhän Hengen vaikutuksen avulla tekemässä hyvää Mestarin lunastavan mallin mukaisesti.

Tällainen lunastava työ tarkoittaa sitä, että ihmisiä autetaan heidän ongelmissaan. Se tarkoittaa sitä, että olemme ystäviä köyhille ja heikoille, lievitämme kärsimystä, oikaisemme vääryyksiä, puolustamme totuutta, vahvistamme nousevaa sukupolvea ja teemme kodistamme turvallisen ja onnellisen paikan. Suuri osa lunastavasta työstämme maan päällä on sitä, että autamme muita kehittymään ja saavuttamaan vanhurskaat toiveensa ja pyrkimyksensä.

Victor Hugon romaanissa *Kurjat* yksi esimerkki – vaikkakin kuvitteellinen – on aina koskettanut ja innoittanut minua. Kertomuksen alkuosassa piispa Bienvenu antaa ruokaa ja yösjän kodittomalle ja vankilasta vapautuneelle Jean Valjeanille, joka oli joutunut sinne varastettuaan leivän, jolla hän halusi ruokkia sisarensa nälkiintyneitä lapsia. Paatunut ja katkeroitunut Valjean palkitsee piispa Bienvenun ystävällisyyden varastamalla tältä hopeaesineitä. Kun epäluuloiset poliisit myöhemmin ottavat Valjeanin kiinni, tämä valehtelee saaneensa hopeaesineet lahjaksi. Kun santarit raahaavat Valjeanin takaisin piispan taloon, piispa Bienvenu hänen suureksi yllätykseksään vahvistaa hänen kertomuksensa, ja ollakseen uskottavampi hän sanoo: ”Mutta mitä

tämä on: minähän annoin teille myös kynttilänjalat, jotka ovat hopeata kuten toisetkin esineet ja joista te saisitte varmaankin kaksisataa frangia! Miksi ette vienyt niitäkin mukanaan pöytäkalujen matkassa?’ – –

Piispa meni hänen luokseen ja sanoi matalalla äänellä:

’Älkää unohtako, älkää milloinkaan unohtako, että te olette luvannut minulle käyttää tätä hopeaa tullaksenne kunnialliseksi mieheksi.’

Jean Valjean, joka ei muistanut mitään luvanneensa, oli yhä kuin ukkosen lyömä. Piispa – – jatkoi juhlallisesti:

’Jean Valjean, veljeni, te ette kuulu enää pahan valtakuntaan, vaan hyvän. Minä ostan teidän sielunne: Minä vapautan sen pimeiden ajatusten ja kadotuksen hengen kahleista ja annan sen Jumalalle.’”

Jean Valjeanista tuli todellakin uusi mies, rehellinen mies, hyväntekijä monille ihmisille. Hän säilytti ne kaksi hopeista kynttilänjalkaa koko elämänsä ajan muistutuksena siitä, että Jumala oli lunastanut hänen elämänsä.⁶

Eräänlaista ajallista lunastusta tapahtuu, kun työskennellään yhteisissä pyrkimyksissä. Se on yksi niistä syistä, miksi Vapahtaja perusti kirkon. Koorumeihin ja apujärjestöihin sekä vaarnoihiin ja seurakuntiin

järjestyneinä me voimme paitsi opettaa ja kannustaa toisiamme evankeliumissa niin myös pyytää avuksi ihmisiä ja voimavaroja selviytyäksemme elämän vaatimuksista. Yksin tai tilapäisinä ryhminä toimivat ihmiset eivät aina pysty tarjoamaan keinoja suurempien haasteiden vaatimassa mittakavassa. Jeesuksen Kristuksen seuraajina me olemme pyhien yhteisö, joka on organisoitu siksi, että me auttaisimme täyttämään toisten pyhien ja mahdollisimman monien muiden tarpeita eri puolilla maailmaa.

Humanitaarisen työmme ansiosta, josta vanhin Dallin H. Oaks mainitsi, nimenomaan kuluneen vuoden aikana 890 000 ihmisellä 36 maassa on nyt puhdasta vettä, 70 000 ihmisellä 57 maassa on pyörätuoli, 75 000 ihmistä 25 maassa pystyy näkemään paremmin ja ihmiset 52 maassa ovat saaneet apua luonnonkatastrofien jälkeen. Yhdessä muiden kanssa kirkkomme on auttanut rokottamaan noin 8 miljoonaa lasta ja auttanut syyrialaisia pakolaisleireillä Turkissa, Libanonissa ja Jordaniassa jakamalla heille välttämättömystarvikkeita. Samaan aikaan avun tarpeessa olevat kirkon jäsenet saivat vuonna 2012 miljoonien Yhdysvaltain dollarien edestä apua paastouhreina ja muuna huoltotyöapuna. Kiitos anteliaisuudestanne.

Kaikki tämä ei riitä alkuunkaan kattamaan niitä yksittäisiä ystävällisiä ja tukea antavia tekoja – ruoka-, vaate- ja rahalahjoituksia, huolenpitoa ja tuhansia muita tapoja suoda lohdutusta ja myötätuntoa – joiden avulla me osallistumme Kristuksen kaltaiseen lunastustyöhön. Lapsena sain nähdä, kuinka oman äitini teot pelastivat erään hätää kärsivän naisen. Monta vuotta sitten lastensa ollessa vielä pieniä äiti joutui vaikeaan leikkaukseen, joka melkein vei hänen henkensä. Hän joutui olemaan vuoteenomana suurimman osan ajasta lähes vuoden ajan. Tuona aikana sukulaiset ja seurakunnan jäsenet auttoivat äitiä ja perhettämme. Seurakunnan Apuyhdistyksen johtaja, sisar Abraham, suositteli, että vanhempani palkkaisivat lisäavuksi erään seurakuntaan kuuluvan naisen, joka tarvitsi kipeästi työpaikkaa. Tätä kertomusta kerrattessani käytän tästä naisesta ja hänen tyttärestään kuvitteellisia nimiä Sara ja Annie. Äiti kertoi näin:

”Muistan sen niin selvästi kuin se olisi ollut eilen. Makasin vuoteellani, ja sisar Abraham toi Saran makuuhuoneeni ovelle. Minä masennuin. Ovella seisoj epämiellyttävimmän näköinen ihminen, mitä olin koskaan tavannut – todella laiha ja suttuinen, takkutukkainen, huonoryhtinen, kasvot suunnattuna lattiaa kohti. Hänellä oli vanha

kotiasu, joka oli neljä numeroa liian suuri. Hän ei nostanut katsettaan ja puhui niin hiljaa, etten kuullut hänen ääntään. Hänen takanaan piileskeli pieni, noin kolmivuotias tyttö. Mitä ihmettä minä tekisin tämän olennon kanssa? Kun he lähtivät huoneesta, minä itkin itkemistäni. Tarvitsin apua enkä lisää ongelmia. Sisar Abraham jäi vähäksi aikaa tekemään askareita hänen kanssaan. He laittoivat kodin nopeasti järjestykseen ja valmistivat muutamia hyviä aterioita. Sisar Abraham pyysi, että kokeilisin järjestelyä muutaman päivän, ja sanoi, että sillä tytöllä oli ollut todella vaikeaa ja hän tarvitsi apua.

Kun Sara seuraavana aamuna saapui, sain hänet vihdoon tulemaan vuoteeni ääreen ja kuulin hänen äänensä. Hän kysyi, mitä halusin hänen tekevän. Kerroin hänelle, ja sanoin sitten: 'Mutta kaikkein tärkeintä ovat poikani. Vietä aikaa heidän kanssaan, lue heille – he ovat tärkeämpiä kuin talo.' Hän oli hyvä kokki ja piti talon siistinä, pyykki pestyinä, ja hän oli kiltti pojille.

Viikkojen kuluessa kuulin Saran tarinan. [Koska hän oli huonokoululainen, hän ei menestynyt hyvin koulussa, ja lopulta hän jätti koulun kesken. Hän meni nuorena naimisiin erään huikentelevaisen miehen kanssa. Annie syntyi, ja hänestä tuli suuri ilo Saran elämään. Eräänä talvi-iltana hänen aviomiehensä tuli kotiin juovuksissa, pakotti Saran ja Annien yöpöydyksi autoon ja jätti heidät sitten valtatie varteen. He eivät enää koskaan nähneet häntä. Paljain jaloin ja paleltumaisillaan Sara ja Annie kävelivät kilometritolkulla Saran äidin kotiin.] Saran äiti antoi heidän asua siellä, jos Sara hoitaisi kaikki kotityöt ja laittaisi ruokaa sekä huolehtisi lukiota käyvistä sisarestaan ja veljestään.

Me veimme Saran korvalääkäriin, ja hän sai kuulolaitteen. – – Me saimme

hänet menemään aikuiskoulutukseen, ja hän sai lukion päättötodistuksen. Hän meni iltakouluun ja valmistui myöhemmin korkeakoulusta ja toimi erityisopettajana. Hän osti pienen talon. Annie solmi temppeleliavioliiton ja sai kaksi lasta. Sara pääsi viimein korvaleikkauksiin ja pystyi lopulta kuulemaan hyvin. Vuosia myöhemmin hän jäi eläkkeelle ja palveli lähetystyössä. – – Sara kiitti meitä usein ja sanoi oppineensa minulta hyvin paljon – etenkin kun olin kertonut hänelle, että poikani ovat tärkeämpiä kuin talo. Hän sanoi, että se opetti häntä suhtautumaan sillä tavoin Annieen. – – Sara on hyvin ainutlaatuinen nainen.”

Jeesuksen Kristuksen opetuslapsina meidän tulisi tehdä kaikki voitavamme lunastaaksemme muita kärsimysten ja taakkojen kurimuksesta. Silti suurin lunastava palvelutyömme tulee olemaan heidän johdattamisensa Kristuksen luokse. Ilman Hänen lunastustaan kuolemasta ja synnistä meillä on pelkkä sosiaalisen oikeudenmukaisuuden evankeliumi. Se voi suoda apua ja sovintoa nykyhetkeen, mutta sillä ei ole voimaa tuoda taivaasta täydellistä oikeudenmukaisuutta ja ääretöntä armoa. Lopullinen lunastus on vain ja ainoastaan Jeesuksessa Kristuksessa. Nöyrästi ja kiittolisena tunnustan Hänen olevan Lunastajamme. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ks. *Merriam-Webster's Collegiate Dictionary*, 10. laitos, 1993, ”redemptioner”.
2. *Webster's New World College Dictionary*, 3. laitos, 1988, ”redeem”.
3. ”Jumalan Poika on sovittanut alkusyyllisyyden, niin ettei vanhempien syntyjä voida panna vastattaviksi lasten päälle, sillä he ovat olleet puhtaita maailman perustamisesta asti” (Moos. 6:54). Kristuksen lunastuksen ansiosta kaikki voittavat haudan ja nousevat kuolleista kuolemattomuuteen. Sen lisäksi kaikki voittavat hengellisen kuoleman, kun heidät tuodaan takaisin Jumalan eteen tuomittaviksi. Jeesus sanoi: ”Niin kuin ihmiset ovat korottaneet minut

[ristille], samoin Isä korottaisi ihmiset seisomaan minun edessäni tuomittavina toistaan” (3. Nefi 27:14). Ne, jotka puhdistetaan synnistä, jäävät Jumalan luokse taivaalliseen valtakuntaan, mutta ne, jotka eivät ole tehneet parannusta ja ovat epäpuhtaita, eivät voi asua pyhän Jumalan luona. Tuomion jälkeen heidän täytyy lähteä ja siten kärsiä jälleen hengellinen kuolema. Sitä kutsutaan toisinaan toiseksi kuolemaksi tai hengellisen kuoleman kärsimiseksi toisen kerran. (Ks. Hel. 14:15–18.)

4. Mitä meidän omiin synteihimme tulee, pyhissä kirjoituksissa puhutaan joista-kuista, jotka eivät saa osakseen lunastusta: ”Jumalattomat jäävät ikään kuin lunastusta ei olisi suoritettu, paitsi että kuoleman siteet on päästetty” (Alma 11:41). ”Se, joka ei osoita parannukseen johtavaa uskoa, on koko oikeudenmukaisuuden vaatimusten lain alainen; sen tähden suuri ja iankaikkinen lunastussuunnitelma toteutuu vain sen kohdalla, jolla on parannukseen johtava usko” (Alma 34:16). Jos ihminen hylkää Vapahtajan sovituksen, hänen täytyy lunastaa oma velkansa tehdäkseen oikeutta itselleen. Jeesus sanoi: ”Sillä katso, minä, Jumala, olen kärsinyt tämän kaikkien puolesta, jottei heidän tarvitse kärsiä, jos he tekevät parannuksen; mutta elleivät he tee parannusta, heidän täytyy kärsiä samoin kuin minä” (OL 19:16–17). Lunastamattoman henkilön kärsimykset synnin tähden tunnetaan helvettinä. Se tarkoittaa Paholaisen alamaiseksi joutumista. Pyhien kirjoitusten kielikuvissa sitä kuvaillaan kahleissa olemiseksi tai tuli- ja tulikivijärveksi. Lehi pyysi pojiltaan, että nämä valitsisivat Kristuksen lunastuksen ”[eikä] iankaikkista kuolemaa lihan tahdon ja siinä olevan pahuuden mukaisesti, joka antaa Perkeleen hengelle vallan orjuuttaa viedäkseen teidät alas helvettiin, jotta hän voisi hallita teitä omassa valtakunnassaan” (2. Nefi 2:29). Siltikin, Jeesuksen Kristuksen sovituksen ansiosta, helvetillä on loppu. Ne, joiden on pakko käydä se läpi, ”[lunastetaan] Perkeleeltä – – viimeisessä ylösnousemuksessa” (OL 76:85). Nuo suhteellisen harvat ovat ”kadotuksen poikia”, ja he ovat ”ainoat, joihin toisella kuolemalla on mitään [pysyvää] valtaa; niin, totisesti, ainoat, joita ei lunasteta Herran hyväksi näkemänä aikana hänen vihansa kärsimisen jälkeen” (OL 76:32, 37–38).
5. Profeetta Joseph Smith riemuitsi: ”Kuolleet julistakoot iankaikkisen ylistyksen hymnejä Kuningas Immanuelille, joka on vahvistanut, ennen kuin maailma oli, sen, minkä avulla me voimme lunastaa heidät vankilastaan, sillä vangit pääsevät vapaiksi” (OL 128:22).
6. Ks. Victor Hugo, *Kurjat*, 2013, s. 63–64.

Presidentti Thomas S. Monson

Kunnes taasen kohdataan

Rukoilen, että Herra siunaa teitä ja huolehtii teistä, veljeni ja sisareni. Olkoon Hänen lupaamansa rauha teidän kanssanne nyt ja aina.

Rakkaat veljet ja sisaret, miten loistava konferenssi meillä onkaan ollut. Tiedän teidän olevan kanssani samaa mieltä siitä, että konferenssi puheet ovat olleet innoittavia.

Sydäntämme on kosketettu, ja todistuksemme tästä jumalallisesta työstä on vahvistunut tuntiessamme Herran Hengen. Muistakaamme pitkään se, mitä olemme kuulleet näiden kahden

päivän aikana. Kehotan teitä tutkimaan näitä sanomia lisää, kun ne julkaistaan tulevassa *Liahona*-lehden numerossa.

Kiitämme jokaista, joka on puhunut meille, sekä niitä, jotka ovat pitäneet rukouksia. Myös musiikki on ollut kohottavaa ja innoittavaa. Me rakastamme ihanaa tabernaakkelikuoroamme ja kiitämme myös kaikkia muita, jotka ovat osallistuneet musiikkiesityksiin.

Osoitamme yhdessä kiitoksemme Nuorten Naisten ylimmän johtokunnan ja neuvottelukunnan jäsenille, jotka vapautettiin eilen tehtävästään. Heidän palvelunsa on ollut erinomaista ja heidän omistautumisensa täydellistä.

Olemme antaneet kohotetuin käsin tukemme niille veljille ja sisarille, jotka on tämän konferenssin aikana kutsuttu uusiin tehtäviin. Haluamme heidän

kaikkien tietävän, että odotamme innolla saavamme palvella heidän kanssaan Mestarin asialla.

Me olemme maailmanlaajuinen kirkko, veljet ja sisaret. Jäsenistöämme on kaikkialla maailmassa. Kehotan teitä olemaan hyviä kansalaisia kotimaissanne ja hyviä lähimmäisiä asuinpaikoissanne auttaen niin muihin uskontokuntiin kuin omaammekin kuuluvia. Olkaamme suvaitsevia sekä ystävällisiä ja rakastavia niitä kohtaan, joiden uskonkäsitykset ja mittapuut poikkeavat omistamme. Vapahtaja toi tähän maailmaan rakkauden ja hyvän tahdon sanoman kaikille miehille ja naisille. Noudattakaamme aina Hänen esimerkkiään.

Rukoilen, että huomaisimme lähipiirissämme olevien avuntarpeet. Etenkin nuorten joukossa on joitakuita, jotka ovat – murheellista kyllä – tekemisissä huumeiden, moraalittomuuden, pornografian ja muun sellaisen kanssa. On niitä, jotka ovat yksinäisiä, esimerkiksi lesket, jotka kaipaavat muiden seuraa ja huolenpitoa. Olkaamme aina valmiina ojentamaan heille auttava

kätämme ja rakastamaan heitä koko sydämeistämme.

Me elämme sellaisena aikana maailman historiassa, jolloin on olemassa paljon vaikeita haasteita mutta myös suurenmoisia tilaisuuksia ja syitä riemuita. Meillä on tietenkin aikoja, jolloin koemme elämässämme pettymyksiä, suruja ja jopa murhenäytelmiä. Mutta jos luotamme Herraan, Hän auttaa meidät vaikeuksiemme yli, olivatpa ne millaisia hyvänsä. Psalmikirjoittaja vakuutti näin: ”Illalla on vieraana itku mutta aamulla ilo.”¹

Veljeni ja sisareni, haluan teidän tietävän, kuinka kiitollinen olen Jeesuksen Kristuksen evankeliumista, joka palautettiin näinä myöhempinä aikoina profeetta Joseph Smithin kautta. Se on avain onneemme. Olkaamme nöyriä ja rukoilevia, ja olkoon meillä usko siihen, että meidän taivaallinen Isämme voi opastaa ja siunata meitä elämässämme.

Lausun teille henkilökohtaisen todistukseni siitä, että Jumala elää, että Hän kuulee nöyrien sydänten rukoukset. Hänen Poikansa, Vapahtajamme ja Lunastajamme, puhuu

meille jokaiselle: ”Minä seison ovella ja kolkutan. Jos joku kuulee minun ääneni ja avaa oven, minä tulen hänen luokseen.”² Uskokaamme näihin sanoihin ja käyttäkäämme tätä lupausta hyväksemme.

Tämän konferenssin nyt päättyessä rukoilen taivaan siunauksia teille jokaiselle. Olkoon kotinne täynnä rauhaa, sopusointua, huomaavaisuutta ja rakkautta. Olkoon se täynnä Herran Henkeä. Vaalikkaa ja ravitkaa todistustanne evankeliumista, jotta se olisi teille suojana Saatanan kuritusta vastaan.

Kunnes taasen kohdataan puolen vuoden kuluttua, rukoilen, että Herra siunaa teitä ja huolehtii teistä, veljeni ja sisareni. Olkoon Hänen lupauksensa rauha teidän kanssanne nyt ja aina. Kiitos rukouksistanne, joita lausutte minun ja kaikkien johtavien auktoriteettien puolesta. Olemme syvästi kiitollisia teille. Vapahtajamme ja Lunastajamme, Herran Jeesuksen Kristuksen – jota me palvelemme – nimessä. ■

VIITTEET

1. Ps. 30:5.
2. Ilm. 3:20.

Ann M. Dibb

toinen neuvonantaja Nuorten Naisten ylimmässä johtokunnassa

Teidän pyhät paikkanne

Ovatpa [pyhät paikkanne] maantieteellisiä paikkoja tai tiettyjä hetkiä, ne ovat yhtä pyhiä ja niillä on suunnaton vahvistava voima.

Vuoden 2013 toimintailtojemme johtoaihe tulee Opin ja liittojen luvusta 87. Tämä opetus löytyy kolmesta eri luvusta, joten selvästikin tämä kehoitus on tärkeä. Se selittää, kuinka me voimme saada varjelusta, voimaa ja rauhaa levottomina aikoina. Tässä innoitetussa ohjeessa sanotaan: ”Seisokaa – – pyhissä paikoissa, älkääkä horjuko.”¹

Kun olen ajatellut tätä johtoaihetta, en ole voinut olla pohtimatta, mitä nuo taivaallisen Isän mainitsemat ’pyhät paikat’ ovat. Presidentti Ezra Taft Benson on neuvonut: ”Pyhiä paikkoja ovat muun muassa meidän temppelimme, kappelimme, kotimme ja Siionin vaarnat, jotka on tarkoitettu – – ’puolustukseksi ja suojaksi’.”² Näiden lisäksi uskon meidän kunkin voivan löytää monia muita paikkoja. Saatamme ensiksi ajatella sanaa *paikka* fyysisenä ympäristönä tai maantieteellisenä alueena. Mutta *paikka* voi olla myös ”erityinen olotila, tilanne tai mielentila”³. Tämä tarkoittaa, että pyhiin paikkoihin voi myös kuulua *tiettyjä hetkiä* – hetkiä, jolloin Pyhä Henki todistaa meille, hetkiä, jolloin tunnemme taivaallisen Isän rakkauden, tai hetkiä, jolloin saamme vastauksen rukouksiimme. Vieläkin enemmän uskon siihen, että aina kun teillä on rohkeutta puolustaa sitä, mikä on oikein – etenkin tilanteissa, joissa kukaan muu ei halua tehdä sitä – te teette siitä pyhän paikan.

Koko lyhyen mutta suurenmoisen elämänsä ajan Joseph Smith tosiaan ”[seisoi] pyhissä paikoissa” eikä horjunut. Nuorena teini-ikäisenä häntä vaivasi hänen paikkakunnallaan vallitseva uskonnollinen hämminki, ja hän halusi tietää, mikä kaikista kirkoista oli tosi. Hänen kotinsa lähellä sijaitsevasta metsiköstä tuli pyhä paikka, kun hän polvistui puiden lomaan ja piti ensimmäisen ääneen lausumansa

rukouksen. Hänen rukoukseensa vastattiin, ja nykyään myöhempien aikojen pyhät kutsuvat sitä metsikköä pyhäksi lehdoksi.

Nuoret naiset kautta maailman seisovat pyhissä paikoissa luonnon keskellä Nuorten Naisten leireillä. Yksi johtaja kertoi minulle erään nuoren naisen kokemuksesta. Tuo tyttö oli vähemmän aktiivinen ja suhtautui hie-man epäilevästi hengellisen kokemuk-sen saamiseen metsikössä. Ensimmäi-sen päivän jälkeen hän ilmoitti johta-jalle: ”Minulla on todella kivaa, mutta eikö jo voitaisi lopettaa kaikki tämä Hengestä puhuminen? Tulin tänne leireilemään, nauttimaan luonnosta, olemaan ystävieni kanssa ja pitämään hauskaa!” Leirin lopuksi pidetyssä todistuskokouksessa tuo sama tyttö kuitenkin myönsi kyynelsilmin: ”En halua mennä kotiin. Kuinka voin pitää tämän tunteen, joka minulla nyt on – tämän Hengen – kanssani koko ajan?” Hän oli löytänyt pyhän paikan.

Toinen pyhä paikka Joseph Smithin elämässä oli hänen oma makuuhuoneensa. Sitä voi olla vaikea uskoa, koska samoin kuin monella teistä, hänellä oli yhteinen huone sisarusten kanssa. Siitä tuli pyhä paikka, kun hän apua saadakseen rukoili suuresti uskoen ja hyvin nöyränä. Hän selitti: ”Käytyäni yöksi vuoteeseen, antauduin rukoilemaan ja anomaan kaikkival-tiaalta Jumalalta anteeksiantoa kaikista synneistäni ja mielettömyksistäni.”⁴ Ne kolme vuotta, jotka olivat kuluneet siitä, kun Joseph oli saanut näyn pyhässä lehdossa, eivät olleet olleet helppoja. Seitsemäntoistavuotias Joseph oli kärsinyt loputtomasta pilkkaamisesta, ivailusta ja kiusaamisesta. Mutta sinä iltana vastauksena Josephin rukouksiin hänen makuuhuoneeseensa ilmestyi enkeli Moroni. Joseph sai tietoa ja lohdutusta. Sinä iltana hänen makuu-huoneestaan tuli pyhä paikka.

Kun katsoin Mormonisanomia nuorille -videota, sain nähdä toisen makuu-huoneen, josta oli tullut pyhä paikka. Videossa näytetään, kuinka Ingrid Delgado, nuori nainen El Salvadorista, kertoo temppeleä koskevista tuntemuk-sistaan. Hän kertoo: ”On hyvä tietää, että meillä on paikka, jossa voimme päästä pois siitä, mikä on maailmasta, ja saada pyhiä toimituksia ja auttaa ihmisi-ä, jotka eivät voineet saada niitä tämän elämän aikana.” Samalla kun Ingrid puhuu, videossa näytetään, kuinka hän lukee pyhiä kirjoituksiaan. Hänen ympärillään on Mormonad-julisteita, lainauksia, Edistymisen-kirjanen, kuvia hänen perheestään ja temppeleistä, ja kyllä, hänen suosikkipehmolelujaan.⁵ Hän ei ehkä edes tajua sitä, mutta hän on luonut oman pyhän paikkansa, jossa hän voi olla poissa siitä, mikä on maailmasta. Kuinkahan monta kertaa Ingrid on lukenut pyhiä kirjoituksiaan, tuntenut Hengen ja saanut vastauksia rukouksiinsa omassa pyhässä paikassaan?

Vielä yksi odottamaton pyhä paikka Joseph Smithin elämässä oli Libertyn vankila. Vanhin Jeffrey R. Holland on sanonut: ”Josephin elämässä ei ollut mitään raskaampaa aikaa kuin tämä julma, laitton ja epäoikeudenmukai-nen vankeus.” Vanhin Holland jatkoi selittäen, että Libertyn vankilaa on kutsuttu ”vankilatemppeliksi”, koska profeetta Joseph Smith sai siellä pyhiä kokemuksia.⁶

Jotkut teistä nuorista naisista saatta-vat parhaillaan kokea olevansa omassa Libertyn vankilassaan – paikassa, jossa koette nöyryytystä, paikassa, jossa ette tunne rakastavaa ystävällisyyttä, pai-kassa, jossa teitä pilkataan, kiusataan tai jopa vahingoitetaan fyysisesti. Teille, nuoret naiset, lainaan vanhin Hol-landin sanoja: ”Te voitte saada pyhiä, ilmoitusta antavia, syvästi opettavaisia kokemuksia Herran kanssa *elämänne*

kurjimmissakin tilanteissa – – kärsies-sänne kaikkein tuskallisimmista epäoi-keudenmukaisuuksista, kohdatessanne kaikkein ylivoimaisimpia ongelmia ja vastustusta, mitä kohdallenne on kos-kaan osunut.”⁷ Toisin sanoen *te* voitte profeetta Joseph Smithin tavoin luoda pyhiä paikkoja ja seistä niissä myös kaikkein vaikeimpina aikoina, mitä olette koskaan kokeneet.

Eräs nuori aikuinen, Kirsten, kertoi minulle tuskallisesta kokemuksestaan. Lukio oli ollut hänen Libertyn van-kilansa. Onneksi orkesteriluokka toi helpotusta. Hän kertoi: ”Kun astuin siihen huoneeseen, tuntui siltä, että tulin turvalliseen paikkaan. Siellä ei ollut halventavia tai vähätteleviä huo-mautuksia eikä rienaamista. Sen sijaan kuulimme kannustavia ja rakastavia sanoja. Kaikki olivat ystävällisiä. Se oli onnellinen paikka. Orkesteriluokka oli täynnä Henkeä, kun harjoitte-limme ja esitimme musiikkia. Luokka oli sellainen suurelta osin orkeste-rinjohtajan ansiosta. Hän oli hyvä, kristillinen mies. Näin jälkikäteen ajatellen lukio oli jalostava paikka. Se oli vaikeaa, mutta opin sitkeyttä. Tulen aina olemaan kiitollinen omasta turvapaikastani, pyhästä paikastani, orkesteriluokasta.”⁸

Oletteko te tänä iltana ajatelleet omia pyhiä paikkojanne? Olen pyytännyt satoja nuoria naisia kertomaan minulle omista pyhistä paikoistaan. Ovatpa ne maantieteellisiä paikkoja tai tiettyjä hetkiä, ne ovat yhtä pyhiä ja niillä on suunnaton vahvistava voima. Tässä on yhdeksän heidän hermistä vastauksistaan:

- Yksi: ”Olin sairaalassa ja pidin sylis-säni uutta pikkuveljeäni.”
- Kaksi: ”Joka kerta, kun luen patriarkallista siunaustani, tunnen, että taivaallinen Isäni tuntee minut ja rakastaa minua.”

- Kolme: ”Sinä päivänä, kun täytin 12, seurakunnan nuoret naiset koristelivat oveni paperisydämillä.⁹ Tunsin olevani rakastettu, hyväksyty ja onnellinen!”
- Neljä: ”Yhtenä päivänä pyhiä kirjoituksia lukiessani silmiini osui eräs kohta. Olin löytänyt vastauksen rukouksiini.”
- Viisi: ”Menin eräisiin juhliin, joissa ihmiset joivat alkoholia ja osallistuiivat muuhun sopimattomaan toimintaan. Henki käski minua kääntymään ympäri ja menemään kotiin. Tein niin, ja kyllä, siitä seurasi sosiaalista syrjintää. Tuo hetki antoi minulle kuitenkin tarvitsemaani varmuutta tietää, että pystyn elämään evankeliumin mukaan.”
- Kuusi: ”Ajattelin sakramentin aikana Kristuksen sovittusta. Huomasin, että minun täytyi antaa anteeksi jollekulle, jolle olin vihainen. Se, että päätin antaa anteeksi, oli myönteinen teko, joka toisi sovituksen päivittäiseen elämäni.”
- Seitsemän: ”Kun olin ollut tervetuilaisillassa äidin kanssa, hän antoi suukon poskelleni ja sanoi rakastavansa minua. Se oli ensimmäinen kerta, kun voin muistaa hänen tehneen niin.”
- Kahdeksan: ”Piispan vakuutettua minulle asiasta tiesin, että pyhissä kirjoituksissa annettu lupaus on totta: ”Vaikka teidän syntinne ovat verenpunaiset, ne tulevat valkeiksi kuin lumi.”¹⁰ Tunsin toivoa ja tiesin, että voisin aloittaa pitkällisen parannuksenteon prosessini.”
- Viimeisenä: ”Eräänä iltana kokosin rohkeuteni ja kerroin parhaalle ystävälleni, mitä ajattelen evankeliumista, ja annoin hänelle Mormonin kirjan. Myöhemmin minulla oli ilo saada olla mukana hänen kastetilaisuudessaan. Nykyään me käymme kirkossa yhdessä.”

Saanko kertoa teille yhdestä omasta pyhästä paikastani? Tunsin kerran olevani lannistunut, peloissani ja aivan yksin. Rukoilin hiljaa: ”Taivaallinen Isä, en osaa tehdä tätä. Autathan, autathan minua!” Pian eräs ihminen tuli yllättäen luokseni, asetti kätensä olkapäälleni ja lausui vilpittömiä ja rohkaisevia sanoja. Sillä hetkellä tunsin rauhaa. Tunsin tulleetni hyväksytyksi. Kaikki oli muuttunut. Mieleeni tulivat presidentti Spencer W. Kimballin sanat: ”Jumala huomaa meidät, ja Hän valvoo meitä. Mutta tavallisesti Hän täyttää tarpeemme jonkun toisen henkilön välityksellä.”¹¹ Siitä hetkestä, siitä paikasta oli tullut minulle pyhä.

Rakkaat nuoret naiset, on olemassa lukuisia muita pyhiä paikkoja, joista toivoisin meidän voivan kertoa toisillemme. Kannustan teitä tänä iltana kotiin palattuanne kirjoittamaan muistiin päiväkirjaanne niitä paikkoja, joita te pidätte ja muistelette pyhinä. Minulle on selvää, että tuhannet *teistä* seisovat pyhissä paikoissa. Nämä paikat antavat teille varjelusta, voimaa ja rauhaa levottomina aikoina. Teidän todistuksenne vahvistuu, koska te puolustatte totuutta ja vanhurskautta *kunniakkain* tavoin.

Te, kirkon jalo nuoriso, olette minun sankareitani. Minä rakastan teitä. Tunnen taivaallisen Isän käsittämättömän rakkauden teitä kohtaan, ja todistan teille, että Jeesuksen Kristuksen evankeliumi on totta. Hän odottaa valmiina rohkaisemaan teitä, kun te seisotte pyhissä paikoissa ettekä horju. Rakastan presidentti Thomas S. Monsonia, uskollista ja kannustavaa profeettaamme, ja tuen häntä hänen tehtävässään. Sanon nämä asiat Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. OL 87:8; ks. myös OL 45:32; 101:22.
2. ”Prepare Yourself for the Great Day of the Lord”, *New Era*, toukokuu 1982, s. 50; ks. myös OL 115:6.
3. Ks. Merriam-Webster Online, ”place”, merriam-webster.com/dictionary/place.
4. JS-H 29.
5. Ks. ”Practice, Celebration, Dedication: Temple Blessings in El Salvador”, lds.org/youth/video.
6. ”Lessons from Liberty Jail”, *Ensign*, syyskuu 2009, s. 26, 28.
7. ”Lessons from Liberty Jail”, s. 28.
8. Henkilökohtaisesta keskustelusta.
9. Tapaa kutsutaan Yhdysvalloissa toisinaan ”sydänten vyöryksi”.
10. Jes. 1:18.
11. *Kirkon presidenttien opetuksia: Spencer W. Kimball*, 2006, s. 88.

San Salvador, El Salvador

Mary N. Cook

ensimmäinen neuvonantaja Nuorten Naisten ylimmässä johtokunnassa

Kun pelastatte tytön, pelastatte sukupolvia

*Hyveellinen elämänne siunaa esivanhempianne,
perhettänne nyt sekä vielä tulevia perheenjäseniänne.*

Minulle on kunnia puhua uskollisille kirkon nuorille naisille. Me näemme teidän etenevän niiden polulla, jotka pitävät liittonsa kunniaissa, ja me tiedämme, että hyveellinen elämänne siunaa esivanhempianne, perhettänne nyt sekä vielä tulevia perheenjäseniänne, sillä kuten presidentti Gordon B. Hinckley on sanonut: ”Kun pelastatte tytön, pelastatte sukupolvia.”¹

Teidän liittopolkunne alkoi silloin kun teidät kastettiin ja te saitte Pyhän Hengen lahjan. Se jatkuu viikoittain sakramenttikokouksessa, pyhässä paikassa, jossa uudistatte kasteenliittonne. Teidän on nyt aika valmistautua tekemään temppeliliitot. ”Pyhissä temppelissä tarjolla olevat pyhät toimitukset ja liitot suovat [meille] mahdollisuuden palata Jumalan kasvojen eteen ja [perheillemme] mahdollisuuden tulla liitetyksi yhteen iankaikkisuudeksi.”²

Seisokaa pyhissä paikoissa esivanhempienne puolesta. ”Jokainen ihmisolento, joka tulee tämän maan päälle, on vanhemmista koostuvien sukupolvien tuote. Meillä on luonnollinen kaipuu liittyä esivanhempiimme.”³ Kun te osallistutte sukututkimus- ja temppelityöhön, te solmitte oman ja

esivanhempienne elämän yhteen suomalla heille pelastavat toimitukset.

Seisokaa pyhissä paikoissa itsenne ja perheenne puolesta. Teidän vanhurskas esimerkinne on vastedes suuren ilon lähde perhetilanteestanne riippumatta. Vanhurskaat valintanne tekevät teidät kelvollisiksi tekemään ja pitämään pyhiä liittoja, jotka sitovat perheenne yhteen iankaikkisesti.

Seisokaa pyhissä paikoissa tulevan perheenne puolesta. Sitoutukaa siihen, että teidät sinetöidään aviomieheneen pyhän pappeuden valtuudella temppelissä, kun perustatte iankaikkisen perheyksikön. Lapsianne siunataan totuudella, kun solmitte hyveellisen esimerkinne ja vankkumattoman todistuksenne heidän elämänsä ja näytätte heille tietä liittopolulla.

Minä näin, kuinka näitä iankaikkisia periaatteita esitettiin hiljattain nuorille järjestetyssä kansainvälisessä taidekilpailussa. Megan Warner Taylor oli digitaalisesti koostanut valokuvateoksen, jossa hän kuvasi modernilla tavalla Kristuksen vertausta kymmenestä morsiusneidosta.⁴ Tapasin Meganin, ja hän selitti vertauskuvallisuutta kymmenennestä morsiusneidosta, jota hän kuvasi hyveelliseksi nuoreksi naiseksi,

jolla oli uskoa ja joka oli valmistautunut tekemään ja pitämään pyhiä temppeliliittoja. Kuten kaikki viisaat morsiusneidot, tämä valmistautui henkilökohtaisesti lisäämällä öljyä lampuunsa pisaran kerrallaan elämällä vanhurskaana jatkuvasti. Huomasin tytön hiuksissa olevan kauniin palmikon. Megan selitti, että palmikko kuvasi sitä, kuinka tuon nuoren naisen hyveellinen elämä solmiutui luke-mattomiin sukupolviin. Yksi suotuva kuvasi hänen esivanhempiaan kohtaan tuntemansa rakkauden ja kunnoituksen solmimista, toinen hänen vanhurskaan esimerkinsä solmimista hänen nykyiseen perheeseensä ja kolmas suotuva hänen valmistautuneen elämänsä solmimista tulevien sukupolvien elämään.

Tapasin myös toisen nuoren naisen, jonka varhainen hengellinen valmistautuminen on solminut vanhurskaan elämän moniin sukupolviin.

Eräänä kauniina syyskuun iltapäivänä mieheni ja minä olimme temppelissä odottaen mahdollisuutta osallistua temppelitoimituksiin. Ystävämme Chris astui huoneeseen. Oli hienoa nähdä tämä nuori mies, joka oli juuri palannut lähetystyöstä Venäjältä.

Kun istunto oli alkamassa, viereeni istui eräs viehättävä nuori nainen. Hän oli säteilevä, hymyilevä ja täynnä valoa. Halusin tutustua häneen, joten esittelin itseni hiljaisesti. Hän kuiskasi nimensä, Kate, ja huomasin hänen sukunimensä kuuluvan perheelle, joka oli asunut Michiganissa, missä perheemme asui ennen. Kate oli heidän aikuinen tyttärensä, joka oli palannut viisi viikkoa aiemmin lähetystyöstään Saksassa.

Istunnon aikana mieleeni tuli yhä uudelleen ajatus: ”Esittele Kate Chrisille.” Työnsin tämän kehotuksen syrjään ajatellen: ”Missä, milloin, kuinka?” Kun valmistauduimme lähtemään, Chris tuli luoksemme

Queen Creek, Arizona, Yhdysvallat

hyvästelemään meitä, ja minä tartuin tilaisuuteen. Pyysin Katen luokseni ja kuiskasin: ”Te olette kaksi hyveellistä nuorta, joiden pitää tutustua toisiinsa.” Lähdin temppelistä tyytyväisenä siihen, että olin toiminut saamani kehotuksen mukaan.

Kotimatalla mieheni ja minä keskustelimme muistoistamme, joita meillä oli niistä haasteista, joita Katen perhe oli kohdannut. Olen sittemmin oppinut tuntemaan Katen paremmin, ja hän on auttanut minua ymmärtämään sitä, miksi hän vaikutti niin iloiselta tuona päivänä temppelissä.

Kate on aina yrittänyt pysyä liittopolullaan hakeutumalla pyhiin paikkoihin. Hän oli kasvanut kodissa, jossa perheillan pitäminen, yhdessä rukoileminen ja pyhien kirjoitusten tutkiminen tekivät kodista pyhän paikan. Lapsena hän sai kuulla temppelistä, ja laulu ”Saan käydä temppeliin” oli perheiltojen suosikki.⁵ Kun hän oli pieni tyttö, hän näki, kuinka hänen vanhempansa näyttivät esimerkkiä pyhään

paikkaan hakeutumisesta mennessään viikonloppuiltana temppeliin sen sijaan että olisivat menneet elokuviin tai ulos syömään.

Hän rakasti isäänsä hyvin paljon, ja isä käytti pappisuuden valtuuttaan auttaakseen häntä tekemään ensimmäisen liittonsa, kasteenliiton. Sitten hänen päänsä päälle pantiin kädet, ja hän sai Pyhän Hengen. Kate sanoi: ”Olin innoissani Pyhän Hengen saamisesta, ja tiesin, että se auttaisi minua pysymään iankaikkiseen elämään johtavalla polulla.”

Katen elämä jatkui hyvin siunatuksi ja onnellisesti. Kun hän oli 14-vuotias, hän aloitti high schoolin ja rakasti seminaaria, uutta pyhää paikkaa, jossa saattoi oppia evankeliumia. Yhtenä päivänä hänen opettajansa alkoi puhua koettelemuksista ja vakuutti, että kaikki tulisivat kohtaamaan niitä. Kate sanoi itsekseen: ”Minä en halua koettelemuksia. En minä halua kuulla tätä.”

Vain muutamaa viikkoa myöhemmin hänen isänsä heräsi

pääsiäissunnuntaina vakavasti sairaana. Kate sanoi: ”Isä oli ollut erittäin terve ihminen; hän oli maratonjuoksija. Äiti oli niin huolissaan siitä, kuinka sairas isä oli, että hän vei tämän sairaalaan. Ennen kuin kolme vuorokautta oli kulunut, isä sai vakavan sairauskohtauksen, joka pysäytti suurimman osan hänen kehonsa toiminnoista. Hän pystyi räpyttämään silmiään, mutta hänen muu kehonsa ei toiminut. Muistan, kuinka näin hänet ja ajattelin: ”Voi ei, nyt se tapahtuu. Seminaarinopettajani oli oikeassa. Minulla on koettelemus.” Katen isä kuoli muutaman päivän kuluttua.

Kate jatkoi sanoen: ”Se oli todella vaikeaa. Kukaan ei halua menettää elämänsä sankaria. Minä tiesin, että voisin tehdä siitä ponnahduslaudan kasvuun tai antaa sen olla tiesulku. En halunnut antaa sen pilata elämäni, koska olin vasta 14-vuotias. Yritin olla niin lähellä Herraa kuin mahdollista. Luin paljon pyhiä kirjoituksia. Alman luku 40 vakuutti minulle, että

ylösnousemus on todellinen ja että Kristuksen sovituksen kautta minä voisin olla jälleen isän kanssa. Minä rukoilin paljon. Kirjoitin päiväkirjaani mahdollisimman usein. Pidin todistukseni elävänä kirjoittamalla sen muistiin. Kävin kirkossa ja Nuorissa Naisissa joka viikko. Ympäroin itseni hyvillä ystävillä. Pysyin läheisenä huolehtiville sukulaisille ja erityisesti äidille, joka oli perheemme ankkuri. Pyysin pappeuden siunauksia isoisältäni ja muilta pappeudenhaltijoilta.”

Nämä johdonmukaiset valinnat lisäsivät viisaiden morsiusneitojen valintojen tavoin öljyä Katen lamppuun. Häntä kannusti hänen halunsa olla jälleen isänsä kanssa. Kate tiesi, että hänen isänsä oli selvillä hänen valinnoistaan, eikä hän halunnut tuottaa tälle pettymystä. Hän halusi suhteensa isänsä olevan iankaikkinen, ja hän ymmärsi, että pysymällä liittopolullaan hän solmisi elämänsä tiukasti yhteen isänsä elämän kanssa.

Koettelemukset eivät kuitenkaan loppuneet. Kun Kate oli 21-vuotias ja lähettämässä lähetystyöpapereitaan,

hänen äidillään todettiin syöpä. Katen täytyi tehdä elämässään tärkeä päätös. Pitäisikö hänen jäädä kotiin ja tukea äitiään vai lähteä lähetystyöhönsä? Hänen äitinsä sai pappeuden siunauksen, jossa hänelle luvattiin, että hän selviytyisi sairaudestaan. Tämän siunauksen vakuuttamana Kate kulki eteenpäin uskossa ja jatkoi edelleen suunnitelmiaan palvelulla lähetystyössä.

Kate sanoi: ”Siinä piti ottaa askel pimeyteen, mutta ollessani lähetystyössä valo tuli lopulta ja sain tiedon siitä, että äitini siunaus toteutui. Olin hyvin iloinen siitä, etten ollut lykännyt Herran palvelemista. Kun vaikeita asioita tulee, luulen, että jäämme helposti paikoillemme haluamatta todella kulkea eteenpäin. Mutta jos asetamme Herran kaiken muun edelle, vastoinkäymiset voivat johtaa ihaniin siunauksiin. Voimme nähdä Hänen kätensä kosketuksen ja nähdä ihmeitä.” Kate koki presidentti Thomas S. Monsonin sanojen totuuden: ”Merkittävimmät tilaisuudet kasvaa ja kehittyä tulevat silloin, kun meillä on vaikeinta.”⁶

Katella oli tämänkaltaista uskoa, koska hän ymmärsi pelastussuunnitelman. Hän tiesi, että olemme eläneet aiemmin, että maanpäällinen elämämme on koettelemisen aikaa ja että me tulemme elämään jälleen. Hän uskoi, että hänen äitiään siunattaisiin, mutta isänsä tapauksen ansiosta hän tiesi, että jos hänen äitinsä kuolisi, kaikki olisi hyvin. Hän sanoi: ”En ainoastaan selviytynyt isäni kuolemasta. Siitä tuli osa identiteettiäni ainiaaksi, ja jos äitini olisi otettu pois, niin olisi käynyt uudestaan. Se olisi solminut elämäni vahvemman todistuksen.”⁷

Kate hakeutui pyhään paikkaan sinä iltana, jona tapasin hänet temppeleissä. Haluten solmia temppeleiden kautta tulevat iankaikkiset suhteet tiukasti yhteen hän noudatti sitä kaavaa, jonka hänen vanhempansa olivat antaneet säännöllisestä temppeleissä käymisestä.

Sinä iltana, jona esittelin Katen Chrisille, ei tapahtunut paljoakaan, mutta hakeutuessaan toiseen pyhään paikkaan seuraavana sunnuntaina Kate näki Chrisin satojen nuorten naimattomien aikuisten joukossa instituutin hartaustilaisuudessa. Siellä he tutustuivat toisiinsa paremmin. Muutamaa viikkoa myöhemmin Chris kutsui Katen katsomaan kanssaan yleiskonferenssia. Seurusteluaiканаan he etsiytyivät edelleen paikkoihin, jotka ovat Hengen läsnäololle suotuisia, ja heidät sinetöitiin lopulta temppeleissä, siinä pyhässä paikassa, jossa heidät oli esitely toisilleen. Nyt molemmat täyttävät vanhemmuuden pyhää vastuuta solmien todistustaan pelastussuunnitelmasta kolmen pienen poikansa elämään näyttäen heille tietä liittopolulla.

”Kun pelastatte tytön, pelastatte sukupolvia.” Katen 14-vuotiaana tekemä päätös pysyä tuolla polulla, lisätä jatkuvasti öljyä lamppuunsa ja seistä pyhissä paikoissa on pelastanut

ja tulee pelastamaan sukupolvia. Esivanhempien etsiminen ja temppe-
 pelissä palveleminen on solminut
 hänen sydämensä heidän sydämeensä.
 Sukututkimus- ja temppeilyöhön
 osallistuminen solmii samalla tavoin
 teidän sydämenne yhteen ja antaa
 esivanhemmillenne mahdollisuuden
 iankaikkiseen elämään.

Evankeliumin mukainen elämä
 kodissanne lisää myös öljyä lamp-
 puunne ja solmii hengellistä voimaa
 kotiinne nyt sekä siunaa tulevaa
 perhettänne lukemattomin tavoin.
 Lisäksi, kuten vanhin Robert D. Hales
 on sanonut: ”Jos vanhemmiltamme
 saamamme esikuva ei ole ollut hyvä,
 meidän tehtävämme on katkaista se
 ketju – ja opettaa oikeita perinteitä
 tuleville sukupolville.”⁸

Päätäkää nyt tehdä kaikki voi-
 tavanne täyttääksenne lampunne,
 niin että vahva todistuksenne ja
 esimerkkinne voi solmiutua moniin
 sukupolviin – menneisiin, nykyisiin ja
 tuleviin. Todistan, että teidän hyveel-
 linen elämänne ei ainoastaan pelasta
 sukupolvia, vaan se pelastaa myös
 teidän iankaikkisen elämänne, sillä
 se on ainoa tapa palata taivaallisen
 Isämme luokse ja saada todellista iloa
 nyt ja läpi iankaikkisuuden. Jeesuksen
 Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. ”Voimakas ja järkkymätön tuki”, *Maailmanlaajuinen johtajien koulutuskokous*, 10. tammikuuta 2004, s. 20; ks. myös ”Vastuumme nuoria naisia kohtaan”, *Valkeus*, tammikuu 1988, s. 88.
2. ”Perhe – julistus maailmalle”, *Liahona*, marraskuu 2010, s. 129.
3. Russell M. Nelson, ”Rakkauden yhdistämät sukupolvet”, *Liahona*, toukokuu 2010, s. 92.
4. Ks. Matt. 25:1–13.
5. Ks. ”Saan käydä temppeleihin”, *Lasten laulukirja*, s. 99.
6. ”Kuinka kohtaat oman Goljatisi”, *Valkeus*, toukokuu 1987, s. 6.
7. Henkilökohtainen haastattelu, 2013.
8. ”Millaisena lapsemme muistavat meidät?”, *Valkeus*, tammikuu 1994, s. 9.

Elaine S. Dalton

Nuorten Naisten ylijohtaja

Älkää horjuko!

Olkaa lujia. Olkaa järkkymättömiä. Edustakaa totuutta ja vanhurskautta. Olkaa todistajina. Olkaa merkkiviirinä maailmalle. Seisokaa pyhissä paikoissa.

Seison tänä iltana pyhässä paikassa tällä puhujakorokkeella profeettojen, näkijöiden, ilmoituksensaajien ja Jumalan kuninkaallisten tyttärien läsnäollessa. Tämä on suurenmoista aikaa olla maan päällä ja olla nuori nainen. Te olette taivaallisen Isämme valittuja tyttäriä. Toivon, että tunnette identiteettinne ja sen, kuinka rakkaita olette Isällemme taivaassa. Hän rakastaa teitä jokaista, ja niin minäkin.

Työhuoneeni pöydällä on pronssi-patsasjäljennös nuoresta naisesta nimeltä Kristina. Alkuperäinen, luonnollisen kokoinen Kristina-patsas sijaitsee Tanskassa eräällä satamalaiturilla Kööpenhaminassa ja katsoo merelle päin kohti Siionia. Kristinan päätös

liittyä kirkkoon ja jättää kotinsa ei ollut helppo. Voitte nähdä hänen seisovan voimakkaassa vastatuulella. Hän pysyy lujana ja tekee vaikean asian, jonka hän tietää olevan oikein. Hänen jälkeläisensä pystyttivät tuon patsaan sille satamalaiturille kunnianosoituksena Kristinalle, sillä hänen päätöksellään tuona päivänä oli iankaikkista merkitystä useille sukupolville.

Minulle tämä Kristina-patsas edustaa kutakin teistä. Kristinan tavoin tekin seisotte monien tärkeiden päätösten edessä ja teette valintoja päivittäin. Jotkin niistä ovat vaikeita, ja ne muokkaavat paitsi omaa tulevaisuuttanne myös monien sukupolvien kohtaloa. Tekin kohtaatte vastustuksen myrskytuulia, vastoinkäymisiä, vertaispainetta ja moraalista saastetta. Silti te seisotte järkkymättöminä ja elätte evankeliumin mukaan näiden yhteiskunnassamme raivoavien myrskyjen edessä. Kristinan tavoin teitäkin johtaa Pyhä Henki. Te teette oikeita päätöksiä. Te olette uskollisia, ja te olette kuninkaallisia.

En voi ajatella tärkeämpää neuvoa rakastavalta taivaalliselta Isältä kuin Hänen kehoituksensa jokaiselle teistä: ”Seisokaa – pyhissä paikoissa, älkää horjuko.”¹ Hän sanoo: Olkaa lujia. Olkaa järkkymättömiä.²

Edustakaa totuutta ja vanhurskautta.³ Olkaa todistajina.⁴ Olkaa merkkivierinä maailmalle. Seisokaa pyhissä paikoissa. Niinpä sanomani jokaiselle teistä on yksinkertainen: Älkää horjuko.

Ensiksi, älkää horjuko valitesanne oikein. Näinä myöhempinä aikoina pieniä päätöksiä ei olekaan. Valinnat, joita te parhaillaan teette, ovat äärimmäisen tärkeitä. Tahdonvapaus eli kyky valita on yksi Jumalan suurimmista lahjoista lapsilleen. Se on osa onnensuunnitelmaa, jonka te ja minä valitsimme ja jota puolustimme kuolevaisuutta edeltävässä olemassaolossamme. Eläkää elämäänne niin,

että voitte kuunnella ja kuulla Pyhää Henkeä, niin Hän auttaa teitä tekemään oikeita päätöksiä. Itse asiassa Hän kertoo teille ”kaiken, mitä teidän tulee tehdä”⁵.

Joitakin viikkoja sitten palasin vanhaan lukiooni ensimmäistä kertaa vuosikausiin. Vierailin vaarnakonferenssissa, joka pidettiin koulun auditoriossa. Kun kävelin käytäviä pitkin, mieleeni alkoi tulla muistoja. Muistin täsmälleen, miltä minusta tuntui lukiossa nuorena naisena – olin pelokas, epävarma, vaivautunut, ja halusin niin kovasti sopeutua joukkoon. Menin auditorioon. Mieleeni tulvahti jälleen muistoja. Tunsin jokaisen

yksityiskohdan siinä auditoriossa. Vain yksi asia oli muuttunut – minä.

Sinä päivänä minulla oli tilaisuus seistä näyttämöllä aivan kuin monta kertaa lukioaikoinani, kun olin oppilasneuvoston edustajana. Näin yleisön joukossa jopa silloisia luokkatovereitani – sellaisiakin, joiden kanssa olin ollut treffeillä! Mutta tällä kertaa oppilaskunnan kokouksen johtamisen sijaan minulla oli etuoikeus – siellä lukioni auditoriossa – olla todistajana⁶ ja lausua todistukseni Vapahtajastamme Jeesuksesta Kristuksesta.

Nuoret naiset, pitäkää huoli siitä, että teidän suhteenne muihin ovat sellaisia, ettei teitä neljäkymmenen vuoden kuluttua lainkaan nolostuta. Mikään vertaispaine, hyväksyntä tai suosio ei ole myönnytysten arvoista. Teidän vaikutuksenne nuoriin miehiin auttaa heitä pysymään kelvollisina pappisuuden voimaansa, temppeliliittoiin ja palvelemiseen lähetystyössä. Ja kuka tietää, neljäkymmenen vuoden kuluttua joku heistä saattaa jopa tulla luoksenne oman lukionne auditoriossa ja kiittää teitä siitä, että autoitte häntä pysymään kelvollisena täyttämään pappuusvelvollisuutensa ja palvelemaan kunniakkaasti lähetystyössä. Ja kuka tietää, saatatte jopa saada kirjeen jonkun tuollaisen nuoren miehen vaimolta, joka kiittää *teidä* vaikutuksesta, joka teillä oli hänen aviomieheensä ja heidän tulevaan perheeseensä kauan sitten lukioaikoinanne. Teidän valinnoillanne on merkitystä. Teidän valintanne vaikuttavat paitsi itseenne – ne vaikuttavat myös muihin. Niillä on iankaikkista merkitystä. Älkää horjuko!

Toiseksi, älkää horjuko halussanne ja sitoutumisessanne pysyä hyveellisinä ja sukupuolisesti puhtaina. Vaalikkaa hyveellisyyttä. Teidän henkilökohtainen puhtautenne on yksi suurimmista voiman lähteistänne. Kun

tulitte maan päälle, saitte ruumiinne kallisarvoisena lahjana. Teidän ruumiinne on teidän mielenne työväline ja jumalallinen lahja, jonka avulla käytätte vapaata tahtoaanne. Se on lahja, joka Saatanalta evättiin. Siksi hän kohdistaa lähes kaikki hyökkäyksensä ruumistanne kohtaan. Hän haluaa teidän halveksivan, väärinkäyttävän ja kohtelevan sitä kaltoin. Säädttömyys, pornografia, moraalittomuus, tatuoinnit ja lävistyksiset, huumeiden käyttö ja kaikenlaiset riippuvuudet ovat kaikki pyrkimyksiä vallata tämä kallisarvoinen lahja – teidän ruumiinne – ja tehdä teille vaikeaksi vapaan tahtonne käyttäminen. Paavali kysyy: ”Ettekö tiedä, että te olette Jumalan temppeleitä ja että Jumalan Henki asuu teissä?”⁷

Teidän ruumiinne on temppeleitä. Miksi? Koska sillä on kyky pitää sisällään paitsi teidän iankaikkinen henkenne myös niiden iankaikkinen henki, jotka tulevat maan päälle osana iankaikkista perhettä. Vanhin Dallin H. Oaks on opettanut: ”Voima luoda kuolevaista elämää on [ylevä] voima.”⁸ Teidän tehtävänne on ylevä tehtävä. Jumala on antanut teille pyhän luottamustehtävän! Te valmistaudutte olemaan äitejä tuleville sukupolville. Pitäkää itsenne puhtaina ja kelpoisina ja varjelkaa sitä, mikä on ”kaikkea muuta kalliimpaa ja arvokkaampaa” – hyveellisyttänne ja siveyttänne.⁹ Taivaallisen Isän

viisas neuvo henkilökohtaisesti teille, Hänen valituille tyttärilleen, on vaeltaa hyveen polkuja¹⁰.

Hyveellisyys on kultainen avain temppeleihin. *Niinpä kolmanneksi, älkää horjuko kelpoisuudessanne tehdä pyhiä liittoja ja pitää ne.* Kas-teessa tekemänne liitto sitoo teidät hyveellisyden ja onnen polulle, kun uudistatte tuon liiton joka viikko nauttimalla sakramentin. Kun pidätte kasteenliittonne, te näytätte erilaisilta, pukeudutte eri tavalla ja toimitte eri tavoin kuin maailmassa tehdään. Tämän liiton pitäminen mahdollistaa sen, että Pyhä Henki voi opastaa teitä. Seisokaa pyhissä paikoissa älkääkä menkö lähellekään sellaisia paikkoja tai musiikkia, mediaa tai seuraa, jotka saattaisivat aiheuttaa sen, että menettäisitte Pyhän Hengen kumppanuuden.¹¹ Ja kun pidätte liittonne, pysytte kelpoisina ja valmiina astumaan Herran pyhiin temppeleihin.

Viimeiseksi, älkää horjuko Vapahtajan sovituksen vastaanottamisessa. Sovitus on teitä ja minua varten. Se on kaiken mahdolliseksi tekevä ja lunastava voima. Jos ette tunne olevanne kelpoisia seisomaan pyhissä paikoissa, älkää kantako tätä taakkaa päiväkkään enempää. Kuolevaisuudessa me kaikki teemme virheitä. Voitte olla varmoja siitä, että Vapahtaja rakastaa teitä niin paljon, että Hän teki mahdolliseksi sen, että voitte muuttua ja tehdä

parannuksen, jos teette virheen. Saatan ei halua teidän ajattelevan, että te voitte muuttua.¹² Hän yrittää vakuuttaa teille, että kaikki on menetetty. Se on valhe. Te voitte palata. Te voitte tehdä parannuksen. Te voitte olla puhtaita ja pyhiä Vapahtajan äärettömän sovituksen ansiosta.

Saanan nyt päättää kertomalla yhdestä kaikkien aikojen suurimmista rakkauskertomuksista. Ehkä kysytte: ”Mitä tekemistä rakkauskertomuksella on pyhissä paikoissa seisomisen kanssa?” Sillä on erittäin paljon tekemistä pyhissä paikoissa seisomisen kanssa. Tämä on kertomus nuoresta naisesta nimeltä Rebekka.¹³

Tämän tarinan alussa Abraham antoi palvelijalleen tehtäväksi löytää kelpoisen nuori nainen poikansa Iisakin vaimoksi. Nuoren naisen täytyi olla sellainen, jolla on edellytykset liiton alaiseen avioliittoon – hyveellinen, puhdas ja kelpoisen. Niinpä Abraham lähetti palvelijansa pitkälle ja vaaralliselle matkalle paikkaan nimeltä Haran. Syy, miksi hänen täytyi mennä sinne, on selkeä – pyhät miehet tarvitsevat rinnalleen pyhän naisen. Kun palvelija lähestyi Nahorin kaupunkia, hän pysähtyi kaivolle juottamaan kameleitaan. Hän rukoili, että hänet johdatettaisiin oikean nuoren naisen luokse ja että hän tunnistaisi naisen siitä, että tämä tarjoutuisi antamaan vettä hänelle ja hänen kymmenelle

Brasília, Brasília

kamelilleen. Olen ratsastanut kame-
lilla ja tiedän ainakin tämän – kamelit
juovat *paljon* vettä!

Ensimmäisessä Mooseksen kirjassa
meille kerrotaan, että Rebekka ei pel-
kästään mennyt kaivolle hakemaan
vettä, vaan hän teki sen nopeasti¹⁴
– eli riensi suorittamaan annetun
tehtävän. Palvelija laittoi sen jälkeen
Rebekalle rannerenkaita ja koruja
ja kysyi, olisiko hänelle tilaa yöpyä
tämän isän kotona. Olen varma, että
korut auttoivat siinä! Pyhien kirjoitus-
ten kohdassa sanotaan: ”Tyttö juoksi
kotiin äitinsä luo kertomaan, mitä
oli tapahtunut.”¹⁵ Rebekka taisi olla
melkoinen juoksija!

Palvelija kertoi Rebekean perheelle
pitkän matkansa tarkoituksen, ja
Rebekka lupautui Iisakin vaimoksi.
Palvelija halusi lähteä Rebekean kanssa
heti seuraavana päivänä, mutta tämän
perhe aneli Rebekeaa jäämään heidän
luokseen edes kymmeneksi päiväksi.
Sitten he kysyivät Rebekealta, tahtoiko
tämä lähteä heti. Hänen vastauk-
sensa oli yksinkertaisesti: ”Tahdon.”¹⁶
Kuulostaako tuo vastaus samanlai-
selta kuin niiden tuhansien vastaus,
jotka vastasivat määrätietoisesti ”Minä

menen ja teen sen”¹⁷, kun profeet-
tamme, presidentti Thomas S. Monson
ilmoitti, että nuoret miehet ja nuoret
naiset saavat tilaisuuden palvella lähe-
tystyössä nuoremmalla iällä?

Nyt seuraa tämän rakkaustarinan
opetus ja päätös: Rebekka oli valmis-
tautunut ja kelvollinen tekemään pyhiä
liittoja ja pitämään ne ja tulemaan Iisa-
kille liiton alaiseksi vaimoksi. Hänen
ei tarvinnut odottaa ja valmistautua.
Ennen lähtöään perheensä luota hän
sai siunauksen. Nuo sanat liikuttavat
minua, sillä hänelle luvattiin, että hän
saisi ”tuhat kertaa kymmentuhatta”¹⁸
jälkeläistä. Mutta paras kohta tässä
rakkauskertomuksessa on se, kun
Rebekka näki Iisakin ensimmäisen
kerran ja Iisak näki hänet. Raamatussa
ei sanota sitä, mutta minä luulen, että
se oli rakkautta ensi silmäyksellä! Sillä
”hyve rakastaa hyvettä; [ja] valo liittyy
valoon”¹⁹. Kun Iisak lähti karavaania
vastaan, Rebekka ”pudottautui kame-
linsa selästä”²⁰. Ja sitten siinä sanotaan:
”[Ja] Iisak rakasti häntä.”²¹ Tässä koh-
taa minä aina huokaisen!

Sekä Rebekalle että Kristinalle
seisominen pyhissä paikoissa ei ollut
helppoa. Horjumatta oleminen ei ollut

helppoa. Tuulet puhalsivat raivoisasti,
kaivon vesi oli painavaa, ja tutusta
kodista ja aiemmasta elinpiiristä lähte-
minen ei varmastikaan ollut helppoa.
Mutta he tekivät oikeita valintoja. Heitä
ohjasi Pyhä Henki. He olivat hyveel-
lisiä, ja he valmistautuivat tekemään
pyhiä liittoja ja pitämään ne. Vapahtaja
polveutui Rebekasta. Tiesikö Rebekka
silloin, että niin tulisi tapahtumaan? Ei!
Onko teidän nykyisillä valinnoillanne
merkitystä? Kyllä!

Nuoret naiset, sukupolvet luot-
tavat teidän tekemiinne valintoihin,
teidän puhtauteenne ja teidän kel-
volliseen elämäänne. Älkää horjuko.
Teillä on suurenmoinen päämäärä
edessänne. Tämä on teidän hetkenne!
Minä todella uskon, että yksi Hengen
johtama hyveellinen nuori nainen voi
muuttaa maailmaa!

Todistan, että Vapahtaja elää! Hän
on teidän kanssanne. Hän tekee kaiken
teille mahdolliseksi. Ja vaikeina aikoina
Hänen enkelinsä ovat ”teidän ympä-
rillänne tukeakseen teitä”²². Jeesuksen
Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. OL 87:8.
2. Ks. Moosia 5:15.
3. Ks. ”Nuorten Naisten johtoaihe”, *Nuorten Naisten edistyminen*, kirjanen, 2010, s. 2.
4. Ks. Moosia 18:9.
5. Ks. 2. Nefi 32:5.
6. Ks. Moosia 18:9.
7. 1. Kor. 3:16.
8. ”Suuri autuudensuunnitelma”, *Valkeus*, tammikuu 1994, s. 70.
9. Moroni 9:9.
10. Ks. OL 25:2.
11. Ks. 1. Kor. 6:9; 1. Tess. 5:22; 2. Tim. 2:22; OL 9:13.
12. Ks. *Nuorten voimaksi*, kirjanen, 2011, s. 28–29.
13. Ks. 1. Moos. 24.
14. Ks. 1. Moos. 24:20.
15. 1. Moos. 24:28.
16. 1. Moos. 24:58.
17. Ks. 1. Nefi 3:7.
18. 1. Moos. 24:60.
19. OL 88:40.
20. 1. Moos. 24:64.
21. 1. Moos. 24:67.
22. OL 84:88.

Presidentti Dieter F. Uchtdorf

toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

Teidän ihmeellinen matkanne kotiin

Kun käytätte iloiten karttaa, jonka teidän rakastava Isänne on valmistanut matkaanne varten, se johtaa teidät pyhiin paikkoihin ja te voitte saavuttaa taivaalliset mahdollisuutenne.

Meillä on tänä iltana kunnia olla yhdessä presidentti Thomas S. Monsonin, rakkaan profeettamme, kanssa. Presidentti, me rukoilemme alati puolestasi.

Rakkaat sisareni, kiitos musiikista ja puhutusta sanasta. Kaikki on ollut niin innoittavaa ja todella sopivaa tähän pyhään pääsiäisaikaan, jota vietämme tällä viikolla.

On ilo olla teidän kanssanne, rakkaat nuoret sisaret, jotka olette täällä äitinne ja erinomaisten johtajienne kanssa. Teillä on niin aurinkoinen mieli ja tarttuva hymy. Varmastikin Herra huolehtii teistä ja katselee teitä rakastaen taivaasta.

Minä kasvoin Zwickaussa entisessä Itä-Saksassa. Kun olin noin 11-vuotias, isäni joutui poliittisena toisinajattelijana yhä tiukempaan tarkkailuun. Vanhempani arvelivat, että ainoa turvallinen ratkaisu perheellemme olisi paeta Länsi-Saksaan. Päätettiin, että oli turvalisinta lähteä länteen eri aikoina ja eri reittejä pitkin ja jättää koko omaisuutemme taaksemme.

Koska isä oli suurimmassa vaarassa, hän kulki nopeinta tietä Berliiniin kautta. Vanhemmat veljeni lähtivät kohti pohjoista, ja kumpikin löysi oman tiensä länteen. Sisareni – joka oli suunnilleen samanikäinen kuin monet teistä täällä tänään – lähti yhdessä Nuorten Naisten opettajansa Helga Fassmannin ja muutaman muun kanssa junamatkalle, joka kulki jonkin matkaa Länsi-Saksan kautta. He maksoivat vaunupalvelijalle siitä, että tämä

avaisi heille lukitun oven. Kun juna ylitti Länsi-Saksan rajan, he hyppäsivät liikkuvasta junasta vapauteen. Kuinka ihailinkaan sisareni rohkeutta.

Minä olin nuorin lapsista, ja äitini päätti, että hän ja minä kävelisimme maiden välisen vuoriston yli. Muistan, kuinka hän pakkasi eväitä ikään kuin olisimme menossa vuorille patikoi-maan tai eväretkelle.

Menimme junalla niin kauas kuin pääsimme. Kävelimme sitten tunti-kausia ja pääsimme yhä lähemmäksi Länsi-Saksan rajaa. Rajoja vartioitiin tarkasti, mutta meillä oli kartta ja tiesimme, mihin aikaan ja mistä kohtaa voisi olla turvallista ylittää raja. Pystyin aistimaan äidin levottomuuden. Hän tutkaili aluetta tarkkaan nähdäkseen, seurattiinko meitä. Hänen jalkansa ja polvensa tuntuivat heikkenevän askel askeleelta. Noustessamme ylös viimeistä pitkää rinnettä autoin häntä kantamaan hänen raskasta laukkuun, joka oli täynnä ruokaa, erittäin tärkeitä asiakirjoja ja perhevalokuvia. Hän ajatteli, että olimme varmaankin jo ylittäneet rajan. Kun hän vihdoin tunsi olevansa turvassa, istuuduimme syömään eväitämme. Olen varma, että ensimmäistä kertaa sinä päivänä hän hengitti vapaammin.

Sobral, Brasilia

Vasta silloin huomasimme rajakyltin. Se oli yhä kaukana edessäpäin! Me söimme eväitämme rajan väärällä puolella. Olimme yhä Itä-Saksassa!

Rajavartijat voisivat ilmestyä millä hetkellä hyvänsä!

Äiti pakkasi hädissään eväämme, ja riensimme rinnettä alas niin sukkelaan kuin kykenimme. Tällä kertaa emme uskaltaneet pysähtyä ennen kuin tiesimme varmuudella, että olimme päässeet rajan toiselle puolelle.

Vaikka jokainen perheenjäsen kulki hyvin erilaista reittiä ja koki hyvin erilaisia vaikeuksia matkan varrella, pääsimme lopulta kaikki turvaan. Olimme vihdoinkin jälleen yhdessä perheenä. Kuinka ihmeellinen päivä se olikaan!

Matkakertomuksia

Se, mitä juuri kerroin teille, on kokemus, jota pidän hyvin kallisarvoisena matkana. Nykyään voin tarkastella elämäni ja tunnistaa useita vastaavia ”matkoja”, joita olen ajan mittaan tehnyt. Niihin kaikkiin ei ole kuulunut vuoristojen tai poliittisten rajojen ylittämistä; jotkin ovat liittyneet enemmän koettelemusten voittamiseen tai hengellisyyden kasvuun. Mutta ne ovat kaikki olleet matkoja. Uskon, että jokainen elämä on kokoelma henkilökohtaisia ”matkakertomuksia”.

Tiedätte varmaankin, että jokaiseen kulttuuriperinteeseen kuuluu viljalti matkakertomuksia. Esimerkiksi saatatte tuntea Dorothyn ja hänen koiransa Toton matkan kirjasta *Ihme-maa Oz*. Pyörremyrsky tempaisee Dorothyn ja Toton mukaansa ja vie heidät Oz-maahan. Siellä Dorothy löytää sen erikoislaatuisen keltatiilisen tien, joka näyttää suunnan matkaan, joka vie hänet lopulta kotiin.

Sitten on Charles Dickensin Ebenezer Scrooge, jonka matka ei vie häntä pelkästään paikasta toiseen vaan ajasta toiseen. Se on matka suoraan hänen omaan sydämeensä. Se auttoi häntä ymmärtämään, miksi hänestä tuli sellainen kuin hän oli, ja näkemään, mitä hänelle tapahtuisi, jos hän jatkaisi itsekkäällä ja kiittämättömällä polullaan.¹

Yksi kiinalaisen kirjallisuuden suurista klassisista romaaneista on *Matka länteen*. Tuossa 1500-luvulla kirjoitetussa kirjassa kerrotaan kauniisti erään munkin seikkailuista ja pyhiinvaellusmatkasta. Hän matkaa kohti hengellistä valaistusta neljän ystävällisen hahmon avustuksella.

Ja tietenkin on Bilbo Reppuli, vaatimaton pieni hobitti, joka olisi paljon mieluummin halunnut jäädä kotiin syömään keittoaan. Mutta kun hänen oveensa koputetaan, hän noudattaa

suuren tuntemattoman kutsua ja astuu ulos maailmaan velhon ja kääpiöjoukon kanssa suorittaakseen vaarallisen mutta äärimmäisen tärkeän tehtävän.²

Yleismaailmallinen kertomus

Emmekö rakastakin näitä matkakertomuksia, koska voimme nähdä näissä matkajissa itsemme? Heidän menestyksensä ja epäonnistumisensa voivat auttaa meitä löytämään oman tiemme läpi elämän. Myös juuri äsken näkemämme video esitti kauniin matkakertomuksen. Ehkäpä nämä kertomukset muistuttavat meitä myös matkasta, joka meidän kaikkien pitäisi tuntea – matkakertomuksesta, jossa jokaisella meistä on tärkeä osa.

Tämä kertomus alkaa hyvin kauan aikaa sitten, kauan ennen kuin maapallo alkoi kiertää radallaan, kauan ennen kuin aurinko alkoi kurottaa tulsia käsivarsiaan avaruuden kylmyyteen, kauan ennen kuin sekä suuret että pienet olennot asuttivat planeettamme. Tämän kertomuksen alkaessa te asuitte kauniissa, kaukaisessa paikassa.

Emme tiedä monia yksityiskohdista elämästä tuossa kuolevaisuutta edeltäneessä olemassaolossa, mutta tiedämme jotakin. Meidän taivaallinen Isämme on ilmoittanut meille, kuka Hän on, keitä me olemme ja mitä meistä voi tulla.

Aiemmin tuossa ensimmäisessä asemassanne te tiesitte ehdottoman varmasti, että Jumala on olemassa, koska te näitte Hänet ja kuulitte Hänen äänensä. Te tunsitte Jeesuksen Kristuksen, josta tulisi Jumalan Karitsa. Te luotitte Häneen. Ja te tiesitte, ettei teidän kohtalonanne ollut jäädä kuolevaisuutta edeltäneen kotinne turvalliseen huomaan. Niin paljon kuin te rakastittekin tuota iankaikkista olinpaikkaa, te tiesitte, että te halusitte – ja teidän täytyi – lähteä matkaan. Te lähtisitte Isänne käsivarsien ulottuville,

kulkisitte läpi unohduksen verhon, saisitte kuolevaisen ruumiin ja oppisitte ja kokisitte asioita, jotka toivottavasti auttaisivat teitä kehittymään enemmän taivaallisen Isän kaltaisiksi ja palaamaan Hänen luokseen.

Tuossa pyhässä paikassa, tuttujen ja rakkaiden ympäröiminä, huulillanne ja sydämessänne oli varmaankin suuri kysymys: ”Palaanko minä turvallisesti takaisin taivaalliseen kotiini?”

Oli kovin monia asioita, joita te ette voisi hallita. Elämä kuolevaisuudessa olisi vaikeata, täynnä odottamattomia käännteitä matkan varrella: sairautta, murhetta, onnettomuuksia, ristiriitoja.

Ilman muistoa aiemmasta olemassaolostanne – muistamatta sitä, että käyskentelitte aikoinanne yhdessä taivaallisen Isänne kanssa – tunnistaisitteko silti Hänen äänensä kaiken kuolevaiseen elämään kuuluvan metelin ja kaikkien häiriötekijöiden seasta?

Edessä oleva matka näytti kovin pitkältä ja epävarmalta – niin riskialttiilta.

Se ei olisi helppoa, mutta te tiesitte, että se olisi kaikkien ponnistelujen arvoista.

Siinä te sitten seisotte iankaikkisuuden rajalla katsoen eteenpäin sanoin kuvaamattoman jännityksen ja toivon vallassa – ja luullakseni myös jonkin verran huolta ja pelkoa tuntien.

Loppujen lopuksi tiesitte Jumalan olevan oikeudenmukainen – että Hänen hyvyytensä tulisi voittamaan. Te olitte osallistuneet suuriin taivaallisiin neuvostoihin ja tiesitte, että teidän Vapahtajanne ja Lunastajanne Jeesus Kristus tarjoaisi teille keinon tulla puhtaaksi synnistä ja pelastua fyysiseltä kuolemalta. Te luotitte siihen, että lopulta te riemuitsisitte ja liittäisitte äänenne taivaalliseen kuuroon ja laulasitte ylistystä Hänen pyhälle nimelleen.

Niinpä te henkäisitte syvään... otitte suuren askeleen eteenpäin... ja tässä te olette!

Kööpenhamina, Tanska

Te olette joka ikinen aloittaneet oman ihmeellisen matkanne takaisin taivaalliseen kotiinne!

Teidän karttanne

Nyt kun olette täällä maan päällä, voisi olla viisasta kysyä itseltänne, kuinka matkanne sujuu. Onko suunnatanne oikea? Onko teistä tulossa henkilö, joka teistä oli tarkoitus tulla ja jollaiseksi halusitte tulla? Teettekö te valintoja, jotka auttavat teitä palaamaan taivaallisen Isänne luokse?

Hän ei lähettänyt teitä tälle matkalle vain vaeltelemaan itseksenne tarkoituksettomasti. Hän haluaa teidän tulevan kotiin luokseen. Hän on antanut teille rakastavat vanhemmat ja uskollisia kirkon johtohenkilöitä sekä kartan, jossa kuvaillaan maastoa ja nimetään vaarat. Kartta näyttää teille, mistä voitte löytää rauhaa ja onnea, ja se auttaa teitä kartoittamaan kurssinne takaisin kotiin.

Mistä tämän kartan sitten löytää? Se löytyy

- pyhistä kirjoituksista
- profeettojen ja apostolien sanoista
- Pyhän Hengen kautta saamastanne henkilökohtaisesta ilmoituksesta.

Tämä kartta on Jeesuksen Kristuksen evankeliumi, hyvä sanoma ja Kristuksen opetuslapsen riemullinen tie. Se tarkoittaa meidän Puolustajamme ja Opastajamme antamia käskyjä ja esimerkkiä. Hän tuntee tien, koska Hän on se tie.³

Pelkästä kartan omistamisesta ei tietenkään ole minkäänlaista hyötyä, ellei sitä tutkita – ellei sitä käytetä apuna elämän läpi kulkemisessa. Kehotan teitä asettamaan Jumalan sanan tutkimisen ja soveltamisen korkealle sijalle elämässänne. Avatkaa sydämenne Pyhälle Hengelle niin että Hän voi johtaa teitä matkallanne läpi elämän.

Teidän karttanne on täynnä kannustavia ja valaisevia sanomia taivaalliselta Isältänne ja Hänen Pojaltaan Jeesukselta Kristukselta. Haluaisin tänään kertoa teille kolmesta sellaisesta sanomasta, jotka auttavat teitä tekemään onnistuneen matkan takaisin taivaalliseen kotiinne.

Ensimmäinen sanoma: ”[Älkää] pelätkö, sillä minä, Herra, olen teidän kanssanne.”⁴

Te ette ole tällä matkallanne yksin. Teidän taivaallinen Isänne tuntee teidät. Hän kuulee teitä silloinkin kun kukaan muu ei kuule. Kun te iloitsitte vanhurskaudessa, Hän iloitssee

kanssanne. Kun koettelemukset ahdis-
tavat teitä, Hän murehtii kanssanne.

Taivaallisen Isän kiinnostus teitä
kohtaan ei riipu siitä, kuinka rikkaita,
kauniita tai älykkäitä te olette. Hän
ei näe teitä sellaisina kuin maailma
näkee teidät; Hän näkee teidät sellai-
sina, mitä te todella olette. Hän näkee
teidän sydämeenne.⁵ Ja Hän rakastaa
teidä⁶, koska te olette Hänen lapsiaan.

Rakkaat sisaret, etsikää Häntä vilpit-
tömästi, niin te löydätte Hänet.⁷

Lupaam teille, että ette ole yksin.

Katsokaapa nyt ympärillänne olevia
ihmisiä. Jotkut saattavat olla teidän
johtajianne, ystäviänne tai perheenjä-
seniänne. Toisia ette ehkä ole tavan-
neet koskaan aikaisemmin. Kuitenkin
jokainen, jonka näette ympärillänne
– tässä kokouksessa tai missä tahansa
paikassa, tänään tai milloin hyvänsä
– oli uskollinen kuolevaisuutta
edeltäneessä maailmassa. Tuo vieres-
sänne istuva vaatimaton ja tavallisen
näköinen henkilö on saattanut olla
yksi niistä suurenmoisista henkilöistä,

joita rakastitte ja ihailitte henkien
piirissä. Olette ehkä itse olleet sellaisia
roolimalleja!

Voitte olla varmoja yhdestä asiasta:
jokainen ihminen, jonka näette –
rodusta, uskonnosta, poliittisista
käsityksistä, vartalotyypistä tai ulko-
näöstä riippumatta – on perhettänne.
Sillä nuorella naisella, jota katselette,
on sama taivaallinen Isä kuin teilläkin.
Hän on lähtenyt Isän rakastavasta
huomasta aivan kuin tekin, innok-
kaana tulemaan tämän maan päälle
ja elämään niin, että hän voisi jonakin
päivänä palata Isän luokse.

Hän voi kuitenkin olla yksinäinen,
aivan kuin tekin joskus olette. Hän saat-
taa toisinaan jopa unohtaa matkansa
tarkoituksen. Olkaa kilttejä ja muistut-
takaa häntä sanoillanne ja teoillanne,
että hän ei ole yksin. Me olemme täällä
auttaaksemme toisiamme.

Elämä voi olla vaikeata, ja se voi
paaduttaa sydämen siihen pisteeseen
asti, että tietyt ihmiset voivat tuntua
saavuttamattomilta. Jotkut voivat olla

täynnä vihaa. Toiset saattavat pilkata ja
ivata niitä, jotka uskovat rakastavaan
Jumalaan. Mutta ajatelkaa tätä: vaikka
he eivät muistakaan sitä, hekin toi-
voivat kerran palaavansa taivaallisen
Isänsä luokse.

Kenenkään käännäminen ei
ole teidän vastuullanne. Se on Pyhän
Hengen tehtävä. Teidän tehtävänne
on kertoa uskonkäsityksistänne ja olla
pelkäämättä. Olkaa ystäviä kaikille,
mutta älkää koskaan tinkikö taso-
vaatimuksistanne. Pysykää uskol-
lisina vakaumuksellenne ja uskol-
lenne. Seisokaa pää pystyssä, sillä te
olette Jumalan tyttäriä ja Hän seisoo
vierellänne!

**Toinen sanoma: ”Rakastakaa
toisianne, niin kuin minä olen
rakastanut teitä.”⁸**

Oletteko koskaan ihmetelleet, mitä
kieltä me kaikki puhuimme asues-
samme Jumalan luona? Minä epäilen
vahvasti, että se oli saksaa, vaikka
luulen, ettei kukaan tiedä sitä varmuu-
della. Mutta tiedän kyllä, että kuolevai-
suutta edeltäneessä elämässämme me
opimme omakohtaisesti henkiemme
Isältä erästä yleismaailmallista kieltä –
sellaista, jolla on voima voittaa emotio-
naaliset, fyysiset ja hengelliset esteet.

Tuo kieli on Kristuksen puhdas
rakkaus.

Se on voimallisin kieli maailmassa.

Kristuksen rakkaus ei ole kuviteltua
rakkautta. Se ei ole onnittelukorttien
rakkautta. Se ei ole sellaista rakkautta,
jota ylistetään populaarimusiikissa ja
elokuvissa.

Tämä rakkaus saa aikaan todellisen
luonteenmuutoksen. Se voi läpäistä
vihan ja hävittää kateuden. Se voi
poistaa kaunan ja sammuttaa katke-
ruuden liekit. Se voi saada aikaan
ihmeitä.

Me saimme ensimmäiset opetuk-
semme⁹ tässä rakkauten kielessä olles-
samme henkinä Jumalan luona. Täällä

Sydney, Australia

maan päällä meillä on tilaisuuksia harjoitella sitä ja tulla siinä sujuviksi. Te voitte tietää, oletteko oppineet tätä rakkauden kieltä, kun arvioitte sitä, mikä toimii kannustimena omille ajatuksillenne ja teoillenne.

Jos teidän ensisijaiset ajatuksenne keskittyvät siihen, mikä olisi hyödyksi itsellenne, kannustimenne saattavat olla itsekkäitä ja pinnallisia. Se ei ole sitä kieltä, jota haluatte oppia.

Mutta jos ensisijaiset ajatuksenne ja käyttäytymistapanne keskittyvät palvelemaan Jumalaa ja toisia – jos todella haluatte siunata ja kohottaa lähipiirissänne olevia – silloin Kristuksen puhtaan rakkauden voima voi toimia sydämässänne ja elämässänne. Se on sitä kieltä, jota haluatte oppia.

Ja kun teistä tulee sujuvia tässä kielessä ja kun te käytätte sitä kanssakäymisessänne toisten kanssa, he tunnistavat teissä jotakin sellaista, mikä voi herättää heissä kauan kateissa olleen tunteen etsiä oikeaa tietä matkallaan takaisin taivaalliseen kotiin. Loppujen lopuksi rakkauden kieli on heidänkin oikea äidinkieliensä.

Tämä syvä ja pysyvä vaikutus on kieli, joka ulottuu sielun sopukoihin asti. Se on ymmärtämisen kieli, palvelemisen kieli, kohottamisen ja riemuitsemisen sekä lohduttamisen kieli.

Oppikaa käyttämään Kristuksen

rakkauden yleismaailmallista kieltä.

Ja kolmas sanoma: ”Olkaa – – rohkealla mielellä.”¹⁰

Joskus matkalla ollessamme meistä tulee kärsimättömiä, eikö niin? Jos olette 12-vuotiaita, saatatte toivoa olevanne 14. 14 vuoden iässä saatatte toivoa olevanne 18. Ja 18-vuotiaina saatatte toisinaan jopa toivoa, että olisitte jälleen 12-vuotiaita ja voisitte aloittaa alusta.

Aina tulee olemaan asioita, joista voi valittaa – asioita, jotka eivät vain näytä menevän niin kuin niiden pitäisi. Voitte viettää päivänne tuntemalla olonne surkeaksi, yksinäiseksi, väärinymmärretyksi tai epätoivotuksi. Mutta se ei ole se matka, jota olitte toivoneet, eikä se ole se matka, jolle taivaallinen Isä lähetti teidät. Muistakaa, te olette todella Jumalan tyttäriä!

Kehotan teitä pitämään tämän mielessänne ja kulkemaan luottavaisina ja iloisina. Kyllä, tiellä on töyssyjä ja kiertoteitä ja jopa vaaroja. Mutta älkää keskittykö niihin. Etsikää sitä onnea, jota teidän taivaan Isänne on valmistanut teitä varten matkanne jokaiselle askeleelle. Onni on päämäärä, mutta se löytyy myös matkasta sinne. Hän lupaa ”rauhan tässä maailmassa ja iankaikkisen elämän tulevassa maailmassa”¹¹. Siksi Hän käskee meitä olemaan ”rohkealla mielellä”.

Kun käytätte iloiten karttaa, jonka teidän rakastava Isänne on valmistanut matkaan varten, se johtaa teidät pyhiin paikkoihin ja te voitte saavuttaa taivaalliset mahdollisuutenne. Teistä kehittyvät niitä Jumalan tyttäriä, joiksi toivoitte tulevanne.

Rakkaat sisaret, rakkaat kirkon nuoret naiset, rakkaat nuoret ystävät, Herran apostolina jätän teille siunauksen, että te löydätte oman tienne tällä matkalla kotiin ja että olette innoitettuna kanssamatkaajillenne. Lupaun teille myös ja rukoilen sen puolesta, että kun kunnioitatte Jeesuksen Kristuksen evankeliumin liittoja, periaatteita ja arvoja ja elätte uskollisina niille, taivaallinen Isä on vastaanottamassa teitä, kun matkanne päättyy. Hän syleilee teitä, ja te tiedätte kerta kaikkiaan, että olette päässeet turvallisesti kotiin. Jeesuksen Kristuksen nimessä. ■

VIITTEET

1. Ks. Charles Dickens, *Saiturin joulu*.
2. Ks. J. R. R. Tolkien, *Hobitti eli sinne ja takaisin*.
3. Ks. Joh. 14:6.
4. OL 68:6; ks. myös Jes. 41:10; Joh. 14:18.
5. Ks. 1. Sam. 16:7.
6. Ks. 1. Piet. 5:6–7.
7. Ks. Jer. 29:13.
8. Joh. 15:12; ks. myös Joh. 13:34; Moroni 7:45–48.
9. OL 138:56.
10. OL 78:18; ks. myös Joh. 16:33; 3. Nefi 1:13.
11. OL 59:23.

Kuinka voimme omaksua konferenssin opetukset elämäämme

Voisit käyttää seuraavia toimintoja ja kysymyksiä perheen keskustelun tai henkilökohtaisen mietiskelyn lähtökohtana.

Sivunumerot, jotka on mainittu idean ohessa, ilmoittavat puheen ensimmäisen sivun.

Lapsille

- Presidentti Thomas S. Monson puhui kuuliaisuuden tärkeydestä ja siitä, kuinka tottelemattomuudella on aina seurauksia (s. 89). Mieti

tilannetta, jolloin olet noudattanut perheen sääntöjä. Entä jokin tilanne, jolloin olet noudattanut Jumalan sääntöjä? Miltä kuuliaisuus sinusta tuntui?

- Vanhin M. Russell Ballard kahden-toista apostolin koorumista esitti kertomuksen pienestä tytöstä, joka kylvi pienen tomaatinsiemenen (s. 18). Lue tai kerro omin sanoin tämä kertomus perheelle, ja keskustelkaa, mitä se opettaa siitä, kuinka teistä voi tulla taivaallisen Isän kaltaisia. Voisitte asettaa tavoitteen tehdä jonkin asian, jolla kasvaisitte lähemmäksi taivaallista Isää.
- Vanhin Enrique R. Falabella seitsemänkymmenen koorumista puhui siitä, mikä tekee perheistä vahvoja (s. 102). Hän opetti, että tärkeimpiä sanoja, mitä teidän tulee käyttää perheessänne, ovat ”minä rakastan sinua”, ”kiitos oikein paljon” ja ”anna anteeksi”. Sisar Rosemary M. Wixom, Alkeisyhdistyksen ylijohdaja, ehdotti ilmausta: ”Minä rakastan kaikkea, mitä sinä olet” (s. 81). Katso, mitä tapahtuu, kun käytät näitä sanoja perheessäsi. Tekeekö se heistä onnellisia? Miltä sinusta tuntuu?

Nuorille

- Presidentti Thomas S. Monson opetti neljä periaatetta, joiden mukaan voimme valmistautua

tekemään lähetystyötä – ei vain kokoaikaisena lähetysaarnaajana vaan myös kirkon jäsenenä (s. 66). Voisit tutkia hänen puhettaan pitäen mielessäsi tämän kysymyksen: Mitä minä voin tehdä ollakseni parempi lähetysaarnaaja nyt?

- Vanhin Jeffrey R. Holland kahdentoista apostolin koorumista opetti, ettei haittaa, vaikka meillä on epäilyksiä ja kysymyksiä, mutta hän opetti myös seuraavaa: ”Pitäkää lujasti kiinni siitä, mitä te jo tiedätte, ja pysykää vahvoina, kunnes saatte lisää tietoa. – – [Olkaa] uskollisia sille uskolle, joka teillä on.” (S. 93.) Voisit kirjoittaa päiväkirjaasi uskonkäsityksistäsi, todistuksesi ja joistakin hengellisistä kokemuksista, joita sinulla on ollut. Kirjoita muistiin myös kysymyksiä, joita sinulla on, ja säilytä ne, jotta voit etsiä vastauksia, kun luet pyhiä kirjoituksia ja lehden tätä numeroa.
- Monet puhujat puhuivat kuuliaisuudesta ja sen siunauksista. Esimerkiksi presidentti Monson opetti: ”Me saamme tiedon totuudesta ja

vastaukset suurimpiin kysymyksiimme, kun olemme kuuliaisita Jumalan käskyille” (s. 89). Voit halutessasi tutkia tätä numeroa ja merkitä tai kirjoittaa muistiin kuuliaisuuden monia siunauksia. Näiden siunausten tunnistaminen voi innoittaa sinua elämään edelleen vanhurskaasti.

- Useat puhujat opettivat, että voit palvella milloin tahansa, ei vain palveluprojekteissa. ”Palvelkaa joka päivä”, opetti veli David L. Beck, Nuorten Miesten ylijohdaja. ”Mahdollisuuksia on kaikkialla ympärillä.” Voit lukea vanhin Beckin puheesta esimerkkejä siitä, kuinka nuoret palvelevat muita (s. 55).

Aikuisille

- Monet puhujista todistivat Jeesuksesta Kristuksesta. Mitä voit oppia Hänen jumalallisesta luonteestaan, tehtävästään ja palvelutyöstään puheista sivuilla 22, 70, 96, 99 ja 109?
- Nuorten opetusohjelman toukokuun aiheena on profeetat ja

ilmoitus. Jos opetat nuoria kirkossa tai sinulla on teini-ikäisiä lapsia, voit keskustella heidän kanssaan opetusohjelmasta ja tästä kysymyksestä: Miksi on tärkeää kuunnella ja seurata eläviä profeettoja? Voisitte tutkia tätä numeroa ja etsiä profetioita ja varoituksia, jotka – jos otamme ne varteen – auttavat meitä menestymään levottomina aikoina.

- Useat puhujat keskittyivät perheen vahvistamiseen. Esimerkiksi vanhin Richard G. Scott kahdentoista apostolin koorumista opetti: ”Kun [Vapahtaja] on kotinne keskipiste, teillä on rauhaa ja seesteisyyttä” (s. 29). Samalla kun tutkit vanhin Scottin puhetta sekä puheita sivuilla 6, 81, 83 ja 102, pane merkille tapoja, joilla voitte asettaa Vapahtajan kotinne keskipisteeksi. ■

OPETTAMINEN PYHIÄ KIRJOITUKSIA KÄYTTÄEN

Voisit tutkia näitä pyhien kirjoitusten kohtia, joita lainattiin tai joihin viitattiin useita kertoja yleiskonferenssin aikana:

1. Sam. 16:7*
Matt. 7:24; 28:19
Joh. 13:34–35; 14:6; 16:33
Moosia 3:19*; 18:8–9
Hel. 5:12*
3. Nefi 11:7

Moroni 9:9
OL 42:22; 59:23; 64:34; 84:88; 87:8;
115:6
JS–H 17*

* Pyhien kirjoitusten hallittava kohta seminaariohjelmassa

Konferenssikertomusten hakemisto

Seuraavassa on luettelo eräistä yleiskonferenssissa kerrotuista kokemuksista, joita voi käyttää henkilökohtaisessa tutkimisessa, perheilloissa ja muussa opetuksessa. Numero viittaa puheen ensimmäiseen sivuun.

PUHUJA	KERTOMUS
Vanhin Neil L. Andersen	(77) Avioparit Mosambikissa tottelevat Vapahtajaa sen sijaan että noudattaisivat maansa perinteitä.
Vanhin M. Russell Ballard	(18) Seitsenvuotias lapsenlapsi saa näivettyneen tomaatintaimen virkoamaan.
David L. Beck	(55) Aaronin pappeuden haltijat ystävystyvät erääseen nuoreen naiseen, jota kiusataan. Eräs diakoni Bangalossa Intiassa auttaa aktivoimaan seurakuntansa kaikki nuoret miehet.
Vanhin Tad R. Callister	(52) Seitsemäntoistavuotias George F. Richards saa ymmärrystä pappeuden voimasta antaessaan äidilleen siunauksen.
Vanhin D. Todd Christofferson	(109) D. Todd Christoffersonin äiti auttaa erästä nuorta naista yltämään parhaimpaansa.
Mary N. Cook	(118) Eräs nuori nainen osoittaa uskoa, kun hänen isänsä kuolee ja äitinsä sairastaa syöpää.
Vanhin Quentin L. Cook	(32) Eräs hindulainen nainen tuntee rauhaa Suvan temppelin avoimien ovien tilaisuudessa Fidžissä.
Piispa Dean M. Davies	(9) Loma Prietan maanjäristys vuonna 1989 Kaliforniassa Yhdysvalloissa vahvistaa uudelleen Dean M. Daviesin mielessä ja sydämessä sen, miten tärkeää on rakentaa elämämme lujalle perustukselle.
Ann M. Dibb	(115) Eräs vähemmän aktiivinen nuori nainen tuntee Hengen Nuorten Naisten leirin aikana.
Presidentti Henry B. Eyring	(62) Erästä orpopojasta tulee kirkon ensimmäinen jäsen 130 000 asukkaan kaupungissa. Palvellessaan New Mexicossa Yhdysvalloissa ja Uudessa-Englannissa Yhdysvalloissa Henry B. Eyring näkee Jumalan käden kosketuksen Hänen valtakuntansa rakentamisessa.
Vanhin Enrique R. Falabella	(102) Kirkon jäsenet Arizonassa Yhdysvalloissa antavat Enrique R. Falabellalle ja hänen vaimolleen rahaa, jotta he voivat palata Guatemalaan temppelisinetoimisensä jälkeen.
Vanhin Jeffrey R. Holland	(93) Jeffrey R. Holland kertoo erästä 14-vuotiaasta pojasta, jonka ei ole koskaan tarpeen pyydellä anteeksi sitä, että hän "vain uskoo".
Presidentti Thomas S. Monson	(66) Eräs mies Kanadassa tutkii kirkkoa ja liittyy siihen, kun kaksi kokoaikaista lähetyssaarnaajaa on lausunut voimallisen todistuksen profeetta Joseph Smithistä. Eräs kokoaikainen lähetyssaarnaaja tuo isänsä kirkkoon ilmaisemalla rakkautta viikoittaisissa kirjeissään. (89) Kahdeksanvuotias Thomas S. Monson oppii kuuliaisuutta syytettyään erään niityn palamaan. Eräs uskollinen kirkon jäsen Unkarissa panee vuosien ajan talteen kymmenyksensä, kunnes voi antaa ne kotiopettajilleen.
Vanhin Richard G. Scott	(29) Eräs kokoaikainen lähetyssaarnaaja haluaa luoda tulevan perheensä lähetysohjaajansa perheen mallin mukaan.
Presidentti Dieter F. Uchtdorf	(70) Länsiafrikkalaiset pyhät alkavat laulaa kirkon lauluja, kun sähkökatko katkeavat heidän kokouspaikastaan. Evankeliumi auttaa erästä nuorta naista voittamaan lapsena ja nuorena kokemansa pahoinpitelyn pimeyden. (125) Dieter F. Uchtdorf ja hänen perheensä jäsenet pakenevat Itä-Saksasta.

Opetuksia aikaamme varten

Melkisedekin pappeuden ja Apuyhdistyksen oppiaiheina kuukauden neljäntenä sunnuntaina käytetään ”opetuksia aikaamme varten”. Kukin oppiaihe voidaan valmistaa yhdestä tai useammasta viimeisimmän yleiskonferenssin puheesta (ks. alla olevaa taulukkoa). Vaarnan- ja piirinjohtajat voivat valita, mitä puheita tulee käyttää, tai he voivat antaa tämän tehtävän piispoille ja seurakunnanjohtajille. Johtohenkilöiden tulee tähdentää sitä, miten arvokasta on, että Melkisedekin pappeuden veljet ja Apuyhdistyksen sisaret tutkivat samoja puheita samoina sunnuntaina.

Neljännän sunnuntain oppitunneille osallistuvia kehoitetaan tutkimaan lehden viimeisintä yleiskonferenssinumeroa ja tuomaan se mukanaan luokkaan.

Ehdotuksia oppiaiheen valmistamiseksi puheista

Rukoile, että Pyhä Henki on kanssasi, kun tutkit ja opetat puhetta/puheita.

Saatat tuntea houkutusta valmistaa oppiaiheen muuta aineistoa käyttäen, mutta hyväksyttynä oppiaineistona ovat konferenssipuheet. Tehtäväsi on auttaa muita oppimaan evankeliumia ja elämään sen mukaan siten kuin kirkon viimeisimmässä yleiskonferenssissa on opetettu.

Käy puhe/puheet läpi etsien periaatteita ja oppeja, jotka vastaavat luokan jäsenten tarpeita. Etsi puheesta/puheista myös kertomuksia, pyhien kirjoitusten viitteitä ja lausuntoja, jotka auttavat sinua opettamaan näitä totuuksia.

Tee jäsentely siitä, kuinka opetat periaatteet ja opit. Voit ottaa mukaan kysymyksiä, jotka auttavat luokan jäseniä

- etsimään puheesta/puheista periaatteita ja oppeja
- ajattelemaan niiden merkitystä
- kertomaan toisilleen käsityksiään, ajatuksiaan ja kokemuksiaan sekä lausumaan todistuksensa
- soveltamaan näitä periaatteita ja oppeja elämäänsä. ■

KUUKAUDET, JOLLOIN OPIAIHEET OPETETAAN

Huhtikuu 2013 – lokakuu 2013

Lokakuu 2013 – huhtikuu 2014

NELJÄNNEN SUNNUNTAIN OPIAIHEIDEN AINEISTO

Huhtikuun 2013 yleiskonferenssissa pidetyt puheet*

Lokakuun 2013 yleiskonferenssissa pidettävät puheet*

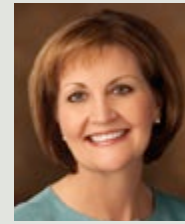
* Huhtikuun ja lokakuun neljännen sunnuntain oppiaiheena olevan puheen/ puheet voi valita joko edellisestä tai vastikään pidetyistä konferenssista. Puheet ovat saatavana monilla kielillä osoitteessa conference.lds.org.

Apujärjestöjen ylimmät johtokunnat

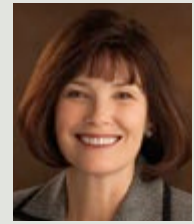
APUYHDISTYS

Carole M. Stephens
ensimmäinen neuvonantaja

Linda K. Burton
johtaja

Linda S. Reeves
toinen neuvonantaja

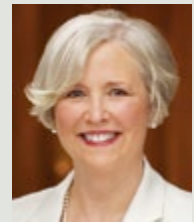
NUORET NAISET

Carol F. McConkie
ensimmäinen neuvonantaja

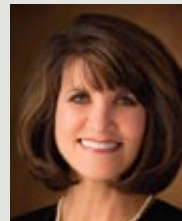

Bonnie L. Oscarson
johtaja

Neill F. Marriott
toinen neuvonantaja

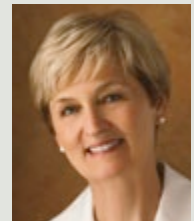
ALKEISYHDISTYS

Jean A. Stevens
ensimmäinen neuvonantaja

Rosemary M. Wixom
johtaja

Cheryl A. Esplin
toinen neuvonantaja

NUORET MIEHET

Larry M. Gibson
ensimmäinen neuvonantaja

David L. Beck
johtaja

PYHÄKOULU

David M. McConkie
ensimmäinen neuvonantaja

Russell T. Osguthorpe
johtaja

Matthew O. Richardson
toinen neuvonantaja

183. vuosikonferenssissa hyväksyttiin uusi Nuorten Naisten ylin johtokunta

”Sydäntämme on kosketettu”, sanoi presidentti Thomas S. Monson 183. vuosikonferenssin päätöskokouksessa 7. huhtikuuta 2013 ja jatkoi: ”ja todistuksemme tästä jumalallisesta työstä on vahvistunut tuntiessamme Herran Hengen. Muistakaamme kauan se, mitä olemme kuulleet näiden kahden päivän aikana.”

Huhtikuun 6. ja 7. päivänä yli 100 000 ihmistä osallistui yleiskonferenssin viiteen kokoukseen konferenssikeskuksessa Salt Lake Cityssä Utahissa Yhdysvalloissa. Miljoonat ihmiset eri puolilla maailmaa seurasivat kokouksia tv-, satelliitti-, radio- ja internetlähetyksen välityksellä. Jäsenillä oli mahdollisuus seurata konferenssia 95 kielellä joko suorina lähetyksinä tai katsoa, kuunnella ja lukea konferenssipuheita internetin välityksellä LDS.org-sivuston kautta.

Presidentti Monson avasi vuosikonferenssin ilmoittaen suunnitelmista rakentaa temppeleitä Cedar Cityyn Utahiin Yhdysvaltoihin ja Rio de Janeiroon Brasiliaan. Ilmoitettuja tai rakenteilla olevia temppeleitä on nyt 29. Tällä hetkellä toiminnassa on 141 temppeleitä.

Lauantain iltapäiväkokouksessa tehtiin useita kirkon johtotehtäviin liittyviä muutoksia. Kaikki Nuorten Naisten ylimmän johtokunnan jäsenet vapautettiin tehtävästään ja vanhin Walter F. Gonzáles vapautettiin seitsemänkymmenen johtokunnan jäsenen tehtävästä. Kokouksessa vapautettiin tehtävästään myös 51 vyöhykeseitsenkymmentä.

Vanhin Ulisses Soares seitsemänkymmenen ensimmäisestä koorumista hyväksyttiin seitsemänkymmenen johtokunnan jäseneksi.

Uuteen Nuorten Naisten ylimpään johtokuntaan hyväksyttiin Bonnie Lee Green Oscarson johtajaksi, Carol Foley McConkie ensimmäiseksi neuvonantajaksi ja Neill Foote Marriott toiseksi neuvonantajaksi.

Kokouksessa hyväksyttiin myös kolme uutta seitsemänkymmenen ensimmäisen koorumin jäsentä: vanhin Edward Dube Zimbabwesta, vanhin S. Gifford Nielsen Sugar Landista Texasista Yhdysvalloista ja vanhin Arnulfo Valenzuela Queretarosta Meksikosta. Myös viisi uutta seitsemänkymmenen toisen koorumin jäsentä hyväksyttiin tehtäväänsä.

Elaine S. Dalton, edellinen Nuorten Naisten ylijohtaja, palveli

Nuorten Naisten ylimmässä johtokunnassa 11 vuotta joko neuvonantajana tai johtajana, kunnes hänet vapautettiin tehtävästään huhtikuussa.

Täydellinen luettelo tehtäviin hyväksytyistä sekä tehtävistään vapautetuista on sivulla 26.

Vasta kutsuttujen johtohenkilöiden elämäkertatietoja on luettavissa sivulta 139 alkaen. ■

SINÄ VOIT AUTTAA

Seikä presidentti Thomas S. Monson että vanhin Russell M. Nelson kahdentoista apostolin koorumista kannustivat jäseniä antamaan lahjoituksia yleiseen lähetyssaarnaajarahastoon. Huhtikuun 4. päivänä 2013 palvelemissa oli 65 634 kokoaikaista lähetyssaarnaajaa. Heidän lisäksi yli 20 000 muuta oli saanut kutsun palvelle.

Yleiskonferenssin alka- jaistilaisuudessa presidentti Monson huomautti: ”Auttaaksemme pitämään huolta tästä

lähetyssaarnaajajoukosta, ja koska monet lähetyssaarnaajistamme tulevat vaatimattomista oloista, me pyydämme teitä mahdollisuuksienne mukaan lahjoittamaan avokätisesti kirkon yleiseen lähetyssaarnaajarahastoon.”

Jäsenet voivat antaa lahjoituksia kirjoittamalla kymmenysten lahjoituslipukkeeseen haluamansa summan annettavaksi yleiseen lähetyssaarnaajarahastoon. Jäsenet voivat antaa lahjoituksia myös internetin kautta osoitteessa ldsphilanthropies.org.

Kirkko tarvitsee vanhempien avioparien kypsyyttä ja kokemusta

Samalla kun nuorten lähetyssaarnaajien lukumäärä on kasvanut lähetystyöiän alentamisen myötä, lähetyksentällä kautta maailman tarvitaan suuresti myös vanhempia aviopareja. Vastikään on perustettu 58 uutta lähetyksenttä. Tarvitaan monia vanhempia aviopareja lisää tuomaan johtajuuskokemusta ja muuta tukea, jotka ovat äärimmäisen tärkeitä lähetyksentän menestykselle.

Huhtikuun 2013 konferenssissa presidentti Thomas S. Monson puhui lähetyssaarnaajien nopeasti kasvavasta määrästä ja ilmaisi rakkautensa niitä kohtaan, jotka haluavat palvella Herraa lähetyksentällä (ks. sivut 4, 66). Vanhin Russell M. Nelson kahdentoista apostolin koorumista kannusti erityisesti vanhempia aviopareja palvelemaan. ”Te vanhemmat avioparit,

suunnitelkaa sitä päivää, jolloin voitte itse lähteä lähetystyöhön. Tulemme olemaan todella kiitollisia palvelutyöstänne”, hän sanoi (ks. s. 45).

Aivan lokakuun 2012 yleiskonferenssin alussa presidentti Monson sanoi: ”Tarvitsemme edelleen lisää monia vanhempia lähetyssaarnaaja-aviopareja. Kun olosuhteenne sallivat, kun voitte jäädä eläkkeelle ja kun terveydentilanne antaa siihen mahdollisuuden, rohkaisten teitä tarjoutumaan kokoaikaiseen lähetystyöhön. Sekä aviomies että vaimo tuntevat suurempaa iloa, kun he palvelevat yhdessä Isämme lapsia.” (”Tervetuloa konferenssiin”, *Liahona*, marraskuu 2012, s. 5.)

Monen vuoden ajan kirkon johtohenkilöt ovat kannustaneet vanhempia aviopareja palvelemaan. Vanhin

M. Russell Ballard kahdentoista apostolin koorumista on sanonut: ”Lähetyksentällä kaikkialla tarvitaan enemmän aviopareja. Kypsyytensä ja kokemuksensa ansiosta he ovat parhaita lähetyssaarnaajia, mitä meillä on. Erityistaitojensa ansiosta – – he pystyvät kouluttamaan paikallisia johtajia tehokkaasti, vahvistamaan ja aktivoimaan jäseniä ja tuomaan kirkkoon kuulumattomia Kristuksen tykö.” (”Lähetyssaarnaaja-avioparit”, *Valkeus*, toukokuu 1990, s. 21.)

Kelvollisia aviopareja, jotka haluavat palvella lähetyssaarnaajina, kannustetaan kertomaan piispalleen tai seurakunnanjohtajalleen halustaan palvella. Palveluaika voi vaihdella puolesta vuodesta vuoteen ja 11 kuukauteen.

Ne, joilla on kysymyksiä palvelemisesta vanhempana lähetyssaarnaajana, voivat soittaa numeroon +1 800 4533860, alanumero 2 6741 (tai +1 801 2406741), tai lähettää sähköpostia osoitteeseen SeniorMissionaryServices@ldschurch.org saadakseen vastauksen erityisiin kysymyksiinsä. ■

Vanhempien avioparien kypsyyttä ja kokemusta suovat heille mahdollisuuden kouluttaa paikallisia johtohenkilöitä ja vahvistaa jäseniä sekä tuoda kirkkoon kuulumattomia Kristuksen luokse.

Uudet verkossa toimivat välineet ovat avuksi perhevalokuvien ja muistojen säilyttämisessä ja niiden jakamisessa muiden kanssa

Huhtikuusta 2013 alkaen sivustolla FamilySearch.org kävijät ovat huomanneet merkittäviä muutoksia. Raikkaat, kirkkaat värit, mielenkiintoiset kuvat ja monet uudet ominaisuudet tarjoavat monia erilaisia kokemuksia tutkimisen lisäksi. Vaikka sivusto on edelleen suurenmoinen kohde sukututkijoille ja tutkimustyötä tekeville, uudet ominaisuudet kiinnostavat paljon laajempaa sivustolla kävijöiden kirjoa.

Uudet ominaisuudet vievät sukututkimusta tutkijan työtä pitemmälle ja tekevät sen kiinnostavammaksi

laajemmalle yleisölle, joka koostuu niin nuorista kuin vanhoistakin aloittelevista sukututkijoista. Sivustolla kävijät voivat nyt yhteistyössä koota verkossa sukupuutaan ja säilyttää perhevalokuvia ja kertomuksia ja jakaa niitä muiden kanssa – täysin maksutta.

Perhevalokuvat ja kertomukset saavat esivanhemmat tuntumaan elävämiltä. Päivämäärien takana olevat oikeat ihmiset voivat opettaa meille periaatteita kuten ahkeran työn arvon, kuinka elämän haasteisiin on vastattava ja kuinka valinnat vaikuttavat elämäämme.

Se, että sukututkimustietojamme on helpompi merkitä muistiin ja säilyttää, auttaa meitä saamaan yhteyden menneisyyteemme ja luomaan perinnön tulevaisuutta varten.

Sivustolla FamilySearch.org olevia uusia ominaisuuksia

FamilySearch Family Tree. Ensimmäistä kertaa FamilySearch.org-sivustolla henkilöt voivat alkaa yhteistyössä koota yhteistä sukupuutaan kokonaan verkossa. He voivat aloittaa lisäämällä tietoja itsestään ja laajentaa sitten aiempiin sukupolviin.

Family Treen pääkohdat:

- Se löytyy sivuston FamilySearch.org välilehdeltä ”Family Tree”.
- Sukupuussa on jo valmiina yli 900 miljoonaa yksittäistä nimeä, jotka on saatu sukututkimustietoja lähettäneiltä ihmisiltä.
- Se on maksuton.
- Se antaa henkilöille mahdollisuuden yhteistyössä koota ja hallita

sukututkimustietojaan kokonaan verkossa ja jakaa niitä muiden kanssa.

- Käyttäjät voivat saada selville, mitä tietoja toiset ovat jo mahdollisesti löytäneet heidän sukuhistoriastaan.
- Käyttäjät voivat helposti liittää valokuvia ja kertomuksia ja linkittää lähteitä.
- Käyttäjät voivat säilyttää yhteisen sukupuunsa pysyvästi tulevia sukupolvia varten.
- Helppokäyttöinen ”tartu ja vedä”-ominaisuus antaa käyttäjille mahdollisuuden siirtyä sukupuussaan helposti ylös- ja alaspäin.
- Käyttäjien ulottuvilla on miljardeja ilmaisia FamilySearch.org-sivustolla olevia tietueita, jotka auttavat heitä täydentämään sukupuustaan puuttuvia oksia.

Valokuvia. Käyttäjät voivat säilyttää lempivalokuvansa esivanhemmista, liittää ne profiileihinsa FamilySearch Family Tree -ohjelmassa ja jakaa niitä muiden kanssa sosiaalisessa mediassa. Sivustolle on laitettu jo yli 200 000 valokuvaa, jotka on säilytetty ja annettu jaettavaksi muiden kanssa.

Kertomuksia. Käyttäjät voivat kirjoittaa lempikertomuksiaan tietystä FamilySearch Family Tree -ohjelmassa olevasta esivanhemmastaan. Tämä ominaisuus antaa perheille mahdollisuuden koota, jakaa muiden kanssa ja säilyttää ikuisesti omia sukutarinoitaan.

Interaktiivinen viuhkakaavio. Vuonna 2012 FamilySearch testasi ominaisuutta, joka antoi henkilöille mahdollisuuden nähdä itsensä ja

esivanhempansa värikkään viuhka-kaavion muodossa. Tätä ominaisuutta on nyt paranneltu, ja se on saatavana FamilySearch.org-sivustolla.

Ohjattu sukuuun luominen.

Ne, jotka aloittelevat sukuuunsa tekemistä, pitävät tätä apuneuvoa hyödyllisenä. Kiinnostavalla haastattelutyylillä apuneuvo esittää kysymyksiä elävistä ja kuolleista esivanhemmistasi ja kokoaa nuo yhteydet sitten sukupuuksi, josta pääset alkuun.

Suora yhteys tukipalveluun.

Kiinnostus sukututkimustyötä kohtaan kasvaa kaikkialla maailmassa. FamilySearch on perustanut maailmanlaajuisen verkossa toimivan yhteisön, joka tarjoaa maksutta apua tuotteen käyttöön ja henkilökohtaiseen tutkimukseen liittyvissä asioissa. Se toimii puhelimitse ja internetin kautta ympäri vuorokauden – nyt kymmenellä kielellä.

Kielet. Kaikki uudet ominaisuudet ja palvelut ovat saatavana kymmenellä kielellä. Kaikkia ominaisuuksia varten on saatavana kokoelma maksuttomia ohjevideoita ja muita verkossa olevia lähteitä. Napsauta Help-painiketta nähdäksesi lisää yksityiskohtia. ■

Sukututkimus muuttaa sydämiä

R. Scott Lloyd

Church News -lehti

Monet tulevaisuuden sukututkimuskeskukset ovat kotona, ennusti vanhin Bradley D. Foster seisemänkymmenen koorumista puheessa, jonka hän piti 23. maaliskuuta RootsTech 2013 -sukututkimus- ja teknologiakonferenssin yhteydessä Salt Lake Cityssä Utahissa Yhdysvalloissa.

Vanhin Foster, joka on sukututkimusosastojen apulaistoiminnanjohtaja, sanoi, että pian maapallolla on yhdeksän miljardia ihmistä ja että Herra on valmistanut tekniikan, jonka avulla "kaikki nuo perheet voidaan sitoa ja yhdistää toisiinsa".

Hän korosti sitä, kuinka tärkeää on tutkia sukhistoriaa, saada selville kertomuksia esivanhemmistamme – eikä pelkästään tehdä sukututkimusta nimeen ja

päivämäärineen. Kaikissa maailman hautausmaiden hautakivissä on nimi, syntymäaika ja kuolinaika, hän sanoi. "Syntymä- ja kuolinajan välinen tila näyttää kovin pieneltä ja merkityksettömältä, mutta siihen mahtuu kokonainen historia", hän huomautti. "Vaikka keskitymme usein noiden päivämäärien löytämiseen, meidän rakkautemme esivanhempiamme kohtaan – sydämemme kääntyminen isiemme puoleen – tulee siitä, kun kiinnitämme huomiomme päivämäärien väliseen tilaan."

Sukututkimus tuo meidät lähemmäksi toisiamme, kun kerromme toisillemme kertomuksia ja työskentelemme yhdessä, hän selitti. "Niinpä sukututkimus muuttaa sukutaulujamme, sukhistoria muuttaa sydäntämme." ■

Vanhin Eldred G. Smith kuoli 106 vuoden iässä

Sarah Jane Weaver

Church News -lehti

Vanhin Eldred G. Smith, joka palveli kirkon patriarkkana vuosina 1947–1979, kuoli kotonaan 4. huhtikuuta 2013. Hän oli 106-vuotias.

Vanhin Smith, jonka uskotaan olleen Utahin vanhin mies, eli pidempään kuin kukaan aiempi johtava auktoriteetti.

Kirkon presidentti Thomas S. Monson vieraili vanhin Smithin luona tämän syntymäpäivänä 9. tammikuuta 2013. ”Vanhin Smith on hyvä ystäväni”, sanoi presidentti Monson. ”Olemme kulkeneet yhdessä pitkiä matkoja. Rakastan ja kunnioitan tätä miestä.”

Silloinen kirkon presidentti George Albert Smith kutsui Eldred G. Smithin kirkon patriarkaksi 10. huhtikuuta 1947. Hän oli viimeinen henkilö siinä virassa. Vuonna 1979 hän sai täysinpalvelleen johtavan auktoriteetin aseman. Kirkon patriarkan virka perustettiin vuonna 1833, kun profeetta Joseph Smithin isä Joseph Smith vanhempi kutsuttiin tehtävään. Vanhin Smith oli profetaan veljen Hyrumin neljännen polven jälkeläinen.

Palvellessaan kirkon patriarkkana vanhin Smith matkusti moniin maailman kolkkiin ja antoi monia patriarkallisia siunauksia alueilla, joilla ei ollut patriarkkaa. Vuonna 1966 hän matkusti silloisen vanhin Monsonin kanssa Australiaan ja

Presidentti Thomas S. Monson, oikealla, keskustelee vanhin Eldred G. Smithin kanssa tämän 106-vuotissyntymäpäivänä 9. tammikuuta 2013. Vanhin Smith palveli kirkon patriarkkana vuosina 1947–1979. Hän kuoli kotonaan 4. huhtikuuta.

Samoaan antaakseen siellä oleville jäsenille patriarkallisia siunauksia. Se oli ensimmäinen kerta, kun johtava patriarkka oli koskaan käynyt Samoalla. Nykyään useimmissa vaarnoissa on patriarkka, joka asuu vaarnan alueella.

Presidentti Monson ja vanhin M. Russell Ballard kahdentoista apostolin koorumista puhuivat kumpikin vanhin Smithin hautajaisissa. Presidentti Monson luki ensimmäisen presidenttikunnan surunvalittelukirjeen perheelle ja lisäsi sitten: ”Menetin hyvän ystävän, väliaikaisesti.”

Vanhin Ballard, hänkin Hyrum Smithin neljännen polven jälkeläinen, puhui vanhin Smithin panoksesta heidän sukunsa historian elävänä pitämisessä. ”Me kunnioitamme

häntä kirkon patriarkkana ja sukumme patriarkkana”, hän sanoi. Hän lisäsi tietävänsä, että vanhin Smith piti omaa perhettään suurimpana saavutuksenaan.

Eldred Smith ja Jeanne Audrey Ness solmivat avioliiton vuonna 1932. Heillä oli viisi lasta. Jeanne kuoli kesäkuussa 1977. Vanhin Smith solmi sittemmin avioliiton Hortense Childin kanssa, joka palveli tuolloin neuvonantajana Nuorten Naisten ylimmässä johtokunnassa. Hortense kuoli toukokuussa 2012.

Vanhin Smithiä jäivät kaipaamaan kaksi poikaa ja kaksi tyttärtä (yksi tyttäristä on kuollut), 22 lastenlasta (kaksi lastenlapsista on kuollut), 63 kolmannen polven ja 22 neljännen polven jälkeläistä. ■

Artikkeli kirjoitettu Gerry Avantin avustuksella.

Vanhin Ulisses Soares

seitsemänkymmenen koorumien johtokunnasta

Vanhin Ulisses Soares, joka aloitti palvelunsa seitsemänkymmenen johtokunnassa tammikuussa 2013, on ollut omakohtaisesti todistamassa kirkon nopeaa kasvua monessa osassa maailmaa.

Vanhin Soares syntyi São Paulossa Brasiliassa lokakuussa 1958. Hänen vanhempansa Aparecido ja Mercedes Soares liittyivät kirkkoon, kun hän oli viisivuotias. He kävivät kokouksissa, jotka pidettiin erään leipomon yläkerrassa olevassa huoneessa. Vanhin Soares muistaa, kuinka jännittävältä hänestä tuntui 8-vuotiaana, kun Etelä-Amerikan ensimmäinen vaarna perustettiin São Paulossa vuonna 1966. Kirkko Brasiliassa kasvoi nopeasti 50 vaarnaan vuoteen 1990 mennessä ja yli 200 vaarnaan vuoteen 2000 mennessä.

Vanhin Soares suoritti kandidaatintutkinnon pääaineenaan laskentatoimi ja taloustiede Pontifician katolisessa yliopistossa ja MBA-tutkinnon kansallisessa jatko-opintoinstituutissa. Hän työskenteli monikansallisessa autonrengasyhtiössä, kun hänelle tarjottiin paikkaa kirkon työntekijänä. Hänet palkattiin työhön talousosastolle, ja pian hänestä tuli ajallisten asioiden johtaja kirkon vyöhyketoimistossa São Paulossa. Siinä tehtävässä hän avusti vyöhykkeen johtokuntaa kymmenen vuotta. Hän palveli myös ensimmäisenä vaarnajohtajana Cotian vaarnassa São Paulossa Brasiliassa.

Hän palveli lähetysjohtajana Porton lähetyskentällä Portugalissa vuosina 2000–2003, ja hänet kutsuttiin seitsemänkymmenen ensimmäiseen koorumiin huhtikuussa 2005. Hän on palvellut sekä Brasilian että Afrikan kaakkoisen vyöhykkeen johtokunnassa.

”Olen näiden kokemusten myötä ymmärtänyt, että kirkko voidaan vakiinnuttaa kaikkialla, missä meillä on uskollisia ihmisiä. Ymmärrän myös, mitä minun täytyy oppia voidakseni palvella paremmin,” hän sanoo.

Vanhin Soares ja hänen vaimonsa Rosana Fernandes Morgado solmivat avioliiton São Paulon temppelissä Brasiliassa lokakuussa 1982. Heillä on kolme lasta.

Vanhin Soares palveli kokoaikaisessa lähetystyössä Rio de Janeiron lähetyskentällä Brasiliassa. Hän on palvellut myös vanhinten koorumin johtajana, neuvonantajana piispakunnassa, korkean neuvoston jäsenenä, vaarnan toimitsijana ja alueellisena huoltotyöedustajana. ■

Vanhin Edward Dube

seitsemänkymmenen koorumista

Vanhin Edward Dube kuului ensi kerran kirkosta vuonna 1981 työnantajaltaan, jonka kotona hän työskenteli. Mies antoi hänelle Mormonin kirjan.

Hän luki sen kuitenkin vasta vuonna 1983. Joseph Smithin todistus Moronin vierailusta teki häneen silloin niin suuren vaikutuksen, että hän vastasi kutsuun osallistua seurakuntakeskuksessa Kwekwessä Zimbabwessa pidettyyn paasto- ja todistuskokoukseen.

Aluksi hänestä tuntui epämukavalta, koska hän tunsii olevansa palvelijan asemassa useimpiin läsnäolijoihin nähden.

”Mutta kun nuo ihmiset lausuiivat todistuksensa Mormonin kirjasta, tunsin välillämme olevan yhteyden ja pystyin kertomaan, mitä itse ajattelin Mormonin kirjasta”, hän muistelee.

Myöhemmin hänelle opetettiin lähetystyöoppiaihheet, hänet kastettiin, ja hän palveli lopulta Hararen lähetyskentällä Zimbabwessa.

Hän opetti tuolloin 16-vuotiaan Naume Keresiya Salazarin perhettä. He jatkoivat tuttavuuttaan hänen lähetystyönsä jälkeen ja solmivat avioliiton Kwekwessä 9. joulukuuta 1989. Heidät sinetöitiin Johannesburgin tempelissä Etelä-Afrikassa toukokuussa 1992. Heillä on kolme tytärtä ja poika.

Vanhin Dube syntyi Chirumanzun kylässä Zimbabwessa toukokuussa 1962. Hänen vanhempansa ovat Clement ja Rosemary Dube. Hän suoritti kasvatustieteen tutkinnon Zimbabwe E. D. Collegessa vuonna 1992 ja aloitti sitten työn kirkon koululaitoksessa perustaen seminaareja ja uskontoinstituutteja Zimbabwessa, Sambiassa ja Malawissa. Hänellä on ollut onni nähdä, kuinka monet niistä oppilaista, joille hän on ojentanut päästötodistuksen, ovat jatkaneet palvelua kirkon johtotehtävissä noissa maissa kirkon kasvua edelleen.

Hän on palvellut vanhinten koorumin johtajana, seurakunnanjohtajana, piirinjohtajana, vaarnajohtajana, neuvonantajana lähetyshallituksessa ja vuosina 2009–2012 lähetysjohtajana Hararen lähetyskentällä Zimbabwessa. Ennen kutsuaan seitsemänkymmenen ensimmäiseen koorumiin hän palveli vyöhykeseitsenkymmenenä. ■

Vanhin S. Gifford Nielsen

seitsemänkymmenen koorumista

Vanhin Stanley Gifford Nielsen suhtautuu intohimoisesti urheiluun, mutta se ei ole tärkeintä hänen elämässään. Hän uskoo, että tasapaino on äärimmäisen tärkeää ja että evankeliumi on onnellisuuden perusta nyt ja iankaikkisuuksissa.

Hän syntyi lokakuussa 1954 Harry ja Lois Nielsenin perheeseen ja asui Provossa Utahissa Yhdysvalloissa, kunnes valmistui yliopistosta. Hänen vanhempansa opettivat hänelle evankeliumikeskeiset arvot, jotka ovat ohjanneet hänen elämäänsä.

Kärsittyään pahasta loukkaantumisesta, joka lopetti hänen uransa amerikkalaisen jalkapallon pelaajana yliopistojoukkueessa, vanhin Nielsen kertoo oppineensa, ettei loukkaantuminen voinut viedä häneltä kaikkein tärkeimpiä asioita elämässä.

Toivuttuaan menestyksekkäästi hän oli pelinrakentajana NFL:ssä, mutta hänen uransa päättyi kolmen vuoden jälkeen. Häntä pilkattiin julkisesti. Se oli itsetutkistelun aikaa, jolloin hän otti selville, mihin hän todella uskoi. ”Sain tietää, ettei Vapahtaja koskaan hylkää, vaikka tapahtuisi mitä”, sanoo vanhin Nielsen, joka asuu nykyään Sugar Landissa Texasissa Yhdysvalloissa.

Ennen kaikkea hän on yrittänyt muokata elämäänsä Matteuksen evankeliumin kohdan 5:14–16 mukaan: ”Te olette maailman valo. – Näin loistakoon teidänkin valonneh ihmisille, jotta he näkisivät teidän hyvät tekonne ja ylistäisivät Isääne, joka on taivaissa.”

”Herra ottaa sinut avosylin vastaan”, sanoo vanhin Nielsen. ”Sinä rakastat Häntä elämällä evankeliumin mukaan.”

Yliopistossa ollessaan hän tapasi Wendy Olsonin. He solmivat avioliiton Provon temppelissä Utahissa 23. huhtikuuta 1975. Hän suoritti tutkinnon Brigham Youngin yliopistossa pääaineenaan tietoliikenne. Ennen kutsuaan palvelulla kokoaikaisesti kirkossa hän oli Houston Oilers -joukkueen pelinrakentajana ja KHOU-televisiokanavan urheilutoimittajana.

Vanhin Nielsen on kuuden lapsen isä. Hän on palvellut seminaarinopettajana, Nuorten Miesten johtajana, vanhinten koorumin johtajana ja vaarnanjohtajana. Saadessaan kutsun seitsemänkymmenen ensimmäiseen koorumiin hän palveli vyöhykeseitsenkymmenenä. ■

Vanhin Arnulfo Valenzuela

seitsemänkymmenen koorumista

Vanhin Arnulfo Valenzuela varttui mormonisiirtokunnassa Chihuahuassa Meksikossa ja valmistui kirkon omistamasta Academia Juárezista. Hänen lapsuutensa siellä tarjosi kallisarvoisia tilaisuuksia saada opastusta sel-laisilta uskollisilta miehiltä ja naisilta, jotka olivat omistautu-neita evankeliumille ja Herran palvelemiselle.

Opetukset, jotka hän sai tuossa legendaarisessa kirkon kolkassa Latinalaisessa Amerikassa, ovat hänelle hyödyksi, kun hän ottaa vastaan tehtävänsä seitsemänkymmenen ensimmäisen koorumin jäsenenä.

”Tunnen olevani suuresti siunattu, kun sain tämän tehtä-vän palvella Herraa kokoaikaisesti”, hän sanoo.

Jo nuorena Arnulfo, joka syntyi toukokuussa 1959 Gilberto ja Rosa Valenzuelan perheeseen, tunsi vetoa kir-kossa palvelemiseen. 19-vuotiaana hän otti vastaan kutsun palvella Veracruzin lähetyksentällä Meksikossa. Tuolla luon-nonkauniilla meksikolaisella seudulla hän ymmärsi, minkä tyydytyksen saa päivittäisestä työstä evankeliumin hyväksi ja mitä iloa on muiden kutsuminen Kristuksen luokse.

Pian lähetystyönsä jälkeen hän vieraili erään kastamansa perheen luona, joka oli sittemmin muuttanut Méxicoon. Perheen lähin naapuri Pilar Porras oli uskollinen käänny-näinen kirkossa. Arnulfo ja Pilar ystävyystyivät ja alkoivat pian seurustella. He solmivat avioliiton Mesan temppelissä Arizonassa Yhdysvalloissa 6. huhtikuuta 1982. Heidän koti-maassaan ei siihen aikaan ollut temppeliä.

He kasvattivat kolme lastaan, palvelivat edelleen kirkossa ja seurasivat, kuinka Meksikosta tuli temppeleiden maa. ”Emme olisi koskaan osanneet kuvitella, että Meksikossa olisi 12 temppeliä ja vielä yksi rakenteilla”, hän sanoo.

Tehtävissään piispana, neuvonantajana sekä vaarnan joh-tokunnassa että lähetyshallituksessa ja vyöhykeseitsenkym-menenä vanhin Valenzuela on ollut todistamassa niiden lukuisten meksikolaisjäsenten huomattavaa omistautumista, jotka ovat halukkaita antamaan kaiken omistamansa Herran työlle.

Vanhin Valenzuela valmistui Méxicon yliopiston laskenta- ja hallintotieteiden tiedekunnasta. Hän on työskennellyt erilaisissa kansainvälisten yritysten johtotehtävissä. ■

Vanhin Timothy J. Dyches

seitsemänkymmenen koorumista

Yksi vanhin Timothy John Dychesin lempirooleista elämässä on ”olla todistajana” ja todistaa toisille auttaen heitä tulemaan Kristuksen luokse. Olipa hän sitten palvelemissa lähetyssaarnaajana, oman perheensä parissa tai työskentelemässä ammatissaan, hän omaksuu iloisena sen roolin ja vastuun ja yrittää auttaa muita tekemään samoin.

Hän syntyi tammikuussa 1951 Murrayssa Utahissa Yhdysvalloissa. Hänen vanhempansa ovat Milo Fredrick ja Mary Katherine Dyches, ja hän syntyi toisena heidän seitsemästä lapsestaan. Kun hän oli nuori diakoni, hänen perheensä muutti Elkoon Nevadaan, missä hän työskenteli koulun jälkeen isänsä apteekissa. Kun he työskentelivät rinnakkain, hänen isänsä opetti hänelle ahkeran työntöön tärkeyden – mikä oli hänelle hyödyksi, kun hän palveli nuorena lähetyssaarnaajana Saksan eteläisellä lähetyskentällä vuosina 1970–1972.

”Se oli vaativa paikka tehdä lähetystyötä, mutta minulle se oli suurenmoinen lähetyskenttä”, hän sanoo. ”Opin ahkeran työntöön ja kuuliaisuuden ja peräänantamattomuuden arvon.”

Hän osoitti samaa työmoraalia lähetystyönsä jälkeen opiskelussaan, ammatissaan ja kirkon tehtävissä. Vanhin Dyches tapasi tulevan vaimonsa Jill Dudleyyn opiskellessaan Brigham Youngin yliopistossa. He solmivat avioliiton Mantin temppelissä Utahissa 26. huhtikuuta 1974. Heillä on kolme lasta.

Vanhin Dyches suoritti monitieteellisen kandidaatintutkinnon (university studies) Brigham Youngin yliopistossa. Sen jälkeen hän suoritti lääketieteen tutkinnon Washingtonin yliopiston lääketieteellisessä tiedekunnassa. Hän toimi ammattuurallaan korva-, nenä- ja kurkkukirurgina yksityisvastaanotollaan Renossa Nevadassa.

Saadessaan kutsun seitsemänkymmenen toiseen koorumiin vanhin Dyches palveli Nuorten Miesten järjestössä diakonien koorumin neuvojana. Hän on palvellut monissa muissakin tehtävissä, kuten vyöhykeseitsenkymmenenä, lähetysjohtajana Portlandin lähetyskentällä Oregonissa Yhdysvalloissa, vaarnajohtajana, neuvonantajana vaarnajohtokunnassa, korkean neuvoston jäsenenä, temppelitoimitustyöntekijänä, pyhäkoulun johtajana ja seurakunnan kirjuriina. ■

Vanhin Randy D. Funk

seitsemänkymmenen koorumista

Vanhin Randy Dennis Funk seitsemänkymmenen toisesta koorumista on elänyt koko elämänsä seuraavan periaatteen mukaan: ”Luota Herraan ja Hänen hyvyteensä.”

Kun hän opiskeli kolmatta vuotta oikeustieteellisessä tiedekunnassa, hänen vaimonsa odotti heidän toista lastaan, hän itse toimi oikeustieteellisen aikakauslehden apulaistomittajana ja sai samaan aikaan kutsun palvella vanhinten koorumin johtajana. ”Tuona haasteellisena aikana otin kutsun vastaan ja rukoilin taivaallista Isää tekemään sen, mihin en itse pystyisi”, hän sanoo. ”Tarvitsin apua, jotta voisin suorittaa tehtäväni, päättää opintoni menestyksekkäästi, löytää työpaikan ja huolehtia nuoresta perheestäni. Saamamme siunaukset olivat paljon runsaammat, kuin katsoimme ansainneemme. Tuo kokemus antoi minulle suuren uskon Herran hyvyyteen ja siihen, että Hänen siunauksensa tulevat niille, jotka pyrkivät vilpittömästi palvelemaan Häntä.”

Vanhin Funk syntyi elokuussa 1952 C. Dennis ja Rebecca Funkin perheeseen. Hän varttui Mantissa Utahissa, Madisonissa Wisconsinissa ja Smithfieldissä Utahissa Yhdysvalloissa. Hän näki isänsä palvelevan uskollisesti kirkossa, ja hänelle opetettiin pappeusvelvollisuuksien suorittamisen tärkeyttä.

Palveltuaan lähetystyössä Indonesiassa hän solmi avioliiton Andrea Clyden kanssa Loganin temppelissä Utahissa 29. toukokuuta 1976. Heillä on kuusi lasta. Vanhin Funk on suorittanut tutkinnon historiassa Utahin osavaltiollisessa yliopistossa ja oikeustieteen maisterin tutkinnon Utahin yliopistossa. Hän toimi osakkaana suuressa lakiyrityksessä Denverissä Coloradossa Yhdysvalloissa ennen kokoaikaista palvelutyötään kirkossa. Se alkoi hänen saadessaan vuonna 2010 kutsun palvella Bangaloren lähetyskentän johtajana Intiassa.

”Kun lähdimme Intiaan, uskoimme Vapahtajan sanoihin: ’Ja vielä minä sanon teille, että kaikilla, jotka te lähetätte minun nimessäni veljienne, kahdentoista, äänellä asianmukaisesti suositeltuina ja teidän valtuuttamianne, on valta avata minun valtakuntani ovi mille tahansa kansakunnalle, jonka keskuuteen te lähetätte heidät’ (OL 112:21).” Vanhin Funk on palvellut vanhinten koorumin johtajana, Nuorten Miesten johtajana, piispana, vaarnajohtajana ja vyöhykeseitsenkymmenenä. ■

Vanhin Kevin S. Hamilton

seitsemänkymmenen koorumista

Vanhin Kevin Scott Hamilton kuvailee olevansa ”kääntymyksen ja pelastamisen tulos”.

Hänen syntymänsä maaliskuussa 1955 Wenatcheessa Washingtonissa Yhdysvalloissa sai hänen äitinsä Kayn miettimään elämän tarkoitusta. Äiti jutteli myöhempien aikojen pyhiin kuuluvan ystävänsä Richard Prattin kanssa, joka tutustutti hänet lähetysssaarnaajiin.

Hänen aviomiehensä Norman Russell Hamilton kertoi olevansa jo kirkon jäsen, vaikkakin vähemmän aktiivinen varhaisista teinivuosistaan lähtien. Hänestä tuli aktiivinen, kun hänen vaimonsa liittyi kirkkoon.

”Vanhempani olivat suurenmoisia jäseniä, jotka loivat perustan sille uskolle, joka meillä on tänä päivänä”, vanhin Hamilton sanoo.

Mutta hän tunnustaa, että vasta hänen lähetystyönsä Ranskassa ja Sveitsissä todella muuttivat hänen elämänsä. ”Se herätti minussa palavan halun, joka ei ole koskaan lähtenyt pois”, hän sanoo.

Hän solmi avioliiton Los Angelesin temppelissä sukulaissielunsa Claudia Keysorin kanssa 27. heinäkuuta 1978. Kasvattaessaan kuutta lastaan Kaliforniassa he ovat tehneet kodistaan eräänlaisen vierailukeskuksen.

”Sanotaan, että kotona voi kuunnella hiljaista saarnaa, ja meillä on ollut näitä pieniä lainauksia ympäri taloa”, sisar Hamilton sanoo. Heidän kotinsa eteisessä on Mormonin kirjoja, *Nuorten voimaksi* -kirjasia ja muuta kirkon kirjallisuutta, ja vieraiden viedessä niitä mukaansa varastoa täydennetään jatkuvasti.

Vanhin Hamiltonin määrätietoisuus palvella on tuonut tilaisuuksia palvella piispana, vaarnanjohtajana ja lähetysjohtajana Belgian Brysselin ja Alankomaiden lähetyskentällä vuosina 2003–2006. Ennen kutsuaan seitsemänkymmenen toiseen koorumiin hän toimi johtajana kirkon tiedotusneuvostossa eteläisessä Kaliforniassa. Alueeseen kuuluu 64 vaarnaa Los Angelesin suurkaupunkialueelta.

Vanhin Hamilton on suorittanut kandidaatintutkinnon Brigham Youngin yliopistossa ja maisterintutkinnon Washingtonin yliopistossa, kummankin liiketaloustieteissä. Hän on toiminut suurimman osan urastaan telekommunikaatioalalla palvellen lukuisia kertoja pääjohtajana. ■

Vanhin Adrián Ochoa

seitsemänkymmenen koorumista

Palvellessaan vyöhykeseitsenkymmenenä Meksikossa vanhin Adrián Ochoa vietti pari päivää Chihuahuan kaupungissa. Hän neuvotteli vaarnanjohtajan ja muiden kanssa ja nousi sen jälkeen lentokoneeseen, joka vei hänet kotiin. Mutta kun hän oli mennyt paikalleen, hän sai voimakkaan hengellisen tuntemuksen, ettei hänen työnsä Chihuahuaassa ollut valmis.

Lentohenkilökunta suoritti viimeisiä lähtövalmisteluja. ”Mutta tiesin, että minun täytyi lähteä siitä lentokoneesta”, vanhin Ochoa sanoo. Niinpä hän poistui koneesta. Sitä seurannut puhuttelujen sarja antoi tärkeitä tietoja, mikä ratkaisi vaikean ongelman ja salli erään perheen edistyä hengellisesti.

Mutta vanhin Ochoan työ Chihuahuaassa ei ollut vielä kään tehty. Henki johdatti hänet myös erään serkkunsa vaatimattomaan kotiin. Hän ei ollut nähnyt serkkuaan vuosikausiin. Hän totesi, että hänen serkkunsa, epäaktiivinen kirkon jäsen, josta hän oli vieraantunut, ja tämän pieni perhe elivät toivottomassa ahdingossa. ”Tiesin, että kirkko ja Kristus olisi heidän ratkaisunsa. Anoin serkkuaani palaamaan kirkkoon”, hän sanoo.

Serkusta tuli taas aktiivinen, ja kallisarvoinen sukulaisuusuhde palautui. Koska yksi mies kuunteli Hengen kysymyksiä, Herra pystyi pelastamaan monen ihmisen elämän Chihuahuaassa.

Kaikki ovat oikeutettuja sellaisiin elämän muuttaviin hengellisiin innoituksiin, todistaa vanhin Ochoa, joka on palvellut monenlaisissa kirkon tehtävissä mainosalalla työskennellessään. Hän toimi lähetysjohtajana Sulan lähetyskentällä San Pedrossa Hondurasissa vuosina 2004–2007. Vuodesta 2009 siihen asti, kunnes hän sai kutsun seitsemänkymmenen toiseen koorumiin, hän palveli toisena neuvonantajana Nuorten Miesten ylimmässä johtokunnassa.

Hän syntyi San Franciscossa Kaliforniassa Yhdysvalloissa maaliskuussa 1954. Hänen vanhempansa ovat Eduardo ja Consuelo Ochoa. Hän varttui sekä Kaliforniassa että Meksikossa. Nuorena miehenä hänet kutsuttiin palvelemaan erityisenä tiedotuslähetysaarnajana Meksikossa. Vanhin Ochoa ja hänen vaimonsa Nancy Villareal sinetöitiin Méxicon temppelissä. Heillä on viisi lasta. ■

Vanhin
Terence M.
Vinson

*seitsemänkymmenen
koorumiista*

Vanhin Terence M. Vinson, joka on juuri kutsuttu seitsemänkymmenen toiseen koorumiin, ei ollut koskaan kuullut sanaa *mormoni* ennen kuin tapasi Kay Anne Cardenin 1970-luvun alussa Sydneyssä Australiassa. Pari keskusteli uskonnosta ja päätyi lopulta sopimukseen. Joka sunnuntai he kävivät sekä Terencen lapsuusajan kirkossa että Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesusuksen Kristuksen Kirkon pienessä lähetysseurakunnassa. Toinen ryhmä kokoontui suuressa, kauniissa rakennuksessa ja toinen pienissä vuokratiloissa, jotka tuo harvalukuinen myöhempien aikojen pyhien joukko oli saanut hankittua käyttöönsä.

Mutta jonkin ajan kuluttua ”vertailu alkoi olla kiusallista”, ja Terence alkoi osallistua lähetystyökeskusteluihin. Hänellä oli monia kysymyksiä. Sitten osallistuessaan vaarnakonferenssiin hän tunsu saavansa sanoman yhtä selvästi kuin se olisi lausuttu ääneen. ”Minun täytyi liittyä kirkkoon voidakseni mennä eteenpäin. Kaikki kysymykseni saivat vastauksen”, hän sanoo.

Hänet kastettiin seuraavalla viikolla.

Terence Michael Vinson syntyi Sydneyssä Australiassa maaliskuussa 1951 John Laurence ja May Therese A. Vinsonin perheeseen. Hänen isänsä, joka oli palomies, teki uhrauksia saadakseen seitsemän lastaan koulutettua.

Vanhin Vinson suoritti kandidaatintutkinnon matematiikassa ja tilastotieteessä Sydneyn yliopistossa sekä valmistui opettajaksi Sydneyn opettajakorkeakoulussa. Hän suoritti myös taloussuunnittelun tutkinnon Deakinin yliopistossa ja maisterintutkinnon sovelletussa taloustieteessä Macquarieren yliopistossa. Hän oli urallaan hyvin tunnettu matematiikan opettaja, luennoitsija ja talousneuvoja, ja hän johti taloussuunnittelu- ja investointiyritystä.

Hän solmi avioliiton hänet evankeliumiin tutustuttaneen Kay Annen kanssa Sydneyssä 2. toukokuuta 1974. Aviopari sinetöitiin 23. elokuuta 1975 Hamiltonin temppelissä Uudessa-Seelannissa. Heillä on kuusi lasta. Vanhin Vinson kutsuttiin piispaksi vajaat kolme vuotta kasteensa jälkeen. Hän on palvellut useissa vaarnan johtokunnissa sekä alueedustajana ja vyöhykeseitsenkymmenenä. ■

Bonnie L.
Oscarson

Nuorten Naisten ylijohtaja

Palvellessaan Tukholman temppelin emäntänä Ruotsissa vuosina 2009–2012 Bonnie Lee Green Oscarson näki Ruotsista, Norjasta ja Latviasta tulevien myöhempien aikojen pyhien tekevän uhrauksia voidakseen palvella Herran huoneessa.

Silloin hän ei kuitenkaan tiennyt, että ne opetukset, joita hän sai näiltä ”hyvin nöyryiltä, äärimmäisen omistautuneilta ja sitoutuneilta” jäseniltä, auttaisivat häntä keskittymään tavoitteeseensa kirkon Nuorten Naisten ylijohtajana.

”Koska nykyään monet nuoret naiset haluavat palvella lähetystyössä ja mennä temppeliin nuoremmalla iällä, toivon, että oma kokemukseni temppelityössä auttaa minua ymmärtämään, kuinka voin auttaa heitä valmistautumaan”, hän sanoo.

Bonnie Lee Green syntyi Salt Lake Cityssä lokakuussa 1950. Hänen vanhempansa ovat Theo James ja Jean S. Green. Vanhemmat päättivät, että he halusivat lastensa kokevan, millaista kirkossa oleminen on Utahin ulkopuolella. Yhdeksänvuotias Bonnie muutti perheensä kanssa Oklahomaan. Perhe oli välillä myös Coloradossa ja Tennesseessä ennen muuttoa Missouriin. Siellä Bonnie tapasi Paul Kent Oscarsonin Far Westin temppelialueella. Se oli merkittävä paikka, koska heillä kummallakin on esivanhempia, jotka asuivat Far Westin seudulla.

Opiskeltuaan Brigham Youngin yliopistossa he solmivat avioliiton Suolajärven temppelissä 19. joulukuuta 1969. Perheessä oli lopulta seitsemän lasta.

Sisar Oscarson oli vasta 25-vuotias, kun hänen aviomiehensä – joka oli palvellut kokoaikaisena lähetysaarnaajana Ruotsin lähetyskentällä vuosina 1965–1968 – kutsuttiin johtamaan Göteborgin lähetyskenttää.

Kun Oscarsonit palasivat Yhdysvaltoihin, he asuivat Missourissa, New Jerseyssä, Massachusettsissa ja Texasissa, missä veli Oscarson työskenteli tavaratalon alueellisena varapäajohtajana. Vanhempiensa tavoin myös sisar Oscarson tunsu suurta iloa asuessaan seuduilla, missä oli vain vähän kirkon jäseniä.

Sisar Oscarson on palvellut Nuorten Naisten johtajana kolme kertaa, aamuseminaarin opettajana yhdeksän vuoden ajan sekä Evankeliumin oppi -luokan opettajana. ■

Carol F. McConkie

*ensimmäinen neuvonantaja
Nuorten Naisten ylimmässä
johtokunnassa*

Nuoruudestaan asti Carol Foley McConkie on tunnettu ”kaipausta temppeleihin”. Tuo päämäärä on ohjannut hänen toimintaansa koko hänen elämänsä ajan.

Sisar McConkey syntyi Spokaneissa Washingtonissa Yhdysvalloissa huhtikuussa 1952. Hänen vanhempansa ovat Williams ja Joanne W. Foley. Hän oli vasta taapero, kun lähetyssaarnaajat koputtivat hänen vanhempiansa ovea Wilmingtonissa Delawaressa ja tutustuttivat hänen perheensä evankeliumiin. Hänen vanhempansa omaksuivat opetukset nopeasti huolimatta vastustuksesta ja siitä, että he joutuivat muuttamaan elintapojaan.

Kun hän oli lapsi, hänen perheensä matkusti junalla maan halki tullakseen sinetöidyksi Mantiin temppeleissä Utahissa.

”Se oli hyvin suloinen kokemus”, hän sanoi. ”Muistan, kuinka pukeuduin valkoisiin vaatteisiin, ja sen, mitä se merkitsi perheelleni. Se oli upea kokemus. Vaikka olin aivan pieni, muistan, miltä minusta tuntui, ja sen, että siellä oli valkoista, ja että se oli aivan ihana päivä. Tuosta kokemuksesta sain halun pitää temppelein aina elämässäni.”

Temppeleistä tuli toivon majakka aikoina, jolloin hänellä oli koettelemuksia, ja silloin kun hän sai oman perheen.

Hän tapasi aviomiehensä Oscar Walter McConkie III:n, kun he opiskelivat Arizonan osavaltioissa yliopistossa. Sisar McConkie suoritti kandidaatintutkinnon pääaineena englannin kielen opetus. He solmivat avioliiton Mesan temppeleissä Arizonassa Yhdysvalloissa 22. joulukuuta 1973. Heillä on seitsemän lasta.

Saadessaan kutsun ensimmäiseksi neuvonantajaksi Nuorten Naisten ylimmässä johtokunnassa sisar McConkie palveli Nuorten Naisten pääneuvottelukunnassa. Suurimman osan palvelutyöstään kirkossa hän on palvellut opetustehtävissä. Hän on palvellut myös seurakunnan Nuorten Naisten johtajana sekä neuvonantajana seurakunnan Apuyhdistyksen ja Alkeisyhdistyksen johtokunnissa. Hän palveli yhdessä miehensä kanssa, kun tämä toimi San Josen lähetyksentän johtajana Kaliforniassa vuodesta 2005 vuoteen 2008. ■

Neill F. Marriott

*toinen neuvonantaja
Nuorten Naisten ylimmässä
johtokunnassa*

Jo ennen kirkkoon liittymistään Neill Foote Marriott oppi nuorena tyttönä, että Jumala on olemassa ja rakastaa häntä.

”Isäni oli taivaallisen Isämme mallin mukainen”, sanoo uusi toinen neuvonantaja Nuorten Naisten ylimmässä johtokunnassa. ”Hänen rakkautensa ja se, kuinka hän hyväksyi muut, oli rajaton. Se, kuinka luotan taivaalliseen Isääni ja rakastan Häntä, on yksinkertainen ja luonnollinen seuraus rakkaudesta ja luottamuksesta, jota tunsin maanpäällistä isääni kohtaan.”

Hän syntyi George ja Antonia Footen perheeseen Alexandriassa Louisianassa Yhdysvalloissa lokakuussa 1947. Hän on ainoa sisar kuudelle nuoremmalle veljelleen. Hän suoritti loppututkinnon englanninkielisessä kirjallisuudessa ja valmistui opettajaksi Southern Methodist -yliopistossa Dallasissa Texasissa. Sen jälkeen hän muutti Cambridgeen Massachusettsiin, missä hän työskenteli sihteerinä Harvardin yliopistossa. Siellä hän tapasi David Cannon Marriottin, joka sanoi hänelle: ”Haluaisin sinun tapaavan pari ystävääni.” Pian veli Marriott toi lähetyssaarnaajat opettamaan häntä ja hänen asuintovereitaan.

Hän sanoo, että kun hän kuunteli lähetyssaarnaajia, ”oppiaiheet täyttivät evankeliumin ymmärryksessäni olleet aukot”. Hänet kastettiin toukokuussa 1970, ja hän ja David olivat edelleen ystäviä. Vuoden päästä he alkoivat seurustella, ja he solmivat avioliiton Suolajärven temppeleissä kesäkuussa 1971.

Yhteistyössä aviomiehensä kanssa sisar Marriott hoiti kotona heidän 11 lastaan samalla kun veli Marriott eteni urallaan liikealalla. He ovat palvelleet monissa kirkon tehtävissä. Hän palveli miehensä rinnalla, kun tämä johti Interlagosin lähetyksentää São Paulossa Brasiliassa vuosina 2002–2005. Hän on myös palvellut toimitustyöntekijänä Suolajärven temppeleissä, vaaran ja seurakunnan Apuyhdistyksen johtajana, seurakunnan Nuorten Naisten johtajana, Evankeliumin oppi -luokan opettajana sekä ruokavarastoasiantuntijana.

Uudessa tehtävässään sisar Marriott aikoo kertoa muille samasta todistuksesta, jonka hän sai jo nuorena naisena. Hän haluaa nuorten naisten tietävän, että ”heidän taivaallinen Isänsä rakastaa heitä mitä syvimmällä, ihanimmalla rakkaudella”. ■

© BRADY FAIRBANKS. KOPIOINTI KIELLETTY

Brady Fairbanksin teos "Minä, joka olin sokea, nyt näen"

"Tien sivussa Jeesus näki miehen, joka oli syntymästään saakka ollut sokea. -- Näin sanottuaan Jeesus sylkäisi maahan, teki syljestä tahnaa, siveli sitä miehen silmiin ja sanoi: 'Mene Siloan altaalle ja peseydy.' -- Mies meni, peseytyi ja palasi näkevänä. -- Mies vastasi: ' -- Sen tiedän, että minä, joka olin sokea, nyt näen.'" (Joh. 9:1, 6-7, 25.)

”Me elämme sellaisena aikana maailman historiassa, jolloin on olemassa paljon vaikeita haasteita mutta myös suurenmoisia tilaisuuksia ja syitä riemuita”, presidentti Thomas S. Monson sanoi kirkon 183:nneen vuosikonferenssin viimeisessä kokouksessa. ”Meillä on tietenkin aikoja, jolloin koemme elämässämme pettymyksiä, suruja ja jopa murhenäytelmiä. Mutta jos luotamme Herraan, Hän auttaa meidät vaikeuksiemme yli, olivatpa ne millaisia hyvänsä.”

MYÖHEMPIEN AIKOJEN PYHIEN
JEESUKSEN
KRISTUKSEN
KIRKKO